

MOSES the Esau of Love

מנחת זכרון

זאת תורת המנחה החולבת לפני המעלת האור כי
טוב ילך ואיש אנוכי חמוך דבר עוון דחיל ומוקיר
רבין ואישו גופיה לזכרא חרבגן מי עלמה עקוקא
נר"ו יאיר וורה וכאור בוקר יציין ופרה אמין.

אדון יקר!

יקבל תשורתנו זאת התורה ספר מערת שדה
המכפלה להשתעשע בו, נא גבור יודיענו מקבלתו
ויעזרנו על דבר כבוד שמו יתברך בנדבת לבו הנכבד
יען ידיד"י כי נתרבו הוצאות הדפוס ונשארתי בחוב
גדול אשר מחוייב לפרוע. יה"ר זכות המחבר הרב
הקדוש יגן עליו ועל זרעו ישישו וישמחו יהיו
דגן ויפרחו ברב עושר וכבוד והצלחה רבה ברכת
הבית מרובה אמכי"ר. המוציא לאור הדפוס הנ"ל.

הצעיר יצחק סויסיא

J. Meerson & Co. New York
Jan 1910

1439
סז

MOSE BEN ŠUR

Séfer me'arat Sede ha-Makpela, ašer hib-
ber ha-rab... Mosé ben Šur... mim-megora-
še Castilla yaša 'ata be-hoša' a ha-rišoná
'al-yede... Išhaq Šowssie.

Jerusalem, Samuel ha-Levi Zuckermann, 1910
62 f. 24 cm.

(En hebreo)

R. 445

SC-C.5

I.G. 0791/001

1439

זה השער לה' צדיקים יבוא בו

ספר

מערת שדה המכפלה

אשר חבר הרב הגדול בענקים סלסלת היחס מורינו ורבינו

כמוהר"ר משה בן צור זלה"ה

ממגורשי קשמיליא

יצא עתה בהוצאה הראשונה ע"י המוציא לאור על ידי אנא זעירא

דמן חבריא

יצחק סויסיא

נדפס

פעה"ק **ירושלם** תובב"א

בשנת סתר"י ומגיני אתה לפ"ק

בדפוס הר"ר שמואל הלוי צוקערמאן הי"ו

אדרעססע להמו"ל :

Rabbin Isaac Souïssia, Jérusalem (Palestine)

Companie Bet-Israël

R. 445

הסכמות הרבנים הגאונים הצדיקים הקדושים ספרדים ואשכנזים

אשר בירושלם ת"ז ה' עליהם יהו.

הסכמת מעלת הרב הגדול כמשה"ר

אליאן משה פאניז'ל יצ"ו

הדרך ! אתם ראו מפעלות איש אלד'ים הרה"ג המקובל האלקי עיר וקדיש כמוהר"ד משה אבן צור ולה"ה אשר ברוח שיר הגה חזק לבו והגייון רוחו בעבודת הקדש כללי, חכמת האמת אשר הוכחו בס' אוצרות החיים לרבינו מהר"ד זצוק"ל, מסודר בחכמה נפלאה ובקיצור נמרץ, למען יהיו שגורים בפי מביני דבר החכמה הק' הזאת, תורת הקבלה דברים העומדים ברומו של עולם זה שמו מערת שדה המכפרה מיוסד בקל"ח בתים מודיעים כינה לעתים, ובגבולו סביב קדש קדשים נשא שני פירושים, נשגבים ונעלים, פרי קדש הלולים, הא' דברי קבלה והב' "הלכה למשה" ופוק חזי מאן גברא רבה קא מסהיד עליה, הרה"ג הגאון חיד"א זצוק"ל בס' שם הגדולים בשער ספרים אות ס' 182 וז"ל.

מערת שדה המכפרה להרב משה ן צור שלשלת יוחסין, ומוכר יחוסו בנן של קדושים עד הרב אבי התעודה עיר וקדיש כמוהר"ד משה ן צור ז"ל ממגורשי קסטיליא.
והוא הקדמות ספר אוצרות חיים מקבלה בשיר, וב' פירושים, א' דברי קבלה קיצור אוצרות חיים, והב' הלכה למשה חרושים על פי ההקדמות, והכל כתיבת יד עכ"ל.

האור הזה היה גנוז מאות בשנים ולא שופתו עין רואי (ורק לפי הנשמע נמצאים איזה גליונות מקוטעים ממנו ישנים נושנים בבית מדרשו של שם הרה"ג החסיד איש אלהים קדוש כמוהר"ש שרעבי זצוק"ל אשר לרוב יקר תפארת החבור השתדל להשיג העתקה, וכעת מעט הגליונות הנמצאים בבהמ"ד הנז' לא יצליחו להאיר עליו אור הדפוס) וכמעט אבד מאתנו האוצר הק' הזה, לולי מעלת כבוד הרב החכם השלם והכולל השקדן בתורה כה"ר יצחק סויסיא יצ"ו שבא לשכון כבוד בעה"ק ממחוז מערב הפנימי, שבהיותו שמה השיג העתקה שלימה ברוב עמל ויגיעה ובמחיר רב, מעי"ת תאמאנת מכפרי סוס אשר בקצה

הסכמת הרה"ג מעלת ראש"ל כמוה"ר נחמן

בטיטו רב למקהלות ספרדים יצ"ו.

אורו עיני וכל מעיני חדאי נפשאי חדאי בהגלות הגלות לפני האי כתבא דרשים, מעשה ידי אומן חכם חרשים, ארי כמסתרים חולה מים מבורות עמוקים, והוא מגלה עמיקתא ושמיותא, גלא דרעיה ונפק נהורא, פום ממלל רברבן ברזין עילאין קדישין, תורת אמת היחה בפיהו דמי למעין המתגבר מני"ד חק"ל תפוחין קדישין, והוא חד מן קמיא ולבר אלקיין קדישין דמה, מרבותינו אשר כמגורשי קסטיליא כמוהר"ר משה ן צור, ז"ל הוא און ותיקן האי ספרא דנהר הכי קרא לו רבו מערת שדה המכפרה ובוג' ספרים נפתחים מערת שדה המכפרה, כולל תורת הח"ן לרבינו ההנא האלקי מרן האר"י ולה"ה, ויעש להם בתים בחרוזים ומליצה נשגבים דבר דבור על אופניו, ועל ידו הימנית דברי קבלה ביאורים יקרים מאוצרו חיים, ועל ידו השני הלכה למשה חרושים יקרים בחכמה ודעה נאמרים, אשרי עין ראתה כל אלה כל הרואה אומר ברקאי, ולמפורסמים אין צריך ראיה, ופוק חזי מאן גברא רבה מסהיד עליו תהלתו בקהל חסידים, שמו כשם הגדולים (עיון בשם הגדולים מערכת ספרים דף מ' נ' 182 וז"ל מערת שדה המכפרה להרב משה ן צור שלשלת יוחסין ומוכר יחוסו בנן של קדושים עד הרב אבי התעודה עיר וקדיש כמוהר"ד משה ן צור ז"ל ממגורשי קסטיליא והוא הקדמות ספר אוצרות חיים מקבלה בשיר וב' פירושים א' דברי קבלה קיצור אוצרות חיים, והב' הלכה למשה חרושים עפ"י ההקדמות והכל כתיבת יד).

כגון דא עלינו להודות לה' חסדו שהחינו וקימנו וזיכנו לראות האי ספרא דנהר ונהורא עמיה שריה ליהודים היתה אורה, ואנא דאמרי בוזו כסף בוזו זהב וקבלו אל אוצרכם את הספר הק' הזה כי ברכה בו. ואפריון נמטה להאי גברא רבה זקן ויושב בישיבה הוא הרב הישיש כמוהר"ר יצחק סויסיא הי"ו אשר הוזיל זהב מכיסו להוציא לאור תעלומה ולהדפיס את הספר הזה באותיות מאירות אישר חיליה לאודייתא

לאורייתא וכל כי האי מילתא מצוה היא לאחזוקי בידיה עץ חיים היא למחזיקים. וזכה התורה יכולה היא שתגן אלף המגן, אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד. ושארית ישראל לא יעשו עולה להסיג את גבולו, וחלילה ופורץ נדר נחש כרוך על צוארו לטותא דרבנן דלית לה אמותא, ואני תפלה לה' נורא עלילה שכשם שזיכהו והחיהו והוציא לאור את ספר התורה הזה, כן יאיר ה' את חשכתנו, יבנה בית קדשנו ותפארתנו. ונבנתה ציון על תלה, מלך ביופיו החוינה עינינו, ושב ישראל ושקט ושאנן כהנים בעבודתם ולוים ברוכנם בשוב ה' שיבת ציון כיר"א.

כה דברי הצעיר נחמן במיטו ס"ט

(מ"ט חכם באשי וראשון לציון בירושלים ת"ו).

בקצה האחרון של המחזו הנ"ל, והיא העתקת הרב המפורסם ר' שלמה ב"ר אברהם שבת ז"ל מש' התפ"ו, כמבואר בהקדמתו, ובכך אפריון נמטייה למעלת כבוד הרה"ח פחד יצחק הי"ו הנז' שהשתדל לזכות את הרבים בהוציא לאור העלומות הספר הק' הזה בקנותו ההעתקה בכסף מלא, והזיל זהב מכיסו להדפיסו למען יאורו כל מבקשי ה' ובפרט אלה אשר חלק להם ה' בבניה בחכמת הקבלה הק' אשריו ואשרי חלקו, זכות המצוה הגדולה הזאת יגן עליו ועל כל הנלוים אליו אלף המגן אמן.

יען כל כך ביוקר עמדה החמדה הגנוזה הזאת להרה"ח המוציא לאור יצ"ו הנז"ל, אבקש מאת ידידי רבני וגאוני הזמן, ומאת כל אלה מוקירי תוה"ק אף שאין להם יד ושם בחכמה הק' הזאת כי יאצילו מההון אשר חננם ה' לעזור על ידו ויביאו את הברכה לביתם לקוח את ספר התורה הזה בכסף מלא, (ואנכי הח"מ בע"ה ובל"ן אקח ספר אחד לבית מדרשי במחיר אשר

ישית עליו) וזכות הרה"ג המחבר ושלשלת יחוסיו תעמוד לנו שנוכה כלנו לאורה של תורה וליהנות מאוד הגנוז לצדיקים לאור באור פני מלך חיים אמן.

ואך למותר להזהיר את אחבי לבב ישיגו גבול הרה"ח המו"ל לאדפוסי האי ספרא דבי רב בלי השותו כלל ועיקר עד עולם כי שארית ישראל לא יעשו עולה, ולמוכיחים ינעם ועליהם הבא ברכת טוב, כעתירת החותם בברכה פעה"ק ירושת"ו בירח זיו ש' העת"ר נורא ואיום, ברב עז ושלום

הצעיר אליהו מ' פאניזיל ס"ט

הסכמת הרה"ג המקובלים ילדי אר"ץ הטובה יע"א העי"א.

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו, בראותינו פעולה צדיק אשר פעל ועשה מע' הרב הנכבד המקובל כמה"ר יצחק סוסיא נר"ו להוציא לאור תעלומת ספר יקר מאד ונשגב בדברים העומדים ברומו של עולם ובחכמה ביראה ונפלאה נכלל בו כללי תורת הקבלה בקל"ח בתים ספר מערת שדה המכפלה אשר חיברו וסדרו איש אלהים קדוש הוא הרה"ג מעו"מ המקובל האלהי כמהר"ר משה ׀ צור וצוק"ל לפעלא שבא אסרינן ישר להרב פחד יצחק הנ"ל שהזיל זהב מכסו וממונו זכה וזיכה את הרבים אשריו ואשרי חלקו מה נעים גירלו יה"ר

שזכות המחבר יגן עליו ועל זרעו וצאצאיו ועל כל הנלוים אליו אכי"ר.

ובכן את אחינו אנחנו מבקשים תופשי התורה וחזקיה ומכבדיה כי יעזרו מנדבתם לסיוע להרב המו"ל לפרוע חוב אשר נשאר עליו מהוצאות ההדפסה כי כסף רב הזיל להדפסת ס' הקדוש הנוכחי.

והנה כבר גזרו מעלת הרבנים הגדולים הקודמים למעלה כי אין רשות לשום אדם להשיג גבול הרב המו"ל הנז"ל ואף אנחנו ידינו תכון עמהם ומסכימים כאשר הסכימו הרבנים הנ"ל כי לא ירים איש את ידו להשיג את גבולו כלל וכלל. בשכר זאת ה'

דיק

הסכמות

יריק לכם ברכה עד בלי די באורך ימים ושנים ובכל טוב מעדנים ויזכו לבנין בית קדשינו והפארתינו | בביאת הגואל משיח לישראל במהרה בימינו יראו עינינו וישמח לבנו אמן כ"ד.

כ"ד החותמים בברכה פעה"ק ירושלם ת"ז ש' העת"ר לפ"ג.

הצעיר

היים שאול דוויך הכהן ס"ט

הצעיר

יום טוב ירד הלוי ס"ט

הצעיר

אברהם ענתבי ס"ט

הצעיר

מאיר לאנידו ס"ט

הצעיר

שאול קצין ס"ט

הצעיר

אליהו לעג'ימי ס"ט

הסכמות הרבנים הגאונים הצדיקים האשכנזים הי"ו.

ויתברכו בברכה המשולשת בבני סמיכי וחיי אריכי ומוזני רויחי אכ"ר.

כה דברי הבא על החתום יום א' י"ג ימים לחודש אייר תרע"ן לפ"ק פה ירושלים.

נאם מנחם מענכין היילפרין

המוציא לאור סע"ח וספר שער הכוונות וספר מבוא שערים וס' שער הקדמות כולם עם הגהות וביאורים ומחבר ס' כבוד חכמים.

ב"ה.

נאמנים עלי דברי כבוד הרב המפורסם החתום מ' אשר יד ושם לו להבין דברי חכמים וחידותם בנסתרות, וזכה להוציא ספרים קדושים המפורסמים, ועיקר הספר כבר נזכר בשם הגדולים כי הוא מתורת המקובלים הנאמנים מההקדמות לבעל אוצ"ח ז"ל, ולא נצרכה אלא להעדפה שיתברכו כל המשתדלים לסייע ביד המו"ל כבוד הרב הישיש נ"י שנודע לתהלה כי הוא אחד מהמכיוונים אשר כוונתו זכה להשתדל להמציא הספר היקר הנ"ל אשר עדיין לא בא ברפוס להכין דרך קצרה בזה להמכנינים, יהי נועם ה' עליו ועל כל המסייעים, ויה"ר מלפני אבינו שבשמים שנוכה בקרוב לקיום הבטחת הנביאים הנאמנים שתמלא הארץ דעת את ה'. כעתירת המחכה לישועה קרובה ונוכה להכין דברים הנאמרים מפה קדוש במשל על אמתתם.

הק' יוסף היים זאננענפעלד

כשמש צדקה מרפא בכנפיה תהל על הארץ תשיב נפשות הדרים עליה כן גיל ושמחה מלאה נפשינו בראות אור כי יהל מציון תצא תורה וליהודים היתה אורה כסולת מנופה מסודר לשירה. נלוה לקדש ומחובר לטהור לשירי נעים זמירות ישראל מעוטר בעדי עדיים מתוקן ומתובל בבשמי למודי האר"י החי ויע"א אשר כבר האיר פני הכל וטעמו כטעם לשד השמן דודי ירד לגנו ללקוט שושני החכמה והדעת ידו פרש ש"ר על כל מחמדס קטף מלילות ורדה בדבש נופת צוף זאת נחלת ירא ה' פעולת אומן מופלא הרב המופלג בתורה ובחסידות לו עשר ידות איש חמדות שלשלת יוחסין מוהר"ר משה בן צור זיע"א ולה"ה ושבחיהו רבנן קשישאי קדישי עליונים חכמי ורבני ספרד יצ"ו כנו"ל, שש ושוקק הננו לראות עת צאת המחברת לאור עולם חבל לנו בנעימים לקוח ספר התו' הזה במחיר אשר יושת עלינו, ואפריון נמטיה להישיש הנכבד חכם בחכמתו זקן ויושב תורתו קבע ה"ה הרב הכו' יצ"ו ויצא יצחק לשוח ובא לשכון כבוד בעיה"ק ירושת"ו מזה זמן והספר הנז"ל אתו עמו בחברת"ו בכ"י הקו' מזה יותר ממאתים שנה ועתה אותה נפשו להוציא לאור ס' הנכבד להדפיסו ולהודיע מרגניתא טבא בכל קצוי ארץ והזיל זהב מכיסו וממונו לפעלא טבא אמינא איישר וידוע איסור השגת נבול דרביע מימי קדם קדמתא, ובכך אנכי אברך לאחינו בית ישראל שיקנו ס' הקודש הלזה זה שמו ס' מערת שדה המכפלה תלתא בחד קינ"א ויזכו ללמוד בו בעת הרצון וזכות תורת אמת יגן עליהם ויתברכו

ב"ה.

כסניף לאריות גדול. גאוני עה"ק ירושלים תובנ"א,
באתי גם אנכי להלל ס' הנקרא מערת המכפלה
שחיבר מרן חר מקמיא המקיבל האלקי רבינו משה
בן צור, ומאן ספין ומאן רקיע ליתן הסכמה על עצם
הספר, רק לאשר כבוד האי גברא יקרא הרב וכו'
וכו' מו"ה ר' יצחק סויסיא שליט"א מדפיסו מחדש
כי לא נמצא הספר הזה אפי' אחד בעיר וגו', וע"כ
ביקש ממני להסכים על הדפסתו שלא יגרמו לו חוק,
ולכן עכור בקשתי הגם כי אני טרוד ואין לי ידיעה
בספרים הק' הללו רק כמה שסדקית, אבל השמש

בעצמי אין צריך ראיה, וכבוד הרב המדפיס עושה
רב טובה לאחב"י בטרחתו בהדפיסו את הספר הק',
לכן מונטחני באחב"י שלא ישינו גבולו כלל וכלל,
ואני מבקש מכל מכירי ושומעי קולי כי יקחו חלק
במצוה הזאת, ולתמוך את כבוד הרב המדפיס הנ"ל
בכל יכלתם, ובל"ג ג"א אקה ספר א' כאשר אי"ה יצא
מבית הדפוס כלול בהדרג, ובעה"ח יום ד' פ' במדבר
עת"ר לפ"ק פעה"ק הנ"ל,

ראובן יונה חורגין במוה"ר אלי' חיים ז"ל
הרב מפאהאסט מנהל בית החזקת זקנים פעה"ק ת"ו.

הקדמת המלבה"ד הי"ו

מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי שהחיני וקימני ולזמן הזה הגיעני לזכות ולעלות ולראות בקודש פנימה
עיה"ק ירושת"ו ולקבוע דירתתי בה במקום רנה ותפלה במקום שמתפללים בכוונות עפ"י דברי רבינו הקדוש
בוצינא דנהורא האר"י וצוק"ל, כן יזכני ה' כל ימי חיי אמן :

ובכן רעיוני על משכבי סליקו לעשות איזה פועל טוב אשר לזכר עולם אוכר לסוב ולברכה ונשתדלתי ואזרתי
כגבר חלצי לטרוד בגופי וממוני להוציא לאור תעלומה חכמה גנוזה אתי האי ספרא יקרא מאד יקר
נשגב ונורא ס' מערת שדה המכפלה אשר איזן וחוקר חר מקמיא חר בדרא קדוש ה' ומכובד הרב
המופלא כנסתר ובנגלה כקש"ת משה בן צור וצוק"ל וזיע"א, כי מדובר נכבדות כללי חכמת האמת והקבלה
בקל"ח בתים כלל כמה הקדמות ושרשים ויסודות בדברים העומדים ברומו של עולם וכולם מיוסדים עפ"י דברי
רבינו הקדוש האר"י וצוק"ל, יה"ר שאכות הרב המחבר יגן עליו ועל זו"ו לעד לעולם אמן :

ובזאת תהא גם נחמתי כאשר לי מר על סילוק בני ובתי במבחר ימיהם הבן יקר ומאוד נעים ויר"א כה"ר
מסעוד ג"ע ושם בתי היקרה מ' חנינא תנצב"ה גם לרבות אשתי המעטרה אשת חיל מ' אסתר
תנצב"ה, ונכדי הנשאר לפליטה הילד הנעים נטע שעשועים שלום יאמר לו ה' יגדלוהו לתורה ולחופה ולמע"ט
אכ"ר :

ובכן אינה ה' לידי ועורני ע"ד כ"ש וטרחתני בגופי וממוני להוציא לאור ולהדפיס הס' הנוכחי ספרא רבא
ויקרא אשר כל רואהו יענה ויאמר ברוך שחלק מחכמתו ליראיו, אקוה מאחינו בני ישראל גאונים
רבנים צדיקים חכמים נכבדים לקוח את ספר התורה הזאת הביאו הברכה אל בתיכם ללמוד וללמד ולעזור
לי במנתכם איש כברכת ה' אשר נתן לו כי הרבה כסף נצרכתי להוצאת הדפוס וזכות הרב הקדוש המחבר
יגן עליכם ועל זרעכם אמן כי"ר :

ומהזיקנא טיבותא לכבוד הדרת מע' רב אחאי ורב רחומאי הרב המקובל האלהי' כמוהר"ר ין"ט ידיד
הלוי נר"ו אשר טרח והגיה הגהות הס' הקדוש הנוכחי במשך זמן הדפסתו, ה' יאריך ימיו
ושנותיו הוא ובניו וכל ב"ב בטוב ובנעימים ובכל הון יקר ונעים אכ"ר :

דיצא יצחק לשוח שיחה זו הפלה, אהה ה' אלהים ראה נא בענינו וריבה ריבנו ומהר לגאלנו גאולה שלימה
בן ישי בראש ייתי ונחמיניה לאקמא שכינתא מארעא ישראל, נושע בה' תשועת עולמים בבנין בית
עולמים ויהרומם ויתקדש שמייה רבא בעלמא בעגלא וכזמן קריב במהרה בימינו, יראו ענינו וישמח לבנו אכ"ר :

כה דברי הצעיר יצחק סויסיא ס"ט

בהנו"א

אלהא די צרא עלמא כרעותיה. יהיא צסעדי אנא עצדיה צר אמיה. ויפתח לבי באורייתיה. לשם יחוד קודשא צריך הוא ושכינתיה: ולי אנא עצדיה יגלי סתריה וסודיה. ליחדא בשלימו יחודיה ולמגמר כל פקודיה:

הקדמות המחבר. נוטפות מר עובר אשר עשה משה. על ג' ספרים נפתחים. הלא סמה **דברי קבלה**. **מערת שדה המכפלה והלכה למשה** הצאים כאחד. דודים ריעים אחים. פקודי ה' ישרים אלהים ואנשים משמחים. כולם נכוחים:

ישמחו דמקובלים. יגילו דמהללים: לאלוה מלים:

אמר הלעיר משה בן לא"ה איש תם ירא אלהים וסר מרע כה"ר ילחק ז"ל בן החסיד העניו רודף לדקה וחסד הורה וגדולה במקום א' כמה"ר משה זלה"ה בן החכם השלם הותיק חסיד ועניו כמה"ר שמואל זנוק"ל בן לאהו לדיק ים"ע שלשלה היחס אנשי התעודה גוזר ים החכמה לגזרים חסיד ועניו קדוש יאמר לו משה איש האלהים נורא מאד הה"ר חמד אלהים לשבתו כמה"ר משה בן לור זנוק"ל זלה"ה ממגורשי ק"ק קאשטיליא הי"ו. יעזרם. ינטרם. ינלרם. ישמרם השומר אמת לעולם:

בראותי מעלת. שמלת. הלת. תהלת. סגולת. כלילת. קבלת. להלת. גילת. מגלת. ספר אולרות חיים. צעדי עדיים צרכים שדים. וארא והנה עמוק עמוק מי ימלאנו. וגם בהיותי יגע באיזה עניין מענייניו הטובים ישרים עדי אשיגנו יום או יומים יעמוד. אחרי למוד. ולגלח אשכחנו. ולאורך ימים אעזבנו. ואמרתי לא אזכרנו. אמרתי ללבי לכה דודי גלא השדה חקל תפוחין חלק לקח טוב מגדלות מרקחים. ששים ושמחים. לרעות בגנים וללקוט שושנים. בקול עוגב ומינים. ינות וסלחות ראשית שמנים. יקרים מפנינים. אלקטה נא ואספתי צעומרים. צמדה צמשקל שקל הקדש שיר השירים. אמרים צרים. נקיים וטהורים. אור לישרים. דברי פי חכם חן חן לי. כי שלום אהלו. צהלו. כל מדות טובות כלולות צמהללו. אשרי העם שככה לו. דודי לי ואני לו. חכמתו ולדקתו טיעב גיבה. אור ישראל וקדושו. חסיד ועניו צוליגא קדישא. נר מלוח ואור תורה. המקובל האלהי כמוהר"ר האר"י זנוק"ל. לשמור ולעשות שיר ידידות. כולל הקדמותיו. ונועם אמרותיו. ועוזו ונפלאותיו. וחלקתים לקל"ח בתים. כמנין לקח וחלק טוב. הנה מה טוב. וגם נגד חקל תפוחין קדישין היא העולה. לתפארת לשם ולתהילה. שדה צרכו ה'. מי חכם וישמור אלה ויהצוננו חסדי ה'. אולי ישר צעיני האלהים ולא תשכח מפינו ומפי זרעינו. ותורת אמת תהיה צפינו. ויהי נועם יי"א אלהינו עלינו. ומעשה ידינו כוננהו. והצוטח צה' חסד יסוצבנהו. יצוננהו. כאישין עינו ילרנהו. זה אלי ואנוהו. אלהי אבי וארוממנהו:

ובכן אשאלה רשות מאת עילת כל עילה. ויקרא שם השיר החדש הלזה הנפלא. צסס **מערת שדה המכפלה** להיות כי הוא שדה צרכו יי"א ודצריו יושבים צסתר כצשי רחמ' סוד ה' וכל רז לא חנים ליה כמו מערה הנסתרת. והיה לכם למשמרת. וגם כי דצריו הם צסחס ואח"ך פי' ופירו' לפי' והנה הכס כהוצים סביציו לחשוף מים מגציו. בית ועלייה על גציו:

שנייה לה כי ר"ת מ'ערת ש'דה ה'מכפלה הוא משה ויקרא שמו בישראל **מישה** כי מן מים החיים משיתיהו: **טעם** ג' כי זה שמי משה צקרצו תפשתיהו צקשתיהו וגם מלחתי ואצרכיאו וארצהו. ה' ישמרהו ויחיהו:

ולדיות כי לאו כל מוחא סביל דא להבין אלי העניינים נפלאים צדרך שיר משל ומלינה. אם לא שתודע לו ההקדמה וגידיה. ויערכיה. חזור חזור. וכוליהאי ואולי ימלא מזור. לכן סבצתי צתי השיר זהב ורב פנינים. סוגה צשושנים. נוטפות מור עובר. דברי האולרות צקילור נמרץ. וצמקומות הלריכים ציאור רחצ הארכתי למענית וצחצתי לשין האולרות. תיבה צתיבה אות צאות. לומר לתיבה. וקראתי שמו צסס **דברי קבלה** להורות שממני ומאתי לא ילאו הדברים. אבל מפה קדוש מדבר צוליגא קדישא כמוהר"ר האר"י ז"ל ור"ת שלו הוא **דב"ק** על שם הכתוב אומר לדבק טוב הוא:

עוד הגדלתי והוספתי נוסף משלי תיספת מרובה. כמה וכמה טובה ורחבה. פרפרת נאה מיני מתיקה שמש לדקה

הקדמת המחבר

לדקה ליסד על אדני פז מקרא קדש ולבחרם ולצררם כפי פי' הבית אשר בית השיר נכון עליו:
והיה בדעתי אחי לבנות ולנטוע כל הדברים הנאמרים באמת על הפסוקים השייכים להם איש על מקומו
 וטרדות הזמן הצוגר סבוגי גם סבבוגי. מנוחה הדריכוני. כחרוני. הקיפוני. הכוני. פלעוני. הלמוני. השז רוח
 לא יתנוני. אפפו הקיפו עלי יחד חיל ולבא. ומ"מ קשיא לי טובא. ואני חנה אני בא. ואף גם זאת לא נמנעתי
 מלתפוש זה הדרך עד מקום שידי יד כהה מגעת. על און שומעת. מעט לרי ומעט דבש. ואני כעשב איבש. וקראתי
 שמו **הלכה למשה** להיות בתוכו פשטים ורמזים. דרכים והלוכים. על הפסוקים חוקים ומשפטים לדיקים.
 שלו הוא **הל"ל** להודות להלל לשמו ית' אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו תורת

אמת וחיי עולם נטע בתוכנו :

והנה בתחלת המחשבה חשבתי דרכי ואמרהי אשמרה דרכי מחטא בלשוני ובעטי אחי אשמרה לפי מחסום כי
 מי אנכי ומי ביתי. ליכנס לפנים ממחילתי. לבאר הפסוקים ע"ד האמה והאמונה. ולמשה תהיה למנה. כי
 כל הדרכים בחזקת סכנה. כי יש לחוש שמא לא יכוין האדם אל האמת. ויהיה ח"ו צונה רקיעים של שוא.
 כמ"ס הזוהר הקדוש לא תהיה כזאת : ומהאי טעמא פירשתי. וחזרתי לאחורי ח' מסעות. מדלג על ההרים
 מקפץ על הגבעות :

אחר כל אלה הדברים אינה ה' לידי ספר קדמון מכתיבה יד מכונה להכנס גוזר ים החכמה לגזרים אבי
 התעודה חסיד ועניו סב"א דמשפטי"ס קדוש יאמר לו כמוהר"ר וידאל הלרפתי הגדול בעל ההגהות של
 הרא"ס זלה"ה וסס נאמר כי האדם אשר יכול לחדש דבר חידוש בתורה ואינו מחדש וכן מי שמחדש ואינו כותב
 ואינו מגלה דעתו לרבים הוא נענש והוא נכלל בכלל נביא הכוזב את נבואתו והוא מונע צד ושם האריך בראיות
 ואין רלוני להאריך :

ואשתומם על המראה לאמר אוי אם אומר אוי אם לא אומר והייתי בזאת המצוה עד אשר נתייעלתי ברשות
 קוני לבאר הפסוקים והמאמרים בדרך ליון והשאלה וסימנא בעלמא כדי שיהיו הקדמות הנז' נזכרים
 ונעשים בכל מקום אשר יזכרו אותם הפסוקים לצרכה יזכרו ויפקדו ההקדמות ויעלו על לב כל ימוטו עולם ועד :
ואיני ח"ו כותב אותם הביאורים המובאים **בהל"ל** בדרך פירוש וחידוש על הפסוקים מפני הוראה אלא
 דרך ליון וסימנא בעלמא אע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר זכר למקדש בהל"ל ואני נשען
 על קדוש יש' יודע העלומות הוא יבחר ויקרב הביאור אשר יראה בעיניו ית' שהוא לודק והוא אמת יהיה פירוש
 וחידוש על אותו הפסוק או על אותו מימרה. והדבר אשר יראה בעיניו ית' שאינו לודק ואינו אמת יהיה ליון וזכר
 וסימן על אותו פסוק לאותה הקדמה יען וזיען הכתובים מקראי קדש הם מרגל צפי עם בני יש' והיה כאשר
 יקרה חיזה פסוק מאותם הפסוקים הבאים שם בהלל יזכור ההקדמה אשר ליינתי באותו פסוק וזאת היתה כוונתי
 ומגמת פני צעת עשיית החרוזים גם בכתבי דברי האולרות בקילור כדי ביזכרו אותם הקדמות בזכרון טוב לפני
 כל יודעם ומכירם כי לורש מצרם. וי"א הסגירם : בליון גדול ורם. וה' יזכירנו בזכרון טוב מלפניו. והעבור
 המנחה על פניו :

וזה יהיה משפט שיר הידידות הנק' בשם מערת שדה המכפלה להזכר ההקדמות הבאות באולרות על הסדר בזה
 אחר זה בדרך שיר ומליצה לשון לח וקלר מעט המחזיק את המרובה. ולסיים הבית בפסוק השייך לאותה הקדמ'
 במדה במשקל ובמשורה. וזה עשיתי בכל הבתים. וזאת בבתי הראשונות נער יכתבם שסיימתי הבית בשם ספירה
 ועילמות עליונים ואורות נעלמים : **ובדב"ק** הביא הקדמות האר"י זלה"ה השייכה לאותו בית בקילור :
ובהל"ל אליב ליונים וסימנים בפסוקי' על ההקדמות לזכרם וסימן השיר כדי שיהיה שגור צפה
 הוא זה אני משה בן לור אני משה בן לור בר ילחק בן משה בן שמואל בן משה זלה"ה מקהל קדוש עיר
 ואם קאשטיליא הי"ו חזק וברוך אני משה בן לור זמירות היו לי חוקך בבית מגורי סוד ה' ליראיו ובריתו
 להודיעם. על כל אות ואלו האותיות בית אחת ועל כל בית ובית יש חלי תלים קדש הלולים :

ולדחיות כי אלו הב' פסוקים שייכים לענינו חברתי על כל אות מהם בית א' וכן הכל הם קל"ח בתים :
ובדי שלא לעשותם קרדוס לחתוך בהם ית' עז"ה והוא כי נודע מידת המ' היא מדתו של דהע"ה ורגליה יורדות
 מות

הקדמת הרב הגזבר

מות ונק' אשה יראת ה' וגם נודע כי נק' בית להיות שנוטלת שני אורות אור חסר ב' אלפין ו'ר ו'ר כמנין בית. גם נודע כי התורה והמלוה מכריתים הקליפה וכן השיר מכרית הקליפה ולכן נק' זמרה מלשון זמיר ערילים שהוא לשון כריתת. וז"ל זמירות היו לי חוקיך ירלה שע"י התורה שהיא חוקים ומשפטים היה מכרית הקליפות וכל זה הוא בשביל ציתי כי יראתי מהקליפות שהתהיה ואני מכריתם בעסק התורה :

א"נ זמירות ירלה שהיה דוד עוסק בתורה בדרך שיר וזמרה וטעמא מאי בעבור בית מגורי שנק' אשה יראת ה' כדי לטהרה מהקליפות שלא יתאחזו בה ורשעים מארץ יברתו :

או יאמר זמירות וגו' והוא כי ע"י השיר מתיחדת הכלה העליונה רחל עם ת"ת ישראל בעלה כאשר הארכתה בזה בהקדמתי לספרי הקטן הנק' לללי שמע ומלאת כי תדרשנו ומאותו יחוד הקדוש בא השפע בענין שהשירות והזמירות משמחי' אלהים ואנשים גם נודע כי העוסק בתורה מיראה ואהבה בקדושה וטהרה מגלין לו רזי תורה והתורה מחזרת על אכסניה שלה והיא מראית לו פניה המאירים כמ"ס בסבא וז"ל לרחימתא דאיהי שכינתא וכו' ואית לה רחימ' יחידא ההוא רחימא עבר לתרע ביתה תדיר זקיף עינוי לכל סטר ואיהי ידעת דרחימא אסתר לתרע ביתה פתחת פתחא זעירא בההוא היכלא עמירתא וגליאת אנפיה לגבי רחימא ומיד אהדרת ואיתכסיא' כל אינון דהוו לגבי רחימא לא חזו ולא אסתכלו בר רחימא בלחודוי וכו' הכי היא מלה דאורייתא לא אגליאת אלא לגבי רחימה וארמיזת ליה ומיד אהדרת לאתרהא ולא ידע בר הוא בלחודוי וז"ל דע"ה זמירות היו לי חוקיך ר"ל כזמירות שהם משמחות אלהים ואנשים היו לי חוקיך שכאשר אני עוסק בתורה אני משיג סודות עליונים ואני שמח בהם כזמירות וזהו במקום שאני עוסק בתורה מיראה ואהבה ואמר מגורי לרמוז על צ' מיני יראה חילונית ופנימית :

וז"ל סוד י"א ליראיו ר"ל שיראי ה' משיגים סודות עליונים והתורה שנק' ברית כמ"ס א"ה א"ה לא בריתי וגו' היא מודעת הסוד ליראי ה' ולחושבי שמו כנ"ל :

וז"ל ויין ישמח לבב אנוש והוא כי התורה יש בה גגלה ונסתר פשט וסוד והפשט הוא מלבוס והיכל לסו' החו' וזהו ויין גי' סוד משמח לבב אנוש ונידע כי סודות התורה ישיגם האדם או בדרך קבלה מזולתו או מלד חכמתו שיגע ועסק ולמד תורה הרבה עד אשר התורה האירה לו פניה ואנפוי נהירין והשמן הוא כנוי לחכמה ואם האדם ישיג סודות התורה ע"י קבלה מזולתו אזי פקודי ה' ישרים משמחי לב ויין הוא הסוד לבב אנוש משמח ואם אדם הסודות השיג ע"י חכמתו והשתדלותו אזי תהיה לו תוספת טובה מלבד שמחת הלב שיהיבו ויאירו פניו כי חכמת האדם תאיר פניו וזהו להלהיל פנים משמן ר"ל חדע אימתי ילחיבו וילהילו הפנים מלבד שמחת הלב ששמח בהשגת הסוד מלד קבלה מזולתו אם תהיה השגתו בסודות העליונים מלד השמן היא החכמה אזי שניהם כא' טובים השנים שמחת הלב והארת פנים אבל הלחם לחמה של תורה הוא הפש' שהוא כלחם שהכל אוכלין אותו אין בו כי אם סעדת' דלצא וזהו ולחם לבב אנוש יסעד :

גם זו לטוב' לפתיחת הספר בנתי צתים מלאים כל טוב שבת האר"י זלה"ה וספריו ותלמידיו בדרך שיר וקר' שמו **מבא פתחים** ע"ס הכחוב מבא פתחים תרונה וס"י משה נ' ילחק בן לור חזק :

גם סדרתי תפלה א' טובה ונכונה לכל הבא לעבוד עבודת הקדש לטמו' בזה הספר ע"ד עץ החיים האילן מאכל יובן כי שמות הקדש שיש בספי' כגון אהיה בכתר י"ה בחכמה הויה בניקוד אלהים צבינה וכו' עד אדני צמ' כל אית מאלו השמות הקדושים תיבה א' בלשון תפלה ועשיתי לורת האילן באלו התיבות ואח"ך גמרת תפלה וקראתי שמה **עין החיים** ואחרי שסיימתי תפלתי בנתי צתים אחרים לשבת האילן וזה סימנס

ועוד בסיום הספר חתימה א' צי' הללוהו כנגד י"ס וגם השלמתי באותם הצתים השיר הקודם שיש בו קל"ח צתים השלמתי למנין קן לפור. ואת זו למדתי מדע"ה שחתם ספרו צי' הללוהו וגם השלימו למנין ק"ן מזמורים וקראתי שם זו החתימה **פרפראות לחכמה** וטעם זה השם תמלא כחוב בהקדמתי לזו החתימה כאשר עיניך תחזינה מישרים :

גם תמלא כתוב פירוש השיר הנק' פרפראות לחכמה סביביו ונק' שמו בישראל **אבני צוהר** והטעם תמלא כתוב בהקדמתי אליו בסוף הספר וס"י משה בן לור חזק :

הקדמת הרב המחבר

ועוד שיר אחר צדק תפלה להמשיך השפע ממקור העליון יקרא שמו **זים' קשורא דמהימנותא**
 כשמה בן היא יען שם נמלאו שם היו כל המדות עליונות כולם נקבלו
 באו לה דבוקים וקשורים יחד לחצר את האהל להיות אחד וסי' משה בן לור בן ילחק :

זאת ועוד תמלא פי' קטן לאותה תפלה נק' בשם **נעילת שיערים** כמשמעו שהוא סיוס הספר כי כאשר
 גומר האדם מלעסוק בתורה נוטל דלתי הספר :

ועוד הקדמה אחרת דמות חותם אחיחא בח' אפי ח' בתים כל א' מהם מתחיל בתיבת משה ומסיימת בתיבת
 משה לכבוד השם נעים זמירות הנק' מערת שדה המכפלה שר"ת משה וקראתי שמה **חותם תעודה**
 יען זכרתי בה ענייני התורה וחכמיה מצקשי פניה :

גם בסוף הספר הודאה נאה בערב היא באה מא' ועד ת' להודיע לבני האדם גבורותיו. ית' ויתרומם שמו
 על כל ברכה ותהלה ניקרא שמה **הלל גמור** להיות כי שם נגמר פי' השיר הנק' הלכה למשה ר"ת
 הלל. גם בסוף הספר מפתח א' ע"ד א"ב על כל מקראי קדש הנאמרים בהלכה למשה איש
 על מקומו יבא בשלום וזה שמו אשר יקראו לו **פתחי גילה** להיות כי המעין ימלא ע"י אותו המפתח
 מצוקשו בנקל ויגל וישמח לבבו :

וראיתי לקלר ספר הנותן אמרי שפר. לרור המור אשכול הכופר. בקל"ח בתים יען קל"ח הוא סכום אלה
 השמות הקדושי' אשר בהם חיי רוחינו שהם **הויה אהיה** שמות יחוד עליון וגם שמות יחוד
 תחטון שהם **הויה אדני** בסוד מ"ש בזהר הקדוש אכלו רעים לעילא שחו ושכרו
 דודים לתתא. ואלו הד' שמות הם קל"ה כמנין חקל תרגום שדה וזה יהיה טעם אחר לשם זה
 של מערת שדה המכפלה מלכד הטעמים הגז' :

ולכן בניתי בתים אחרות על אלה השמות הקדושים. וגם לקיים מ"ש ע"י נעים זמירות שויתי ה' לנגדי תמיד
 כי כאשר יפתח האדם את הספר הלזה הנחמד יהיו השמות הגז' לנגד עיניו להעלות נר"ן תמיד וקראתי
 שם **בתי כהונה** וזה מראיהם. רב השלום יעשה שלום ביניהם. הם וזניהם וכל אשר להם. שכל טוב
 לכל עושיהם :

יחוד תחתון

יחוד עליון

יהוה אדני

יהוה אהיה

יאהדוניהי

יאההויהה

יען אהבו הארץ דברה

יראו אור התורה הט כורה

ובחרו נועם הדרך ישרה

ובסודותיה ידעו האדם הבחורה

וגם בניתי בתים אחרות על אלה השמות הגז' באופן אחר והוא בהקדים

אותיות

הקדמת הרב המחבר

אותיות אהיה להויה ובהקדים אותיות אדני להויה וזה תוארם :

יהוד עליז בתו כהונה יהוד תחתון

אדני יהוה

אהיה יהוה

אידהנויה

איההיוהה

אכן ילך דרך הקדר

את יהוד האל הגאדר

בבחר ונאכה יהיה דרר :

ידע וישכיל האיש הגאדר

והנה אלה הבתים. אהבת עולם אהבתים. ויסדתיים על השמות הנז'. ויען היתה כוונתי ליסדס על אלה השמות אמרתי אשמרה לפי מחסום שלא לגרוע ולהוסיף רק על כל אות מאלו השמו' תיבה א' לא פחות ולא יותר פן יפסד המכוון ושמרתי דרך השיר לעשותם צמשקל שקל הקדש כדרך המשוררים וזו היתה נסיבה שלכאורה נראים כספר החתום אשר אין להם לחם וכמעט אין להם הצנ' על כן אמרתי אראה מה אחריתם ומה תועלת או הצנה היתה להם ותהלות לאל יסדתיים על דברי רז"ל כדי שלא יראו כפטפוטי דברים ופטומי מליס : וזה פתרונו על דרך מו"ל בדרך שאדם רואה לילך וכו' והבא ליטער וכו' וזה שיעור הבית הא' יראו או' התורה וכו' יען אהבו וכו' כי הבא ליטער וכו' והבית הב' שהוא מתת' לעילא מיוסד ג"כ ע"ד מו"ל ע"פ שובה ישראל וגו' אפי' כפר בעיקר וכן אמרו לא היו יש' ראויים לאותו מעשה וכו' וז"ש את יהוד וכו' ידע וישכיל וכו' אכן ילך וכו' ר"ל שהאדם לריך לידע האל ית' ויחודו כמ"ש דע את אלהי אביך ועבדהו כדי שיהיה זריו ומסיר וזהיר לעבודתו ית' אכן ילך וכו' אם נפתה לבו והלך אחרי הילס"ר הקדר המקדיר ומשחיר פני הרשעים כשולי קדרה צניהנס ומטא על כל דבר פשע לא מפני זה יתיאש ח"ו מן הרחמים אלא יעשה תשובה ויבחר ויקרב הדר הוא כנוי לילה"ט המהדר פני יש' בתורה וצמלות וישמע לעלתו ונקה האיש מעון ויקיים סור מרע ועשה טוב. ואז ילך לבטח דרכו. ילך הוא שורש של הליכה מן וילך :

נמצא סך הכל תוספת טובה ועיקר כתיבה הם י"ג שמות שיש בזה הספר כנגד י"ג מדות של רחמים לעורר רחמי שמים רבים. שלמים וכן רבים. ואלה שמותם. לבית אבותם :

א' בתי כהונה, ב' מבא פתחים, ג' חותם תעודה, ד' מערת שדה המכפלה.

ה' דברי קבלה, ו' הלכה למשה, ז' עין החיים.

שהיא התפלה המיוסדת על שמות הקדושים שצספוי' וגם על שמות הספירות :

ח' פרפראות לחכמה, ט' אבני צוהר, י' קשורא דמהימנותא, י"א נעילת

שערים, י"ב הלל גמור, י"ג פתחי גילה.

ויהיו פקודיהם למשפחותם שלשה עשר. סמוכים לעד לעולם עשויים צחמה וישר :

הקדמת הרב המחבר

והנה חליגה נא עמך הקדמה אחרת בדרך שיר ומליצה הלא היא כחובה מעצב לדרך ישרה למען ירוץ קורא זה. והנה יש זה ח' בתים מתחילים בשם משה וג"כ מסיימים כולם בשם משה וכוונתי זה לפאר ולרומם מעלת ארון כל הנביאים מרע"ה וגם ליחס את הצוליגה קדישא הרשב"י ע"ה ומאור עיניו נר יש' נר מלוא ואור תורה. המקובל האלהי האר"י זלה"ה אחר מרע"ה. כי כל החכמים והרבנים נק' בשם משה כמ"ש בגמ' משה שפיר קאמרת. גם למעט עלמי ולהשפיל ערכי. וה' אלהי יגיה חשבי. והד' בתים המדברים בשבח הגז' וגם שבח תלמידי האר"י זלה"ה זכותם יגן עלינו ראשונה יסעו לדגליהם. והארבעה בתים האחרים יסעו באחרונה למסעיהם. למנה יהיו למשה עצדיהם. וזהו לורתה :

קטון וגדול שם הוא יחד, וארבעה פנים לאחד :

משה ספרא רבה דיש' בןסר ליהושע ויהושע לזקני. אש דת אמת אמון חביוני. קבל מימין רוממה ימין ה'. זהר האל ובמקום קדשו זה סיני. וירא ראשית לו דעת חכמה נביוני. וגגש משה לבדו אל ה'. וכאשר טוב טעם תאזה לעיני. ונהנה מזיו שכינה דר מעוני. ונחה עליו רוח ה'. פירש מדרכי המוני. ויעל צמפלות לפנים לפני. ויהי שם עם ה'. ולא קם עוד נביא וחווה חביוני. בישראל :

במשה :

משה רבא שמע קול אלהים חיים. וכאור החמה שבעתים. זוהר ונוגה כאור תהיה קרנים. מידו לו עשר דברות על לוחות שמים. כתובים באמצע אלהים נוטה שמים. הן על כפים. והם י' נגד י"ם מאירות ומזכירו' כלהרים. תאזה לעינים. באר מים חיים. כלולות שני עם עדנים עם פרי מגדים זרכות שדים. כמחולת המחנים. שם לזה ה' את הזרכה חיים. ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול שמים. אשר עשה :

משה רבא הולך ואור יולא וזא. עד נכון היום הגדול והנורא הבא. דור הולך ודור בא. וזכ' חומשי תורה גדבה. הלא המה הנאים אמוראים רבנן סבוראי גאונים פוסקים נחבאים זנחת ושובה. באספקלריא המאירה" ניבא וידע מה ניבא. והמה עושים מלאכת ה' מיראה ואהבה. בכל מלכותו כי רבה. לאורכה ולרחבה. על אחת כמה וכמה טובה. ארוכה מארץ מדה ורחבה. וזני ישראל עשו בחיבה כדבר :

משה רבא בנשמת נר קדוש שמעון זנו נתגלה. ואור תורתו תורת אמת ולדק' סלה. וגם דלה דלה. מים עמוקים לתורה ולתעודה הפלא. ונדבת הביאור עליו חלה. חכמה עם נחלה. ומאז היתה חכמת הקבלה. נסתרת ומגולה. צמטטה תהלה. עד אשר אור יש' וקדושו מאור הגולה. האר"י זלה"ה ע"י תלמידיו וזראשם הה"ר חיים נעלה. הורנו דרך סלולה. ויקם עדוה צמר יעקב למח ז"ל וירא יש' את היד הגדולה. ויאמינו זה' :

משה זוטא באומו ינאוס באמה. לפני מלכים מאן מלכי רבנן גדולים זכח ועולמה. וזני רעמה. יען נכספה שאפה כלתה נפשו להסתופף צלל החכמה. וצלל למודי ה' לדעת חכמה ומזימה. טובי מראה ומשכילים בכל חכמה. וזה כמה. תשוקתו וחמדתו. וחדוותו וחשובתו הרמה. תורת ה' המימה. וירא והנה פרשה זו סתומה. נפרדו עליה יונה תמה. אחת היא לאמה וכל הנשמה. התאזה תאזה. תורה לזה לנו :

משה :

משה זוטא צעיר אנכי וגזזה ולקיקיון. אחי דמיון. לא תואר לא הדר לביון. אכן מחלון וכליון. וכדי בזיון. וכיד ה' הטובה עלי הכינותי כסף לזמר לשמך אל עליון. מזמור שיר שגיון. כטל חרמון שריון. שיורד על הררי ליון. ממך אשאלה רשיון. בתום לזי וארחץ כפי זנקיון. יהיו לרלון אמרי פי והגיון. לזי לפניך ותטהר :

הקדמת הרב המחבר

ותטהר לי לב ורעיון ותמליא לי פדיון. כי משוד הלמלוס ידי אחז רפיון. ואני עני ואציון וכל דבר הקשה יציאון
אל
משה :

משה זוטא וְאֶחָזוּת מרעהו משחוקקים. ישועתך ודלתך דופקים. שושנת העמקים. קראנוך ה' ממלוקים.
תמהר תחיש להקים. דברך הטוב ציוס ההוא אקים. סוכת דוד הנופלת יונת אלס רחוקים.
ותציאה ממרחקים. מבטח כל קלוי ארץ ויס רחוקים. כי בכל זמנים ופרקים. חוליותיהם מתפקקים. בין גוי נבל
יעוה עיני חכמים כך דבוקים. ויסלק דברי לדיקים. ועמך כלס לדיקים. מצור שני אותס תמשה. ושיר
לא ינשה. אז ישיר
משה :

משה זוטא ראה תראה בעוגיו ועני עמו וכאיבו. מחלך עני בעניו ועלבו. ורוח נכון חדש בקרבנו. חרשו
חורשים על גבו. הכוהו פלעוהו אויבו ואוהבו. לאמר אלהים עזבו. יבעתוהו ללר מליקים סביבו.
וימת לבו בקרבנו. אולי אוכל נכה בו. ובך בכורך יגל לצבו. ויתבשר פתחו שערים ויבא. גוי לדיק זה השער
לה' לדיקים יבואו בו, אשרי איש שלא ישכחך וכן אדם יהאמן כך. ומהלך תמיד לא יחשה. וזאת הצרכה אשר
צריך
משה :

עוד הקדמה ג' להרב המחבר

אני הנני משביע בשמו הגדול והנורא ית' ויתרומם שמו על כל ברכה ותהלה לכל מי שרולה ליכנס צו
החכמה שקודם כל דבר יפשפש צמעטיו ויקדש ויטהר עלמו בכל מה דאפשר ואס ח"ו בא לידו איזה
עון אשר חטא קודם שיקח הספר הלזה צידו יתוודה וישוב אל ה' וירחמהו כדי שיכנס בשלום וילא בשלום
ויזהר לבלתי ח"ו יגשים איזה דבר ויתן תפלה לאלהים כי מדה זו רבים חללים הפילה רח"ל מהאי דעתא :
גם אני משביע בכח חומר השביעה הנז' לכל רואה השיר הנפלא הלזה לבלתי יגרע ויוסיף בלשון השיר
ולזוז מהמטביע שטבעתי אנה ואנה. כי כל המשנה ידו על התחחונה. ויודע אלהים כי הרבה יגעתי וטרחתי
טירחא יתירה. עד אשר הזמין לי שובן מעונה לשון לח כולל כל הקדמות האולרות. גם בפסוקים אשר אני
מסיים הצית של השיר הם המדברי' בעניני הצתים כאשר עיניך תחזינה מישרים. וכולס על אדני פז מיוסדים
כולס עקודים כולס צרורים. חכו ממחקים וכלו מחמדים. ואני חושש פן מסבת התוספת או המגרעת. גם
בלא דעת יפסד כוונתי. והדן אותי לכף זכות מן השמים ידינוהו לכף זכות. ושומע לי ישכון בטח :

ונינון השיר מערת שדה המכפלה ינגן בנינון „אל מסתתר בשפריר חביון“ או בנינון שירצה

מבא פתחים

יפטיירו שפתי רנה. ואתן מעם לשכה בנגינה. בשפה ברורה ובנעימה נכונה.
מבא פתחים תרונה. אותיות מסומנו' בראשי שורות. יקרא בהם

שמי ושם אבותי. לנוי אחר נוגנים. סי' משה בר יצחק בן צור חזק

מי האיש החפץ חיים. ילמד ספר אוצרות חיים.

ישמו נאה לו והוא לשמו. מה יפו אמרי נועמו. טעמו ונמוקו עמו. פרי צדיק עץ חיים :
הוא רב כולל מגיד רזי. מחזיק כחשי ורזי. רב יצחק לוריא אשכנזי שמע קול אלהים חיים :
בר נשק לעדתך אל. ובזכותו תשלח גואל. לכל קהל ישראל. דבקים בה' חיים :
יפה נוף משוש כל הארץ. חמדה גנוזה ברום ערץ. לגדור בה יוצאת פרץ. להלוך נגד חיים :
ציץ ישועה אור עינים. עץ שתול על פלגי מים. בר לבב נקי כפים. תורת חכם מקור חיים :
חומר מקל התפארה. ארי שבחבורה. נר מצוה ואור תורה. באור פני מלך חיים :
קון ישראל תרים בזכותו. אלי למען תורתו. בריתי היתה אתו. השלום והחיים :
ברוכים שמעו דברו. המלך חפץ ביקרו. יראת ה' אוצרו. יראת ה' לחיים :
נחמד למראה זה הספר. הנותן אמרי שפר. הוא לנפש צדי כופר. לאור באור החיים :
צומאי מי התורה. בואו השקו במהירה. תורת ה' מהורה. כן צדקה לחיים :
וברכה לראש משביר. הגאון וגם כביר. המקובל והגביר. תלמידו כמה"ר חיים :
ואפריון נמטייה לרב צמח זכרון יהיה. לברכה נפשו תהיה. צרורה בצרור החיים :
ראו ומעמו העם. לחם סתרים כי ינעם. דרכו דרכי נועם. וכל מוצאו ימצא חיים :
חזקנו אל בעבודתיך. הודיענו דרכיך. השמיענו חסדיך. כי טוב חסדך מחיים.

תם ויישר

טנת"א יש להם ה' בחינות א' נגד עסמ"ב ב' נגד אחפ"ע ר"ת א'זנים ח'זמם
פ"ה עינים ג' חו"ב תו"ם ד' אבי"ע ה' ד' יסודות ארמ"ע.

עין החיים בה

אהיה

כתר

אחד היה יהיה הוה
כתרך תתעלה רום

יה

חכמה

יפעת המעלות חן כבוד
מחכמתך האציל

יהוה בינה

יודע הבינה ומקור
החכמה בתוך ניני ילדי
קדושין ודור דורשין
אוכלי לחם התורה יגדל
מעלתם בזוהר יופי נועם
הדרך

אל

חסד

אלי למען חסדיך
סובבני דעת

יהוה

תפארת

יחיד המיוחד ומלך
המלכים תפארת פעולך
אור רוחי תטהר

אלהים

גבורה

אמונתך להבין הדר יקר
ממשלתך גדול בינה
וגבורה רומם הודך

יהוה

צבאות

נצח

ידע הלב וישכיל השכל
צדקתך בקהל אנידה
ואדברה תהלתך נצח
צור חזקי

אל חי

שדי

יסוד

אל ליראיך חושקים יחוד
שמך דודי יסד יסוד
סוכתך ובנה דבירך

אלהים

צבאות

הוד

אמצני לחזות האור ישר
ממרומיך צמח ברכה
אחזה ועוז תורתך הוד
והדר הגל

אדני

מלכות

אור דגולה נאמניך יהיו
מרכבה לנועם כבודך
ומלכות תפארתך

עין החיים

לאכול מפריו ולשבוט מטובו להתענג ולהשתעשע באיבו ה' אלהי ישראל באו אשרי כל חוסי צו :

ובעבור תרוץ ולא תכשל אכתבו לפניך בכתובה תמה וישרה למען תברכני נפשך ונק' התפלה הזאת עין חיים יען היא מיוסדת על שמות הספי' וגם הספי' עלמן והם חיינו ואורך ימינו. וזה תוארה :

אחד היה יהיה הוה. כתרך התעלה רום. יפעת הפעולות. חן כבוד מחמתך האליל. יודע הצינה ומקור החכמה. ^{יהוה} ^{חכמה} ^{יה} ^{כתר} ^{אביה}

צחוק יניי ילדי קדוש ודור דורשיך אוכלי לחם התורה יגדל מעלהם. בזוהר יופי נועם הדרך. אלי למען ^{אל} ^{בינה} ^{בניקוד אלהים}

חסדך סובבני דעת. אמונתך להצין הדר יקר ממסלתך. גדול צינה וגבורה רומם הודך. יחיד המיוחד ומלך המלכים. ^{חסד} ^{אלהים} ^{גבורה} ^{יהוה}

הפארת פעולך אור רוחי תעבר. ידע הלצ וישכיל השכל. לדקתך בקהל אגידה ואדברה תהילתך. נלח לור חזקי. ^{תפארת} ^{יהוה} ^{לכחות} ^{נלח}

אמלני לחזות האור ישר ממרומיך. למח ברכה אחזה ועוז תורתך. הוד והדר דגל. אל ליריאיך. חושקים יחוד. ^{אלהים} ^{לכחות} ^{הוד} ^{אל חי}

שמך דודי יסוד. יסד סוכתך וצנה דבירך. חוס דגולה גאמניך יהיו. מרכבה לנועם כבודך ומלכות הפארתך. ^{שדי} ^{יסוד} ^{אדני} ^{מלפות}

ובכן הנני מפיל תחנתי לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי בסוד עשר ספירותך הקדושו' והטהורות אל תשיבני ריקס מלפניך אל ישוב דך נכלם עני ואציון יהללו שמך. אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. ירמ"י או"א שתתן לי אני עבדך בן אמתך לב שומע משפט להצין ציון טוב וציון רע ותפתח לבי בתלמוד תורתך כפתחו של אולם ותן בלבי צינה ולהשכיל לשמוע ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה והאר עיני בתורתך ודבק לבי במלותיך ויחד לבבי לאהבה וליראה את שמך גל עיני ואציטה נפלאות מתורתך ותודיעני אורח חיים סודות נפלאים רזי תורתך ואלמוד ולא אשכח ואל תלל מפי דבר אמת עד מאד ולמדני לעשות רלוניך הודיעני נא את דרכיך הראני נא את כבודך ולא ימוש דברי תורתך מפי ומפי זרעי ומפי זרעי עד סוף כל הדורות וסודות יחודיך ויהיה עסק זה שאני עוסק בתורתך חשוב ומקובל לפני כסא כבודך כריח ניחוח לכפר על כל מה שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך ציון באונם ציון ברלון ציון בשוגג ציון במזיד ציון בסתר ציון בגלוי ציון במתכוין ציון שלא במתכוין ציון בדבור ציון במעשה ציון במחשבה והרהור מיום היותי על האדמה עד היום הזה והיום בכלל ציון בגלגול זה ציון בגלגול אחר והשיבני בתשובה שלימה לפניך וסייעני בה. לב טהור צרא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. ויהיה ההבל היולא מפי צעת עסקי בתורתך חשוב ומקובל ומרובה לפני כסא כבודך כעשן שהיה עולה מעל גבי המזבח בזמן הבית. משריפת חטאות ואשמות ועולות ומנחות וגסכין ותמידין ומוספין וזבחי שלמים וקרבן עני וקרבן עשיר וקרבן תודה. ותתקן כל מה שפגמתי צי"ס הקדושות והטהורות ותפתח כל הלכות הקדושות אשר סתמתי ברוב עונו' ותתקן כל מה שפגמתי בנפשי ורוחי וגשמתי ונפש רוח נשמת עמך בית יש'. והריני עוסק בספר קילור אורחות חיים שהוא מכוון כנגד ה"ת דז"א דעולם האלילות הקדוש שבו שם מ"ה כזה **יוד הא ואו הא** להעשות לו מרכבה וירמ"י או"א שתזכך נפשי ורוחי וגשמתי שיהיו ראויין לעורר מיין תחאין ע"י עסק הקבלה הזה ואל יעכב שום חטא ועון והרהור רע את עסק הקבלה הזה ויהי נועם ה' אלהינו וגו' **רשם** יחוד קצה"ו בדחילו ורחימו ע"י ההוא טמיר ונעלם לחברא שם י"ה צו"ה ביחודא שלים לאקמא שכינת' מעפר' ולזמר ערילים ולהכרית כל החוחים הסובבים השושנה העליונה וליחדא לה בצעלה לשם כל ישראל אני עוסק בספר הקבלה הזה. ויתחיל למודו :

הלל גמור

אמר עבד פלח לאלהי שמיא המאיר לארץ ולדרים. אות ש'בת ל'איש מ'כל ה'דברים.
ב'ר'אותי ר'אייה ודברים ברים. א'הובים ב'רורים ר'וממות ה'אל מ'דברים.
כמו זה הספר. אילה שלוחה הנותן אמרי שפר. אשר על זה חצני אזרתי.
ובאל חי וקיים במחתי. כשאותו התחלתי. ובו נסמכתי. כשאותו גמרתני.
וממנו שאלתי. להפיק רצוני ושאלתי. ולמצא חן בעיניו בקשתי.
ולהבינני בסתרי סודותיו אויתי. כי מה אני ומה ביתי. שעד הלום הובאתי.
אם לא אתבונן אחריתי מראשיתי. ואלם אני אדרוש אל אל ש'ב'מקום קרבני אקריב
פרי אדמתי. הלא היא זאת כתיבתי. ותהי זאת נחמתי. ת'עטרני רצון אלהי בחיי
ואף כי אחרי מותי. ושעם אשר ימים רבים בכתיבתו נתעכבתי. הלא היא מצד
תלמידים השותים מים מאתי. בטורה גדול מהכיל נלאתי. ובדקדוק גמור שני ימים
בכל שבוע היא שקידת כתיבתי. והם חמישי וששי יען אין בהם צורך כ"כ לקריאתי.
וגמרתני אותו בעזר האל ותורתו. יום ה'ששי בשבתו. ו'הוא ה'שנים עשר לאדר שני
משנת **נפישנו** חכתה ליי לפ"ק בעיר ואם בישראל העירה **תאמאנרת** יע"א. על
ידי אני הצעיר הדומה לחרגא דיומא ולא שמייה השמח בדברי תורה הנשען על
קדוש ישראל עבד נרצע לקונו ומשועבד לבעלי תורה ע"ה

שלמה ן' אברהם ן' שבת

אור. דע כי תחלת הכל וראשית כל ראשית היה כל המליחות העולמות העליונים אור פשוט ונק' אור א"ס לפי שאין לו קץ ותכלית וכאשר עלה צרלון המאיל וצורא ויוצר ועושה העליון להאיל הנאללים לסיבה נודעת והוא להקרא רחום וחנון כי אם אין בעולם מי שיקבל רחמים ממנו איך יקרא הוא רחום ולכן אז למלם עלמו באמלע האור שלו צנקודת המרכז ושם למלם עלמו לסביבות וצדדין ונשאר אויר חלל פנוי באמלע האור כלו בלתי אור כלל :

אֹר נְעָלָם יִתְנַשֵּׂא וַיֵּאסֹף.
עֲצָמוּ מְנוּחָה סְבִיבוֹת יְכַסֹּף.
אֶמְצַע אֹרוֹ פָּנָה וַיִּחְשֹׁף.
הַמְּאֹר הַגָּדוֹל נִקְרָא אֹר אֵין סוֹף :
מִשָּׁךְ קוֹ אֹר לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ אֶמּוֹן.
לְבָנוֹת עוֹלָמוֹ פָּנָה וַאֲרֻמוֹן.
גַּם בְּעִיגוֹל וַיּוֹשֶׁר וְהֶמּוֹן.
הָאֶצִּיר סְפִירוֹת אָדָם קְדָמוֹן :

שליש תחתון וזה האור דא"ס מתלבש בתוך א"ק אלא שאין לנו רשות לדב' במקו' גבוה זה : המאור הגדול. דרך השאלה על אור הא"ס ומקומו המיוחד לו הוא תפארת :

משך. יצין שמועה כי אח' הלמלום הגו' של

המאיל העליון המשיך לתוך החלל קו אור הוא הנגזר הדק שנכנס מאור הא"ס אל תוך החלל : פנה וארמון. כנוי אל העולמות שנאללו תוך החלל : עיגול ויושר. רמז על י"ם עגולי' וי"ם דיושר :

והמין. פי' המונים וחילות וגדודי בחי' שהיו בספי' עגולים ויושר וגם מקיפים כמ"ש בדב"ק :

וַיִּשָּׂא משה להמתיק סוד ולומר לסימנא בעלמא כי זה רמז הכתו' צאו' כפלה הרמון וגו' והוא כי אורו החלל אשר היה ריקן צעת הלמלום אחר האלי' נעשה כפלה הרמון מלא מכל טוב לפי ששם הוא הא"ק מצריח מן הקלה אל הקלה וכל הפרזיפים של האלי' וכל העולמות : ואח"כ פי' דבריו ואמר כי זה המקום

בזה עד תשלים י"ם דא"ח וצתוכם י' עגולים אחרים דאבא וצתוכם י"ם דאימא וכן עד סיום כל פרטי האלי' וצכל עגול ועגול יש ג"כ עגול אחר והוא בחי' מקיף של אותו העגול : והבחי' הב' כי דרך לגור קו ישר מתפשט אור דוגמת העגול ממש רק שהוא ציושר והוא מתפשט דרך קוים וזו הבחי' נק' ללם אלקים וכמעט שכל ספר הזו' והתיקו' אינם מדברים כי אם בזה היושר : ודע כי יש בזה האלי' מיני עולמות לאין קץ ואין אנו עתה צביאורם : אבל נהחיל לבאר פרע א' אשר הוא כולל מליחות החלל הזה וממנו מתפשטים כל העולמות כלם והיא בחי' מליחות א"ק לכל קדומים הגו' בזה' והתיקוני' ואחריו נמשיך סדר המדרגות כולם : ובזה החלל נמלא זה הא"ק לכל קדומים ויש בו מליחות י"ם והם ממלאות כל החלל הזה. ואמנם תחלה ילאו י"ם שלו צדדך עגולים אלו תוך אלו וצתוך עגולים האלו וצדדך יושר באורך כל העגולים האלו נמשך ליור קומת אדם א' צי"ם ואין אנו עוסקים בבחי' העגולי' רק בבחי' היושר לצדו ובזה האדם הגו' יש בו בחי' עלמות וכלים כי למלום האור גרם עשיית והויות הכלים ואין לנו רשית לדבר יותר במקום גבוה זה

שם
 וגדודי בחי' שהיו בספי' עגולים ויושר וגם מקיפים כמ"ש בדב"ק :

פנוי צין האור שצתוך החלל וצין אור א"ס המקיף את החלל הזה שאל"כ יחזור הדבר לכמות שהיה צראשונה ודרך הקו הזה נמשך אור הא"ס שהוא המאיל אל תוך החלל כעין לגור דק ומלא אותו המקום החלל העגול ועי"כ מתדבקים המאיל צנאלל ויש בחי' מעלה ומטה צאלי' : והנה האור הזה הנמשך אל תוך החלל נחלק לב' בחי' בחי' עגולים אלו תוך אלו ד"מ אור ספי' הכתר הוא עגול א' וצתוכו עגול אחר והיא ספי' החכמה וכן כיוולא

בזה עד תשלים י"ם דא"ח וצתוכם י' עגולים אחרים דאבא וצתוכם י"ם דאימא וכן עד סיום כל פרטי האלי' וצכל עגול ועגול יש ג"כ עגול אחר והוא בחי' מקיף של אותו העגול : והבחי' הב' כי דרך לגור קו ישר מתפשט אור דוגמת העגול ממש רק שהוא ציושר והוא מתפשט דרך קוים וזו הבחי' נק' ללם אלקים וכמעט שכל ספר הזו' והתיקו' אינם מדברים כי אם בזה היושר : ודע כי יש בזה האלי' מיני עולמות לאין קץ ואין אנו עתה צביאורם : אבל נהחיל לבאר פרע א' אשר הוא כולל מליחות החלל הזה וממנו מתפשטים כל העולמות כלם והיא בחי' מליחות א"ק לכל קדומים הגו' בזה' והתיקוני' ואחריו נמשיך סדר המדרגות כולם : ובזה החלל נמלא זה הא"ק לכל קדומים ויש בו מליחות י"ם והם ממלאות כל החלל הזה. ואמנם תחלה ילאו י"ם שלו צדדך עגולים אלו תוך אלו וצתוך עגולים האלו וצדדך יושר באורך כל העגולים האלו נמשך ליור קומת אדם א' צי"ם ואין אנו עוסקים בבחי' העגולי' רק בבחי' היושר לצדו ובזה האדם הגו' יש בו בחי' עלמות וכלים כי למלום האור גרם עשיית והויות הכלים ואין לנו רשית לדבר יותר במקום גבוה זה

והמשכיל

(א)

א' צראשית א' ע"ז. צ משלי ה' ל' .

המקום הוא מצעד ללמדת כלו' מלך המלואים והוא אל הדרדין והסביבות של החלל והחלל הוא לפניו מהלמום והיה ריקן בעת המלואים ואחר האליל' נמלא מכל טוב כמו פלח הרמון : וזוה ג"כ נוכל להמתיק סוד הכתו' ויברא אלהים את האדם בצלמו דקשה דהוא מיותר דללמו היינו ללם אלהים ועוד או' זכר ונקבה ברא אותם אותו היל"ל וכמ"ס אתי שפיר והוא כי הכתו' רמז על טגול ויושר דא"ק ויהיה שיעו' הכתוב ויברא אלהים הוא המאליל

והמשכיל יבין ראשית דבר מאחריתו ואמנם אינו כלי ממש אלא שבדרך האור אשר בתוכו נק' כלי והוא זך ובהי' בתכלית הזכות והבהירות והזיכוי. והנה זה הא"ק מצריח מן הקלה העליון אל הקלה התחתון בכל כלל האלילות ובו נכללים כל העולמות כמ"ס : והנה בצחי' פנימיותו ועלמותו אין לנו רשות לדבר אלא צמה שנאלל ממנו והנה להיות אור הא"ס גדול מאד לא היו יכולי' לקבלו אלא באמצעות זה הא"ק ואפי' ממנו עלמו אין מליחו'

שֵׁם שָׁמַיְתָא עַבְדֵי בְּרַחֲמֵי הַיְיָ אֲרַבְעָה.
טַעַם נִיקּוּד וְתַג וְאוֹת קָבַע.
טַעַמִּים עֲלִיוֹנִים בְּסוּד ה' נָבַע.
אוֹזֵן לֹא תִמְלֵא עֵינַי לֹא תִשָּׁבַע :

הלוך

לקבלו חס לא אחר יליאת אורו לחיך דרך הנקבים והחלונות שבו שהם האזונים והעינים והחוטם והפה ונבאר ענינם עתה דע כי אין מליחות ליור קומת אדם בעולם שלא יהיו בו כללות כל צחי' האלו אשר כוללים כל האלי' וכל העולמות ואלו הן ע"ב ס"ג מ"ה צ"ן כמו שידוע לירופס. וזוה נבא לבאר הבינה הג' : **שם** שם לו. יורה דעה כי אלו הארבע הויות הנז' הם עז"ה צחי' טעמים ע"ב. וצחי' נקודות ס"ג. וצחי' חגין מ"ה. וצחי' אותיות צ"ן. וכל שם מאלו הד' כולל ענת"א : והנה הקרקפתא של זה הא"ק שהוא ראשו עד מקום צחי' האזנים הוא נק' ע"ב והוא צחי' הטעמים שלו כנז' עם היות שגם צחי' זו לבדה כלולים ענת"א אלא שאין לנו רשות לדבר בזה : והנה אע"פ שאנו מכנים כנויים אלו כגון אדם וראש ואזנים ועינים וכיוצא משאר הכנויים אינו רק לשכך את האזן לשיוצנו הדברים לכן אנו מכני' כנויים אלו במקום גבוה זה. אמנם עיקר כנויים אלו מקומם מן עולם האלי' ולמטה כי משם ואילך יש צחי' פרטופים והנה מצחי' האזנים נתחיל לבאר בקילור נמרץ הנה מהאזנים ולמטה מתחיל שם ס"ג שבו והוא כלול מטנת"א והטעמים יש בהם ג' מינים עליונים שע"ג האות ואמלעים שבאמצע ותחתונים שתח' האות ואור היוצא מא"ק דרך שערות הראש אין אנו רשאים להתעסק בו ונתחיל מההביל היוצא מהאזנים כי הוא ס"ג ובלאת אותו ההביל שהוא אור מהאזנים הוא מתעבה קלת מאור פנימיות הגוף אבל עכ"ז הוא גדול

העליון צ"ה את האדם הוא א"ק בצלמו ר"ל בצלם אור הא"ס דכי היכי שאור א"ס מקיף את החלל האלי' ה"ג א"ק ילאו ספיר' בתחלה כדרך עיגולים אלו תוך אלו ואח"כ בצלם אלהים שהוא היושר ברא אותו כי היושר נק' ללם חלקים ואח"כ פי' שעיגול ויושר הם זכר ונקבה כלו' יש בהם י"ס שהם זכרים ונקבות וכן ע"ב ס"ג מ"ה צ"ן הם זו"כ :

עוֹד נוכל לומר ויברא אלהים את האדם הו' אדם הא' בצלמו ר"ל בצלם ו' שהוא ז"א כמ"ס לקמן בצלם אלהים וה"ת ה"ד לזה אמר זכר ונקבה כלו' ד"ו פרטופים נבראו כמ"ס ז"ל :

שם שם לו. יבין שמועה כי זה הא"ק יש בו ד' שמו' ע"ב ס"ג מ"ה צ"ן וכולם כלולים מטנת"א וטעמים ס"ג ילאו מהאזן בסוד ה' שהי"ס של האזנים הם מקושרים ולא היה ניכר בהם צחי' עשר : **ויראה** לי להמתיק סוד ולומר כי זה הוא כוונת הכתוב כי אין מלין חצתן והוא כי עם שאזן הוא צחי' ס"ג עכ"ז גם שמות האחר' ע"ב ס"ג מ"ה כלולים בו וצחינים בתוכו וע"ה שם ס"ג הוא צחי' נקודות הוא ג"כ כלול מטנת"א והטעמים דס"ג מגיעים עד הפה דא"ק וז"ש וחיך אוכל יטעם לו כלומ' כי החיך שהוא צפה יש בו טעמים והוא כי טעמים דס"ג מתחלקים באורות אח"פ טעמים עליונים שע"ג האות כגון זרקא וכיוצא באורות האזן ואמלעים שהם פסק ומוקף בחוטם תחתונות באורות הפה : אין לא תמלא. פי' לרוב העלם ודקות אותו האור :

הלוך

ח שמות ע"ו כ"ה.

גדול יותר מבחי' הכלים והגוף של א"ק ואותו אור היולא מהאזנים נתפשט בלדדי הפנים ואינו נוגע בהם אלא חופף עליהם. וזוה נבא לבית שאחר זה המתחיל :

הָלוֹךְ יֵלֵךְ יוֹרֵה דַעַה כִּי
 אור האזן מתפשט דרך הפנים עד שכלי הזקן ושם נתחברו יחד י"ס ימניות מאזן ימין הם מקיפים וי"ס שמאליות מאזן שמאל הם פנימיים אבל לא היה חבור גמור כי נשאר חלל מועט ציניהם והארת אור זה מתפשט ומאיר בכל לדדי הא"ק אבל עיקר האור הוא בבחי' הפנים : והנה בבחי' הראש שאין בו נקבים וחלונות עד מקום האזנים לא ילדק שם פנים ואחור כי האור הזה כולו שוה אבל כשיש בו נקבים שהוא מהאזנים ולמטה ילדק שם פנים ואחור שכל הנקבים ממשכים האור למטה דרך הפנים ולחוף ומה שאין בו נקבים נק' אחור. והנה און גי' ס"ג חסר ה' אחרונה כי מכאן מתחיל שם ס"ג כנז' והם בבחי' הטעמים העליונים של ס"ג אות' שהם למעלה מן האות ועדיין לא נתגלה בהם בחי' כלי כלל וילאו מקושרות בפלית ולא ניכר בהם בחי' י' כלל רק לורת ה' שהיא ה' פרלופים שהם א"א ואו"א וזו"ן שהם שורש הי"ם והיא ה' אחרונה משם ס"ג כי און גי' ס"ג חסר ה' אחרונה וילאו הי"ם בסוד ה' שלורתה דו' שהיא צגי' י' ואף ה' פרלופים ילאו כולם מקושרים בלות ה' ובא מרוחק האור הפנימי מן האור המקיף כדי שיוכל לקבל האור ולהיות כי באו מקושרים לא הי' להם בחי' כלי כלל ואח"כ באו הטעמים האמלעים והם סוד האור היולא מחוטם א"ק :

הָלוֹךְ יֵלֵךְ יֵמַיִר עֲבָרֵי פָנָיו.
עַד שְׂבוּלַת הַזָּקֵן מְכוּנָיו.
וְחוּטָם וּפְהַ תָּזֶה טַבּוֹר מַחְנָיו.
אִישׁ אִישׁ בְּפִי שָׁנָיו:
בְּאֲרוֹת חוּטָם וְד נִפְרָדִים.
פֶּסֶק וּמִקַּף סוּד זְעִיר צְמוּדִים.

טעמים

עד החזה ואור הפה עד הטבור : איש איש פי' כי אור החוטם שהוא גדול ועליון מאור הפה הגיע עד החזה שהוא ג"כ עליון מהטבור ואור הפה שהוא תחתון הגיע עד הטבור שהוא תחתון :

וּנ"ר להליצ לך אחי המטיין ליון והוא כי מלת און יש בה א"ז פי' און זקן. כי אור האזן מגיע עד שכולת הזקן וחוטם מתחיל בלות ח'. וחזה שהוא גבול חוטם מתחיל בלות ח' ג"כ לרמוז כי אור החוטם מגיע עד החזה : והפה אורו מגיע עד הטיבור הסי' הוא פה אל פה כי הטבור ג"כ נק' פה כי משם גיוון העובר צמעי אמו והוא כמו הפה עם היות שפה תחתון הוא ביסוד :

עוֹד סִי' אַחַר וְהֵינּוּ דְאֲמַרֵי אִינְשֵי שַׁח"ט צְרָאֵשׁ ר"ל
 שכולת הזקן וחזה וטבור הם סופי אורות אח"פ שהם צראש ומגיעים עד המקומות האלו :

בְּאֲרוֹת. יורה דעה כי אור החוטם ילא בסוד ו"ד להורות על קלת גלוי הי"ם כי האורות און היו בהם הי"ם נעלמות מאד בליור ה' לא כן בכאן בחוטם התחילו להתגלות קלת : פסק ומקף. שהם לורת ווי"ן הם סוד ז"א הנק' ו' דהויה שנתחלקה ונפסקה : למודים. ר"ל טעמים אלו האמלעים פסק ומקף שהם צ' ווי"ן כשתחברם יהיו לורת ד והיא הוראת

בְּאֲרוֹת חוּטָם. יורה דעה שכאשר ילאו אורות החוטם ילאו נפרדים ולא מקושרים כאורות האון וגם ילאו בסוד ו"ד וחוטם גי' ס"ג ע"ד הנז' באון ונמשכו ציושר עד החזה וזהו עיקר האו' כמ"ס באון

ימין מקיף ושמאל פנימי וגם כאן בא מרוחק הפנימי מהמקיף אבל לא כ"כ כמו באון ששם יש הרחק גדול מאזן לאון ונקצי החוטם סמוכים קלת ולכן לא היה בהם גם בחי' כלי כי אינם סמוכים ממש וכאן נתגלה סוד הזעי' שהוא ו' כי חטם לורתה ו' והו' בחי' רוח וכת' כל אשר נשמת רוח חיים באפיו כי הרוח מתגלה באף וגם החוטם הוא לורת א' צ' נקצי' וכותל המפסיק וב' ווי"ן שיש צנקב החוטם הוא וא"ו וגם כי אלו הב' ווי"ן של הנקצי'

א תהלים קכ"ו ו'.

הוראת הד' של הה' שילאה מאזן ועכשיו נתגלית בחטם: טעמים. פי' טעמים של ס"ג התחטוים ילאו צסוד הפה והם אחדים ר"ל מיוחדי' ומקיפים על הפנימיים: י"ם עולם העקודים. פי' כאן צפה ילאו עקודים הי"ם מקיפים עם הי"ם פנימיים ולא כמו שילאו מהאזן והחוט' שהם נפרדים וכאן נתחברו והיו מקושרי' ועקודים: ונ"ל להמתיק סוד ולומר כי זו הי' כוונת הכתו' כי אזן מלין תבחן עם היות שכבר כת' לעיל ית' פה צענין הזה והוא כי האזן עם היות שהאור שילא ממנה הוא צלורת ה' שהיא

אזה א' ומלה א' עכ"ז בהצלצשו צאו' החט' התגלה צב' אותיות וצ' מלות שהם ו"ד ועכ"ז לא יספיק לגלוי האור עד הגיעו לפה וצ' הגיעו לפה שם נעשו קמ"ח כמ"ס צס' האורות וז"ש וחיך אוכל יטעם לו דאלת"ה הו"ל פה צכד וכו':

נִיתָן. יצין שמועה כי ע"י שכאן צפה ילאו י"ם מקיפים עם י"ם פנימיים מחוברים עי"כ הוא נעשה צחי' הכלי אצל זה הכלי הוא זך וצ' היר צתכלית הזכו' והצ' הירות והזיכוך אלא שצערך האור שצתוכו נק' כלי ועכשיו יש קלת גלוי אל האורות ולא כמו שהיו קודם צאזן וחטם: והנה הה' שצאזן לורתה ד"ו שהו' עשר וצ' אזנים צ' יודין ומהחוטם ילאו ו"ד שני פעמים ואם תקח ה' של אזן ימין שמספרה י' ותלרפנה עם ו"ד של נקב ימין של החוטם הרי א' אח' שלורתה יוד כזה: ואם תקח י' שצאזן שמאל עם ו"ד שצנקב שמאל של החוטם הרי א' אחרת צליור יו"ד: ואם תקח י' שצאזן ימין ותחברנה עם הו' של חוטם ימין ותקח ג"כ י' של אזן שמאל הרי א' אחר' צליור י"י: ואם תקח י' של אזן שמאל וגם ו' של נקב שמאל מהחוטם וי' של אזן ימין הרי א' אחר' צליור י"י: והם ד' אלפין צ' צליור יו"ד וצ' צליור יו"י ואלו הד' אלפין הם הוראה אל הד' שנתגלית ונכנסים צפה ונעשים ד' הצלים ונעשים ע"י השיניים ועכשיו מתגלים צפה ויש כח אל המקבלים לסבו' האור:

ובזה נ"ל להמתיק סיד ולומר כי זהו כוונת הכתו' כי יי' יתן חכמה והוא כי עם היות שיצא האור מהאזן והחו' של א"ק והוא חכמה כי החכמה היא י' של שש צ"ה ואלו האור של אזן וחטם הוא מספר עשר שהוא י' כנו"ל עכ"ז עיקר הוא אורות הפה כי שם הוא עיקר גילויים וז"ש מפיו דעת ותבונה כלומר שידעו ויכירו צאותו האור כשמגיע לאור הפה ונעשים שם ד' הצלים שהוא הוראת הד':

ועם זה נמתיק סוד ג"כ ע"פ יבקני מנשיקות והוא לשון פרנסה ומזון ומלת שלמה שפי' מלך שהשלום שלו שהוא פרלוג האלי' הוא שואל פרנסה מאורות הפה של א"ק שהוא עולם העקודים ולכן אמר פיהו צכנוי נסתר

הנקבי' שצחוט' נתחלקו לי"צ אלפין ועם החוטם הם י"ג כמנין וא"ו להורות כי למעלה צאזן הוא צחי' ע"צ וכאן צחוטם הוא ס"ג וההפרש שצין ע"צ וס"ג הוא צמלוי זו הוא"ו וצ' וזין אלו הם צחי' טעמים אמלעיים שהם פסק ומקף וכשהחבר צ' וזין שהם פסק ומקף יהיוד ואמנם עיקר גמר גילויים הוא צאורות הפה: ודע כי אורות האזן הם יחידים עד הגיעם לחוטם וכשמגיעי' לאורות החוטם מתלצשים צאורות החוטם עד שצולת הזקן וכן אור החוטם כשמגיע לפה מתלצש צאור הפה ועד החזה הוא מלוצש

טַעְמִים תַּחְתּוֹנִים בְּפִה הֵם אֶחָדִים. עֵשָׂר סְפִירוֹת עוֹלָם הָעֵקוּדִים: נִיתָן בְּחִבּוּרָם בְּלִי תַמְדָּה. וְדַּ וּבְהִיר מֵאוֹדָם בְּמַדָּה.

באור הפה צצחי' נשמ' פנימית אליו: ועם היות כי אור הא"ק כולו שוקע"י רדהו למטה והתרחקו והוא מתעבה עזוי אחר עזוי כי אור האזן הוא זך מאד וכאשר נמשך צפנימיות הא"ק עד הגיעו עד החוטם ויורד למטה מתעבה וכן אור החוטם וה' כי צתרחק ממקור העליון הוא מתעבה אצל לא לסיצת האור כי כולו הוא שוקע כנו' אך המשכיל יצין כי אור המוחין נק' ע"צ ואור הזה נק' ס"ג:

נִיתָן. יורה דעה כי אורות הפה ילאו צחבור גמור המקיפים עם הפנימיים והם הטעמים התחטוני'

של נקב ימין של החוטם הרי א' אח' שלורתה יוד כזה: ואם תקח י' שצאזן שמאל עם ו"ד שצנקב שמאל של החוטם הרי א' אחרת צליור יו"ד: ואם תקח י' שצאזן ימין ותחברנה עם הו' של חוטם ימין ותקח ג"כ י' של אזן שמאל הרי א' אחר' צליור י"י: ואם תקח י' של אזן שמאל וגם ו' של נקב שמאל מהחוטם וי' של אזן ימין הרי א' אחר' צליור י"י: והם ד' אלפין הם הוראה אל הד' שנתגלית ונכנסים צפה ונעשים ד' הצלים ונעשים ע"י השיניים ועכשיו מתגלים צפה ויש כח אל המקבלים לסבו' האור:

ובזה נ"ל להמתיק סיד ולומר כי זהו כוונת הכתו' כי יי' יתן חכמה והוא כי עם היות שיצא האור מהאזן והחו' של א"ק והוא חכמה כי החכמה היא י' של שש צ"ה ואלו האור של אזן וחטם הוא מספר עשר שהוא י' כנו"ל עכ"ז עיקר הוא אורות הפה כי שם הוא עיקר גילויים וז"ש מפיו דעת ותבונה כלומר שידעו ויכירו צאותו האור כשמגיע לאור הפה ונעשים שם ד' הצלים שהוא הוראת הד':

ועם זה נמתיק סוד ג"כ ע"פ יבקני מנשיקות והוא לשון פרנסה ומזון ומלת שלמה שפי' מלך שהשלום שלו שהוא פרלוג האלי' הוא שואל פרנסה מאורות הפה של א"ק שהוא עולם העקודים ולכן אמר פיהו צכנוי נסתר

שלמטה מן האות ויולאים דרך לגור א' ויען הם
 מתרחקים ויולאים ממקורם העליון אף אם יהיו
 מחוזרים ויכלו התחמונים לקבלם ועי"כ נעשה בחי'
 הכלים אך כאן לא היה כי אם בחי' כלי א' לצדו
 והאורות נחלקים לי' ונק'
 עקודים: ופי' הענין כי הגה
 כחי' ואשא עיני ואראה כל
 העתודים העולים על הלאן
 עקודים נקודים וצרודים כי
 ראיתי את כל אשר לבן
 עושה לך כי בפסוק זה
 רמוזים כל הבחי' האלו

**בְּסוּד נִפְּשׁ אֲשֶׁר לוֹ צְדָה.
 כִּי הִיא כְּסוּתָהּ לְבִדָּה:
 צִיּוֹר מְקוֹם אֹרֶךְ בְּדַקוֹת נְמָרִין.**

מאור

נסתר: ואמר כי עוצים ר"ל כי בהגיע האור לפה אז
 נתגלה ונתקן כשלחן הערוך והוא כי הי' בהם בחי'
 כלי עם שהוא זך ובהיר מ"מ יתמעט האור ואז יוכלו
 הנאללים לסובלו: ואמר דודיק לשון רבים לרמוז על צ'
 אורות און וחוטם כי כאשר
 נתלצשו באור הפה היה
 יכולת לקבלם: ואמר מיין
 להורות כי אלו הם עצמים
 ס"ג וס"ג הוא צבינה ושם
 הוא סוד היין: א"ג כי
 באון וחוטם לא יש רק ס"ג
 כי און גי' ס"ג חסר ה'
 ועם הה' היולחת מהאון הוא ס"ג וכן חוטם גי' ס"ג
 אבל פה גי' ס"ג וכ"צ אותיות והאותיות הם רומזים
 אל הכלים וז"ש ישקני מנשיקות פיהו שהם אורות הפה
 הנו' יותר מיין שהוא חוטם ואון העולה ס"ג כי כאן
 צפה יש ס"ג וכ"צ אותיות שהם הכלים:

עוֹד נוכל לומר ישקני וגו' והוא לשון נשיקות ממש
 ורמוז לנו ענין זוג נשיקות דא"ח שהוא נעשה
 צפה ע"י חיד וגרון שהם יסוד ומ' דחכמה דאריך כי
 הצינה דאריך ירדה בגרון כמ"ש בתיקון א"ח צבית
 המתחלת בסוד חיד וגרון תתחבר החכמה והוא זוג
 הנשיקין והנה הז"א שואל אותה הארה ושפע הנשפעים
 מאותו זוג הקדוש וא' פיהו להיות כי א"ח הוא נעלם
 מאד ויולדק בו לשון הו' שהוא נסתר כמ"ש בזוהר
 הקדוש ע"פ והוא ישקיט וגם האר"י ז"ל ע"פ ראו
 עתה כי אני אני הוא וגו' ואו' מיין לרמוז על הצינה
 דא"ח שהיא בגרון כמ"ש:

עוֹד נוכל להמתיק סוד ולומר כי זוהי כוונת הכסו'
 עורי לפון וגו' כי בא להורות על אורות
 האזנים ימין ושמאל ואמר הפיחי גני לרמוז על אורו'
 החוטם שהוא האף כי מלת הפיחי שייך באף כמ"ש
 ויפח באפיו: יזלו בשמיו הם אורות החוטם ג"כ ויאכל פרי מגדיו רמוז לאורות הפה ששם סוד האכילה: בסוד
 נפש. פי' כי אור הפה לא ילא רק בסוד נפש לצד ועדין לא הי"ל רוח וגשמה כי כל אור לריך שיהיה כלול
 מנר"ן ח"י: כי היא כמות'. ר"ל כי היא כמות' תחלש באותו האור הפה ולא רק: אינ"מ על הכלי הנו' במלת
 כלי חמדה כי האור היה מי"ס לא כן הכלים לא עשרה:

צִיּוֹר. כי הכלי של האורות הנו' אסור להזכיר כאן במקום עליון שם כלי לכן לא הזכיר מלת כלי רק מקום
 האור והיינו הכלי ולא כלי רק המקום אשר שם הוא האור שהוא הכלי ההוא זך ובהיר ונעשה מהכחות

והבטיחות

(ב)

א שמות כ"צ כ"ו.

והבטיחות שמכין ומצטטין האור הפנימי עם המקיף זה בזה שנופלים ניוליות מהאורות ומהם נעשה הכלים: וגראה לי להמתיק סוד פסוק יפיפית מצני אדם וגו' זהו כי לעיל מניה כהיב לשוני טע סופר וגו' לרמוז על אורות הפה שנתיפה מצני אדם ר"ל משאר אורות היוגאים מא"ק און חטם פירוש דבריו ואמר הוגק חן ג"ל מלשון נר ומלוק חן מלשון ויחן שם ישראל ויהיה חן שם דבר לשון חניה והכונה להיות כי אורות היו מחוברים ומהודקי'

מקיפות ונמשכות עד הטבור של זה הא"ק חבל מאיר ג"כ דרך הלודין והסביבות דא"ק חבל עיקר הוא עד הטבור: והנה באון וחוטם לא היו כי חס ב' בחי' פנימי ומקיף חבל כאן יש ד' בחי' ואלו הן פנימי ומקיף באור הם ב' ופנימיות הכלי וחילוניותו הם ב' אחרים הרי ד': והנה יש צפה הכל ודב' עליוני' בלחי העליון והכל ודבור תחתונים בלחי התחתון וב' ההכלים הם האורות הכל עליון אור מקיף והכל תחתו' אור פנימי ודבור עליון

כמו שהיו בחיטם ובאון שהיו נפרדים הפנימי והמקיף זה בזה ונעשה הכלי וע"י כן יכולים הגאללים לקבלו וזהו ע"כ ברכך וגו' כלום' מכת אורות החיצור נעשה הכלי וברכן אלהים לעולם כלום' שתהיה משפיע מברכתך לעולמות כלום פה הוא בדבר אשר זכרנו כי אסור להזכיר בזה המקום שם כלי: ולכל בני ישראל לא יחרך לשינוי להזכיר צפה דא"ק שם כלי כי הוא מקום עליון ונורא מאוד:

מאור המקיף ופנימי נקראין.

בלום פה מדבר והוי רין.

ולכל בני ישראל לשון רא יחרין:

ובערות כל אחד אל מאציליהם.

עלו

חילוניות הכלי ודבור תחתון פנימיות הכלי והאורות שהם ההכלים הם בימין הפה והדבורים שהם הכלים הם בשמאל הפה: ודע כי כמו שאור המקיף גדול מאור הפנימי כן חילוניות הכלי גדול מפנימיותו ואע"ג שבחוש הראות נראה להפך הטעם הוא כי אור חילוניות הכלי לרוב גודלו אינו נגבל תוך הכלי והפנימיות הוא נכנס לתוכו ולהיות האור נגבל תוך הכלי הוא מאיר בפנים יותר חבל החיו' גדול ממנו ואז שניהם האורות מקיף ופנימי מאירי' בכלי האור המקיף הגדול מאד בחילוניות הכלי הגדול ואור הפנימי הגרוע מאיר בפנימיות הכלי הגרוע וצזה הם שוים המקיף עם החילוניות והפנימי עתה

עם הפנימיות דאל"כ היה נשאר חילוניו' הכלי בלי הארה המקיף הגדול ויאיר זה בזה היטב: ואע"כ חילוניות הכלי אינו מאיר כמו הפנימיות לפי שאור המקיף אינו דבק ומלימלם בחילוניות הכלי כמו אור פנימי שהוא נגבל ומלימלם בפנימיות הכלי: והנה הג' בחינות של הטעמים הם גת"א כלילים בהם: ואלו האורות של העקודים לא ילאו שלימם כי כונת המאליל להתחיל עתה הויית הכלים להלביש האור לצורך המקבלים ובהיות שילאו בלתי שלימם חזרו לעלות אל שרשם כדי להתחקן ועי"כ נעשה בחי' הכלים והכלי היה צכת בבחי' האור היותר עב וגם והיה מחובר בו בעלם היטיב וכאשר ילאו מהפה ילא הכל מעורב יחד וע"י יליאת האורות לחון לפה האור הטב והגם קנה עביות יותר וכאשר חזרו לעלות האורות האלו אל שורשם איתו האור הטב והגם קנה עביות יותר וכאשר אל מקורו ונתפשט האור מתוך הכלי למקורו וכאשר חזרו האורות מהמאליל וקבלו תשלומיהם אזי לא נכנסו הורואם בכלים שלהם אור החכמה נהלבש בכלי הכתר וכן עד"ז כל הספירות כולם ויכלו הכלים לקבל האור ההוא המועט ממה שהיה בתחילה כי הכתר לא חזר לירד ולבוא אלא ישב עם המאליל העליון והנה כאשר לא ילאו רק בסוד נפש בלבד וז"ס הפסוק נשבע יהוה בנפשו כי האלי' הנק' נקודי' כמ"ש והוא הנק' הוי"ה נשבע צמי שגדול ממנו והוא עולם הנקודי' שילאו הספירות בסוד נפש: ואמנם עתה בחזרה היה הכתר חוזר בתחילת כולם נמלא שילא האחרון וגכנס ראשון והמלכ' היה להיפך כי ילאה א' וגכנסה האחרונה: וז"ס הפסוק אני ראשון ואני אחרון וביאור זה הפסוק ידק בין צספי' הכת' בין צספי' המלכות אלא שזה היפך זה וכו':

שבערות הבינה נשלמה המ' בכל אורותיה ומקיפיה וגם הז"א בעלות החסד אשר למטה מהבינה וגם הוא נשלם בכל ה' אורותיו נר"ן ח"י הפנימיים כולם וב' מקיפיו חיה ויחידה באופן שהם לא עלו אל המאליל לקבל

א שמות י"ח ז'.

לקבל השלומיהם כי כבר היה להם כל מה שצריך רק עתה חסירים נר"ן ח"י ולא יש בהם כי אם נפש כמ"ש : כדי שלא להפריד מאביהם ואמם הוא לצד שעלו ח"ג עלו מדרגה. פי' כי בעלות הראשונה אל המאליל לצורך הכלים כדי שיהיה להם כלים כי לורך כל החזרה הוא לעשות צחי' הכלים: ועתה נבאר איך היה עושה צחי' הכלים ע"י הסתלקות האורות למעלה והענין כי כשתעלו האורות למעלה נשאר האור העצ והגם למטה בצחי' כלים :

**עָלוּ מִדְרִיגָה לְמָקוֹם חֲבִירֵיהֶם.
וּבְרִדְתָם קָנוּ כָּד הַצָּרִיךְ לָהֶם.
וְהוּא עוֹמֵד עֲלֵיהֶם :**

**רְשִׁימוֹ הַנִּיחוֹ לְמָה שְׁלִמְתָה מֵהֶם.
וּבְתָר גַּם הִיא וַיֵּשְׁבָה עִם
מֵאֲצִיֵּיהֶם .**

**כִּי רַחֲמָנִים בְּנֵי רַחֲמָנִים הֵם.
יִשְׁלְחוּ בְצֵאן עוֹרֵיהֶם :
אַחַר נְקוּדוֹת יָבוֹאוּ מִסָּג.**

על

רשימו הניחו. יור"ד כי הנה טבע האור להשאיר רושם בעת שמסתל' להאיר למה שלמטה ממנו ולכן האורות האלו כולם הניחו רושם במקומם להאיר למה שלמטה מהם כיוד הכתר בעלייתו הניח רשימו במקומו לצורך החכמה וחכמ' לצינה וכעד"ז כל הספי' כי חפץ העליון להאיר לתחתונים כחפץ האב להשפיע אל הבן ולכן כולם מניחים רשימו לצד המ' שאין ספי' אחרת תחתיו והנה הרשימו הוא מהאור הא' שהוא ישר ורחמים ואינו מסתלק לעולם אפי' כשחוזרים לעלות למאליל וכשצאים הספי' מאת המאליל פניהם למטה כנגד המקבלים ואותו האור שמשפיעים הוא ישר ורחמים אבל בחזרתם עלית פניהם למעלה כנגד המאליל ואחוריהם למטה כנגד הספי' שתחתיהם: והנה מכאן נוכל להבין איך גם בעולם העקודים היה מליחות צחי' בטול המלכים צלד מה כי עליית האורות והתעלמותם אל המאליל הוא ג"כ בטול המלכים בכחן בעולם העקודים: אמנם בכחן היה מקלקל ע"מ לתקן כי הכוונה היא בעלותם כדי לעשות כלים אבל בעקודים היה בטול ומיתה גמורה ממש אבל לפי שמן העקודים החחילו הכלים להתגלות קלת לכן גם צהם היה קלת בטול והמ"י כי גם צח"ק כל המלומים שבארנו וגם מ"ש בענין זאת הנקודים ממנו ואיך למלם עלמו דפרים פרסה חד בטבור' דיליה כל זה קרוז אל בטול המלכים ודברים אלו אסור להרחיב בהם הדבור ולהוליאם צפה והמ"י: ודע כי צמ' של עולם העקודים נשארו צה שרשים אל הנקודים שנבארם בע"ה. ועד"ז הוא בכל האלי' כי מ' שצשרשים שצפה דח"ק היא כלולה מי' והם י' שרשים אל הי' דנקודים וכן צמ' של הנקודים יש ג"כ י' והם שרשים ל"ם דצרודי' וכן עד"ז בשאר העולמות:

מחסורם נר"ן ח"י :
אחר נקודות. יבין שמועה כי עתה נשלמו צחי' הטע' דס"ג דח"ק שאמרנו שסס ס"ג הוא באזן חטם פה והס ג' מיני טעמים שזכרנו והנקודות דס"ג ילאו מטבור דח"ק כמ"ש צו' הקדוש ז"ל ופרים חד פרשא בטבורא דיליה פי' שנתלמס האור מטבור ח"ק ולמעלה ובהיותו מלומל' ונפרם אותה הפרסה צחוכיות ח"ק ילא האור מלמעלה דרך העינים ומלת פסג הוא לשון דלוג מן פסגו ארמנותיה ואחור נסג

מן נסוגו אחור ורמוז על המית' והשכירה שהיה צהם יעקב הוא ס"ג להיות שכללו' ח"ק מן האזן ולמטה הוא צחי' ס"ג שכו' נקצה וגם בצחי' הפרעות הנקודו' הם ס"ג והטעמים הם ע"צ וס"ג הוא צצינה דדיקין מהערי' מינה ונק' צולינא דקרדינותא לכן היה צהם המית'

אחר נקודות. יורה דעה כי עולם הנקודים ילא משם ס"ג של ס"ג דח"ק והוא כי הנה נודע כי הי' נקודים ילאו מאור שעלה מנה"י דח"ק ולמעלה כמ"ש ועם שהם גבוהים לא ילאו החלה בעקודים מאור פנימי המתפשט מטבור ח"ק ולמטה אלא שחזר ועל' עד העינים וילא משם ועיקר גלוי אותו האור של הנקודים הוא מכנגד טיבור ח"ק מבחון צסויס עולם העקודים ונמשכים עד סיוס קומת ח"ק והנה ציח' ג' מיני טעמי

א בראשית י"ח ה'. ב חיוז כ"א י"א.

המית' והשציר' והביטול ואח"כ ילא שם מ"ה החדש
מהמלח ותקן כל א' על משמרתו כי שם מ"ה החדש
היה מזכר כל הנילוות של הכלים והוא הנק' הדר
מלך הח' בסוד הדעת וע"י זה נתקנו כל המלכים:

וה"ל להמתיק סוד ולומר

כי זהו כוונת הכתוב

אשר בו השמיע כי אשה

היא הבינה שהיא הנקבה

והיא אס הזנים וילדה זכר הוא נק' ז"א וטמא' ז' ימים
הוא סוד ז' מלכים דמיתו וזיוס הח' הוא סוד הדר
חסד עלאה ימול בשר ערלתו הוא סוד הצירורין
שבירר שם מ"ה החדש לצורך תיקון פרלופי האלי':

וז"ס מש"ה הדר הוא לכל חסידיו שאותם הנלוות
הטובות הניפלות מהמלכים הדר הוא המעלה אותם:
וז"ס ה' יעלזו חסידים בכבוד שהם י"ס דחסד עלאה
המזררים צירורי' מהז' מלכים וקראם חסידים

ע"ס חס' עלאה והוא מתקן הצרורים לעשות מהן
צחי' נוקבין אלין שהם סוד המ' כי לכן נק' מלכים
מלשון מלכות אותם החסידים י"ס דהדר יעלזו בכבוד
שהוא סוד הנקבה מ' ומלת משכבות' הוא כמו למה

יקח משכבך שהוא סוד הנקבה כמ"ס ז"ל צעון נדרים
וכו' ודע כי כל הנצרחים שיש בשמים ובארץ וגם
המלאכים וגשמות הלדיקים הכל נעשה מצירורי' האלה
המלכים של הנקודות:

וז"ס ה' תורי זהב וגו' רמוז על הגבו' שהם נק'
זהב והם נמתקים ע"י מעשה התחטוים וגם
הנקודו' שהם הז' מלכים שילאו מנקודין דעיינין דא"ק
נמתקים ונעשים לצנים ככסף ומלת נעשה לך מלשון
תיקון:

וז"ס ה' צנים אחס לה' אלהיכם כי צנים מלשון בן שהם
הנקודים כי הנצרחים כולם וגשמות הלדיקים
הם מצירורי המלכים על כן סמך אחריו לא תתגודדו
וגו'

ראש הזכר שהוא נק' הזעיר: ויען זה העולם הנקודים
דא"ק ועומדים כנגד מקום זה מבחון נמלא כי עיקר אורו מנ"ה דא"ק ויולא דרך צ' העינים אשר הם צחי'
נ"ה שבראש ולכן נק' העינים נ"ה:

ועתה נבאר חופן עשיית אלו הכלים והענין דע כי עיקר הנקודים אלו הוא מהאור המתפשט מהעין אך יש
להם אור חדש מאותו זוג דע"צ ס"ג ויולא סביבות דופני הכלים של א"ק והם הם גומות נקבי
העור אשר סביבות הא"ק וגם האור העיקרי שהוא המתפשט מהעינים הוא נחלק לצ' אורות כי הגה מתחיל
להתפשט מן העינים ונמשך עד הטבור שהוא סיום עולם העקודים וכל ההתפשטות ההוא אינו עולה בשם כי
הוא מובלע בעקודים שאורם רצ ושרגא בטיהרא וכו' אמנם התחלתם הוא מהטבור ולמטה הרי נחלק לצ' אורות

טעמי ס"ג באורות אח"פ ונקודות ס"ג ילאו מן עינים כי
מג' מקומות הנז' יולא הצל אצל העין ההבל שלו אינו
נרגש שהוא מועט ילא ממנו אור הנקודות דס"ג שהוא
קטן צערך העעמים וילא אור הנקודות מצחי' הסתכלות
העין צלצד וזה נראה בחוש

הטבע שיש סגולה בהסתכלו'

העין מצילת היענה שנולד

האפרוח מצלי שחשז עליה

רק בהסתכלות העין: ודע כי כללות של א"ק מאזן

ולמטה הוא שם ס"ג ושם ס"ג זה הוא צבינה שהוא
נוקבא והיא גבורה עלאה וזה תלויים הדינין וגם
הנקודות הוא צחי' ס"ג שצס"ג כי טעמים שאמרנו
לעיל הם טעמי ס"ג ונקודות הם ס"ג ותגיין מ"ה

ואותיות צ"ן: והנה לא ילאו אלו הנקודים רק צצחי'
נפש לצד שהיא נוקב' ולכן היתה המיתה והשצירה
בכלים שלהם כי הכלים הם צחי' האותיות והם נוקבא
ולהיות כי כל הצחי' הם גבו' ודינין לכן היתה המיתה
והשצירה בהם:

וז"ס הכתו' הכל ס"ג וגו' כי להיות שאלו הנקודות
באו מכללות און ולמטה דא"ק שהוא שם ס"ג
ועוד ס"ג אחר מצחי' הפרטית כי הם נקודות והם
צבי' שהיא צחי' ס"ג לכן יחדו נאלחו רמוז על מיתת
המלכים ושצירחס: והנה הנקודות תמלא בהם י"ג

יודין גי' ק"ל כמנין עין ולכן ילאו מהעין וקמץ ופתח
הם לצד מהנקודו' הנז' העולה בהם ק"ל כי לא מנינו
רק היודין וקמץ ופתח הם כ"צ אותיות שהם צחי' הכלים
כי אותיות הם הכלים ולכן היה בהם השצירה והמיתה:
ודע כי אלו הנקודים ילאו דרך עיגולים שהם צחי'
נפש שהיא המ' כי רגליה יורדות מות וע"כ נשברו
ומתו הכלים: ואח"כ צעת התיקון הנק' עולם האלי'

אז ילא אור היושר הוא צחי' הרוח ונתקנו כעין זכר
ונקבה רוח וגפש וזה נק' עולם האלי' הנתקן מאור ישר
זה היולא מן המלח דא"ק הוא הדר חסד עלאה והוא
הוא יולא מהאורות שהיו מהטבור עד סיום הרגלים
דא"ק ועומדים כנגד מקום זה מבחון נמלא כי עיקר אורו מנ"ה דא"ק ויולא דרך צ' העינים אשר הם צחי'
נ"ה שבראש ולכן נק' העינים נ"ה:

וז"ס ה' צנים אחס לה' אלהיכם כי צנים מלשון בן שהם
הנקודים כי הנצרחים כולם וגשמות הלדיקים
הם מצירורי המלכים על כן סמך אחריו לא תתגודדו
וגו'

ראש הזכר שהוא נק' הזעיר: ויען זה העולם הנקודים
דא"ק ועומדים כנגד מקום זה מבחון נמלא כי עיקר אורו מנ"ה דא"ק ויולא דרך צ' העינים אשר הם צחי'
נ"ה שבראש ולכן נק' העינים נ"ה:

ועתה נבאר חופן עשיית אלו הכלים והענין דע כי עיקר הנקודים אלו הוא מהאור המתפשט מהעין אך יש
להם אור חדש מאותו זוג דע"צ ס"ג ויולא סביבות דופני הכלים של א"ק והם הם גומות נקבי
העור אשר סביבות הא"ק וגם האור העיקרי שהוא המתפשט מהעינים הוא נחלק לצ' אורות כי הגה מתחיל
להתפשט מן העינים ונמשך עד הטבור שהוא סיום עולם העקודים וכל ההתפשטות ההוא אינו עולה בשם כי
הוא מובלע בעקודים שאורם רצ ושרגא בטיהרא וכו' אמנם התחלתם הוא מהטבור ולמטה הרי נחלק לצ' אורות

אורות א' מהעינים עד העצור וא' מהעצור עד סיום הרגלים. ועוד איר החדש היולא דרך גומות העור הרי ג' מיני אורות: והענין כי אור העין המתפשט מהעצור עד סיום הרגלים הם הם עלמות הנקודים ואורו' היולאי' מגומו' העור הם האורות הנמשכים אל הנקודים להאיר בהם ואור העין המוצלע בעקודין מן העין עד

עֵינַיִם יִתְּאוּ וְאַחֲזֹר נֶסְגִי.

עקב

העצור ממנו נעשה צחי' הכלים כי כאשר יורד ומתפשט אור העין להסתכל למטה דרך העקודים הנה הוא מסתכל באורות ההם והוא שואף ולוקח אור מהם ללורך עשיי' הכלים אל הנקודים ולוקח מג' צחי' אח"פ ונודע כי אור האין מתפשט עד שבולת הזקן וחוטם ופה חזה ועצור וכאשר אור העינים נמשך דרך שלהם בהכרח הוא שיקח מאור שלהם והנה בתחלה פוגע בהסתכלו' באור האין המגיע עד שבולת הזקן כי עד שם אין אורות חוטם פה נחשבים כי הם מפלים לאור האין הגדול וממה שהראייה שואבת מאור האין נעשה כלי הכתר דנקודות ואורות חוטם פה כלולים בו וממה שהראייה שואבת מאור החוטם וגם אור הפה נכלל בו נעשה כלי חכמה ומסתכלות צפה לצדו נעשה כלי בינה ואלו האורות הם מקבלות אורן בשבולת הזקן ולמעלה וכל א' לוקח מדרגתו כתר מאין. חכמה מחטם. בינה מפה. אצל ז' תחתונות אינם לוקחות רק מאורו' חוטם פה ממה שנמשך משבולת הזקן ולמטה כי החוטם מגיע עד החזה והפה עד העצור וגמלא' כי ג"ר לקחו ללורך כליהם מאורות אח"פ אצל ז' תחתונות לא לקחו כי אם מחוטם פה כי אור האין העליונה כבר נגמרה בשבולת הזקן ולכן ג' מלכים הא' לא מתו לפי שיש להם הארה גדולה והכלי שלהם מעולה מאוד שנעשה מצחי' האין העליונה אמנם הז' התאין מתו לפי שכליהם נעשו מהסתכלות העין בחוט' פה לצד והיה חסר מהם צחי' האין העליונה שנגמרה בשבולת הזקן והנה גם בג"ר עלמן יש בהם חילוק בין זו לזו והוא כי מהכתר לא ירדו אפי' האחרים אצל או"א נפלו אחריהם ונשארו הפנים במקומן והכתר שלקח אור האין ממש וחוטם ופה נכללים בו לא נפלו ממנו אפי' האחרים אצל היה בו קלת פגם צחי' הנה"י שלו שנכנסו בסוד מוחין לאו"א והנה כאשר ילאו הג"ר ילאו דרך קוים בסוד רה"י והיו מתוקנים קלת לא כן זו"ן ילאו צחי' זו ע"ג זו בסוד ר"ה כזה ואף או"א

(ג)

וגו' בין עיניכם להיות כי המשים קרחה בין עיניו מורה כמי שהוא מתחבל ומלטער על מיתת המלכים שהם סוד העינים דא"ק ומאחר שכבר ילאתם מאותם הקליפות ונתבררתם בצירור אחר צירור עד שילאו נשמותיכם ממש אין נחוי לכם להלטער אלא אדרבה אתם לריכים לתת שבת והודאה למי שאמר והיה

העולם בשמחה וצטוב לצב כמי שיולא מבית האסורים וכו' הברזל וזהו שסיים למת שהוא על המלכים דמיתו א"ג למת ירלה לא מת כלו' כי עכשיו שילאתם ממש אין אתם נק' מתים אלא חיים וקיימים:

וְזִמְנָה צניתי הנהרסות וגו' והיא כי נוד' כי צניתי המלכים נפלו גם אחורי או"א שהם ד' אחרים כמ"ס צע"ה כנגדם אמר צניתי הנהרסות להיות שלא מתו ממש אחורי או"א וכנגד הז' מלכים שהם סוד הנקבה כי לכן נק' מלכים לשון מ' כמס"ל אמר נטעתי הנשמה כי הז' מלכים הם נשמות הספי' שלהם שנפלו לצרי' ומתו כי הכולך מעולם לעולם תקרא אללו מיתת אותה ההליכה אצל אחורי או"א לא נפלו לצרי' אלא נפלו צללי' בתחתיתו במקום נוקב' דז"א ולזה פתח בצנין הנהרסות שהם אחורי או"א שהם עליונים מהז' מלכים ואמר ג"כ הנהרסות ולא א' הנשמות:

וְזִמְנָה אני חבללת השרון כי אני שהיא המ' שהם המלכי' שהייתי ירוקה כעשב הארץ לרמוז על הרחמים וגם הייתי כשרון שהיא מקום גבוה המורה על האלי' עכשיו צניתי המלכים אני שושנה אדומה כשנים המורה על הדיכין וגם אני יושבת בעמק הבכא שהוא רומז על עולמות צי"ע ששם סיד הקליפות לא כן צלילות הקדוש כתי' לח יגידך רע ולז"א העמקי' ולא אמר העמק כמ"ס השרו' גבי חבללת לרמוז על ג' עולמות צי"ע:

עוֹד נוכל לומר כי הכוונה היא על גלות השכי' ההולכת מאלי' לצי"ע ואז היא בתוך הקליפות: א"ג כי מלת אני ג"כ אין והלדק מלת אני על א"א שהוא רחמים גמורים פשוטים וזהו חבללת לרמוז על הרחמים ואמר השרון כי א"א הוא גבוה מעל גבוה ואמר שושנת העמקים פי' כי מלת אני ג"כ מורה על המ' הנק' שושנה שהיא גבעת מהגבו':

וְזִמְנָה זכו' ה' לצני אדום ואגב אתן טוב טעם למ"ס ז"ל כי אנשי גולה כשגלו לבבל ושאלו השוטים

השוטים

השונים מהם דברי שיר שחזכו בזהנות ידיהם כדי
שלא לנגן בכלי שיר ורחוי להבין על מה חרדו
את כל החרדה הזאת לחסוך בזהנות ידיהם והי"ל
לנגן ולכוין את לבם לאזניהם שבשמים כי הלא ודאי
רח' לבא צפי ואף אם יהיו
על אדמת נכר דהא כפי
זה אין יש' יכולים לעסוק
בדברי שירות והשפחות וגם
בחורה כל עוד שהם בגלות על אדמת נכר וא"כ לא
שקו חיי לכל ברייה ועוד ראו לידע מה ענין אלו
הקללות השכח ימיני הדבק לשוני מאי רבותייהו מל"ח
קללות : ועוד או' אחר זה זכור ה' לבני אדום
דקשה דלמה על בני אדום האו' ערו הם מתרעמים
ועל היונים והכסדים אינם מתרעמים דמשמע שאין
טיגא בלבם רק על אמירת בני אדום ערו ולא על
החורבן וגלות והרג הלדיקים : ועוד או' את יום ירושלים
דאין לו הצנה : ונראה כי הכתוב בא לרמוז לנו כל
האמור והוא כי נודע הוא כי כוונת השיר הוא
לעורר את הכלה העליונה להכינה ולזמנה ולסעדה
ולהביאה לחופה כי השיר הוא דין וגבורה כי על כן
נבחרו הלויים לשורר בצית המקדש כי הם מסטרא
דגבורה כמו שהארכתי בזה בהקדמתי לס' ללללי שמע
וע"י השיר מעלה מ"ן ה"ג ועי"ז הוא הזווג הקדוש כי
באחצרותא דלתתא וכו' ואז הזכר הקדוש משפיע מ"ד
הם טפת החסדים ובהיותם על אדמת נכר ודאי לא
נכון לעשות כן כי ח"ל נק' אדמת נכר כשמה כן היא
שהיא רשות הם"א וח"ו תתעורר פלו' המרשעת להזדווג
שם אדם בליעל ח"ו לא תבא ולא תהיה אותו זווג רע
וקשה ומר ממות ולכן חתכו בזהנות ידיהם לאמר איך
געשה הרעה הגדולה הזאת וגשיר את שיר ה'
ונגרום

או"א שילאו בצחי' קוים לא ילאו בצחי' פרטוף ממש
כאשר הוא אחר התיקון אלא שהג' בכללות היו דרך
קוים אך לא כל א' בצחי' עלמה נמלא כי אחורי או"ח
לא היה בהם מיתה ושצירה כי אם בטול אבל הז'
מלכים מתו ממש :

עֵקֶב הוּא ס"ג שְׁבַם ג. בְּלֹו ס"ג : וז"ס שם מ"צ שהוא
אצגית"ן כי כבר
ידעת כי שם זה של מ"צ
הוא ביצירה והי"י' היא ז"א שהוא סוד ז' מלכים הנז'
נמלא כי שם מ"צ הזה הוא מדבר בסוד המלכים והוא כי
שם ע"ב הוא במוחין והוא נקרא טעמים והוא כנגד
אלי' ושם ס"ג הטעמים שלו באח"פ והוא בצרי'
והנקודות דס"ג צעינין והם בעולם הי"י' והם סוד
מלכי' דמיתו כי הנקודות הם בחי' זו"ן וכבר נת' כי
שם מ"צ הוא ג"פ י"ד להעלות למעלה את מה שלמטה
לכן בשם הז' שבו נרמז מיתת המלכים הוא ההעלחה
והברור וידוע כי לא תקרא מיתה רק ההולך מעולם
לעולם כמו הז' מלכי' שנפלו בצרי' אבל אחורי או"ח
ירדו מגדולתם והם באלי' במקום נוקבא דז"א : ונבאר
עתה ענין שם מ"צ והוא כי השם הא' הו' בחסד
ולפי שבו התחיל ענין מיתת המלכים לכן בזה השם נרמז
מיתת המלכים וזה אצגית"ן כמו אצג"י ת"ן כי אצג"י
גי' י"ז והם סוד ז' מלכים כי היו"ד היא מ' שהיא
נקוד' אחת לבד והיא י' של אצג"י אותיות אצ"ג הם
גי' ו"ק הם ו"ק זעיר והרי הם הז' מלכים והנה אלו
הז' מלכים שהם אצג"י נתלו ונשברו ומתו וז"ס של
אצגית"ן ויען שמן החס' התחיל מיתת המלכים כנז'
לכן נרמזה מיתת כולם בשם זה הא' : ויש מפרשים
אצגית"ן מלשון תלמוד ההו' אצגא דבי רב פי' השטן
שהיה נמלא בצית המדרש ההוא ונמלא כי אצגית"ן
הוא ממש ע"ד שנבאר באותיות שטענ"ז כי פי' שטן עז
אשר במיתתו נפלו אחורי או"א ג"כ ולכן נרמזה בטול
מיתה ונתילה ממש כמו הז' מלכים רק קריעה ושצירה
לא נוסח ואצג"ו לא נתפזרו אבל הנתילה היא הפלת האבן
ממקומה אל מקום אחר כנ"ל וע"י קריעה זו נמשכו ונתגלגלו הקליפו' וילאו והם נק' בשם שטן וזהו קר"ע שטן :
והנה אלו הז' מלכים הם ג' צפ' וישלח ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום היא צינה דינין מתערין מינה
והם אדומים כשנים דגפקי מינה בסוד נקודות שהם דינין תקיפין קודם התיקון והם אלו הז' מלכים הם דעת
חג"ת נהי"ס והם בלע כנגד הדעת ונק' בלע שהוא בלעם שהוא בסוד הדעת אשר על כן היה שקול בא"ה כמשה
לפי שמה הוא בסוד דעת עליון דאבא שבז"א והו ענין ויודע דעת עליון הנאמר בבלעם שילא מסיגי זה
הדעת העליון וז"ש מהררי קדם מאלין מלכין קדמאין וגם כי הם בסוד המ' כי לכן נק' מלכים ולכן נק' חכמת
בני קדם חכמה תתא' מ' : ויוצב הוא החסד והוא בן זרח לשון זריחת האור ומושם הוא גבורה ה"ג וחשם
אותיות חמש : והדר בן צדד הוא הדר' והוא הת"ת ונק' כן לפי שהוא למעלה בצחי' שליט העליון ששם מקום

זהנה השם הזה של קר"ע שט"ן הוא הגבורה המלך הב'
אחורים בשם הזה וזה ביאורו קר"ע ר"ל כי כאן לא היה מיתה ונתילה ממש כמו הז' מלכים רק קריעה ושצירה
בעלמא ונשאר במקומם באלי' ככותל הנקרעת לב' ולא נוסח ואצג"ו לא נתפזרו אבל הנתילה היא הפלת האבן
ממקומה אל מקום אחר כנ"ל וע"י קריעה זו נמשכו ונתגלגלו הקליפו' וילאו והם נק' בשם שטן וזהו קר"ע שטן :
והנה אלו הז' מלכים הם ג' צפ' וישלח ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום היא צינה דינין מתערין מינה
והם אדומים כשנים דגפקי מינה בסוד נקודות שהם דינין תקיפין קודם התיקון והם אלו הז' מלכים הם דעת
חג"ת נהי"ס והם בלע כנגד הדעת ונק' בלע שהוא בלעם שהוא בסוד הדעת אשר על כן היה שקול בא"ה כמשה
לפי שמה הוא בסוד דעת עליון דאבא שבז"א והו ענין ויודע דעת עליון הנאמר בבלעם שילא מסיגי זה
הדעת העליון וז"ש מהררי קדם מאלין מלכין קדמאין וגם כי הם בסוד המ' כי לכן נק' מלכים ולכן נק' חכמת
בני קדם חכמה תתא' מ' : ויוצב הוא החסד והוא בן זרח לשון זריחת האור ומושם הוא גבורה ה"ג וחשם
אותיות חמש : והדר בן צדד הוא הדר' והוא הת"ת ונק' כן לפי שהוא למעלה בצחי' שליט העליון ששם מקום

הדרין

א תהלים נ"ג ד'

הדרין של צינה וזהו הדר דד א' בן צדד דד צ':
 א"י בן צדד צ' דד : שלמה נ"ה הם תרי פלגי גופא
 לכן הם כלולים כא' : שאול מרחובות הנהר יסוד :
 בעל חנן מ' : הרי נת' כי הז' מלכים שהם הכלים
 דשם צ"ן היואל מעינים של א"ק ילאו הכלים תחלה
 ואח"ך ילאו האורות ולא יכלו הכלים לסבול האור
 ונפלו במקום אשר הוא עתיד להיות שם צריאה והם סוד
 רפ"ח ומיתו והם סוד רפ"ח גילולין ומשם הם הצירורין
 שמעלים זו"ן באו"א והן עד"י נשמות הלדיקים מצררין
 בכל יום ג"כ ע"י התפלות ומע"ט אבל או"א
 לא נפלו רק האחרים שלהם בלבד במקו' המ' דאלי'
 ולא תקרא מיתה רק ההולך מעולם לעולם אבל מה
 שאירע באחורי או"א תקר' ירידה ממקום גבוה למקום
 הנמוך והכל הוא בעולם האלי' ולכן תמלא שלא הוזכר
 שמות אבות המלכים כי אם צד' מלכים יוצב בן זרח
 בלע בן בעו' הדר בן צדד בעל חנן בן עכבר לרמוז
 על הד' אחרים או"א יש"ם ותצונה וגם לא הוזכרו
 שמות אבותיה' בעת המיתה להורות כי לא מתו אלא
 נפלו וירדו בלבד להיות שגם הם אירע בהם ירידה
 לכן הוזכרו בעת המלוכה ולהיות שחילוניות נה"י הכתר
 שנכנס בסוד מוחין לא היה בו כי אם פגם בלבד
 לכן לא הוזכר כלל : ודע כי ענין זה של שצירת המ'
 אירע בכל פרלופי האל' א"א ואו"א וזו"ן ובחי' ז"א
 הוזכ' בהורה צפ' וישלח צפ' ואלה המלכים וגו' ובחי'
 הנקב' נזכר בדברי הימים כי התורה היא סוד ז"א
 וכתובי' שהם דברי הימים הם בניקבא אבל בא"א
 שהוא נעלם מאד לא הוזכר ענין המלכים שלו בשום
 מקום וגם או"א להיותם כלולים תחת דיקנא דא"א
 כי או"א במולא איתכלילו לכן גם בהם לא הוזכר בחי'
 ז' מלכים שבהם בשום מקום כמו א"א :

מר

ונגרום לאותו זוג המר במקום אשרי העם וגו' : יען
 כי כפי זה נראה כי ח"ו אצדה חקות ירושלים מדת
 המ' כי מי יעלה לנו השמימה כי שמה יסבו כסאות
 למשפט להזדווג עם אלוף נעוריה בכל עת אשר
 אנחנו עם בני יש' שרויים בזה הגלות המר בארצות
 העמים לזה אמר אם אשכחך וגו' ואמר תשכח ימיני
 ר"ל כי תשכח שהוא סוד הקליפה שהם אחרים דתצונה
 וגאחזים שם הקליפות ח"ו ישלטו צימין ואין לך קללה
 גדולה מזו ואמר תדבק לשוני לרמוז על זוג עליון
 דנשיקין שהוא נעשה ע"י חיד וגרון כי חכמה פי' חיד
 מ"ה וצינה דא"א ירדה בגרון ולכן החכמה דא"א
 מזדווגת מינה ובה יסוד הוא החיד מ' הוא הגרון
 לפי שיש בה בחי' נקיבה בגרון ובהיות ח"ו הלשון
 מדובק לחיד אין זוג הקדוש נעשה ח"ו ונדע כי
 מאותו זוג הקדוש בא השפע לכל העולמות : אחר זה
 אמר התיקון אשר יעשה כדי שלא לשכח את ירושלים
 היא השכינה ולגרום לה זוג אף בהיות בגלות ואמר
 אם לא תעלה וגו' והוא כי נודע כי השכי' שורה מתוך
 שמחה של מלוא ולז"א על ראש שמחתי כלו' שיעלה
 ירושלים לשמימה ע"י ראש השמחו' הי' שמח' של מלוא
 כלו' שע"י שמחה של מלוא תהיה השכינה שורה ובהיות
 השכי' מלוויה עמנו ודאי כי תועלת השיר לה תהיה למנה :
וזה יהיה טוב טעם למ"ש ז"ל עתידין בתי כנסיות
 ובתי מדרשות שבה"ל ליקבע בח"י יען שהשכי'
 מלוויה בהם ע"י עסק התורה והמלוא ועי"כ אנו
 מחזיקים בהם ואינם נק' אדמת נכר וכן בתי הלדיקים
 ע"י שעוסקים בהם בתורה. לא כן באותו עת שגלו
 עדין לא החזיקו בשום מקום כדי שתשרה עליו השכינה
 ולא הי"ל שום שמחה לא דמלוא ולא דרשות אלא יגון
 לילה ואנחה יומם : וז"ש אחר זה זכור ה' לבני אדום
 כמתרעם ואומר הלא תזכור מה היה לבני אדום שהם
 מינה בעת מיתתם ונפילתם לבין הקליפות שהולך
 להעשות זוג עליון בפנימיות א"ק ע"צ דטעמים עם ס"ג להוליא משם שם מ"ה החדש להקן המלכים והכונה
 היחה לזכר הקדושה מתוך הטומאה ואיך עתה בחורבן גברה הטומאה על הקדושה : וא' יום ירושלים לרמוז על
 ההוא יומא הדר חסד עלאה היואל ממלח דא"ק שהיה מצרר משם צ"ן מתוך הקליפה לעשות בחי' נקבה אליו
 ז"ש את יום ירושלים שהיא מדת הנקבה עד היסוד בה ר"ל מגלה ומצר' מתוך הקליפה עד שנגמרה כל
 פרלוף הנקבה עד היסוד בה ר"ל כולה כמות שהיא עד ירכה עד פרחת ואיך עכשיו נהפכה השיטה ונחרצ בית
 קדשינו על זה היה דוה לבנו. כי גברה יד הקליפה ושפחה תירש גברתה : אחלי לאל מרום וקדוש ישכון ואח
 דכא. ימהר יחישה מעשהו להעלות מעמק הבכא. בת ליון נותרה כסוכה. בכרם ליטעתו חוכה. מפולטלת ונצובה.
 כום חמתו שותה ולחכה. עניה סוערה דלה ונמוכה. ומאויביה ינקום נקמתה בחימה שפוכה. לוי"ר צצ"מ :
 ונחזור לעניינינו לבאר השיר על מתכונתו. כי ה' הטובה עלינו. יהי נועם ה' אלהינו. אמן :

מר

בְּרַר דרור. הוא כנוי לשם מ"ה החדש היואל מהמלח דא"ק ע"י זוג ע"ב עם ס"ג הנעשה בפנימיות הא"ק והוא סוד הדעת הדר חסד עילאה שהיה מתקן ומזרר מנקודות דב"ן כל החלקי לעו' האלי' והשאר חוזר ומזררו פעם אחרת ללורך עולם הצרי' וכן ע"ס כל העולמו' וכן בכל פרטי העולמו' כי בתחלה זירר השיך לעתיק ואריך והנשאר זיררו פעם אחרת ללורך או"א וכן ע"ס כל פרטי האלי' ואח"ך צברי' עז"ה בעלמו וז"ס ואיש על משמרתו תיקן כלאת השמש וגו' כי הכלים שהיו חסוכים ומתים צברי' תיקנס והיו מאירים בסוד החקו' כלאת השמש וגו' והוא כחתן יולא קאי לשם מ"ה החדש הגז' :

שם מ"ה וב"ן. פי' הוא סוד שם מ"ה החדש שאמרנו לעיל וב"ן הוא מה שהיה מזרר מנקודות צ"ן היואלים

למעלה בשורשם ע"ב ה"ג דא"ק ושם בתוך פנימיות דא"ק העלו מ"ן בטעמים של ס"ג שלו צבחי' פנימיות א"ק בשרשי אורות אח"פ בפנימיות א"ק וגזווג צחי' הוי"ה דע"ב הכוללת כל המוחין דא"ק עם טעמי ס"ג שהם אח"ך שהם צם"ג שלו והיא צחי' נוקבא כי טעמי ס"ג לא היה בהם שצ"רה וגזווגו עם צחי' ע"ב דא"ק שהיא דכורא ומאותו זוג יולא אור חדש והא שם מ"ה דאלפין וילא מהמלח והוא צחי' טנת"א הכוללים כל האלי' טעמים צעתיק, נקודות באריך, תגין באו"א, אותיות צזו"ן : וזה האור חדש היואל מהמלח שהוא שם מ"ה דכורא נתחבר עם נקודות דס"ג שהם המלכים דמיתו והם אורות נוקבין וזירר מנקודות דס"ג שבהם היתה השצירה מה שיכול להתזרר וחזרו עמו ואז נעשה דכורא והס"ג נקבה אליו ולכן קנה עתה שם ס"ג שם אחר שהו' צ"ן הוי"ה דהיין שהיא נוקבא נמלא כי נקודות ס"ג נעשו צ"ן ועי"ז נתקנו עתה הנקודו' ונעשו נוקב' אליו : כלל העולה כי כאשר עלו אורות דנקודות דס"ג למעלה העלו מ"ן וילא שם מ"ה החדש ונתחבר עם הז' האורות האלו וזירר מהם מה שיכול לזרר ובזה נעשה תיקון האלי' ולכך הולרך העיבור כנ"ל :

שם מ"ה וב"ן. יורה דעה כי ע"י שם מ"ה ושם צ"ן היה התיקון והנה שם מ"ה החדש הזה הו' גדול מאוד משם ס"ג כי הוא נעשה מזוג ע"ב עם ס"ג ומעולם לא היה צו פגם וזה הס"ג אינו ס"ג כולו אלא צחי' הנקודות שבו לצד והוא נוקבא ושם צ"ן עת' כמ"ס ושם ס"ג הזה יש צו גרעון כי עדין לא הושלם להתזרר ושם מ"ה גדול ממנו ולעתיד לבא אשר יתוקנו כל צחי' ס"ג ויחיו המלכים כולם ויתזררו לגמרי בסוד בלע המות לנלח אז שם ס"ג יחזור למעלתו ויתבטל שם מ"ה וזהו ענין חזרת העולם לתוהו וזוהו הגז' בדברי רז"ל ולא יהיו רק צ' אורות ע"ב ס"ג והצחי' שצריכין להתקן הם י"ב עתיק ונקבא א"א ונקבא או"א י"ס ותבונה זו"ן יעקב ולאה ולכך הולרך עיבור י"ב חדש וכל העבורי' הם ללורך הכלים כי היה בהם כלים מחדש משם מ"ה והיו מזררים קלת נילווה דב"ן שנזררו ומהכל יחד נעשה הכלי והפרליף ע"י העיבור וגם צרפ"ח נילווין שירדו מהאורות לצרי' יש זירור ושם מ"ה החדש הזה הוא סוד הדר המלך הח' שלא הזכרה צו מיה' בתורה כי הוא המתקן הכלים ולכן לא הזכרה שום אשה באלו המלכים רק בהדר לפי שהוא זירר משם צ"ן דנקודות

א שמות ל' כ"ג. ב שופטים ה' ל"א. ג תהלים י"ט ו'.

בְּרַר דרור. יורה דעה כי שם מ"ה החדש הו' המתקן את המלכים והנה עתה נזאר ענין תקון המ' והוא כי כאשר עלה צרלון המאלי' העליון צ"ה להחיו' מתים ולהחזיר נפשם של אלו המלכים הנשזרים והנופלים בעולם הצריאה ע"י שנתוסף בהם צחי' הרוח שעדין לא נכנס בהם גזר והעלה מ"ן מתתא לעילא ואותם המ"ן שהעלה הוא שנתפשטו כח"צ עד מקום חג"ה ונחלבשו הז' מלכו' צג' קוי כח"צ וכאשר רלה לעלות מ"ן חזר אותו ההתפשטות להאסף ועלה למעלה כזראשונה במקום כח"צ את אורות המלכים שהם צאלי' אמנם הכלים אשר צבריאה לא נתעלו עמהם רק עלו מהצרי' במשך מ' יום של יצירת הוולד ועיקר העלייה זו של האורות הוא צבינה כי שם מקום ההריון והעבור ומן הכתר גם הוא היה צו פגם הולרך גם הוא לעלות וכל הי"ס לריכים הם לעלות

שהם צאלי' אמנם הכלים אשר צבריאה לא נתעלו עמהם רק עלו מהצרי' במשך מ' יום של יצירת הוולד ועיקר העלייה זו של האורות הוא צבינה כי שם מקום ההריון והעבור ומן הכתר גם הוא היה צו פגם הולרך גם הוא לעלות וכל הי"ס לריכים הם לעלות

שהם צאלי' אמנם הכלים אשר צבריאה לא נתעלו עמהם רק עלו מהצרי' במשך מ' יום של יצירת הוולד ועיקר העלייה זו של האורות הוא צבינה כי שם מקום ההריון והעבור ומן הכתר גם הוא היה צו פגם הולרך גם הוא לעלות וכל הי"ס לריכים הם לעלות

א שמות ל' כ"ג. ב שופטים ה' ל"א. ג תהלים י"ט ו'.

לעשות נוקבא אליו ואתהקן בדכר ונוקבא וכן מהיטבאל גי' מ"ה ז"ן כי אחרי התיקון אינו נק' שס ס"ג אלף ז"ן ומיטבאל הוא איתבסמותא דדא זכר זכר זכר זכר כי ילא הטוב מהמלכים והזכר וזהו מ"ה ייטב אל :

**חַכְמוֹת נָשִׁים מְבִירוֹר מַלְכִים
הַמְצִיאָם.**

זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאָם :

הֵם סוּד מַיִם זְכָרִים וּנְקֵבּוֹת.

לְבָנוֹת לְנִטְוֵעַ נְשָׁמוֹת חַרְבוֹת.

וּלְהוֹצִיא פְּאֵרוֹת. עֵנָף עֵיץ עֲבוֹת :

אלה

הם סוד מים זכרים. יורה דעה כי שס מ"ה וז"ן הם סוד מ"ד ומ"ן לתקן המלכים : ועתה נבאר סוד התיקון בספרא דלניעותא סתרא גו סתרא אתהקן ואזדמן בחד גולגלת' מליא טלא דדולחא : מכאן יתבאר ענין התיקון והוא היות אור א"ס מתלבש בגו לבושין דיקר דאתהקן ואחסין

וזבחי' גולגלתא ואודנין ועיינין : ודע כי זהו היות העולמות רבים וגם הנאללים האור היורד מלמעלה נחלש ע"י הריחוק מא"ס ואז יכולים התחתונים לקבלו : עוד זהו היות האור מתלבש לבוש ע"ג לבוש ויולא דרך הלבושי' יש כח לקבלו : עוד זהו היות האור יולא דרך מעצרות לרים בנקבי הראש והשערות יולא אור ממועט ויש כח לקבלו : עוד כי קודם התיקון ילאו ה' נקודים אף כי ילאו כל נקודה כלולה מי' עכ"ז היה הכל מעורבב כמו שתאמר יין ושמן וחלב ודבש

היולאים דרך העינים דא"ק : חכמות נשים. כמש"ל שהיה מזכר מנקודות ללורך הנקבות ז"ן ותפשתי לשון הכתו' חכמו' נשים בנתה ביתה : זכר ונקבה זכר פי' שעכשיו בסוד התיקון יהיו העולמות בסוד זכר ונקבה שהוא סוד הרוח זכר הנתוסף זו ע"י התיקון כי קודם בתחלת אלילותם מהעינים ילאו בסוד נפש שהיא נקבה ולכן נשכרו ומתו ועכשיו שנתוסף להם הרוח יהיו בסוד זכר ונקבה וחיו ולא ימותו :

וּנ"ר כי זס"ה ה' עליהם יחיו כי הויה סתם הוא ז"א סוד הרוח וזהו היות הרוח עליהם צעת התיקון יחיו :

הם סוד מים. יצין שמוע' כי שס מ"ה הוא סוד מ"ד ושס ז"ן הוא סוד מ"ן כי שס מ"ה הוא זכר ושס ז"ן הוא נקבה והמ"ן הם נעשים מהרפ"ח ניולות שנפלו מאורות וגם נעשים מהכלים של הנקודים : נשמות חרבות. כנוי לספי' המלכים ולאחוריים דאוי"א ויש"ס ותצו' שנפלו ממקומם אל מקום מ' דאלי' כנז"ל : אלה ראשי. כי שס מ"ה ושס ז"ן הם ראשי עולם התיקון :

בית

הכל מעורבב ואחר תיקון הכלים בסוד פרלוק ממש אז הוכר כל זחי' וזחי' ויכלו האורות להראות פעולתם ולהוליאם לחוץ כי נקודה הקטנה נעשית פרלוק ואח"פ ועין והכלים עלמן נתוסף בהם שנעשו פרלוק ממש : עוד כי קודם התיקון היו הע"ס כל א' במקומה זו למעלה מזו אבל אחר התיקון נתארכו כולם ונתפשטו עד למטה בסוף האלי' וזוה הרויחו כמה דברים הא' כי גם הכלים נתארכו ונתפשטו ועי"ז יש בהם כח לקבל האור ולא ישכרו לא כן בתחלה היו קטנים ולא היו יכולי' לקבלו ונשכרו. ועוד כי האורו' זאים מכוסים בכמה כסוים זה צתוך זה כי מן הנקודה א' נעשה עתיק וא"א ומצ' נקודות חו"צ נעשו ז' פרלופי או"א כי עלו אותם האורו' והלבישו לחג"ת דא"א וע"י אותה הלצשה נעשו להם כלים ופרלוק שלם עם הזחי' הראשונות של הכלים שלהם עלמם שנשכרו בתחלה והזכרה הקדושה מהם וע"י אותם הלבושים התחתונים יכולים לקבלו : ועוד כי נעשו נשמה זה לזה ומתקרבים ביחד מה שאין כן בהיותם נקודו' נפרדות : ועוד כי כל נקודה נעשית י"ס גמורות צפרלוק א' וזה היה בג"ר ונתארך המקום שיעור ל' ספי' וקודם היה המקום שיעור ג"ס ועי"כ בא האור מרוחק ויכולים לקבלו : עוד ריוח אחר צו' תחונות כי תחלה היו דבוקי' עם ג"ר וצעת התיקון לקח סדר מלך הח' מקומם ונתרחקו מג"ר ויכולים לקבל האור ואז מתבררים מעט מעט חלק האלי' עולה זאלי' וחלק הזריאה צברי' וגו' ועוד כי עתה אחר התיקון יולא האור ממועט דרך הנקבים והשערות ויכולים לקבלו כי הוא צמדה במשקל : ועוד כי יק' זעיר היו נק' רה"ר שהיו נפרדות אמנם עתה נתקשרו צפרלוק א' רה"י : ועוד ניתוסף בהם תיקון גדול כי בא' היו הסיגים והקלי' מעורבים בכלים אשר לסיבה זו היה בהם הפרוד והולרכו למות ולברר הפסולת דוגמת האדם אשר חוזר לעפרו להתנער מהפסולת שבו וצבא תחיית המתים יקום

כספא

(ד)

א זראשית ה' ב'. ב ויקרא כ"ג מ'.

בית מושב. יצין שמועה כי עתיק שיעור קומתו הוא מטבור א"ק ע"ס האלי' גם יש לו צברי' ז' פרקין תתאין צסוד שדים ונק' דדי בהמה ומהם ינקו א"א ואו"א וזו"ן צעת תקונם: פנים. פי' כי ע"י אין צו אחר וצ' לדדיו נק' פנים כי פני עתיק הם פני שם מ"ה ולד האחו' הוא פני צ"ן וצ' האחרים דמ"ה וצ"ן דצוקי' יחד ולא נראה כי הם פני מ"ה מלד פני עתיק ופני צ"ן מלד אחוריו והכל הוא צחי' פנים: וקן ימין. כי אין צו שמאל וצ' לדדיו ימין ושמאל כולם הם ימין כמ"ס צוהר הקדוש לית שמאלא בהאי עתיקא כולא ימינא ונודע שגם הוא נק' עתיקא: ואציו קרא לו צן ימין. דרך השאלה לסיים הבית במקרא קדש כמשפט:

אֵלֶּה רְאֵשֵׁי בֵּית אָבוֹת:
בֵּית מוֹשֶׁב רֹאשׁ אֲצִילוֹת עֵתִיק
יִמִּין.

בְּטַבּוֹר הָאֵק הַיְמִין.

הוּא רֹאשׁ נְעֵלָם פְּנִים וְקִין יְמִין.

וְאָבִיו קָרָא לוֹ בֶן יְמִין:

המקבלים והתיקון הוא שנעשו פרנף ולא ללורך עלמן: וכן נתוסף כי המוחין צאים מלובשים תוך האחרים דאו"א: והכל נעשה מחלו הצירורי' של רפ"ח גילולי אור שנפלו מהכלים ותחלה נתברר חלק האלי' ואחריה חלק הצרי' וכן ע"ס העשיה וצכל עולם ועולם יש מדרגות זה למעלה מזה והמוצח

הוא מהצבר למדרגה העליונה והנשאר אחריה הוא נברר למה שלמע' ממנה וגם נשמות הלדיקים וכל המלאכים וכל הנבראים כולם הם מצירורי המלכים ואח"ך נברא אדה"ר לתקן ולברר ע"י מעשיו הטובים נתחבר בעץ הדעת הם המלכים הנז' צסיגים שבהם הרע שצסיגים של המלכים וצכל יום ויום ע"י תפלו' חנו מצררים מהם ולא יגמרו להתברר עד ביאת המשיח צ"צ:

והגרוע שבאלו הסיגים נעשים מהם מזיקים ושדיון והסיגים שלא נתבררו הם הנשמה והחיות שלהם המח' אותם כמ"ס צ"ה הקדוש דלית סטרא אחרא דלית צה נהירו דקיק וז"ס רדיפת הילה"ר את האדם להחטיאו כי זהו החיות שלהם להדבק בקדושה ובהשתלם כל הקדושה והחיות להתברר מהם אז כפי' בלע המות לנלח:

בית מושב. יורה דעה כי מקום ע"י הוא מטיבור א"ק ע"ס האלי' ועוד נוטל צברי' מקום צ' פרקין תתאין דג"ה דיליה שהם צסוד דדי בהמה ועתה נצח' פרנף ע"י והוא כי תחלה ילאו י' נקודו' מאור העינים ונתבטלו ואח"כ ילא אור החדש שם מ"ה וצחצור שניהם נעס' כל עולם האלי' כי כל צחי' הדבורין שבאלי' נעשה משם מ"ה וכל צחי' הנקובין נעשו משם צ"ן שהם הנקודי' ונצח' עתה כל צחי' צפני עלמ' איך היתה תקונה דע כי צ' פרקין דג"ה דעתי' שהם צברי' צסוד דדי בהמה הוא להניק אל המלכים שנפלו צברי' לתת להם לורך חיות לצד ומשם ינקו א"א ואו"א וזו"ן אחר לידתם קודם זמן הגדלות: והוא כי דכורא דעתיק לקח ספי' כתר כולו די"ס מ"ה ונתחלקו לי"ס דעתיק דכורא על הסדר וגם לקח העתיק לנוקבי' ה' ראשו' דכתר דצ"ן לכתר שלה וצ' הכתרים דחו"צ דצ"ן לחו"צ שלה. וחז"צ וחסד דצינה דצ"ן עם ז' הכתרים של ז' אחרונו' דצ"ן לשבע כתרים של ז' תחתונות שלה וצ' ראשונות דכתר דצ"ן הנו' לא היה פגם בצבירת הכלים כלל ועיקר: והיה מצבר אלו החלקים דצ"ן הנו' לנוקבא א' לא' כינר היה מצבר החלק הא' ומחברו צכתר של הכתר דמ"ה ואח"ך היה מצבר חלק אחר משם צ"ן והיה מחברו עם החכמה דכתר דמ"ה וכן צכולם עד השלום כל חלקי הנקבה ואז נשלם פרנף עתיק: ואמר הה"ר חיים ויעל ז"ל תלמידו של הרב האר"י זלה"ה שזהו היותר נראה לפי שיש עניינים אחרים שם באולרו': ואלו הצ' צחי' הם מתחלקים צו עז"ה צחי' המ"ה לקח לד פנים של עתיק וצחי' הצ"ן לקח לד האחר של עתיק כלו' שעתיק כולו נעשה ממ"ה וצ"ן פנים ואחר שבו כי פני המ"ה מלד פניו ופני הצ"ן מלד אחוריו ואחוריו מ"ה וצ"ן דצוקי' צכותל א' משמשת לשניהם

א שמות ו' י"ד. ב בראשית ל"ו י"ה.

כמ"ס צו' הקדוש לית שמאלא זבחי עתיקא כי השמאל והימין כולו כלולים ממ"ה וצ"ן ושקולים הם וכולו הוא ימין וגם כולו הוא פנים :

נרות המערכה יצין שמועה כי עתי' ואריך נק' כתר שניהם ואינם כמו שאר הפרטופים שכל פרטוף נקרא ספי' א' כמו שתאמר אצא חכמה אמ' זינה ו"ק זעיר. מ' נוקבא דזעיר וג"כ הם נחלקים

נרות המערכה יורה דעה כי עתיק ואריך נכללי' זספירת הכתר ולא

זסס הוי"ה ז"ה י' חכמה ה' זינה ו' ז"א ה' אחרונ' מ' נוקבא דז"א אצל עתיק ואריך אינם כן אלא שניהם נכללים זספי' הכתר שהוא קוץ הי' דהוי"ה : זחי' נקבה פי' כי עתיק ואריך אין זבס רחמי' גמירי' ואחדות גמור ולכן היא מכוסה ונעלמת זבס ואינה נגלית יען הנקבה היא סוד הגבו' ולכן סיימתי זה ה"בית זפ' ממשכלות זהב וגו' :

נְרוֹת הַמֵּעֲרֵכָה עֵתִיקָא קְדִישָׁא.

וְאָרִיךְ כְּלוּלִים בְּכֶתֶר אֶבֶן רֵאשָׁה.

בְּחִינַת נִקְבָּה נְעֻלְמַת וּמְכוּסָה.

מִמְשַׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה :

זָבַר מַחְצִית כְּתָר בְּיָן כְּתָר מִ"ה.

וּכְתָרֵי הַבָּנִים וּכְתָרֵי בִינָה וְחֻכְמָה.

וְחֻכְמָה בִּינָה חֶסֶד הַכִּינָה

בְּעֲצָמָה.

לְיֵשׁ גְּבוּר בְּבִהְמָה :

וְיֵהִי בְּכֹלֹת עֵתִיק לְבַרֵּר מִבֵּית

הַנָּשִׁים.

מִלְכֵי מִשְׁרָתָיו וּבְלָיו יֵשִׁים.

בְּכַח אֹר בָּא מִן הָרֵאשִׁים.

וַיַּעַשׂ לוֹ רֶכֶב וּפָרָשִׁים :

רגליו

זג"ל להמתיק סוד ולומר כי זו היא כוונת הכתו' כל כבודה בת מלך וגו' כי בת מלך הם הז' מלכים דצ"ן שמהם נעשו כל זחי' הנוקבין שבאלי' הקדוש ונוקב' דעתיק היא כבודה לפי שעתיק הוא ראש האלי' והוא נכבד מכל בית אציו לכן גם נוקב' היא כבודה והיא בת מלך שנעשי' מהז'

מלכים והיא מכוסה ונעלמת וזהו פנימה כי אינה נגלי' ונתן טעם לדבר ואמר ממשכלות זהב לבושה פי' כי היא מסוד הגבו' הנק' זהב ועתיק הו' רחמי' גמורים ולכן לריך שחיה מכוסה ונעלמת : וגם על לד נוקב' דא"א ילדק הפ' הזה כי גם היא אינה נגלי' וא"א רחמים :

זב"ר מחלית. יצין שמו' כי עתי' שהוא כתר דמ"ה אסף וקבץ מחלית כתר דצ"ן שהוא ה' ראשוני' דכתר דצ"ן לכתר לד נוקבא שבו ושני הכתרים דחו"צ דצ"ן לחו"צ שלה וח"ו"צ וחסד דזינה דצ"ן עם הז' כתרים וחתמתי באימ' וכתרי הבנים וכו' והיה עתי' מזרר כל חלקי הנקבה שבה זבהמה פי' זסס זצ"ן כי זבהמה גי' זצ"ן :

נמלא זבס זחי' נוקבא גלויה ומ"ס בזוהר הקדוש ט' נהורין וכו' הפי' הוא כי עתיק המליח ט' ספי' דא"א ולא מדת הנקבה ועליהם נאמ' ראו עתה כי חני חני הוא ואין חלקים עמדי וזחי' נקבה שזבס הי' עטרת היסוד אשת חיל עטרת שזיסוד שלו ועליו אמרו זחי' רישא דלא איתידע על רישא דעתיק כי היא ממ"ה החד' ומצ"ן דנקודות ומ"ה וצ"ן עם הכולל גי' ז"ח והדב' זספק אס אינו לוקח רק זח א' דהיינו כתר דמ"ה וכתר דצ"ן או אס עולים ג"כ חו"צ דמ"ה וחו"צ דצ"ן והרי הם שתי לחות. ישעיה הנביא ע"ה נסתפק בזה וא' והשביע בלחלו' נפשך ונודע כי הלחלות הם זעתיק ולכן נק' רישא דלא איתידע :

זב"ר מחלית כתר צ"ן. יורה דעה כי עתיק לקח כתר די"ס דמ"ה ללד דכור' שבו וה' ראשונות כתר דצ"ן ללד נוקב' שבו וכתרים דחו"צ דצ"ן לחו"צ שלה וח"ו"צ וחס"ד דזינה דצ"ן הם ז' הכתרים של ז' תחתוני' דצ"ן לז' הכתרים של ז' תחתונות שלה והיה כאיש גבור חיל לזרר כל אלו הבחי' ולתקנם ללד נוקב' שבו :

וידוי ככלות עתיק. יורה דעה כי כאשר גמר עתי' לזרר של ז' תחתוני' דצ"ן לז' כתרים של ז' תחתונות שלה אלו הבחי' א' לא' ומחבר אותם בו עד סיומו כל חלקי הנקבה שבה זבהמה פי' זסס זצ"ן כי זבהמה גי' זצ"ן :

וידוי ככלות. יצין שמוע' כי כאשר גמר לזרר מבית הנשים שהוא שס זצ"ן שהו' בנקבה בית הנשים הבחי' אשר

א תהלים מ"ה י"ד. ב משלי ל' ל'. ג מלכים א' א' ה'.

אשר לריך לזרר לזר נוקב' שבו כי הנקודות הם
 המלכים שה' נקבו' ומ"ה החדש שהוא עתיק הוא
 הרוח זכר כמס"ל : מלכים משרתיו וכליו. פי' כי מה
 שזרר מהם לזורך אריך נעשו לבוש וכלים אליו כי
 א"א מלצים לעתיק : זכח
 אור זא. פי' שנתוסף הארה
 מג' כלים כח"צ שלא
 נשברו וזוה ויעש לו רכז
 ופרשים :

התחונות דעתיק :
 רגליו. יורה דעה כי ז'
 פרקין תחאין דנ"ה
 דעתיק ירדו עד הצרי'
 צסוד דדי זהמה להניק את
 המלכים לתת להם כדי
 חיותם ולהניק את כל
 הפרלופים שלמטה ממנו :
 בראש אריך. יורה דעה
 כי רישא דלא
 אחידע שאמ' בזו' הוא
 על רישא דעתי' כנו"ל
 ונתלבש גו תרין רישין דא"א
 דהיינו כתר וחכמה. אבל
 בינה דא"א ירד בגרון שהיא
 נעשית מה' תחונות דכתר
 דצ"ן שהיה שם פגם בעת
 מיתת המלכים ולא יכלה
 לקבל אור עתי' הבא
 מקרוב כי נה"י דכתר דצ"ן
 ירדו צסוד מוחין למלכים

רַגְלָיו בְּרֵאשׁ בְּרִיאָה יִגְהַר.
 לְהַנִּיק צְאֲצָאֵיו תִּירוּשׁ וַיִּצְהַר.
 וּלְהַחֲיוֹת מְלָכִים שְׁמֵשׁ וְסִהַר.
 וְעַמְדוֹ רַגְלָיו בַּיּוֹם הַהוּא עַל הַר :
 בְּרֵאשׁ אָרֶץ יֵשׁ שְׁתֵּי סְפִירוֹת.
 כְּתָר חֲכָמָה אַחַת בְּאַחַת קְשׁוּרוֹת.
 מְאוּר רֵאשׁ עֵתִיק לֹא נוֹדַע
 מְאִירוֹת.

כִּי לֹא יִדְעָתִי סְפִירוֹת :
 רוּם עֵתִיק בְּאָרֶץ וּבְרִישִׁיה.
 אִירוֹת עֲלִיּוֹנִים וּבְהִירִים יִמְשֶׁה.

רגליו. יצין שמועה כי
 תרין פרקין תחאין
 דנ"ה דעתיק נעשו ז' דדין
 להניק המלכים וכל פרלופי
 האלי' יונקים מהם והם
 צברי' צסוד דדי זהמה
 ולפי שיונקים מהם והם
 למטה שלא צמקוס דדי
 האשה אלא למטה נק' דדי
 זהמה : יגהר. מן ויגהר
 עליו : להניק לאלאיו. העולמות
 שתחתיו וכל פרלופי האלי'
 אחר התיקון : ולהחיות. פי'
 כי קודם התיקון יונקים משם
 המלכי' די חיות כדי שיוכלו
 לחיות אח"ך בזמן הסחיה

וכפגמו בעת המיתה :
 רוּם עתיק. יורה דעה כי ארי' שלד דכורא שבו
 הוא חכמה דמ"ה ולד נוקב' שבו הם ה' תחונות
 דכתר דצ"ן ואינה פרלופ רק לד ימין הו' דכורא ולד
 שמאל הוא נוקבא והוא מלצים לעתיק והעתיק ממשיך
 צתוך האריך אורותיו שהם עליונים ובהירים : לבושי'
 כחלג חיור. יש באולרו' ז' פירושים והגם כתובי'
 בהל"ל : ענין התלבשות עתיק באריך דע כי א"א אינו
 מלצים לעתיק רק ז' תחונות שבו לצד וג"ר דעתי'
 הם על ראש א"א ואינם מתלבשים בו רק צסוד
 מקיף לא"א על ראשו וכתר דאריך מלצים לחסד
 דעתיק וחכמה לגבו' דעתיק ובינה דאריך לת"ת
 דעתיק ולפי שכח"צ הוא צראש א"א לכן לריכין אור
 רב
 צפ' כי לא ידעתי ספורות אס הוא לח א' או ז' לחות כי אף ישעיה נסתפק בזה כנו' צדצ"ק :
 רוּם. פי' מלשון ההרוממות כי מעלת התרוממו' העתיק מתלבשות באריך דרך כלל ואח"ך פי' דבריו ואמר באיזה
 אופן

שהוא סוד התיקון : שמש וסהר. הם זו"ן. דעת חג"ת
 נהי"ס : ועמדו רגליו וגו'. פי' כי הצרי' נקר' הר זב'
 פרקין תחונות דנ"ה הם צברי' כמ"ש :
 בראש אריך. יצין שמוע' כי א"א אין צראשו שהוא
 מקום המוחי' כי אס ז' ספי' כהר וחכמה
 אמנם מוח הבי' שלו ירדה צנרון כמ"ש צדצ"ק : לא
 נודע. היא רישא דעתיק שא' עלי' צזו' הקדו' רישא
 דלא איתידע וממנה יונקים ומקבלים שפע והארה
 והוא נתינת טעם למה שלא יש צראש א"א כי אס
 כתר וחכמה והטעם הוא לפי שמאור ראש עתיק הם
 מאירות כתר וחכמה דארי' והביני' לא יכלה לקבל
 אור עתיק הבא לה מקרוב וירדה צנרון ולפי שא'
 צזוכר הקדוש כי רישא דעתיק נק' רישא דל"א לכן
 אמר מאור ראש עתיק לא נודע וסיימתי הבית הזה
 צפ' כי לא ידעתי ספורות אס הוא לח א' או ז' לחות כי אף ישעיה נסתפק בזה כנו' צדצ"ק :
 רוּם. פי' מלשון ההרוממות כי מעלת התרוממו' העתיק מתלבשות באריך דרך כלל ואח"ך פי' דבריו ואמר באיזה
 אופן

א זכרי' י"ד ד'. ב תהלים ע"א ט"ו.

רצ ספי' שלמה דעתיק לכל ספי' מהם אבל גיפא דא"ה התלצשות שמלביש לעתיק הוא עז"ה כי תרין פרקין קדמאין דנלח דעתיק הם מתלצשים בחסד נלח דאריך וצ' פרקין קדמאין דהוד דעתי' מתלצשים בגבו' הוד דאריך וצ' פרקין אחרונים דנ"ה דעתיק הם צברי' צסוד דרי זהמה וניתנים אל המ' ונעשים צצ' לדדיה צ' דדין והי' מלבישם יסוד דעתיק צת"ת דא"ה עמרת היסוד ציסוד וצחי' נקבה שבעתיק מסתיים יסודה צחזה שלו שהוא קלר : מ' דעתי' צמ' דאריך ויש הרבה ספרות צהתלצשות זה ועיין צאולרות :

ישלח דברו יורה דעה כי עתיק צירר משם צ"ן ה' תחתונות דכתר דצ"ן כי לד דכורא ולד נוקבא דעתיק כזווגו והעלו את ה' התחתונים דכתר דצ"ן צסוד מ"ן וצרירו צסוד עיבור י"צ חדש ושם נתקן א"ה וחצרו ה' תחתונות דכתר דצ"ן עם חכמת מ"ה נולד א"ה והלך ויש צתח צ' פרקין תתאין דנ"ה דעתיק צברי' וינק משם

והגדיל ועלה צאלילות והלביש את הז' תחתונות דעתי' : ללשו. לד נוקבא שבו : איש שורה. כנוי לא"ה לפי שהוא ראש לכל פרנופי אבי"ע :

צחצחות עתיק. יורה דעה כי העתיק נק' לחלחות כי מ"ה וצ"ן גי' ז"ח עם הכולל והדבר צספק אס אינו לוקח רק לח א' דהיינו כתר דמ"ה וכתר דצ"ן או אס לקח חו"צ דמ"ה וחו"צ דצ"ן והוי שני

פי' שהי' ג"כ מעלת מ"ן : להיות כל. פי' כדי שיתהוו לכל פרנופי האלילות :

צחצחות. יצין שמוע' כי העתי' הנק' לחלחות כנז' מתלצש צאריך : ג"ר. פי' כי הג"ר אינם מתלצשים צאריך : ושאר אורותיו צתוכו וכו' פי' ז' תחתונות דעתיק כמ"ס צדצ"ק : ה' מלך וכו'. כי עתיק

אופן הוא מתלצש ואמ' כי צראשו הוא ממשיך אורות העליונים של הו"ק שלו שהם חג"ת חסד צכחר גבו' צחכמה ת"ת צצינה והשאר צגוף : ולקמן צרישא תגיינא שהיא האוירא אמר שת"ת העתיק נתלצש בקרומא דאוירא צסוד יהי רקיע והיינו פעמא שהנימין הם צסוד ווין ול"ע : ז' תחתונות. ר"ל שהז' תחתונות דעתיק נתלצשו צאריך אבל ג"ר דעתי' הם צסוד מקיף על ראש א"ה : לצושיה צתלג חויר. פי' צאולרות צ' פי' הא' כי לבוש דעתי' שהוא האריך יש לו דקנ' צתלג חויר ושער רישיה של לצושיה הוא כעמר נקי והו' ראש האריך. פי' צ' כי מלת לצושיה נאמרת על האריך וגם הוא נק' עתיק ולצושיה הוא הדיקנא דאריך יען הוא מכסה חג"ת דאריך עד טבורא דליה .

ו' תחתונות בתוכו יבשה. לבושיה בתלג חויר ושער רישיה :

ישלח דברו עתיק לביר. יתר כתר בין עם חכמת מ"ה צויר.

בתוך צלעו גם היא אהבה תעויר.

לרדת להיות כל איש שויר : צחצחות עתיק באריך יתלבש. ג' ראשונות מעל ראשו יתבש. וישאר אורותיו בתוכו יבש. ה' מלך גאות לבש :

חיות

שהוא לבוש העתיק כעמר נק' א"ה ושער רישיה נוכל לומר שקאי על דיקנא דאריך דשערי דדיקנא ממותרי מוחא נתקן והמוחא נק' רישא תליתאה : ודע כי צענין זה ההתלצשות רצו הדעות :

ישלח דברו יצין שמועה כי עתי' צירר ה' תחתונות דכתר דצ"ן ללורך נוקבא דאריך וצרו לד דכורא ולד נוקבא דעתיק צסוד עבור י"צ חדש וחצרו עם חכמת מ"ה שהו' לד דכורא דא"ה : גם היא.

מהכל מ"ן ומ"ד : איש שורה. הוא הא"ה שהוא ראש לכל פרנופי האלילות :

צחצחות. יצין שמוע' כי העתי' הנק' לחלחות כנז' מתלצש צאריך : ג"ר. פי' כי הג"ר אינם מתלצשים צאריך : ושאר אורותיו צתוכו וכו' פי' ז' תחתונות דעתיק כמ"ס צדצ"ק : ה' מלך וכו'. כי עתיק

אופן הוא מתלצש ואמ' כי צראשו הוא ממשיך אורות העליונים של הו"ק שלו שהם חג"ת חסד צכחר גבו' צחכמה ת"ת צצינה והשאר צגוף : ולקמן צרישא תגיינא שהיא האוירא אמר שת"ת העתיק נתלצש בקרומא דאוירא צסוד יהי רקיע והיינו פעמא שהנימין הם צסוד ווין ול"ע : ז' תחתונות. ר"ל שהז' תחתונות דעתיק נתלצשו צאריך אבל ג"ר דעתי' הם צסוד מקיף על ראש א"ה : לצושיה צתלג חויר. פי' צאולרות צ' פי' הא' כי לבוש דעתי' שהוא האריך יש לו דקנ' צתלג חויר ושער רישיה של לצושיה הוא כעמר נקי והו' ראש האריך. פי' צ' כי מלת לצושיה נאמרת על האריך וגם הוא נק' עתיק ולצושיה הוא הדיקנא דאריך יען הוא מכסה חג"ת דאריך עד טבורא דליה .

ו' תחתונות בתוכו יבשה. לבושיה בתלג חויר ושער רישיה :

ישלח דברו עתיק לביר. יתר כתר בין עם חכמת מ"ה צויר.

בתוך צלעו גם היא אהבה תעויר.

לרדת להיות כל איש שויר : צחצחות עתיק באריך יתלבש. ג' ראשונות מעל ראשו יתבש. וישאר אורותיו בתוכו יבש. ה' מלך גאות לבש :

חיות

שהוא לבוש העתיק כעמר נק' א"ה ושער רישיה נוכל לומר שקאי על דיקנא דאריך דשערי דדיקנא ממותרי מוחא נתקן והמוחא נק' רישא תליתאה : ודע כי צענין זה ההתלצשות רצו הדעות :

ישלח דברו יצין שמועה כי עתי' צירר ה' תחתונות דכתר דצ"ן ללורך נוקבא דאריך וצרו לד דכורא ולד נוקבא דעתיק צסוד עבור י"צ חדש וחצרו עם חכמת מ"ה שהו' לד דכורא דא"ה : גם היא.

מהכל מ"ן ומ"ד : איש שורה. הוא הא"ה שהוא ראש לכל פרנופי האלילות :

צחצחות. יצין שמוע' כי העתי' הנק' לחלחות כנז' מתלצש צאריך : ג"ר. פי' כי הג"ר אינם מתלצשים צאריך : ושאר אורותיו צתוכו וכו' פי' ז' תחתונות דעתיק כמ"ס צדצ"ק : ה' מלך וכו'. כי עתיק

עתיק

עתיק לבש בגדי גאות דהיינו שנתלבש צחוק א"א : חיות האריך. יבין שמועה כי חיו' האריך שהם ב' מקיפיים ח"י עם נרן הפנימיים הם כולם מזהירים כעלם השמים לטהר כולם נמשכו לא"א מאור העתיק יזהי' שבעתים :

קדשי בני יש'. פי' הוא כנוי לאו"א :

חכמה ותבונה. אבא חכמה. אמא חכמה : זוג עתיק קדומה. פי' כי קוד' לכן כזדווג עתי' מניה וביה להמשיך חו"ג :

ונ"ל להמתיק סוד ולומר כי זהו כוונת הכתו' ונחה עליו רוח ה' רוח חכמ' לסימנא בעלמא כי עתיק ממשיך על אריך רוח רמו לחו"ג הגמשכים מעתיק וכנה הותם בשם רוח ה' לפי שהת"ת הוא סוד הרוח כלול מחו"ג : אחר זה אמר כי הותם החו"ג שממשיך עתיק על אריך הם לזיור ולד חו"א וז"ש רוח חכמה ובינה :

בבא חו"ג. פי' מוח הדעת דאריך הכולל חו"ג :

צנהר העתי'. פי' ביסוד דעתיק היו לפופים לפי שהוא נר ולפי שאינם יכולים להשאר שם עפו והלכו וילאו מהיסוד : הרלים.

כנוי אל הגבורות :

נקהלו. יבין שמועה כי הגבו' נקהלו סבי'

יסוד עתיק חלים מימינו וחלים משמאלו: הגולה. היסוד נק' כן ע"ש גולת הזהב הנגבה לך שמאל גבורה והוא לשון גבוז ויוצא כי הגבורות הם אש יבש :

מפרלוק א' אינו לריך ועוד לפי שאלו החו"ג היו צחלה בעתיק והוא פרלוק א' והיו מחוברים שם עם החסדי' ולכן גם בא"א שהוא פרלוק א' אינם רולים להפרד מהחסדי' וחזורי' ועולים בסוד אור חוזר סביבות

א בראשית ב' ז. ב ויקרא כ"ב ט"ו. ג שזית ל"ו א'. ד ישעי' י"א ב'. ה אסתר ג' ט"ז.

שני לחות ועז"א צוהר לח חד לחו' תרי : ודע כי א"א מלביש לשבע תחתונות דעתי' ולכן ילאו שעריו צרישא דא"א שהשעריו הם מצחי' המלכים בסוד הן עשו אחי איש שעיר וג' כלים הא' שהם רישא דעתיק אין צהם שערות שלא היה צהם מיתה לשילטרכו לשערות להמטיע האור כדי שיוכלו לקבלו :

חיות האריך. יורה דעה כי שחיות האריך שהם האורות הפנימיים נר"ן וח"י המקיפיי' הכל נמשך מעתיק :

קדשי בני ישראל. יורה דעה כי עתיק בירר משם צ"ן לזורך א"א לחקן פרלופו צחלה וכאשר גם הא"א בירר חלקו חלל' לריכים להזדווג עתיק מניה וביה כדי להמשיך לאריך חו"ג ומאיתם החו"ג וגם הצירורין שמצרר א"א משם צ"ן נעשה לורת וולד חו"א :

בבא חו"ג. יורה דעה כי מוחי אריך באי' מלוכשים צנה"י דעתיק ויסוד עתיק צו מלוכש הדעת דא"א והוא כולל חו"ג והגבורות ניתנים צו צראש וכשצאים החסדי' יסוד לראש עתיק אינו יכול לסובלם כי הוא נר וארוך והחסדי' דוחים את הגבו' מפי היסוד לגוף אריך וחוזרים ועולים

סביבות היסוד והיסוד הוא מסך מצדיל צין החו"ג ואלו הגבו' אינם לריכין לירד עד היסוד דא"א כמו שיערדים צו"א עד היסוד צו לפי שגבו' זעיר לריך ליתנם אל הנוקבא לתקן פרלופה לא כן כאן כיון שהכל מחליט

היו צחלה בעתיק והוא פרלוק א' והיו מחוברים שם עם החסדי' ולכן גם בא"א שהוא פרלוק א' אינם רולים להפרד מהחסדי' וחזורי' ועולים בסוד אור חוזר סביבות

היסוד

היסוד

חיות האריך מקיפיים שנים.

וגם נר"ן בעצם השמים.

נמשך מעתיק יזהיר שבעתים.

ויפח באפיו נשמת חיים :

קדשי בני ישראל אבא ואמא.

אשר נתן ה' חכמה ותבונה

בהמה.

בירר האריך בזווג עתיק קדומה.

ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה :

בבא חסדים וגבורות מתוקים

מנופת צופים.

בנהר העתיק יעברו צפופים.

אזי גבורות יעופו בשרפים.

הרצים יצאו דחופים :

נקהלו סביבות יסוד בקהילה.

חצים מימין הגולה וחצים על שמאלה.

חשקם

היסוד להדבק עם החסדי' שנתו' היסוד ואח"כ נתפשטו החו"ג בגוף א"ח : וזהו פי' הז' צתים צבא וכו' עם נקהלו וכו' :

מחצית. יצין שמועה כי צ' חסדים וחלי ילאו מיסוד עתיק והם בגילוי וצ' וחלי האחרים הם צסתוס למעלה מן החזה לצד ימין וצ' גבו' וחלי למעלה מן החזה לצד שמאל וצ' גבו' וחלי האחרים למטה מן החזה לצד שמאל

מחצית חסדים. יורה דעה כי אחר כל האמור ילאו מפי היסוד

**חִשְׁקָם לְעֵלּוֹת אֹזֶר חוּזֵר לְמַעְלָה.
לְהִיזוֹת עִם הַחֲסָדִים כַּאֲשֶׁר
בַּתְּחִילָה :**

צ' חסדים וחלי ובלאחריהם מלאו את הגבו' ויען הגבורו' רולים להדבק עם החסדים העולים למעלה מן החזה והנה המקום ההוא שלמעלה מן החזה קטן מהכיל הה"ג כולם עם החסדים ולכן הלכו להם צ' גבו' וחלי לצד שמאל למטה מן החזה נמלאו שהחסדים יש בהם צ' צחי' צ' חסדים וחלי ילאו מפי היסוד וצ' חסדים וחלי הם צסתוס וכן הגבו' יש בהם צ' צחי' א' למעלה מן החזה וצ' גבו' וחלי למטה ומכאן נעשו צ' פרלופים באצח חכמה ויש"ם מלד ימין שהוא החסדים וצינה ותצונה באימח העליונה צינה והתחתונה תצונה נמל' כי הגבו' כולם ילאו מפי היסוד אצל החסדי' לא ילאו רק צ' וחלי ויש"ם טובה תוכחת שהם הגבו' שנתגלו והאירו מאהבה הם החסדים צ' וחלי שהם מכיסוה ומסותרים ולא ילאו מפי היסוד ולא נתגלה אורם הטי' :

**מִחְצִית חֲסָדִים מִיִּסוּד בְּחֶבְהָ.
יֵצְאוּ לְהוֹזֵת יִשְׂרָאֵל סָבָא.
וְגִבּוֹרָה בְּגִלּוֹי יַעֲלוּ הַנְּגִבָה.
מִזְבָּה תִּזְכַּחַת מְגוֹלָה מְאֵהְבָה :**

ומן החסדים שהם צ' צחי' גלוי וסתוס נעשו אצח ויש"ם ומן הגבו' שהם צ' צחי' נעשו צינה ותצונה :

שני זרועות. יצין שמועה חו"ג דעתיק הם מתלבשים צכ"ח דאריך ושאר תיקוני גולגלתא מאירי' מהארת חסד דעתיק הנעלם דהחכמ' נתקנת ע"י גבו' דעתיק המתלבש צה וזהו עיקר האור דהיינו כ"ח דהמתלבשים בהם חו"ג דעתיק ושאר הז' תחתונות עתיק הם סדורות בגוף אריך ובין הכל הם ז' הנרות : **החסד.** יצין שמועה כי חסד דעתי' מהקן כתר דאריך ע"י תיקוני גולגלתא והגבור' הנקר' חיסן ישועה מתקנת החכמה ע"י י"ג תיקוני דיקנא חכמה

**שְׁנֵי זְרוּעוֹת עֵתִיק בְּסִפִּירוֹת.
כֶּתֶר חֲכָמָה דְּאָרִיךְ מְאִירוֹת.
עֵיקֶר הָאוֹרָה וְיִתְרָם בְּגוֹף סְדוּרוֹת.
יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת :**

**הַחֶסֶד מְתַקֵּן כֶּתֶר בְּשִׁבְעָה.
תְּקוּנֵי הָרֵאשׁ וְחוּסֵן יְשׁוּעָה.**

החכמה

שני זרועות וכו' החסד מתקן וכו' צסוד נשמה וכו'. אלו הג' כתובים הבאי' כא' ית' כמ"ש באולרות פ"ג מפרטוף א"ח וזהו רישא דא"ח ספר דלניעותא סתרא גו סתרא אסתקן ואזדמן צחד גולגלת' מליח טלא דצדולחא פי' סתרא עתיק גו סתרא אריך פי' כי כשמתלבש עתיק גו אריך אזי האור שלו מתמעט כשילח דרך איברי הפרלו' והשע' ועי"ז הו' מושג אל התחבונים וזהו תיקונו ואלו הם ז' תיקוני גולגלת' א' הוא הגלגלת הנק' כתר דא"ח : צ' הוא טלא דצדולחא והוא מוחא דא"ח הנק' חכמה : ג' קרומא דאורא אדכך וסתים הוא הקרום המקיף את המוחין : ד' אינון עמר נקי תליין צשיקולא הם צחי' האזנים ששערות א"ח הם כעמר נקי תליין מאחורי אודנין שויין צשקול : ה' רעוא דרעוין אהגלי צללות' דלתתא סור מלח הרלון דא"ח : ו' אשגחא פקיחא דלא גאים תדירא הם עיינין דא"ח : ז' נוקצא דפרדסקא הוא חוטם דא"ח : ודע כי כשנכנסו רגלי עתיק צרישא דא"ח האירו הז' תחתונות צרישיה הארה לצד ועיקר ההתלבשות הוא צגוף ואיתפשט עתיק צגולגלתא ז' תחתונות דיליה ועיקר התלבשותו צראש הוא צכתר וכו' א"ח אין להם אלא הארה לצד וזו ההארה היא מחסד דעתיק הנעלם צגו גולגלתא דא"ח שהיא הכתר ונתפשטו ז' אורו' דז' תיקוני גולגלתא : וחכמה נתקנה

א צראשית מ"ח כ"א. ב משלי כ"ז ה' ג במדבר ח' צ'

נתקנה אח"כ בגבו דעתיק ע"י תיקוני דיקנא כללו של דבר כתר דאריך מתלבש בו חסד דעתי נתקן ע"י ז' דגולגלת' וחכמה דאריך שבה מתלבשת בגבו דעתיק נתקנת ע"י י"ג תקוני דיקנא וזה פרטן חסד דעתי' גו כתר גולגלתא דא"ח. גבורה מוח חכמה. ח"ס קרומא דאזירא. כ"ה יש להם ז' בחי' ומתלבשי' בז' תיקונין ביחד אדנין ועיינין. יסוד מלחא. מ' נוקבא דפרדסקא ועם היות כי ג"ר הם בסוד מקיף ולא נכנסו בא"ח עכ"ז לרי' שהנשמה תהיה

בפנימיות א"ח ולכן דעת דעתיק נתלבש גו ההוא אזירא בין כו"ח והקרום מפסיק כדי שיוכל המוח לסבול אור הדעת דעתיק שהוא גו ההוא אזירא. ועקר הארת עתיק באריך הוא בזה הדעת שהוא נשמה לכל הו"ק: אח"כ נתגלה הדעת בפומא כמ"ס מפיו דעת ותבונה וא' בזו' הקדוש דעת גניז בפומא והאי אזירא הוא סוד יהי אור יהי אזירא האמו' בזו' כי ילאה יו"ד מהאי אזירא ונעשה אור: ונק' אזירא ע"ס החסדים שבו הנק' אזיר' דכיא והגבו' נקרא אש' דכיא:

נר האמצעי. יורה דעה כי רישא דעתיק הוא על כ"ח דאריך: וז"ש בזו' באדרת האזינו ג' רשין איתגלפן דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא והוא

כי א"ח אין לו כי אם כתר חכמה בראשו לבד: והביאור הוא מלמטה למעלה כי הראש העליון הוא מוח חכמה הנק' חכמהא סתימאה ולא עילאה שתחת קרום המוח ולעיל מניה הכתר נק' ע"ק שהוא שם כולל כל פרלופי א"ח והיא רישא עילאה שהוא למעלה ממוח חכמ' ועילא מנהון רישא דכל רישין שהיא רישא דעתיק: ואלו ה' תיקונין כתר וחכמ' נק' רישין כי כולם הם תיקוני הני תרי רישין ומהם ילאו: והב' רישין הגז' לריך שיהיה בכל א' מהם ז' בחי' גולגולת' ומוחא כאשר נבאר: ומה שאנו או' גולגלת' לחוד ומוח' לחוד הוא בערך שמתלבשים זו בתוך זו: והענין כי הכתר שהוא הגולגולת' כנו' הנה סוד המוח שבתוכו הוא ההוא אזירא שלריך שיהיה אזיר' בראש לקרר חוס המוח ומבשריני נחזה אלזה והרי רישא חדא זב' בחי' קדרת המוח והמוח והאי אזירא נעשית ג"כ בחי' גלגולת' למוח חכמה הרי ז' ראשים שלימים וז"ש באדרת נשא בחלל דגולגלת' קרומא דאזירא דחכמה עילאה סתימאה וכו' והאי קרומא אסתפיה על מוחא דאיהי חכמה סתימאה וזא וראה שבתחלה אמר חכמתא עילאה לרמוז על ההוא אזיר' העליון ולבאר סתימאה שהוא מוח חכמה. עוד אמר שם בזוהר והאי מוחא דאיהי חכמתא סתימאה שקיט ואשתכיך בארתיה כחמר טב דיתיב על דורדייה שהדינין מתגלי' שם קלת להיות שם גבו' דעתיק אצל האזירא דאיהי חכמתא עילאה אין זה דינין כלל כי הדעת דעתיק מתלבש בתוכה והא דלא קאמר קרומא דמוחא לפי שאותו הקרום הוא להמעיט אור האזירא כדי שיוכל לסבול מוחא תנייגא

הַחֲכָמָה בְּתִיקוֹן זָקֵן אֹרְ נִבְעָה.
בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יִדְעָה:
בְּסוֹד נִשְׁמָה יִתְלַבֵּשׁ הַדַּעַת.
בְּאֹזֵיר בֵּין חֲכָמָה וְכֶתֶר בּוֹצֵעַת.
בְּמִשְׁם יִתְפַּשֵּׁט תוֹךְ פֶּה וְהִיא
מוֹצֵעַת.

ב כי ה' יתן חכמה מפיו דעת:
נר האמצעי מעלה מקום ישים.
על שתיים אורות שיהם ארבע
ראשים.

בשנית דינין שקטים וחשים.
בין הטוב משמח אלהים
ואנשים:

שלש

וחכמה סתומה כמ"ס בזוה"ק חכמה סתימאה לזה סיימתי בפ' בתולה ואיש וג':
בסוד נשמה. יבין שמוע' כי דעת דעתיק מתלבש באזיר' בין כס' וככ' דארי' ומתפשט עד הפה דארי':
ונ"ל להמתיק סוד ולומר כי זהו כוונת הפ' כי ה' יתן חכמה והוא כי ה' הנותן חכמה הוא אצל זה השם הוא אריך כי בזווג א"ח נאלל אצל שהוא חכמ' מפיו דעת ר"ל כי דעת דעתי' גניז בפה דאריך וזהו שיעור הכהוב כי י"ה יתן חכמה הוא אצל ופי' דבריו ואמר תדע מי הוא ה' הנותן חכמה וא' מפיו אותה הויה שמפיו דעת שהוא אריך אשר בפיו דעת דעתי':
נר האמצעי. יבין שמועה ברישא

זהו מוסד מפיסוק ביניהם באופן שאע"פ שבאדרת נק' הכתר והחכמה דא"ח תרין רישין עכ"ז הם ג' רישין ממש גולגלסא ואוירא ומוחא והם בבחי' ג' מלבד רישא דעתיק המתלבשה בתוכה הנק' רישא דלח אטיידע:

ברישא דעתי' הנק' רישא דלח אטיידע היא על כ"ח דא"ח ומלח נר האמלעי הוא כנוי לראש הגז' ושהן ד' ראשים פי' כי כתר וחכמה דא"ח הם ד' בחי' שהם גולגלסא ומוחא ואוירא ככתוב בדב"ק: בשנית. פי' כי הכתר דא"ח אין בו דין כלל אבל החכמה יש בה דיין לפי שבה' מתלבשת גבו' דעתיק אבל הם שקטים ואינם מראים פעולתם והם כחמר טב על דורדייא: **שרש.** יבין שמועה כי הג' רישין שהם גולגלסא ואוירא ומוחא הם כלולות כל אחד מהם מנר"ן שהם מאורות גדולים: בראשו כהם פז. שבה לרישא דאריך: יהיו כל פריו קדש הלולים. רמז לג' הויות שבג' רישין והוא שבה וצרכה לריבא דאריך לצורך החרוז:

**שָׁרֵשׁ שָׁרֵשׁ שָׁרֵשׁ שָׁרֵשׁ בְּלוּלִים.
רֵאשׁ אַיִר וּמוֹחַ מְאֹרוֹת גְּדוּלִים.
בְּרֵאשׁוֹ בְּתָם פּוֹ קוֹצוֹתָיו
הַתְּלָתָלִים.**

**יְהִיוּ כָל פְּרֵיוֹ קִדְשׁ הַלּוּלִים:
מִמִּקְוֵה עֲלִיּוֹן וְשָׁנֵי וּפְנִימֵי צְמוּדִים.
סוּד הָיָה עֵבֶב ס"ג מ"ה בְּלָם
אֲחוּדִים.**

**וְאֵתֵיךְ בְּבָלִים הַכֹּל ח"י מְנוֹקְדִים.
שְׂרֵשֶׁה גְבַעִים מִשְׁקָדִים:
וּבִיּוֹם הַרְאֹת בּוֹ אֹרַעְתִּיק לְפָנִים.**

יחד

שרש. יורה דעה כי כל בחי' אורות עליונות יש בהם ג' בחי' אור פנימי אור מקיף אור מקיף על שניהם וג' הגז' נק' נר"ן שבא"ח גולגלסא נשמה הוא המקיף העליון אוירא הוא מקיף הא'. מוחא נפש אור פנימי וכל אחד מאלו הג' גולגלסא אוירא ומוחא כל א' כלול מב' הגז' נר"ן וזה פרטן: והוא כי בא"ח הויות שבו הם צסוד מלויים וצסוד ניקוד והפרש שביניהם הוא צסוד הניקוד והמלוי. ע"כ או ס"ג וכיולא: ואור הפנימי של הגולגולת שהוא בחי' נשמה הוא יוד ה' יו ה' סי' חלקל. וזו היא בחי' נפש דנשמה שהיא בחי' הגולגלסא שהוא מקיף עליון ומקיף א' שלה הוא הרוח יו"ד ה' ה' ה' ומקיף על שניהם שהיא הנשמה הוא זה יו"ד ה' ה' ה' שהו' חלקן באוהיות הפשוט וקמץ באוהיות המלוי ואלו הם הג' בחי' שבגולגלסא שהיא הכתר נר"ן שה' הג' אורוה פנימי ומקיף על שניהם: רישא תניינא הוא הרוח של הכללות ומקיף א' ונק' אוירא הוא עד"ה הויות ונקודות אלא שהם צמלוי ס"ג ובנקודות צמקוס לירי הוא סגול חמורתו ושלשם אור פנימי ומקיף ומקיף עליון לשניהם בבחי' הפרטות אבל בבחי' הרוח: רישא ג' נק' חכמה היא מוחא סתימאה יש בה ג' הויות צמלוי מ"ה עד"ה אלא שניקודתם כמו רישא תניינא סגול צמקוס לירי ועוד נוסף שנוי אחר צאלו השניים שגם צמקוס קמץ יהיה נקוד פתח: וג' בחי' ע"כ ס"ג מ"ה הם נר"ן גולגלסא אוירא ומוחא והנה הם ג' של ג' ג' הויות הם ט' ועוד ט' בחי' כלים שהם ט' שמות אהיה עד"ה בהויות צניקודם וצמלואם כל שם אהיה מהם מכון כנגד הויה א' צמלוי הויה שכנגדו ובניקודם והם סוד ג"כ נר"ן וצסוד אור פנימי ומקיף עליון הכל כאשר לכל דומה צדומה ובין הכל הם ח"י שהם סוד ח"י העולמים: **וביום** הראות. יורה דעה שכאשר נתגלה הארת

עליון הוא נשמה הויה עליון הוא נשמה הויה דע"כ הוא הגולגולת. מקיף צ' הרוח שהוא ס"ג הוא אוירא אור פנימי הנפש שהוא מ"ה היא המוח' וג' הויות צכל א' מהם גולגלסא ואוירא ומוחא הם ט' הויות והכלים שלהם הם ט' שמות אהיה ג"ר הם ח"י והכל הם מנוקדים צניקוד הא' של הויות: ג' גביעים וכו'. רמז להויות ואהיה שהם ג' ג' צכל אחד מהראשים הגז' וגם רמז לג' הראשים גולגלסא ואוירא ומוחא: **וביום** הראות. יבין שמועה כי כאשר נתגלה אור

מקיף עליון. יבין שמועה כי אלו הג' אורות שהם נר"ן מקיף עליון הוא נשמה הויה דע"כ הוא הגולגולת. מקיף צ' הרוח שהוא ס"ג הוא אוירא אור פנימי הנפש שהוא מ"ה היא המוח' וג' הויות צכל א' מהם גולגלסא ואוירא ומוחא הם ט' הויות והכלים שלהם הם ט' שמות אהיה ג"ר הם ח"י והכל הם מנוקדים צניקוד הא' של הויות: ג' גביעים וכו'. רמז להויות ואהיה שהם ג' ג' צכל אחד מהראשים הגז' וגם רמז לג' הראשים גולגלסא ואוירא ומוחא: **וביום** הראות. יבין שמועה כי כאשר נתגלה אור

הכללות כל ג' אלו הם בחי' אור המקיף הקטן שהוא הויות צמלוי מ"ה עד"ה אלא שניקודתם כמו רישא תניינא סגול צמקוס לירי ועוד נוסף שנוי אחר צאלו השניים שגם צמקוס קמץ יהיה נקוד פתח: וג' בחי' ע"כ ס"ג מ"ה הם נר"ן גולגלסא אוירא ומוחא והנה הם ג' של ג' ג' הויות הם ט' ועוד ט' בחי' כלים שהם ט' שמות אהיה עד"ה בהויות צניקודם וצמלואם כל שם אהיה מהם מכון כנגד הויה א' צמלוי הויה שכנגדו ובניקודם והם סוד ג"כ נר"ן וצסוד אור פנימי ומקיף עליון הכל כאשר לכל דומה צדומה ובין הכל הם ח"י שהם סוד ח"י העולמים: **וביום** הראות. יורה דעה שכאשר נתגלה הארת

(1)

א שה"ה ה' יא. ב ויקרא י"ט כ"ד. ג שמוח כ"ו ל"ג.

אור עתיק על אריך שעתיק הוא לפני ולפנים הארת עתיק על א"ח נתגלה על צ' רישין ואו"ח
 שהוא מתלבש באריך חזי האור צסוה: צצ' הפנינים. כחדא נפקין כחדא שריין והם שוין לכן האור העתיק
 הם כ"ח דאריך ונתן טעם לדבר לפי שאו"ח כחדא בהם צהשוואה א' וחסד דעתיק נתלבש צכחד דאריך
 שריין ולכן יוגקיס מכ"ח דא"ח וכי היכי דאו"ח הם וגבורה דעתיק צחכמה דא"ח ואזי חסד נכלל צגבורה
 שוים הכי גמי האורו' והגבו' צחסד והיו שוין כי

יחד בשוה בשני הפנינים.

י'א'ר'ו' י'ען אב אם כ'אחד חוננים.

יהיו שני לחות אבנים כראשונים:

א'ר'ף עז'מות בטבעת טהור

חתומים.

בסוד נקבה נר חשוך ואימים.

וגם סוד הטל להחיות נרדמים.

יחדו יהיו תמים:

לובן

מהראוי היה לולי זה הטעם שיגלה הארת עתי' צגולגלת' והגולגלתא תאיר צמות חכמה דא"ח ולפי צבחכמה נתלבשה הגבורה לכן הי' נוקצ' לגבי הכחד והם צסוד דכר ונוקצ'א ומחם יוגקיס או"ח: וצאדרת נשא א' דהאי מוחא שקיט ושכיך כחמר טצ דיתיב על דורדייה הרי צפוי' שיש צבחמה הנו' דינין חלא שהם נכפיים ושקיטין צמקומן ונק' טלא דצדולחא לפי ששורש המוחין הם חצ"ד

שמהם יוגקיס יצ'א להם האור דעתיק צסוה ויהיו או"ח צ' לוחות חצנים עובות המאורות כראשונים הם כ"ח דאריך שהם שוים ג"כ צהשוואה א' מקבלים אור ח"ח:

ארף עולמות. יצין שמוע'

כי גבו' דעתיק הנק' חלף עולמות היא מתלבשה צטבעת טהור עזקא דכיא היא חכמה דאריך: צסוד נקצה. פי' כי החכמה היא נקצה לגבי הכחד: נר חשוך. פי' גבו'

והם ג' אותיות יה"ו ואם המלאח צאלפין יהיו צגוי' ט"ל וגבו' דעתיק המתלבשת בה נק' צולינא דקרדינותא ור"ל נר חשוך כי הוא אש וגבורה היא שורש לכל הגבורות ואם שאר הגבורות נק' כן הוא דרך שאלה וז"ש צפרש' פיקודי שירותא דמהימנותא

היא חכמה סוד הטל. היא חכמה דא"ח הנק' טלא דצדולחא: יחדו יהיו תמים. פי' כי הנר חשוך שהי' גבורה דעתיק וחכמה דא"ח שהיא טל הם מחוברי' זה צתוך זה:

לובן

גו מחשבה צטש צולינא דקרדינותא פי' כי א"ח שהוא שירותא דמהימנותא מצרר צגו מחשבה דיליה שהוא מוחא סתימאה שבו עולים הצירורין מהז' מלכים צבח' מ"ן כדי לעשות מהם פרלופי או"ח כי אין צירור חלא צמחשבה והם מתצברים ע"י צולינא דקרדינות' גניז תמן וענין זו הצטישה היא שהיא נותנת קלצה אל השפע טלא יתפשט יותר מהראוי אל המקבלים ונק' קו המדה אך החסד מתפשט צלי קלצה שהצולינא דקרדינות' צטש גו מחשבה ומעלה הצירורין מצחי' שכ"ה ניולוין ושם מתצברין והטוב שבהם נתקן שם והפסולת זריק ליה שאינו מצחי' הראויה לשם וחוזרים ומתצברים אח"ך גו מחשבה דאימא ללורך זו"ן וכן עד"ז עד שמתצברין תכלית הצירורין צכל הפרלופין והנשאר הו' פסולת גמור וז"ש ניולוין זריק לש"ך עיבר ובריר הפסולת מגו מחשבה פי' כי המחשבה צתוכה עולים המלכים והניולוין להתצבר ע"י שהוא צולינ' דקרדינותא שהיא גבו' דעתיק אשר שם הש"ך עם הג' הם שכ"ה:

גו מחשבה צטש צולינא דקרדינותא פי' כי א"ח שהוא שירותא דמהימנותא מצרר צגו מחשבה דיליה שהוא מוחא סתימאה שבו עולים הצירורין מהז' מלכים צבח' מ"ן כדי לעשות מהם פרלופי או"ח כי אין צירור חלא צמחשבה והם מתצברים ע"י צולינא דקרדינות' גניז תמן וענין זו הצטישה היא שהיא נותנת קלצה אל השפע טלא יתפשט יותר מהראוי אל המקבלים ונק' קו המדה אך החסד מתפשט צלי קלצה שהצולינא דקרדינות' צטש גו מחשבה ומעלה הצירורין מצחי' שכ"ה ניולוין ושם מתצברין והטוב שבהם נתקן שם והפסולת זריק ליה שאינו מצחי' הראויה לשם וחוזרים ומתצברים אח"ך גו מחשבה דאימא ללורך זו"ן וכן עד"ז עד שמתצברין תכלית הצירורין צכל הפרלופין והנשאר הו' פסולת גמור וז"ש ניולוין זריק לש"ך עיבר ובריר הפסולת מגו מחשבה פי' כי המחשבה צתוכה עולים המלכים והניולוין להתצבר ע"י שהוא צולינ' דקרדינותא שהיא גבו' דעתיק אשר שם הש"ך עם הג' הם שכ"ה:

אלף עולמות.

יורה דעה כי גבו' דעתי' נק' חלף עלמין שהיא צתוך חכמה דא"ח ולא נתגלו הדינין אשר בה עד שנמשכו צדיקנא וז"ש צו' מהאי דיקנא אשתמודע מה דהוי צרישא ונק' חלף עלמין כי הגבו' נק' חלפים ורצוע חלפים דהיי"ן עולה חלף כזה חלף חלף למד חלף למד הה חלף למד הה יוד חלף למד הה יוד מס והיא חתומה צמות חכמה דאריך הנק' עזקא דכיא ונק' המוח עזקא לפי שהמוחין נחלקין לד' חצ"ד ודעת כולל חו"ג ד' ווין כזה והם נעשים מס סתומה דלסרצה המשרה וזו החכמה דא"ח נקרא עזקא דכליל כל עזקן שהוא המוח הא' שצכל פרלופי האלי' ובו התחילו המלכים להתצבר ע"י גבורה דעתי' דגניז בה וזו הגבו' לא נתגלית באן צמות' חלא צדיקנא קשיטין ולכן שערי דדיקנא קשיטין ותקיפין:

לובן

א שמות ל"ד ה. ב שם כ"ו כד.

רובן אור אור. יורה דעה כי תיקון הג' שצראש
 א"א שהוא קרומא דאורא אודכך כדי שיוכל
 לעבור אור האורא אל המוחא ועכ"ז הוא סתום והמוח
 יכול לקבלו כי הומעט האור ע"י עוצרו בקרומא
 ות"ת דעתיק מהלכש בקרום
 צסוד נוטה שמים כיריעה
 כי הקרום הוא כיריעה
 והוא סוד רקיע ו' המזדיל
 צין מים מים גולגלת'
 ומוחא שהם חו"ג דעתיק והם
 אורת א' צ' יודין עילאה
 ותתאה והקרום שהוא ת"ת
 מפסיק ולפי שדעת דעת'
 צאור' צסוד נשמה נעלמת
 לא אמרו ח' תיקוני רישא
 וחשבו הדעת עמהם:

בשערות הראש. יורה
 דעה כי אלו
 השערות הם אותם השערות
 דתליין ע"ג אודנין
 ועיינין דאינין עמר נקח
 דתליין צשיקולא והם תיקון ד'

דרישא כנגד נ"ה כי נ"ה יש בהם צ' צחי' א' למעלה
 מהיסוד והם ראשי היריכים וא' למטה: עוד יש
 צחי' אחרת גבוהה והם תרי ציעי דדכורא ששם מתבשל הזרע וכן יש צראש א' למעלה מן המלח ששם
 יסוד דעת' והוא צחי' האזנים וא' למטה והיא צחי' העינים ולפי שצחי' האזן גבוהה לא שלחו צה יד
 והמורה הם שער' הראש היולאים מכח האזנים ששם שורשם ולהכי לא צעו לעצרא שער' מע"ג
 אודנין שלא יתאחזו הדינין בהם ובנ"ה מתגלה הדין שהם לצר מגופא: וכשעולים השערות צסוד אור חוזר
 הם מתערבין צג' רישין ונעשים י"ג חיוותי י"ג נימין י"ג תיקוני דיקנא: והג"ה הם כדמות ווי"ן ויולאי'
 מהת"ת שהוא ו' לכן השערות דמות ווי"ן שעוצרים דרך קרומא דאורא שהוא ת"ת ו' והם אור חוזר
 צבו' ואלו הם סוד י"ג נימין דרישא וגם הם רמוזים בגולגלת' ומוח' שהם חו"ג דעת' ומשם יולאים ועוצרי'
 דרך הקרום שהוא ו' וז"ש צתיקו' וכל נימא ונימא שיעורא דאס' ו': הצחי' הצ' של נ"ה כנגדה אמרו
 אשגחא פקח' דלא נאים ונטיר חדירא היא צחי' היריכים הנגלים החילוניים שאינם סתומים והעינים הם
 למטה מיסוד שהוא המלח ששם יסוד דעתיק:

נוצר חסד. יורה דעה כי מלח דא"א הנק' מלח הרלון הוא תקון הו' שם יסוד דעתיק ובזה המלח
 יש כח הדינין הנמשכים מנ"ה כי צחי' עליונה של נ"ה שהם האזנים ציעי דכורא נחית מנייהו אל פי
 האמה וז"ס מלח ונלח כולא. חד צאתון רלופין ששם נתגלו הדינין דרך פי יסוד אלא שבא"א הם נכפים
 כי טפת חסד היא גנוזה ונלורה צפי היסוד צסוד אור זרוע ללדיק ולכן נק' מלח הרלון וז"ס נולר חסד
 אותיות רלון והיא טפת חסד גנוזה ונלורה צפי יסוד שהוא המלח דא"א אצל כד חיתגלי מלחא דז"א ששם
 הדינין הנמשכים מנ"ה אהערו כל מרי דינא: גם צא"א יש צמלחו ח' צפי דינין אצל הם מאירים:
 מאור

רובן אור אור חויר. יצין שמועה כי האורא מאיר
 צמוחא וחותה הארה עוצרת דרך קרום האור
 ששם נתלכש ת"ת דעת' והקרום הוא כיריעה צסוד
 נוטה שמי' כיריעה ולזה סיימתי הצית הזה בזה הפ':

בשערות. יצין שמועה

כי תקון ד'
 שהם השערות נ"ה הם
 מחגלים צשערות דתליין
 ע"ג אודנין כי צנ"ה יש
 חלק סתום ויש חלק נגלה
 הסתום הם האזנים
 וחלק הנגלה הם העינים
 הנקראי' אשגחא פקח'
 וז"ס ועין לא ינום חלק
 המגולה: צפלגות נהרי
 נחלי. ר"ל צהתחלקות נהרי
 נחלי הם נ"ה צמקום חלק
 הסתום שהם האזנים הם
 השערות שעליהם וחלק
 המגולה הוא העינים:

נוצר חסד. יצין שמו' כי

תיקון הו' דרישא

רעוא דרעוין: יסוד חך
 דעת

מלח הרלון הנק' רעוא דרעוין: יסוד חך
 דעת

נוצר חסד. יורה דעה כי מלח דא"א הנק' מלח הרלון הוא תקון הו' שם יסוד דעתיק ובזה המלח

יש כח הדינין הנמשכים מנ"ה כי צחי' עליונה של נ"ה שהם האזנים ציעי דכורא נחית מנייהו אל פי
 האמה וז"ס מלח ונלח כולא. חד צאתון רלופין ששם נתגלו הדינין דרך פי יסוד אלא שבא"א הם נכפים
 כי טפת חסד היא גנוזה ונלורה צפי היסוד צסוד אור זרוע ללדיק ולכן נק' מלח הרלון וז"ס נולר חסד
 אותיות רלון והיא טפת חסד גנוזה ונלורה צפי יסוד שהוא המלח דא"א אצל כד חיתגלי מלחא דז"א ששם
 הדינין הנמשכים מנ"ה אהערו כל מרי דינא: גם צא"א יש צמלחו ח' צפי דינין אצל הם מאירים:
 מאור

לובן אור אור כביר מצאה ידו.

אל טל בדולח יאיר איש סודו.

ברקיע הקרום יעבור כבודו.

כסה שמים הודו:

בשערות הראש תקון ד' יתגלה.

מקום חלק סתום מעין כל יפלה.

ועין לא ינום חלק המגולה.

בפלגות נהרי נחלי:

נוצר חסד רצון הרצונות.

יסוד

מלח הרלון הנק' רעוא דרעוין: יסוד חך
 דעת

מלח הרלון הנק' רעוא דרעוין: יסוד חך
 דעת

נוצר חסד. יורה דעה כי מלח דא"א הנק' מלח הרלון הוא תקון הו' שם יסוד דעתיק ובזה המלח

יש כח הדינין הנמשכים מנ"ה כי צחי' עליונה של נ"ה שהם האזנים ציעי דכורא נחית מנייהו אל פי
 האמה וז"ס מלח ונלח כולא. חד צאתון רלופין ששם נתגלו הדינין דרך פי יסוד אלא שבא"א הם נכפים
 כי טפת חסד היא גנוזה ונלורה צפי היסוד צסוד אור זרוע ללדיק ולכן נק' מלח הרלון וז"ס נולר חסד
 אותיות רלון והיא טפת חסד גנוזה ונלורה צפי יסוד שהוא המלח דא"א אצל כד חיתגלי מלחא דז"א ששם
 הדינין הנמשכים מנ"ה אהערו כל מרי דינא: גם צא"א יש צמלחו ח' צפי דינין אצל הם מאירים:
 מאור

דעת. פי' כי יסוד דעתיק נתלכס בדע' דא"ח ומלח
 הרלון הוא יסוד דאריך והוא מכוון כנגד דעת דא"ח
 שבהוכו מתלכס יסוד דעתיק וז"ש אבנים יקרות:
מאור ז' פי' כי מ' דעתי' מתגלית בחוטם דא"ח
 ומ' נק' היא ונק'
 חלה והיא הכלה הכלולה
 ה' אחרונה מ' ולכן סיימתי
 זה הבית בפ' ומלכותו וגו':
שאוב תשאב ראש. פי'
 רישא דעתי' שיש
 בה הז' תיקונין שזכרנו
 לעיל והם גולגלתא מוחא
 קרומא דאורא עמר נקא
 אשגחא פקיחא מלחא
 חוטמא שבהם מתלכסות
 ז' תחאין דעתיק: בסוד
 י"ג. פי' ל' ג' י' ש'
 ברישא סוד י"ג ויש סוד
 י"ג ובסוד הי"ג היא מקבלת
 שפע מרישא דעתיק והטעם
 נכח בדב"ק: מעייני
 הישועה. הוא כנוי ל"ס
 עתיק:
 היות

יסוד תוך דעת במצח טמונות.
אבנים יקרות מקבילות
בדרבונות.
בנחלים נפיו בגנות:
מאור ז' בחוטם נתגדה.
ובשם היא תקרא בלה בלולה.
וגם נקראת בשם תהלה.
ומלכותו בכל משלה:
שאוב תשאב ראש יולדת
 השבעה.

מאור ז'. יורה דעה כי תיקון ז' דרישא היא
 בחוטם הנק' נוקבא דפרדסקא והיא מ'
 כמ"ש בזו' הקדו' יבהאי נוקב' דחוטמא תליא ה'יא
 כי המ' נק' ה'יא ולכן נפק מינה רוחא לקיימא ה'
 דלתתא היא בחי' מ' ולכן
 אמרו דדינא בחוטמא
 תליא דכתי' עלה עשן באפו
 כי הדינין מתגלים בה
 והיא נק' חלה לדוד וז"ש
 החם והכא כתי' ותהלתי
 אחטם לך כי מ' עתיק נתגלי'
 בחוטם א"ח:
שאוב תשאב וגו' ובית
 המתחיל היות
 גולגולתא ובית המתחיל זה
 יהיה ובית המתחיל לפי
 אותיות. הד' בחי' האלו ית'
 לך כמ"ש באולרות פרק ת'
 מפרטוף א"ח ואליגהו לפניך
 בדרך קלרה והוא כי בג'
 רישין דא"ח יש ג' היות
 בכל א' מהם שהם י"ב אותיות
 והכולל היא הרישא שיש בה
 הויה א' כוללת כל הג'
 מראש

שילחו ממנה ומליחות הארתם נתגלה בחון: וישן י"ס התחתו' מלבישים ז' תחתונות העליון וג"ר העליון
 מגולים וכדי שלא יחסר התחתו' הארת ג"ר העליון לכן אין בה בחי' בכל הפרטופי' שאין בה י"ג. י"ג
 דמוחא הם י"ג תיקוני דיקנא. י"ג דגולגלתא הם אלו גולגלתא כתר תרין אודנין חו"ב תרין עיינין חו"ג:
 חוטמא ת"ת דמית ו' ארוכה תרין שפון ג"ה לשון יסו' ברית הלשון. פה מ'. אלו הם י"ס דא"ח. ומלחא
 ותרין לחיין הם תרין תפוחין קדישין הם י"ג. ומ"ש כי ז' תחתונות עתיק מתלכסות בזו' תקונין לבד הענין הוא
 כי אלו הי"ג הם בחי' הכתר דא"ח עלמו שהוא הגולגילת שיש בה י"ס ועוד ג' אחרים לטעם הנז' אבל
 עתיק לא נתלכס לא בחי' היות עקריות מכולם כי תרין אודנין ותרין נוקבין דפרדסקא ותרין עיינין
 לגבי עתיק הם ג' לבד דלית שמאלא בהא עתיק' ותרין עיינין אינון ואיתחזרו לחד והיינו טעמא דקאמר
 אשגחא פקיחא ולא קא' אשגחן פקיחין לשון רבים: נוקבא דפרדסקא ולא נוקבין וזה סדרן: דעת דעתי'
 נתלכס באורא חלה. חסד בגולגלת'. גבו' צמוחא ת"ת קרומא דאורא. ג"ה תרין עיינין ותרין אודנין.
 יסוד מלח. מ' חוטם. עם לחין ותפוחין קדישין כמ"ש אין מעידין אלא על כל פרטוף שלם עם החוטם ודע כי
 התלכסו' עתיק בזו' דגולגלת' היה בדרך כלל וסדר הי"ג הוא בדרך פרט: ואלו הן י"ג תיקוני גולגלתא
 ויש ג"כ י"ג תיקוני מוחא שהם הי"ג דדיקנא: וגם ז' תחאין דעתי' נתלכסו אח"ך בהם ג' י"ג אחר'
 בגולגלתא ואורא ומוחא בחי' ג' היות שכל א' וא' עם הכולל הם י"ג ואלו הג' נו' באדרת נשא
 וז"ל האי גולגלת' חורא דיליה אנהיר לחליתר עיבר גליפן וכו' ד' צסטרא דא וד' צסטרא דא וכו' ושם דף
 קכ"ט אמרן י"ג נימין דשערי קיימי מהאי סט' ומהאי סט' ובאדרת זוטא דף רפ"ח אמר בגין דהאי חכמתא
 סתימאה ציה מתפרש ג' זמני' לארבע ארבע וזה פרטן הראש העליון הנק'. גולגלתא רישא חיוורא שהיא

הַיּוֹת גולגולת. יצין שמוע' כי יש בגולגלת' דאריך ג' היות הם י"ג אותיות ועם הכולל הם י"ג ולכן יש בראשו י"ג חיוורתיו ד' ד' לב' לדדי הראש וד' מלד האחור הם י"ג. גם יש בפלוגתא דשערי חד אורחא חיורא כליל כולהו ואלו האורחין הם פנויים צלי שער: כמגדל דוד. פי' הוא שבת לראש אריך ללורך החרוז: **זֶה יְהִי.** יצין שמועה כי ע"ד הנז' בגולגלתא שיש בה י"ג והם החיוורתיו הנ' מהאחורא שהיא רישא תניינא נפקי י"ג והם י"ג נימין פי' קיצוק שיטר דנפקי מהאחורא וחד נימא דכליל לון הם י"ג וכן המוחא שהוא רישא יש צו ג"כ סוד י"ג והם י"ג תיקוני דיקנא כי שערי דדיקנא ממוחא נפקי: מכסף נצחרים. שבת ללורך החרוז: בחלל וגולגולת. פי' האחורא והמוח' הם כמוסים ונילורים בחלל גולגול': לעזרת ה'. פי' להשפיע על הפרטופי' שלמטה מהם:

לְפִי אותיו'. יצין שמועה כי בכל אחד מג' רישין יש ג' היות הם י"ג אותיות והכולל י"ג לכן נפקי מגולגלתא י"ג אורחין חיוורין וי"ג נימין מהאחורא וממוחא י"ג תיקוני דיקנא: צרוך שם. צרכה להיא רישא ולהיא דיקנא ללורך החרוז:

הָאֹר יתמעט. יצין שמוע' כי כשעזר האור דרך האורחין חיוורין והנימין הוא מתמעט ויכולים לקבלו ואלו הנתיבות שהם האורחין וכן הנימין הם ד' לכל שליש הראש: מזה ומזה. פי' כי האורחין הם חלקי' והנימין קבולי' שער והוי כמו הכתיבה והם ד' ד' צכל שליש הראש: **הַן**

מלד זה וד' מלד זה ומקום הגולגולת אשר מפסיק ביניהם וד' האחור אורחין ילא האור במעט' האור כדי שיוכלו לקבלו: ומה שהיו י"ג אורחין חוורין לא פחות ולא יותר

מֵרֵאשׁ הָעֵתִיק וּבְאֹזְרוֹ יִשְׁבְּעָה.
בְּסוּד שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה תִּשְׁקָה פְּרִי נִמְעָה.

בְּשָׁשׁוֹן מִמְעֵינֵי הַיְשׁוּעָה:
הַיּוֹת גּוֹלְגוּלַת שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה אֹתוֹת.

וְעַם הַכּוֹלֵל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הַיּוֹת.
בִּי"ג חִיּוּרְתֵי הָרֵאשׁ צוֹפְיוֹת.
בְּמַגְדֵּל דָּוִד בְּנוֹי לְתַלְפִּיּוֹת:

זֶה יְהִי מִשְׁפָּט שְׁנַיִם נִשְׁאָרִים.
אֵיזֵר וְרוּחַ מְכַסֶּף נִבְחָרִים.
בְּחֻלָּל גּוֹלְגוּלַת כְּמוֹסִים וְנִצּוּרִים.
לְעִזְרַת ה' בְּנִבּוּרִים:

לְפִי אֹתוֹת שְׁמוֹת רְאִשֵׁי אֲרִיךְ וּכְלָלִים.
דְּרָכִים וְנִימִין יִזְהִירוּ בְּהִילָם.
וְתַקְוֵי זָקוֹן זֶה דְרָכָם וְשִׁבְיָלָם.
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם:
הָאֹר יִתְמַעַט בְּעוֹבְרוֹ בְּנִתְיָבִים.

שער והוי כמו הכתיבה והם ד' ד' צכל שליש הראש: **הַן**

סוד הכתר דא"א יש בו י"ג תיקוני חיוורין ולכן נק' רישא חיורא הרי י"ג אורחין דבי פנויים צלי שער: ובחורא ילאו י"ג תיקוני שהם י"ג נימין: וממוחא נפקי י"ג אורחין: **הָאֹר** יתמעט. יורה דעה לדעת להצין י"ג אורחין דאחגלו צרישא קדמאה גולגלתא דא"א: אלו האורחין הם בעור הראש והם י"ג והם פנויים צלי שער ד' לכל עיבר לפי שהר' הוא משולם צ' לדדי הפנים ולד העורף ובאו ד' אורחין לכל לד מלצנוגיה האור נעשו אלו האורחין ויש י"ג נימין של שער וי"ג אורחין חלקים מעו' הראש ויש אורחא עלאה לעילא צרישא דגולגלת' והי' פלגות' דשערי והוא כולל הי"ג אורחין והוא חיורא ג"כ נחלק ליי"ג אורחין אחרנין וי"ג באדר' גליפן לכל עיבר צסט' חד: שצכל לד מאלו הנ' יש ד' אורחי' של שור לצן וכן יש ד' נימין לכל לד הרי יש י"ג אורחין צרישא חיורא וגם י"ג נימין וכפי זה יהיו ח' אורחין מלד הפנים ד'

מלד זה וד' מלד זה ומקום הגולגולת אשר מפסיק ביניהם וד' האחור אורחין ילא האור במעט' האור כדי שיוכלו לקבלו: ומה שהיו י"ג אורחין חוורין לא פחות ולא יותר

(ז)

א ישי' ב שה"ס ד' ד' ג שופטים ה' כ"ג.

הן הנס. יצין שמועה כי האורחי' והנימין הם בחי' יוסף הוא כי זהאי רישא חיוורא יש זה ג' הויות
 ג"ה שהם ווי העמודים והם אזנים ועינים כל אחד מד' אופיות הם י"ג והם ד' לכל סטר נגד ד'
 העולים באור חוזר ועוזרים בקרום האויר שהו' רקיע אופיו' הויה ואלו האורחין הם בחי' הויות | דיודין ואורחא
 ת"ה ו' ונעשו נימין שערות דמות ווין וכשעולים היו ג' דליל לין הם י"ג: ועוד האי אורחא אית זה ג"כ
 בגולגולת נעשים אורחין י"ג ועמו הם י"ג:

הן הנה יורה דעה על ענין האורחין והנימין למה היו י"ג אורחין והוא כי עיקר שורשם הם ג"ה והם נקרו ווי"ן וא"ו במלואה' עולה י"ג לכן היו י"ג אורחין חיוורין וציאור הענין הוא כי הנה ג"ה דעתיק מחלששים צב' עינים צב' אזנים והרי הם ד' בחי' ושם הוא מקום חלק ויעלה האור צסוד אור חוזר מתחא לעילא ופוגע בקרומא דאורחא המכסה את המוח ושורש השערות ממוסרי דמוחא הוו ובעלותם צדרך הקרומא נעש' ווי"ן שהם ת"ת שהוא ו' ולזה ילאו דמות ווי"ן שהם השערות וכנגד המקום החלק היו החיוורתי ומבחי' הקרומא הוו י"ג נימין והכל מבחי' אור חוזר דנ"ה ולהיותם ווי"ן שא"ו במלואה עולה י"ג לכן היו צין השערות צין החיוורתי מנין י"ג ולפי שהם ד' בחי' שני אזנים צ' עינים לכן היו ד' היקנין לכל סטר שהם החיוורתי להמטיע האור ד' צכל סטר וכן ג"כ הנימין וזהו פי' הבית

ד' בכף שלישי האור נצבים.
וי"ג הנימין בהם משולבים.
מזה ומזה הם כתובים:
הן הנה בחינות ווי העמודים.
אזנים עינים באור חוזר נגדים.
ויולדו להם אורחין ונימין אגודים.
הם העומדים על הפקודים:
ממול ערפו ארבע נימין וד' לבנים.
ושמונה ח' על צדי הפנים.
יפרחו יעלו נראו הנצנים.
פרחה הנפן הנצו הרמונים:
קרום האויר יריעה חוברת.
סוד הוי"ו בה סתומה נסתרת.
באורות העוברים תוכה נקשרת.
ביום ההוא יהיה ה' צבאות
לצבי עמרת:
הנותן מטרי וגשמי נדבות.
 לסוד

חיוורין: הם העומדי'. פי' כי אולם הב' בחי' דנ"ה נסתרים ונגלים שהם אזנים עינים הם העימדים על הפקודים שהם י"ג אורחין חיוורין וי"ג נימין כי הם בחי' ג"ה:
ממול ערפו. פי' כי הוי"ג נימין והי"ג חיוורין הם נחלקים עו"ה כנז"ל מלד האחד של הפנים ד' חיוורתי וד' נימין. ומלד א' של הפנים ד' נימין וד' חיוורין הם ח' וכן מלד האחר ד':
קרום האויר. פי' כי צעזרס ג"ה צסוד אור חוזר דרך הקרום הם נעשים ווי"ן כמו בחי' הקרום והם השערות ולזה סיימתי זה הבית בזה הפ' ביום ההוא יהיה ה' לצבאות ללצי עמרת רמוז כי הלצאות שהם ג"ה עלו לראש צסוד אור חוזר ונעשו לצי עמרת על הראש כי הנימין והחיוורין שהם בחי' ג"ה הם צראש כמו העטרה שהיא על הראש:
הנותן מטרי. יצין שמועה כי ההוא אורחא חיוורא

המתחיל ממול ערפו והבית המתחיל קרום האויר: בהתמדה הוא מן ההוא אורחא דצפלגות' דשערי מהי"ג נימין דשערי מהד' דאחורי רישא דא"ח כי החיוורתי הם ג"ה עלמן שהם האזנים והעיני' במקומן שאין שם שערות והלדיקים שהם היסוד יונקים מחיוורתי

א שמות ל"ב ט"ו. ב במדבר ו' צ'. ג ט"ה ו' י"ג. ד ישי' דנ"ה

דנ"ה שע"ג היסוד והבן זה וז"ש באדרת נשא ומהאי גולגלתא נטיף טלח להבו' דלבר הס"ד שראשי נמלא טל הוא ז"א המלביש לא"ח ונמלא כי בלד מה השערות שהם הנימין הם מעולים מן החיורתי שהם בצחי' ת"ת והחיורתי צחי' נ"ה ובלד מה להפך כי החיורתי הם הגולגלתא והנימין החיורתי: ועם היות כי עיקר ההארה של ז"א הוא מן ההוא אורחא עילאה עכ"ז גם מאירים זו הט' חיורתי ויורדים עד רישא דז"א ומהחברים צדיקנא ונעשים ט' תיקוני דיקנא וכאשר עוברת הארת הד' חיורתי שבאחור וצוקעים גולגלתיה מאחוריו ועצרת אותה הארה עד פניו נגמרים י"ג היקוני דיקנא בז"א כמ"ס במקומו:

לְסוּד הַזְעִיר מִתְּנוּת מְזוּבוֹת.
הִיא לְבַנַּת הַסְּפִיר בּוֹלְלַת י"ב
נְתִיבוֹת.
וְהַיֵּשִׁב לֵב אָבוֹת:
לְסוּד זְקוֹן זְעִיר נִימֵי דְרָכֵי קָדְם
יְהִי לָבוֹ.

מ' ספי' יסוד וכאן הריא אורחא חיורתי גם היא כוללת י"ב נתיבות שהם י"ג אורחין חיורין: והשיב לב אבות. פי' שמספיע אור אב הרחמים על ז"א: א"ג והשיב לב לשון צשוכה ונחת ומנוחה שמספיע ומשים לב וניחנת נופש ומרגוע לאבות שהם חג"ת זעיר כי משם מתחילין ו"ק זעיר: **לְסוּד זְקוֹן**. פי' כי הנימין והאורין של קדם שהם הפני' ללדדי הפנים ט' חיורין וט' נימין נמשכין עד דיקנא דז"א ונעשים לו שס ט' תיקוני דיקנא דזעיר ומכסים מלח הרלון כשהם נמשכים ובהיות עת רלון הם נמשכים ללדדי הפנים ואיחגלי מלח הרלון ואז מאירים בזקן דא"ח עלמו:

וּמִצַּח יַעֲלִימוּ כְּאִשְׁר יִמְשִׁכוּ.
וּבְהֵיוֹת עֵת רְצוֹן צְדָדִין יִסְבְּכוּ.
אִישׁ אֶל עֵבֶר פָּנָיו יֵלְכוּ:
קְבוּצֵי הָאֲחֹר בְּסוּד טַל מְעוֹנֵי.
 ישפיעו

מהאוי' ריש' תניינא הם הויות כמס"ל ויש ג"כ נימא דכליל לון שהיא נימת הי"ג ויש בהויות י"ב אותיות עם הכולל הם י"ג והתחלקותם הוא כמו התחלק' החיורתי כי צ' הם מלד האחור וז"ס הטל כמס"ה שראשי נמלא טל וח' ללדדי הפנים ואין נמשכין ע"ג האזנים כי שערך אחפני מע"ג אודנין ואין מכסים רק העורף לבד כדי שלא יזונו החילונים מהארה העורף כי אחיזהם הוא באחוריים ולכן נק' אלהים אחרים והנימין הח' האחרים נמשכים דרך פניו עם הט' חיורתי ונגדין עד רישא דז"א ומטוי לדיקניה ונעשו לו טשע תיקוני דיקנא וכשנמשכים דרך פני א"ח מכסים מלח הא"ח ובהיות עת רלון מאירים הי"ג חיורתי בנימין האלו והם מסתלקים אל הלדדין ואיחגלי מלח הרלון והם מאירים צדיקנא דא"ח לא צפנים ולא באזנים ויאירו אור נפלא צי"ג תיקוני דיקנא דא"ח:

קְבוּצֵי הָאֲחֹר. יורה דעה כי הנימין של האחור יורדים לז"א כמס"ל: ודרכי האחור. פי' כי הד' חיורתי דלד האחור הארתם נמשכת ללדיקים וחיורתי האחור הם ת' אלפי עלמין כמ"ס באדרת נשא ת' אלפי עלמין התפשט חיורתי דגולגלתא דרישא ואלו הת' אלפי עלמין חין כל הי"ג חיורתי נכללים צם. אמנם ת' אלפי עלמין הנז' הם אותם הד' חיורתי דלד האחור לבד שכל א' מהם ק' אלף עלמין וזה הלכניוה מתפשט באחורים דאריך ט"ג כהפין דיליה עד מקום שמתחיל רישא דז"א ושם הם מסתיימין שהוא עד טבורא דלצא דא"ח שהוא חלי הה"ת דא"ח: ולהיותם צא"ח הם אלפים וצאו"ח הם מאותם ולכן הלדיקים המושכים זו ההארה כשמגיעים לז"א אינם לוקחים כולה צסוד אלפים רק צסוד מאות וז"ס צזו' הקדו' ומנהירו דהאי חיורתי ירתי לדיקיא ת' עלמין דכסופי' כי עלמא דחתי היא אימא ולכן הם

א מלחי ג' כ"ד. ב יחזקאל ח' י"ב.

נמלא על והאורחין שבאחור הם משפיעין בלדיקים
 כמש"ל ולכן סיימתי זאת הצית בפסו' זאת נחלת
 וגו':

דשאים ותנובות. יבין שמועה כי החכמה ביררה
 מהז' מלכים

והוליאה דשאים ותנובות כנוי לבירורין: ימים קדומים.

הם המלכים הנק' ז' הימים והם קדומים לעולם

התיקון ובמקומם בגולגלתא לא יכלו הנימין להסגלות

שם ונחגלו בדיקנא והם י"ג תיקוני דיקנא דא"א שהם

י"ג מדות רחמים ולכן סיימתי זה הצית בפ' ויעש

גם הוא מטעמים ר"ל כי כמו שגולגלתא רישא

קדמאה יש בה י"ג חיותי וכן האוירא רישא תניינא

יש בה י"ג נימין ה"כ מוח' חכמה רישא תליתאה יש

בה י"ג תקוני דיקנא והם המטעמים:

ובצאתם אל החלר החילונה. הוא הדבר אשר דברנו כי צראש לא יכלו להסגלות

ובחלר החילונה שהיא הדיקנא ילאו כל א' במקום הראוי

מזדווג עם הגרון שהיא מ' דהאי מוחא הנק' בינה כנו' וזווג זה הוא זיווג דנשיקין וט"י זה הזווג נתקנו

או"א שם בגרון דא"א: ודע גם כי צמוח' חכמה סתימאה נחלצשו ז' תחאין דעתיק והם י"ג תיקוני דיקנא:

ותיקוני דיקנא הם דינין תקיפין כי נעשו מצירורי המלכים יען כל הצירורין צמחש' איתצריחו והיא נוקבא לגבי כתר גולגלתא ולעולם הנוקבא היא המצרת מ"ן: ועוד כי גבו' דעתיק הנק' בולינא

דקרדנותא היא מתלצשת בה ולהכי נפקא מינה כל הצירורין והדינין של המלכים ולא נגלה תוקף הדין שם במקום גבוה עד שירדו לדיקנא ונחגלו בי"ג תיקוני דיקנא שהם השערות שכולם דינין כנו' וז"ש

בחדרת נשא תנא כולהו שערי צין דדיקנא צין דרישא חוורי כולהו כתלגא ותאנא אינון דדיקנא קשישא כולהו ר"ל כי עם היות שכל השערות הם דינין וצירורי המלכים עכ"ז מאחר שהם צא"א אין מחגל' שם

הדין וכלהו שערי חיוורי כתלגא אמנס כשירדים לדיקנא הדין מתגלה והוי קשישין וממותרי צירורי שערות הראש נעשים דינין קשים אבל ממותרי צירורי שערות הדיקנא נעשים סיגים וקליפות ממש וגמלא כי שערות הדיקנא הם צחי' צא"א יש צחי' ז' המלכים והם צחי' מ"ן צמוחא סתימאה ושם נתקנו צמחשבה והווי י"ג תקוני דיקנא כי גם צא"א יש צחי' ז' המלכים והם צחי' מ"ן של החכמה שהיא נוקבא לגבי הכתר: ושערות י"ג תיקוני דיקנא נפקי ממוחא סתימאה כי הם לנורות מושכים המ"ן דרך פיותיהם וניתנים אח"ך אל הבינה ג"כ צסוד מ"ן שהם ה"ג מנלפ"ך כי או"א צהאי מזלא איתכלילו ועל ידו מזדווגים: והנה הכתר

א יעתי ניד י"ז. ב צראשית כ"ז ל"א. ג יחוקאל מ"ד י"ט.

יִשְׁפִּיעוּ בְּזַעֲרֵי אִישׁ בּוֹ כָּל מַעֲיָנָיו.

וְדַרְכֵי הָאָחֹר בְּאַנְשֵׁי אַמּוֹנִי.

זֹאת נַחֲלַת עֲבָדֵי ה':

דְּשָׂאִים וְתַנּוּבוֹת טוֹבִים וְנַעֲיָמִים.

בִּירְרָה חֲכָמָה טִיָּמִים קְדוּמִים.

וּבְסוּד הַתְּקוּנֵי זֶקֶן הֵם י"ג מְדוֹת

רַחֲמִים.

וַיַּעַשׂ גַּם הוּא מַטְעָמִים:

וּבְצֵאתָם אֶל הַחֲצֵר הַחִיצוֹנָה.

לְקַחוּ מִקּוֹמָם הָרְאוּי לְמָנָה.

ובסוד

דשאים. יורה דעה כי רישא ג' שהיא

המוח' גם היא יש בה י"ס כי המוחין הם הם ג' שהם חב"ד ועם היות שאין

צרישא דא"א רק חכמה לצד עכ"ז כיון שהיא צחי'

המוח מתחלקת לג' והנה הם ג' הויות צג' מוחין והם

י"ג אותיות והכולל הרי י"ג ויען הגולגלתא ומוחא

הם צ' ספי', מה שא"כ שאר תיקוני גולגלתא לכן

בהכרח הוא שיהיו כלולים אלו הצ' ספי' מי"ס וגמלא

כי הגולגלתא נחלקת לי"ס וכן המוחא נחלק לי"ס ודע

כי אלו הי"ס הם צמקום הראש וצחי' יסוד דהאי מוחא הוא החיך וצחי'

מ' הוא הגרון דא"א: ואמנס בערך צחי' כל הפרטוף דא"א נק' הגרון בינה אכן אינו רק צחי' מ' להאי

רישא דא"א וזה היסוד שהוא החיך בפומא דא"א

מזדווג עם הגרון שהיא מ' דהאי מוחא הנק' בינה כנו' וזווג זה הוא זיווג דנשיקין וט"י זה הזווג נתקנו

או"א שם בגרון דא"א: ודע גם כי צמוח' חכמה סתימאה נחלצשו ז' תחאין דעתיק והם י"ג תיקוני דיקנא:

ותיקוני דיקנא הם דינין תקיפין כי נעשו מצירורי המלכים יען כל הצירורין צמחש' איתצריחו והיא נוקבא לגבי כתר גולגלתא ולעולם הנוקבא היא המצרת מ"ן: ועוד כי גבו' דעתיק הנק' בולינא

דקרדנותא היא מתלצשת בה ולהכי נפקא מינה כל הצירורין והדינין של המלכים ולא נגלה תוקף הדין שם במקום גבוה עד שירדו לדיקנא ונחגלו בי"ג תיקוני דיקנא שהם השערות שכולם דינין כנו' וז"ש

בחדרת נשא תנא כולהו שערי צין דדיקנא צין דרישא חוורי כולהו כתלגא ותאנא אינון דדיקנא קשישא כולהו ר"ל כי עם היות שכל השערות הם דינין וצירורי המלכים עכ"ז מאחר שהם צא"א אין מחגל' שם

הדין וכלהו שערי חיוורי כתלגא אמנס כשירדים לדיקנא הדין מתגלה והוי קשישין וממותרי צירורי שערות הראש נעשים דינין קשים אבל ממותרי צירורי שערות הדיקנא נעשים סיגים וקליפות ממש וגמלא כי שערות הדיקנא הם צחי' צא"א יש צחי' ז' המלכים והם צחי' מ"ן צמוחא סתימאה ושם נתקנו צמחשבה והווי י"ג תקוני דיקנא כי גם צא"א יש צחי' ז' המלכים והם צחי' מ"ן של החכמה שהיא נוקבא לגבי הכתר: ושערות י"ג תיקוני דיקנא נפקי ממוחא סתימאה כי הם לנורות מושכים המ"ן דרך פיותיהם וניתנים אח"ך

אל הבינה ג"כ צסוד מ"ן שהם ה"ג מנלפ"ך כי או"א צהאי מזלא איתכלילו ועל ידו מזדווגים: והנה הכתר

א יעתי ניד י"ז. ב צראשית כ"ז ל"א. ג יחוקאל מ"ד י"ט.

איתתקן

2010 Ministerio de Cultura

איתתקן ברישא זי"ג תיקוני גולגלת' לעילא והחכמה הראוי לה כמו שתאמר תיקון א' שהוא אל בפסוק נפקנה למטה במקום המוחין בסוד י"ג תיקוני דיקנא ה' ה' אל רחום וחנון. ומי אל כמך זנביאים מקומו וסיבת היותם י"ג הוא כי הם ג' היות כמ"ל ומזל זי"ג כולל כל הי"ג ותיקון הח' שגם הוא נק' מזל כמו שתיקון י"ג דחיוורתו כליל

**ובסוד מ"ן נִיתָנִים לְבִינָה.
הִיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה :**

שורשי

הפאות וכיוצא בזה כל א' וח' במקומו הראוי לו : ואלו התיקונים הם הניתנין אל הבינה בסו' מ"ן הנק' ראש פנה : א"ג היתה לראש פנה פי' כי ע"י מקום הי"ג תקוני דיקני ושמותם הרמוזים צפ' מי אל כמך וצפ' ויעבור ה' וגו' וזה סדרן : הנה נודע כי צ' הפאות הם צחי' המ' די"ם דגולגלתא שהוא כתר דא"א ותחתיהם ממש מתחילים תיקוני חכמה שהם י"ג תיקוני דיקנא ותיקון הא' הוא דבוק ממש צב' הפאות באותו המקום הלך קודם שיתחיל הזקן להתרחב צב' לדרי הפנים והוא מתחלק לצ' כמו שמתחלקת מ' דרישא צב' הפאות והוא נק' מי אל כמך וגם נק' בפסוק ויעבור אל : תיקון צ' הם השערות העליונות שצפפה העליונה ע"ג הפה. והוא נק' נושא עון. וגם נק' רחום : הקין ג' הוא ההוא אורחא בהתח החוטם שצפפה העליונה עד הפה והוא פנוי בלי שער ונק' ועובר על פשע וגם נק' וחנון : תקין הד' הוא השערות הלומחים שצפפה התחתונה ברוחב תחת הפה ונק' לשארית נחלתו וגם נק' ארך : תקין הה' ההוא אורחא הפנוי בלי שער היורד מהפה והוא מכוון כנגד ההוא אורחא עלאה שעל הפה עד שבולת הזקן ונק' לא החזיק לעד אפו וגם נק' אפים : תיקון הו' תחת תקין הא' צב' הדרדי' והם כמ"ס בתיקון א' והוא מראשית זויות נלצות שעל לחי התחתון שמשם מתחיל התרחבות הזקן עד מקום הפה ונק' כי חפץ חסד הוא וגם נק' ורב חסד : תיקון הז' הוא הרין הפוחין קדישין והם הפנים והם מי"ג דגולגלתא והיותם פנויים בלי שער הוא תיקון אחר די"ג דדיקנא ונק' ישוב ירחמנו וגם נק' ואמת : תיקון הח' הוא בהתרחבות הזקן כי הזקן מלמעלה עד מקום הפה מתחלק לצ' לדדן כמ"ל ומשם ואילך אינה מתחלק' לדדן אבל מתחלקין באופן אחר והוא בעוציו שכולו הוא שערות ע"ג שערות ולד העליון המגולה הם שערות ארוכים והם נחלקים לצ'. העליונים הוא תיקון הח' והתחתונים המכוסים בעליונים הוא תקין י"ג והם ארוכים מאד עד טבורא דא"א עד חני הת"ת שלו ששם התחלת ראש ז"א ומזילים טפי שפע ולכן נק' מזל הרי כי תיקון הח' והי"ג נק' מזלות : וז"ש צו' הקדו' והאי דתליסר כליל לון וביה כלילן בהאי מזלח ותיקון הח' נק' יכבוש עונותינו וגם נק' נולד חסד : תיקון הט' הוא שערות קלרים שבתוך צ' המזלות באופן כי ברוחב הזקן יש צ' ארוכים וא' קלר שערות קלרות באמצען ומובלעים בהם ונק' ותשליך במזלות ים כל חטאתם וגם נק' לאלפי' כי הנה אפשר להיותו נולד חסד אבל לא לאלפים ובהיותו נולד חסד לאלפים הוא תקין אחר כמו ארך אפים שהיה יכול לומר ארך אף ובהיותו ארך אפים הוא תיקון אחר : תיקון הי' במקום הדיקנא בתחלת הגרון ומזל הי"ג שוכב עליו ומכסה אוהו והגרון עלמו הוא בינה כמ"ל ותיקון זה נק' חפץ חסד חמת ליעקב וגם נק' נושא עון : תקין הי"א הוא באלו השערות דחפיין על גרונא הנז' שהוא תיקון הי' : והנה תקין הי' הם השערות שזכרנו ואותם השערות יען הם שקולים הוא תקין אחר ונק' חסד לאברהם וגם נק' ופשע : תיקון הי"ב הוא הפה עלמו ועם היות כי הוא מכלל הי"ג דגולגלת' עכ"ז יען היותו פנוי בלי שיער הוא תיקון י"ב ונק' אשר נשבעת לאבותינו. וגם נק' וחטאה : תקין הי"ג הוא המזל התחתון כמ"ס בתיקון הח' ונק' מימי קדם וגם נק' ונקא : הרי לך י"ג תיקונים בדיקנא שהוא בפנים דא"א עד הגרון כי משם ואילך בינה דא"א אך אלו הי"ג הם מחכמה דא"א :

שורשי

מקום הי"ג תקוני דיקני ושמותם הרמוזים צפ' מי אל כמך וצפ' ויעבור ה' וגו' וזה סדרן : הנה נודע כי צ' הפאות הם צחי' המ' די"ם דגולגלתא שהוא כתר דא"א ותחתיהם ממש מתחילים תיקוני חכמה שהם י"ג תיקוני דיקנא ותיקון הא' הוא דבוק ממש צב' הפאות באותו המקום הלך קודם שיתחיל הזקן להתרחב צב' לדרי הפנים והוא מתחלק לצ' כמו שמתחלקת מ' דרישא צב' הפאות והוא נק' מי אל כמך וגם נק' בפסוק ויעבור אל : תיקון צ' הם השערות העליונות שצפפה העליונה ע"ג הפה. והוא נק' נושא עון. וגם נק' רחום : הקין ג' הוא ההוא אורחא בהתח החוטם שצפפה העליונה עד הפה והוא פנוי בלי שער ונק' ועובר על פשע וגם נק' וחנון : תקין הד' הוא השערות הלומחים שצפפה התחתונה ברוחב תחת הפה ונק' לשארית נחלתו וגם נק' ארך : תקין הה' ההוא אורחא הפנוי בלי שער היורד מהפה והוא מכוון כנגד ההוא אורחא עלאה שעל הפה עד שבולת הזקן ונק' לא החזיק לעד אפו וגם נק' אפים : תיקון הו' תחת תקין הא' צב' הדרדי' והם כמ"ס בתיקון א' והוא מראשית זויות נלצות שעל לחי התחתון שמשם מתחיל התרחבות הזקן עד מקום הפה ונק' כי חפץ חסד הוא וגם נק' ורב חסד : תיקון הז' הוא הרין הפוחין קדישין והם הפנים והם מי"ג דגולגלתא והיותם פנויים בלי שער הוא תיקון אחר די"ג דדיקנא ונק' ישוב ירחמנו וגם נק' ואמת : תיקון הח' הוא בהתרחבות הזקן כי הזקן מלמעלה עד מקום הפה מתחלק לצ' לדדן כמ"ל ומשם ואילך אינה מתחלק' לדדן אבל מתחלקין באופן אחר והוא בעוציו שכולו הוא שערות ע"ג שערות ולד העליון המגולה הם שערות ארוכים והם נחלקים לצ'. העליונים הוא תיקון הח' והתחתונים המכוסים בעליונים הוא תקין י"ג והם ארוכים מאד עד טבורא דא"א עד חני הת"ת שלו ששם התחלת ראש ז"א ומזילים טפי שפע ולכן נק' מזל הרי כי תיקון הח' והי"ג נק' מזלות : וז"ש צו' הקדו' והאי דתליסר כליל לון וביה כלילן בהאי מזלח ותיקון הח' נק' יכבוש עונותינו וגם נק' נולד חסד : תיקון הט' הוא שערות קלרים שבתוך צ' המזלות באופן כי ברוחב הזקן יש צ' ארוכים וא' קלר שערות קלרות באמצען ומובלעים בהם ונק' ותשליך במזלות ים כל חטאתם וגם נק' לאלפי' כי הנה אפשר להיותו נולד חסד אבל לא לאלפים ובהיותו נולד חסד לאלפים הוא תקין אחר כמו ארך אפים שהיה יכול לומר ארך אף ובהיותו ארך אפים הוא תיקון אחר : תיקון הי' במקום הדיקנא בתחלת הגרון ומזל הי"ג שוכב עליו ומכסה אוהו והגרון עלמו הוא בינה כמ"ל ותיקון זה נק' חפץ חסד חמת ליעקב וגם נק' נושא עון : תקין הי"א הוא באלו השערות דחפיין על גרונא הנז' שהוא תיקון הי' : והנה תקין הי' הם השערות שזכרנו ואותם השערות יען הם שקולים הוא תקין אחר ונק' חסד לאברהם וגם נק' ופשע : תיקון הי"ב הוא הפה עלמו ועם היות כי הוא מכלל הי"ג דגולגלת' עכ"ז יען היותו פנוי בלי שיער הוא תיקון י"ב ונק' אשר נשבעת לאבותינו. וגם נק' וחטאה : תקין הי"ג הוא המזל התחתון כמ"ס בתיקון הח' ונק' מימי קדם וגם נק' ונקא : הרי לך י"ג תיקונים בדיקנא שהוא בפנים דא"א עד הגרון כי משם ואילך בינה דא"א אך אלו הי"ג הם מחכמה דא"א :

שורשי

(ח)

א תהלים קי"ח כ"ב.

שורשי ו"ה פי' כי שורש ו"ן הם מטל גדולת
 שהוא חכמה משם ילאו ב' שורשי ו"ן
 שהם ב' הווה באתב"ש שיש בפאות ותיקוני זקן
 מתחילין מהפאות ובפאות ג"כ מסתיימין י"ם דגולגלת'
 שהיא הכתר ומשם מקבלים
 שפע היקוני דיקנא מסיד
 דגולגלתא וגם תיקון הא'
 שהוא אל הוא מ' דחכמה
 ומשפעת מ' דכתר צמ'
 דחכמה כי י"ם דגולגלתא
 הם מלמעלה למטה ומ'
 הוא בפאות וי"ם דמוחא
 מלמטה למעלה ומ' דמיחא
 היא בפאות כאשר כתבתי
 בדב"ק: ובכאן נשלם ביאור עתיק ואריך על מתכונתו
 צריך שם כבוד מלכותו:

**שורשי ו"ה מַטַל בְּדוֹלַח יוֹצְאוֹת.
 סוֹד ב' הַיּוֹת בְּאֵתב"ש בְּפִאוֹת.
 תִּיקוּנֵי זָקָן מִיַּמֵּיהֶם צוֹבְאוֹת.
 וְהִיא בְּתוֹבְאוֹת:
 עֶרֶךְ לָחֶם תִּיקוּן זָקָנִי.**

ממקו' שמסתיימים י"ם דריש'
 מהחילים י"ם דדיקנא: והנה
 י"ם דרישא הם כסדרן מעילא
 לתתא מכתר עד מ' ומ'
 צסיף כולם והיא בפאתי
 הראש ומשם מתחילין י"ם
 דמוחא חכמה מתתא לעילא
 ונמלא כי מ' דחכמה
 שהוא התיקון הא' הוא תחת
 הפאות שהוא מ' דכתר

אערוך

והיא נאחזת ונשפעת ממנה מ' ממ': ומאותם השערות
 שבפאתי הראש מ' דגולגלתא יורד שפע לשערות
 דהקונא קדמאה מ' שבה ומשם לשאר התקונים: ואמנם
 מה שנק' פאה מ' דגולגלתא זה גודע מסוד לא תכלה
 פאה שדך כי המ' היא אחרונה כדמיון פאה וכן
 בהתגלת הראש שצריך להניח פאה ג"כ היא צמ'
 מ' דשערי: והנה הם ב' פאות צב' לדדי הראש הם
 ב' שמות אלקים ולהיותם צמקום גבוה שהוא ברישא
 דא"א א"א שיהיו שמות אלקים שהדינים מסכמים
 ונעלמים שם אמנם הם ב' שמות מלפ"ן מלפ"ן שהוא
 חילוף אלהים כי אלהים צמלוי יודין גי' ש' כמנין
 מלפ"ן וכן שם הויה באתב"ש הוא מלפ"ן ואינו אלהים
 ממש להיותו בא"א ואינו הויה ממש שהוא רחמים
 אמנם הוא שם מלפ"ן אינו לא הויה ולא אלהי' אלא
 ממולע ציניהם כנו' וכל הבחי' של אלהים הם בז"א.
 ובא"א הם מלפ"ן וו"ן הם יונקים מהם זה מלד זה וזה
 מלד זה וז"ש צפ' בראשי' ויעש אלהים את שני
 המאורות הגדולים שהם מלפ"ן מלפ"ן שמהן עילעין
 די"ג מכילן דרחמי וזהו המאורות הגדולים הם שוין
 ואינם מאור גדול ומאו' קטון הויה אלהים אלא שוין
 ובא"א הם מלפ"ן וו"ן הם יונקים מהם זה מלד זה וזה
 מלד זה וז"ש צפ' בראשי' ויעש אלהים את שני
 המאורות הגדולים שהם מלפ"ן מלפ"ן שמהן עילעין
 די"ג מכילן דרחמי וזהו המאורות הגדולים הם שוין
 ואינם מאור גדול ומאו' קטון הויה אלהים אלא שוין

והזכר יונק מהימין חסדים והנקבה מהשמאל גבו' ומאלו הפאות נמשכים י"ג
 הויות באתב"ש שהוא מלפ"ן: והענין דע' ח' חיות קודם אל רחום כי ב' הויות ההם הם ב'
 אלו ובפרט כשמסתלקים ללדין כמ"ש ואז אע"פ שהפאות הם אלהים נעבו הויות כמו החיותי אלא
 שהם מתחלפות בשמות מלפ"ן:

ערך לחם פי' סדר תיקון זקני הם או"א ולחם
 הוא לחמה של תורה כמו לכו לחמו בלחמי:
 צעת נפלו פי' שהתיקון היה אחר הנפילה שנפלו
 ממקומ' העליון ר"ל הכלים של האחרים שלהם: אל
 היכל ה'. במקום המ' הנק' היכל ואל הכלי של המ'
 ולפי שכלי או"א נעשו מהארת האזן העליונה כמס"ל
 וגם ילאו מתוקנים קלת צסוד רה"י לא כן ז' המלכים
 ילאו צסוד רה"ר זו ע"ג זו וכליהם נעשו מהארת
 חוטם פה לצד ולא מהארת האזן העליונה:
וּב"ר לפרש מ"ש בזהר הקדוש על או"א דכחדא נפקין
 וכחדא שריין ר"ל מעת יליאם ילאו כא' ולא
 כמו הז' מלכים שילאו נפרדים זו על זו צעת יליאם:
 עוד נ"ל להמתיק סוד ולומר כי זו היא כוונת הכתו'
 אלהים מוסיב יחידים ביתה וגו' והוא כי המאליל
 העליון הוסיב אחורי או"א דכחדא נפקין וכחדא שריין
 שנפלו לסוף האלי' בפתח שער החצר צמקום כלי נוקבא
 דז"א וצעת התיקון הוסיב' לפנים למקומן ומלת ביתה
 הוא

ערך לחם יורה דעה כי או"א הם נתקנים אחר תיקון א"א: צעת נפלו פי' כי אחורי או"א נפלו צעת
 מיתה המלכים בעולם האלי' ולא מתו כי ההולך מעולם לעולם חקרא אללו מיתה אבל אחורי
 א או"א

א בראשית מ"ז כ"ד.

או"א נפלו מרום מעלתם לסוף האלי' במקום נוקבא דז"א :
 אסירים על ז' המלכים שהיו אסורים בזיקים בבית

יחד ז' מדרגות. יורה דעה כי בכל פרטי האלי' הסוהר בין הקליפות של זי"ע וז"ש בכוסרות : אך יש בזכרים ונקבות שלהם ד' בחי' וזווגים וזה

סדרן תחלה הם אחורי הזכר באחורי הנקבה: אח"ך נחקנים יותר ועומדים אחורי הזכר בפני הנקבה: אח"ך נתקני' יותר ועומדים פני הזכר באחורי הנקבה: אח"ך נתקני' יותר ועומדים פנים בפנים וזו הבחי' היא המעולה שכולם שהיא מקבלת אור פני הזכר ומלד פניה וכ"ז הוא קודם התיקון בהיותם בסוד נקודות והנה באו"א לא היה זהם בחי' ז' שהיא אחורי

אֶעְרוֹךְ בְּפִי וְהִגִּינוּ.

בְּעֵת נִפְלוּ מֵרוֹם מְעוֹנֵי.

אֲחֹרֵיהֶם אֶל הַיָּבֵל ה' :

יַחַד שְׁנֵי מְדַרְגּוֹת יַעֲלוּ.

וְאוֹר הָאָרֶץ קִיָּמוּ וְקָבְלוּ.

דְּרֶךְ פָּנִים וְשָׂמְחוּ וַיִּצְהָרוּ.

בְּבוֹד חֲכָמִים יִנְחָלוּ :

ידוע שהקדושה הי' המחיה את הקליפה ובהנשאת הז' מלכים שכנו לחיכה ודאי והחיות שיש להם אחר התיקון הוא הנילוות שנשאר מהמלכים שלא יכלו להתבר' אז בעת התיקון ובכל יום ויום ע"י תפלות ישראל ומעשיהם הטובים מוליאים מאותם נילוות א' לא' ובעת שיגמרו להתברר כל נילוות הקדושה אשר שם אז כתי' בלע המות לנלח ואז יבא המשיח בזי"א :

רוח

עוד

נוכל לומר כי זו היא כוונת הכתי' האל לנו אל למושעות כלו' תדעו אימתי יקרא האל לנו אל למושעות ותהיה הגאולה העתידה שאזי אנחנו עם בני יש' נכנה ונקרא לאל שם זה וכנוי זה של אל למושעות בעת שנאלהים יי"א שהם הז' מלכים שהם זו"ן שהיו למות ר"ל שהיו טבועים בין הקליפות אלהים מ' הויה ו"ק זעיר ועדיין טבועים בין הקליפות מאותם הנילוות וכאשר יגמרו להתברר ויהיה למות שהיא הקליפות תולאו' חיים שילא מהם אותו חיות המחיה אותם: עוד ניכל לומר בדרך רמז לס' בעלמא הוא כי או"א אומר' האל לנו ר"ל האל לנו ר"ל האל היה לנו ואח"כ פי' דבריו ואמר אל למושע פי' כי מדת החכד הנק' חסד אל וגם מדת המ הנק' אל זועם לכן אמר אל למושעות כלו' מדת המ הנק' אל זועם שם נפלו אחורי או"א בעת מיתת המלכי' ע"ד מ"ס ז"ל על פסו' והיה אמונת עהים חוסן ישועות וא' כי חוסן ישועות הוא סדר נזיקין הנ' אל למושעות אל זועם מדת המ' ושם נזוקו ונפלך ממקום עליון אלל לא מתו יטן נשאר צעולם האלי' ולא ירדו לבריאה עד שתקרא אללם מיתה אלל ולאלהיו ה' שהם זעיר ונו' למות כלו' הכלים שללם מיתה כלו' תדע למה אנו מכנים להם שם מיתה לפי שהיו להם תולאות מעולם לעולם וזהו שסיים תולאות כלו' תדע למה **יחד ז' מדרגות.** יצין שמועה עלו ממדרגת אחר באחור למדרגת פני הזכר באחורי הנקבה שהיא מדרגה הג' ודלגו מדרגת שני' שהיא אחורי הזכר בפני הנקבה. ואור האריך פי' שקבלו אור האריך בדרך הפנים שלו כשהיו או"א פני הזכר באחורי הנקבה: כבוד כנוי לאור האריך חכמים הם או"א שהם חו"ב:

רוח

הזכר בפני הנקבה והנה או"א עומדים בלדי או"א זה בחס' וזה בגבו' קודם היות שום תיקון אפי' בעתיק שאז היה האור רב וכלי מסכים ואם יהיו אז או"א פז"פ ודאי כי צהמשך אור פני אריך דרך חיה שלו לא היו יכולים לסובלו כי הפנים הם זכים ומאירים והיה האור נבלע בהם ואין יכולים לסבלו ולכן עמדו אז"א כי האור רוחני והאחורים הם חסוכים וגסים ואין נכנס בהם רק אור מועט ויכולי' לסובלו לזה לא מתו או"א כשאר המלכים שמתו ממש וירדו לבריאה אלל האחורים שלהם אותם שלא יכלו לקבל האור העליון אפי' בהיותם אחור באחור נתצטלו והכלים ירדו לסוף האלי' במקום אשר פהיה שם נוקב' דז"א בחי' הכלי של הנקודה שלה כנו' כי הכלים ילאו קודם האורות וכאשר ירדו אחורים דאו"א ירדו שניהם כלולים מע"ם ואחרי אבא נפלו כנגד

וגקרא' מתהמ' שהיא אל פי' זועם כנוי זה של למושעות ע"ד מ"ס ז"ל על פסו' והיה אמונת עהים חוסן ישועות וא' כי חוסן ישועות הוא סדר נזיקין הנ' אל למושעות אל זועם מדת המ' ושם נזוקו ונפלך ממקום עליון אלל לא מתו יטן נשאר צעולם האלי' ולא ירדו לבריאה עד שתקרא אללם מיתה אלל ולאלהיו ה' שהם זעיר ונו' למות כלו' הכלים שללם מיתה כלו' תדע למה אנו מכנים להם שם מיתה לפי שהיו להם תולאות מעולם לעולם וזהו שסיים תולאות כלו' תדע למה **יחד ז' מדרגות.** יצין שמועה עלו ממדרגת אחר באחור למדרגת פני הזכר באחורי הנקבה שהיא מדרגה הג' ודלגו מדרגת שני' שהיא אחורי הזכר בפני הנקבה. ואור האריך פי' שקבלו אור האריך בדרך הפנים שלו כשהיו או"א פני הזכר באחורי הנקבה: כבוד כנוי לאור האריך חכמים הם או"א שהם חו"ב:

א יחזקאל ח' ט"ז. ב משלי ג' ל"ה.

רוח והללה. כלו' שלא נפלו לצריחה אשר שם כנגד הפנים דמ' נוקבא דז"א ואחורי אימא כנגד הקליפו' העושקי' נילוות הקדושה חכן נפלו אחוריה והיא באמלע ואו"א נשאר אחר לסוף האני' וסר ללם ר"ל אבדו מקומם ואל העליון באחור ונמלא כי הכלים של המלכים דז"ן מתו ונפלו של אותו המקום שהיו שם בתחלה : יוסף. כנוי להדר ממם לצריחה אצל אחורי או"א ירדו מגדולתם למקום נוקבא דז"א בעולם האלי' עלמו וז"ש הכתו' כי יאמר הלא שרי יחדו מלכים כי השרים האלו שהם אחורי או"א הנה בתחלה היו מלכים כשהיו למעלה וזה יהי' פי' הבית המתחיל רוח והללה :

רוּחַ וְהַצֵּלָה יַעֲמוּד לָהֶם.

לְהַצִּילָם מִיַּד עוֹשְׂקֵיהֶם.

אֲבֹן נִפְלוּ סָר צֵלָם מֵעַלְיָהֶם.

וַיַּעֲשׂוּ גַם בְּחִינּוֹת יַעֲקֹב וּלְאָה.

בְּשׂוֹרְשֵׁי גְבוּרָתָהּ וּדְיָנִין מִלְּאָה.

ורחל

ויעשו גם הם. יורה דעה כי מאלו האחרים נעשו בחי' יעקב ולאה כי ניק' דז"א הנק' ישראל

היא רחל והנה שרה היא צרחל ושרי אשת אברם היא צלחה ואחיות הלא הם אחיות לאה וז"ש הלא שרי שהיא לאה נעשית מאלו השרים שהיו מלכים שהם

הוא דין צראה אצל לאה היא צרחל לבד ואינה פרטוף כמ"ש :

האחרים דאו"א : ודע כי כשנתקן עתיק נעשה פרטוף גמור בן י"ם וקודם נתקן רישא דיליא שהם כח"צ ביחד שהיא רישא דלא אחיידעת כי או"א אינו יכול להשיגה ואין מלבישה ונשאר בבלוי : אך ז' תחתינות שבו מלבד או"א ולזה נק' עתיק יומין שאלו הז' ימי קדם הם מתלבשים בו אריך ויש לו בהם קלת השגה וידיעה אך הראש העליון הוא נק' רישא דלא אחיידע וע"י רישא דלא"א שנתקן ונעשה פרטוף ועוב' האור העליון דרך המסכים ההם יש כח לאב' לקבל האור העליון אפי' דרך פניו שלו לפי שהוא זכר והוא רחמי' ולכן מחזיר פניו במקום החזה דלא"א והוא מקבל האור עליון דרך פניו אצל אימא שהיא נקבה דיגין אינה יכולה לקבל האור העליון דרך פניה ולכן נשארת כמו שהיתה בתחילה ונמלאו עתה או"א פנים באחור שהיא מדרגה ג' פני הזכר באחור הנקבה וחסר מהם מדרגה ז' שהיא אחורי הזכר בפני הנקבה ותכף עלו במדרגה ג' שהוא פנים באחור והטעם כי ציון שחו"צ שצראש עתיק היו בהם ז' תיקונים ביחד ז' מדרגות גם או"א שהם בחי' חו"צ כנודע היו בהם ז' תיקונים ביחד כי היו בתחלה אחר באחור ונתקנו ז' מדרגות ביחד : ודע כי בהיות או"א פז"ג אז ההארה שמלד אבא באמא מלד פניו עיקר אותה הארה לוקחים פני אמא ואורות הגרועים הולכים לאחוריה : ובהיות פני אבא באחר אימא אז עיקר הארת פני אבא לוקחים אחורי אימא ואורות הגרועים הולכים לפני אימא באופן שיש מעלה גדולה לאחורי אימא מה שא"כ בפניה וכן יש להם מעלה גם על אחורי אבא שלוקחים האורות הגרועים מאורות הפנים העליונים המאירים בהם כי עיקר אותה הארה לוקחים פני אבא ואורות הגרועים מאותה הארה עליונה הולכים לאחורי אבא באופן כי בבחי' א' שהם האחרים אימא גדולה מאבא ובבחי' הפנים אור פני אבא גדול מאור פני אימא כי פני אימא אין בהם כח לקבל האור העליון ונשאר בנסוד אחר : וב' השנויים האלו שהיו באו"א שא" גדול מחבירו בבחי' א' והוא גדול ממנו בחי' אחרת גרם שנוי אחר בב' אחוריהם הא' שנפלו תחלה למטה שנעשה מהם יעקב ולאה כמ"ש למטה ועדיין או"א צסוד נקודה בלתי תיקון ומכ"ש שאר הפרטופים אשר תחתיו : אח"ך נתקנו חו"ג דעתי' ואז נתקנו ג"כ כתר חכמה דאריך שהם הב' רישין תתאין מן הג' רישין הנז' באדרת האזינו : והטעם כי חו"ג דעתיק הם כי כתר חכמה דאריך אמנם הצינה דלא"א לא נתקנה עמהם והרי יש שנוי ציון עתי' לארך כי עתיק נתקנו ג"ר שלו ביחד אצל או"א לא נתקן ביחד רק

א אסתר ד' י"ד. ב במדבר י"ד ט'. ג בראשית מ"ב כ"ה.

כתר חכמה לצד כי הצינה לא יכלה לעלות למעלה
 ונשארה בגרון כנ"ל : אח"כ נתקנו או"א והיו פז"פ
 ועלו במדרגה ד' ועדין הם בצחי' נקודות צלתי תיקון:
 אח"כ נתקנו כה"י דעתיק וגם אז נתקנו חג"ת דא"א
 וגם התחילו להתקן צ'
 רישין דאו"א אשר כל א'
 מהם כוללת ג"ר : והענין
 כנודע כי כה"י דעתיק
 מתלבשים סוף חג"ת דא"א
 וחג"ת דא"א סוף חב"ד
 דאו"א ולכן כל אלו הצחי'
 נתקנו יחד בזה אחר זה
 ועתה נבאר איך או"א
 מלבישים לא"א כנ"ל שכל
 צחי' האלי' מלבישים זה
 את זה : הנה נתבאר כי
 או"א לקחו צינה דמ"ה שהיא
 צחי' החגין דמ"ה ועוד לקח

וְרַחֵל נְעָרָה כְּלוּלָה הִיא בְּאָהָה.

לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה :

אֹר בִּינַת אֲרִיךְ אֲשֶׁר הִיא בְּגֵרוֹן.

אֲזוּרֹתַי תִּזְרִיחַ תְּבַצֵּלֶת שָׂרוֹן.

בְּסִיּוֹם תִּיקוּנֵי זְקֵן אֶהְרֵן.

וַיָּבֹא עַד חֶבְרוֹן :

מְקוֹם מְנוּחַת כְּתָרֵי אָב וְאָם.

בגרון

כפורחת חבללת השרון והיא
 בסיוס תיקוני זקן אהרן הכהן
 הגדול א"א שהוא רחמי'
 פשוטים ואותה הארה היא
 נמשכת לאו"א המלבישים קנה
 הגרון דא"א וז"ש ויבא עד
 חברון שם תמיד צחבורא
 חדא ולא תפרשן לעלמין :
מקום מנוחה. יצין שמוע'
 כי כתרי או"א
 מלבישין הגרון דא"א לך ימין
 אבא ולך שמאל אימא: וינטלם
 וינשאם. האריך להלבישגרונו:
 קהל

אבא ה' תחטות דחכמה דצ"ן ואימא לקחה ז' החטות דצ"ן כי ג"ר דחכמה דצ"ן וד' ראשונים דצינה דצ"ן
 כזר ביארנו שלקחם עתיק אלא שנסתפק לנו כמה צחי' לקח מהם אם אורות הפנים או' האחר כנ"ל בענין
 עתיק ועד"ז נשאר הספק גם באו"א כנ"ל וה"כ נמלא כי מצחי' חכמה דצ"ן לא לקח אבא אלא מספי' החסד
 שבה ולמטה ואימא לא לקחה אלא מספי' גבו' שבה ולמטה וצוה חצין מ"ש צוהר הקדוש כי אבא אחיד ותלין
 בחסד ואימא אחידא ותליא בגבורה :

אור צינת אריך. יורה דעה כי צינה דאריך שהיא בגרון כמש"ל היא צסוף תיקוני דיקנא ומאירה באו"א דכחדא
 שריין ולא מהפרשין לעלמין וזהו עד חברון :

מקום מנוחה. יורה דעה כי כתרי או"א מלבישין גרון א"א כי הנה נת' לעיל כי גם או"א כלול מזכר ונקבה
 כחד פרלו' ימין ושמאל זכר. ימין ושמאל נקבה ולזה אבא הלביש קוימין ואימ' קו שמאל והענין הוא כי צ' הכתרי'
 דאו"א הלבישו את הגרון דא"א זה מימין וזה משמאל ושאר הפרטות של אבא ושל אימא הלבישו את א"א מן הגרון ולמטה
 עד הטבור אבא מימין ואימא משמאל וגם זהו פי' מ"ש לעיל צסם הזו' דאבא אחיד ותלי בחסד וכו' **החכם**
 נאגארא זל"ה. פי' ע"י התלבשות או"א לא"א נעשה פרטוף באופן זה מזרוע ימין חסד דא"א נעשה
 פרטוף אבא. ומזרוע שמאל גבורה עם חלק הגוף עד החזה נעשה פרטוף אימא כי מפרק העליון דזרוע ימין
 דהיינו חלק היד והאלצעות נעשו חב"ד של אבא שהוא פרק עליון צסוד וישא אהרן את ידיו כשמגביהים הידים
 עד הראש ומפרק האלעי דזרו' ימין נעשו חג"ת דאבא ומפרק החסין כה"י דאבא וכעז"ה נעשה מזרוע שמאל
 גבו' פרטוף אימא נמלא כי מהב' זרועות דא"א עד חלי' ח"ת שלו נעשה פנימיות ונשמה וחיות דאו"א
 ומהגרון דא"א צ' הכתרים לאו"א וז"ס קנה חכמה קנה צינה כי מהגרון שהוא לורת קנה נעשה כתר לאו"א זה
 מלאתי שכתוב צסם ה"ר נאגארא :

ואני ארישע צפי' האדרא זוטא של הר' מלאתי באופן אחר וז"ל ח"ג וחלי' ת"ת עד טבורא
 דלבא העקריים הם סוד או"א : והענין כי כנה ח"ג דא"א הוא סוד חכמה
 דאבא וחכמה דאימא שהם צ' פרקים עליונים מחסד לאבא ומגבו' לאימא ומצ' פרקים האלמעיים
 של צ' הזרועות נעשים צ' צינות א' לאבא וא' לאימא ע"ד הנ"ל נשארו צ' פרקים אחרונים א' מזרוע ימין
 חסד וא' מזרוע שמאל גבורה הם סוד חרין עטרין סוד החו"ג דאחסינו או"א לצריהו ת"ת וסדר התחלקו'
 הפרקי'

(ט)

א ישי' ב במדבר י"ד כ"ח.

קהל יתר. יבין שמועה כי שאר האורות של או"א הם ט' ספירותיהם הנשארים הם מלבישים הז' תחתונות דאריך והם מתחילים מח"ג דאריך : ואני הלציר משה נ"ל להמתיק סוד ולגמור הפסוק שפי' האר"י ז"ל קנה חכמה וגו' והוא זלה"ה אמר כי ז"ס קנה חכמה קנה בינה כי או"א מלבישי' הגרון דא"א שהוא בקנה וכפי זה ההקדמה יאמר נא וזכל קניניך וגו' כלו' שעם היות שקנה דאריך הוא הגרון הם מלבישים אותו או"א לד ימין אבא ולד שמאל אימא כשאבא מתלבש תוך אימא יראה וימלא שהקנה כולו תוך אימא וז"ש וזכל קניניך כלו' שא"א

בְּגֵרוֹן הָאָרֶץ הַר קָדְשׁוֹ יְבִיִּאֵם.
לְהַלְבִּישׁ צֵד יְמִין וְשִׁמְאֵל שָׁם יִחְבְּאֵם.

וַיִּנְמְלֵם וַיִּנְשָׂאֵם :

קְהֵל יִתֵּר אֲוֵרוֹתֵיהֶם נְחָבְרוּ.
לְהַלְבִּישׁ ז' תַּחְתּוֹנוֹת נְשִׂאָרוּ.

בְּסִפִּירַת הַחֶסֶד וּגְבוּרָה יִבְתִּירוּ.

איש

הוא כלול לד ימין זכר ולד שמאל נקבה ואבא מלביש קנה הזכר ואימא קנה הנקבה וז"ש וזכל קניניך כלו' שהב' קנים שהם כללו' הקנה א' לד הזכר ולד הנקבה לפעמים הם מתחברים הב' קני' תוך אימא : וז"ס ה' לא קניתי לי זכסוף קנה כי ז"א או' ליש' שלא תיקנו מעשיהם עד שיעלה הוא לבינה ששם סוד קנה דא"א :

וּז"ם וקנה זושם חמשי' ומאתים כלו' כי קנה זושם הוא קנה האריך הוא מתלבש בסוד נש"ב ואמר ומאתים כי המאות הם באו"א והיינו טעמא שת' אלף עלמין שיש בחיורתי דאחור דא"א שאין הלדיקים נוטלים כי אם תי' עלמין כמש"ל על מ' הזוהר ומהאי נהירו ירחי לדיקיא תי' עלמין דכסופין לעלמא דאתי כי היא בינה ושם הוא סוד הק' ולז"א כאן ומאתים לרמוז על או"א המלבישין גרון א"א :

וּז"ם

פסיק לעלמין אז צבואם אין עומדים כסדר הנז' כחז"ג הראשונות שעולות למעלה אלל יורדים למטה במרובה כמו החז"ג היורדים בגופא דז"א ואז החז"ג הא' מקבלים הארה מן החדשות אמנם חלי החז"ג אשר הם למעלה מקבלים הארה דרך מסך היסוד צסתוס גמור ואותם החלי החז"ג אשר הם למטה מקבלים הארה מן החדשות בגילוי גמור וזחי' גילוי וסיתוס גרם התחלקו' או"א לד' פרלופים באופן כי או"א מלבישין את א"א מן הגרון עד החזה שהוא צסיוס שליט העליון של ת"ת דא"א ששם מסתיים יסוד דעתיק שצחוכו ואבא מלביש הימין דא"א ואימא השמאל ויש"ם ותצונה מן החזה עד העצור שהוא יותר למטה מחלי הת"ת : למח : טבור סתם הוא העצור. ועצורא דליבא הוא עד החזה שהוא סיוס שליט העליון של הת"ת שליט הגוף

הפרקי' ע"ד מש"ל מהחכם נאגארא ז"ל וחלי ת"ת א"א ממנו נעשה צ' דיעות לאו"א יב' גופי' שת"ת הוא סוד ו' וכשתחלק אותו ו' יהיו ג' ג' ולכן מחלי ת"ת העליון שהוא ג' נעשו חז"ב מאלו הב' תרין דעות ומהחלק הג' נעשו צ' גופים לאו"א והנה"י צחי' צסוד חוספת ע"י זוג הכתר : ולריך שנפרט צחי' אלו כי הלל נת' לעיל שאו"א נתחלקו לד' פרלופין או"א ויש"ם ותצונה : ונבאר היאך הם ד' פרלופין אלו מלבישים את א"א מן הגרון עד הטבור והטעם לזה הוא כי יסוד דעתיק המתלבש צחוך א"א צפנימיות האורות היוצאים ממנו ממשיכים ומלקטים ומאחזים האורות דאו"א והכלים שלהם ומתקנס בהם ומלבישים המקום ההוא ונעשי' שם פרלופים גמורים : וזה היסוד דעתיק גורם גם כן שאו"א יתחלקו לפרלופי' צ' להיות שיסוד עתיק הדכורא הוא לר' ואין כח צו לסבול צחוכו החז"ג ויען עטהא דגצו' הוא מוח תחתון לכן יורד ונכנס ציסוד א' כדי שישארו החסדים למעלה מהגצו' וכאשר באים החסדים להיות המקום לר' דוחי' את הגצו' לחוץ ואז עולים סביבות יסוד דעתיק ומסבצין אותו חליים מימין וחליים משמאל כמש"ל וכשיוצאים החסדים מפי היסוד אז צ' הגצו' וחלי שהיו צימין הלכו ללד שמאל למעלה מהחזה והב' וחלי שהיו צשמאל ירדו למטה מהחזה ולא ילאו החסדים כולם מפי היסוד רק צ' וחלי והם צימין למטה מהחזה : וזה הענין היה צחו"ג הראשונות שצאו צעת תיקון או"א ועת הגדלת א"א אצל החז"ג החדשות הבאים מזווג אריך ללורך או"א או ללורך זז"ן דזווג אריך וכן זוג או"א לא הראשונות שעולות למעלה אלל יורדים למטה במרובה

מחלי חלי החז"ג אשר הם למטה מקבלים הארה מן החדשות אמנם חלי החז"ג אשר הם למטה מקבלים הארה מן החדשות בגילוי גמור וזחי' גילוי וסיתוס גרם התחלקו' או"א לד' פרלופים באופן כי או"א מלבישין את א"א מן הגרון עד החזה שהוא צסיוס שליט העליון של ת"ת דא"א ששם מסתיים יסוד דעתיק שצחוכו ואבא מלביש הימין דא"א ואימא השמאל ויש"ם ותצונה מן החזה עד העצור שהוא יותר למטה מחלי הת"ת : למח : טבור סתם הוא העצור. ועצורא דליבא הוא עד החזה שהוא סיוס שליט העליון של הת"ת שליט הגוף

ומהחזה

א ישעיה ס"ג.

ומהחזה עד הטבור שליש ב' ומהטבור ולמטה הוא שליש ג' : יש"ם צימין ותצונה בשמאל ומקיפי' הד' פרלו' הנז' לא"א מכל לדדיו ימין ושמאל אחור ופני' מהגרון עד הטבור כ"ז גרם יסוד דעתי' המתלבש בתוך א"א כמו שהיה צו"א שלפי שהיו צו ב' יסודות דאו"א גרם שילאו בחי' יעקב ולאה ורחל המלבישים את ז"א כן היה הדבר בכאן : ולהיות כי הגבו' ילאו תחלה בגלוי כולם והיו שוים לכן אע"פ שאח"כ נתחלקו לצ' פרלופי' היו מתקשרים קשר חמיך דהיינו דעקבי רגלי בינה נכנסי' בראש התצונה לקשר הגבו' כולם כמו שהיו מתחילה בגילוי כאשר הוא בלאה ורחל כי עקבי לאה בתוך ראש רחל וז"ש בגמ' לא נלרכה אלא למקו' החתך שהו' בחי' ההפסק וההבדל והחיתוך שיש בין רגלי הבינה לראש התצונה ואותו האור שהיה במקום החתך הנז' כאשר נחתכו הגבו' לחלאים לקחה הבינה יותר על חלק התצונה ונכנס בסוד בחי' עקבים בתוך ראש התצונה אמנם ואבא ויש"ם אינם כן ולכן נק' הבינה אשת חיל עטרת בעלה לפי שהיא נעשית מהגבו' שהם מגולות יותר מהחסדים שאינם כ"כ בגילוי ועלה א' בזוה' ועכ"ד אבא טמיר וגניז יתר והבן זה : עוד ט"א כי הגבורו' ילאו אז בהארה גדולה בהיותם מגולות וז"ם פסו' טובה תוכחת מגולה שהם הגבו' שהם מגולות הם טובות ומאירות יותר מהחסדים שהם מכוסו' ולכן נק' הבינה עטרת בעלה וכן א' בזוהר הקדוש עלמ"ם רז"ל כי לעתיד לבא שהיא הבינה עלמ' דאחי בזמן ממשלתה לדיקים שהם החסדי' הזכרים יושבים ועטרותי' שהם הנקבות בראשיהם גדולים ומעולים מהם וזוה תבין מ"ם בזוה' ע"פ מי ימלל גבו' ה' כי הבינה נק' גבו' כמ"ם ואם בגבו' פ' שנה ובינה דינין מתערי' מינה שכולה נעשית מהגבו' משא"כ ברחל ולאה שאע"פ שהם נקבות יש בהם בחי' חסדי' וזכור הקדמה זו :

וז"ם רוממות אל בגרוגם כי אותיות העליונות שצטט הם י"ה או"א הם בגרון א"א ולהיותו לך ימין זכר ולד שמאל נקב' אמר בגרוגם ולא אמר בגרונו ולהיות דלית שמאלא בהאי עתיקא שהוא א"א שלכן אמר צו' הקדוש השגחא פקיחא ולא אמר אשגחן פקיחן נוקבא דפרדסקא ולא נוקבין לז"א בגרוגם ולא אמר בגרוניהם וכן אמר בידם מהאי טעמא א"כ אל הוא אבא דתלי בחסד וג"כ אימ' דתליא בגבו' והמ' שנצנית מהגבו' גם היא נק' אל ורוממות ר"ל ספי' העליונות שבאו"א דהיינו ב' הכתרים שלהם מלבישים הגרון דא"א : וחרב פיפיות ירלה על שאר האורות חו"ב דאבא תלי בחסד וכו' ולהיות כי כחדא שריין והם דינין עם שאינן גלויים דחכמה איבי נוקב' לגבי הכתר ואיבי מחשבה דבה איתצריר כולא והצירורי' לריכין להיות ע"י צוליגא דק רדינותא ואיבי חכמה ומה שאנו קורין לבינה צוליגא דקרדינותא הוא דרך השאלה ומקומו המיוחד לו הוא חכמה שהדין בה סתום וזה פשוט בדברי האר"י זלה"ה :

**אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ יַעְזֹרֵהוּ :
אִשְׁתׁ חֵיל בִּינָה עֵמֶרְת בְּעֶלְהָ.
בְּסוּד גְּבוּרָת תּוֹכַחַת מְגוּלָה.**

ויסוד

אשת חיל יצין שמועה כי הבינה נק' עטרת בעלה לפי שהיא נעשית מהגבו' והגבו'

הם טובות ומאירות יותר מהחסדים שהם מכוסו' ולכן נק' הבינה עטרת בעלה וכן א' בזוהר הקדוש עלמ"ם רז"ל כי לעתיד לבא שהיא הבינה עלמ' דאחי בזמן ממשלתה לדיקים שהם החסדי' הזכרים יושבים ועטרותי' שהם הנקבות בראשיהם גדולים ומעולים מהם וזוה תבין מ"ם בזוה' ע"פ מי ימלל גבו' ה' כי הבינה נק' גבו' כמ"ם ואם בגבו' פ' שנה ובינה דינין מתערי' מינה שכולה נעשית מהגבו' משא"כ ברחל ולאה שאע"פ שהם נקבות יש בהם בחי' חסדי' וזכור הקדמה זו : גם ז"ם אני בינה לי גבורה שלוקחת הגבו' של צ"ן דאריך ומשם נצנית : ומה שאין יש"ם ותצונה גדולים מאו"א כפי טעם זה שהם הגבו' המגולות הוא לסיבת שלא היו מתפשטות ויורדות תיכף למטה במקום הגילוי שאם היה כך היו מאירים למטה במקום המגולה והיו התחתונות מגולות גדולות אבל אפ' הגבו' התחתונות עלו למעלה במקום הבינ' העליונים והאירו שם עיקר הארתם ונלטרפו עם האור העליון ואז היו העליונו' מעולות מן התחתונות : וגם ט"א כי המחלית של הגבורו' והחסדים העליונה כל בחי' נתנת לאו"א אבל מחליתם התחתונה שמהם נעשים יש"ם ותצו' אין כל הארתם ניסן להם לצדם כי גם הם לריכין להתפשט ולתת הארה לשא' התפשטות הגוף מהטיבור ולמטה והירכים והיסוד דא"א וגם הם לריכין להאיר לזו"ן המלבישי' את א"א מטיבור ולמטה ונמלא שלא נשאר מהארתם אל יש"ם ותצונה אלא הארה מועטת וזוה נמלא שאו"א גדולים מהם ע"כ מל' אני אלישע מדרוש תיקון או"א מכלל מה שכתבנו עד הנה יתבארו הצ' בתים המתחילים קהל יתר אורותיהם והבית המתחיל אשת חיל :

שלשה

שלשה חלקים. יורה דעה כי אימא נחלקת לג' בחי' כמ"ס צע"ה ודע לך אחי המטיין כי אלו הבתים שבתי על פרלופי או"א הגשאים מכאן ולהבא ע"ס תיקון או"א ית' לך כמה שנמלא כתוב צס' אולרות צסס הר' אלישע וז"ל וזה מלאתי אני אלישע מדרוש הגז' צמ"א חסר תחלתו וסופו ומתחיל מפ"ז : דע כי אימא עילאה שהיא בינה היא נחלקת לג' בחי' הבחי' הב' נק' מס ונק' תבונה.

הבחי' הג' נקרא' ד' ונק' תבונה וזו הג' היא מתפשט' צז"א צסוד מוחין והנה"י של זו התבונה הם מחלצנים תוך ז"א וכל אלו ג' בחי' נק' בינה אימא עילאה. ולפעמים עולה עד התבונה הב' בהיותה מלוכשת תוך ז"א ועליה א' בתיקוני' אני ישנה אני שניה וכשזו התבו' הב' עולה עד הא' ועולה גם הז"א בהיותו מלוכש בתבונה אז נק' ז"א איש תבונות ידלגה שהוא דולה ממי צ' תבונות ויונק אותם וכאשר הב' בחי' האלו עולות ונכללות צבינה העליונה וגם הז"א עולה ונכלל עם התבונה התחתונה אז נק' עם צינות כי כולם הם צינות וצמקום צינה הם עומדות ואז אין הקליפו' נאחזות צז"א כנו' כי מהצינה ולמעלה אין הקליפה נאחזת אך כ"ז שלא עלה עד הצינה העליונה אע"פ שנק' איש תבונות יש אחיזה אל הקליפות צו ונק' לא עם צינות וז"ס הפ' כי לא עם צינות הוא וכו' כי אינו רחמים גמורים מאחר שהקליפות נאחזות צו ולפעמים כל הג' בחי' הם פרלו' א' שלם ולפעמים כל א' פרלוף צפ"ע : והנה נודע כי שם הויה הוא כולל כל פרלופי האלי' כנודע כי קוץ היו"ד רומז על א"א והיו"ד באבא

ויסוד ישראל סבא ותבונה גילה.
ויפילם בְּחֶבְלֵי נַחֲלָה :
שְׁלֹשָׁה חֲלָקִים תִּתְחַלֵּק מִדַּת הַבְּיָנָה.

הלא הימה בינה ותבונה ותבונה.
בסוד ס' ומ' וד' מכוונה.
ואיש תבונות ידלגה :

טובה

והגבו' היו בגלוי והאירו יותר מהחסדים שאלו החו"ג היו ציסוד עטיק כמ"ס צדצ"ק: ויסוד יש"ס. פי' לפי שיסוד דעטיק הוא לר ולא יכלו החו"ג להיות שם דחוקים לכן היה צהס צ' בחי' גילוי וסתום ומבחי' הגילוי נעשו יש"ס ותבו' כמ"ס צדצ"ק :
שלשה חלקים יבין שמו' כי אימא היא בינה לפעמים נחלקת לג' פרלופי' ולפעמים כולם הם נכללים צפרלוף א' והם בינה ותבונה שנעשו מב' בחי' גילוי וסיתום כמ"ס ומ' הבינה היא תבונה ג' המתלכשת צז"א צסוד מוחין והם נק' ס' ומ' וד' וכשהז"א מלוכש בתבו' האחרונה ועולה האחרונה עד הב' אז נק' זעיר איש תבונות :

ונ"ל להמטיק סוד ולומר כי זהו כוות הכתו' כי אם לבינה תקרא אס ר"ל אים אימא עילאה כי עם היות שהבינה נק' אס פי' אימא עילאה עכ"ז לתבונה תסן קולך קול הוא ז"א צסוד קול ודבור קול לו קול אליו והתבונה היא הנכנסת צז"א :

טובה

ממי צ' תבונות ויונק אותם וכאשר הב' בחי' האלו עולות ונכללות צבינה העליונה וגם הז"א עולה ונכלל עם התבונה התחתונה אז נק' עם צינות כי כולם הם צינות וצמקום צינה הם עומדות ואז אין הקליפו' נאחזות צז"א כנו' כי מהצינה ולמעלה אין הקליפה נאחזת אך כ"ז שלא עלה עד הצינה העליונה אע"פ שנק' איש תבונות יש אחיזה אל הקליפות צו ונק' לא עם צינות וז"ס הפ' כי לא עם צינות הוא וכו' כי אינו רחמים גמורים מאחר שהקליפות נאחזות צו ולפעמים כל הג' בחי' הם פרלו' א' שלם ולפעמים כל א' פרלוף צפ"ע : והנה נודע כי שם הויה הוא כולל כל פרלופי האלי' כנודע כי קוץ היו"ד רומז על א"א והיו"ד באבא וכו' ועכ"ז לריך לכלול זה צזה צסוד מ"ס צס"י הצ"ן צחכמה וכו' ועתה יתחלקו לד' פרלופי' חו"צ ציו"ד וחו"צ צה"י והחו"צ צביוד הם או"א והחו"צ צצה"י הם יש"ס ותבונה : והוא עד"ז כי יו"ד צמלואה היא ג' אותיות היו"ד א' רומז' לאבא וי"ס שבו וצ' אותיות ו"ד הם ה' שהי' אימא צי"ס שלה ונרמזה ציו"ד שהיא לורת ה' לפי שאימא עיקרה היא אות ה' דשמא קדישא והיא הבחי' הא' מהג' וז"ס הצ"ן צחכמה כי עיקר אות יו"ד היא צחכמה: אח"ך ה' ראשונה רומז אל התבונה חלק צ' מהג' : והעוקץ צזה מאחריה רמז לי"ס שהיא כמין יו"ד קמנה הנטפל עם התבונה שהיא אות ה' וזהו וחכס צבינה וסוד הענין לפי שאו"א תמיד הם צחבורא ואחדותא וזווגייהו חדיר ולא פסיק לעלמין ולכן נתחברו צ"פ ציו"ד וצה"י והם צ"פ י"ה י"ה ומה שצאות יו"ד הנקבה נטפלת אל הזכר וצה' היה להפך הענין הוא כי יש צ' מיני זווגי' המשובח הוא זווג או"א עלאין ולכן הבינה נטפלת עמו צאות יו"ד להורו' כי לעולם היא עמו צתוך ציתו ונעשי' אות אחרת ציוד עלמה והיא דביקה עמו ואינה נפרדת ממנו אך זווג יש"ס ותבונה אינו חדיר כי כשהאס שהיא תבונה רוצלת על האפרוחים שמתפשטי' גה"י דידה צז"א צעת היניקה אז אינה יכולה להזדווג עמו כי היסוד צזה נסחם בהיותו מלוכש תוך ז"א ואין זווג ולכן נרמזה זו

הבחי'

א תהלים ע"ה נ"ה. ב משלי כ' ה'.

הבחי' של התבונה הנפרדת מהיו"ד ונעשית אות צפ"ע שהיא אות ה' ראשונ' שבשם : וגם בחי' ישראל היה עפל אליה ונתחבר עמה ונתלצס תוך התבונה כדי שיכנסו רגלי שניהם תוך ז"א כנו' נמלא כי אז אינו בסוד זווג רק מתלצס ונכלל תוך התבונה וז"ס של עוקץ'ה' ונכללת עם גוף ה' ועיקר האות של ה' היא הבונה כי היא נגלית ונכרת בהכנסה תוך ז"א אך יש"ס מתלצס בה והוא סתום ואינו נגלה בסוד היו"ד הנכלל והנסתם בעוקץ'ה' :

עוד יש תשובה אחרת לשנוי והפרש שהיה בה' מן היו"ד והוא כי נודע כי הבינה דא"א מקומה בגרון כי לא יכלה לקבל אור עתיק הבא לה מקרוב כמ"ס שהיא נעש' מהבחי' שהיתה בה פגם בעת שבירת הכלים וחסד דחכמה דא"א לד דכו' שבו יורד למטה עד הגרון ומוריד השפע לבינה והבינה

תּוֹבָה חֲכָמָה עִם בִּינָה הַתְּחִבֵּר בְּיַחַד.

טובה חכמה. יצין שמוע' כי יו"ד של ה'

יש במלואה ו"ד שהיא לורת ה' היא בינה אימא וזה הזווג הוא באות יו"ד שהוא חכמה לחבר את האהל שיהיו מיוחדים או"א באות א' של ה' שהיא יו"ד וז"ס הבין בחכמה וחכס בבינה ר"ל

בְּסוּד יו"ד וּבְבוֹדָה הַתְּיַחַד.

מֵאִשֶׁת נְעוּרָיו יִשְׁמַח וַיַּיַחַד.

לְחֵבֶר אֶת הָאֶהָר לְהִיּוֹת אֶחָד :

ישראל

מתלצסת באותו חסד ומקומו הוא בין תרין רישי כתפין דא"א קודם שיתחילו הזרועות' להפשט ומאלו הב' אורו' שהם החסד והחכמה דכורא דא"ה ובינה שהי' הגרון נעשו מהם או"א אבא מחסד דחכמ' דכורא ואימ' מאור הגרון דא"א ולכן אימא גדולה מאבא כי אבא מלד חסד דחכמה דאריך לא כן אימא היא מאור ג"ר של בינ' דאריך ולכן היא נעלמת באות היוד שהוא אבא שהיא גדולה ממנו אך אחר פשוט הזרועות דא"א שהם דבוקי' בגוף הת"ת בשליש עליון שהוא עד החזה החסד נתלצס בגבורה כי ימינא איתכליל בשמאלא ואז ילאו י"ס ותבונה אחר פשוט הזרועות מהחזה החסד והגבו' יש"ס אבא המלוצס בגבו' ותבונה אימא מגבו' ולכן יש"ס מתלצס תוך התבונה לתת מוחין לז"א כנודע כי הוא יולא מהחסד ההוא וז"ס ה' ראשונה שבשם שהיוד נעלמ' בעוקץ'ה' כנ"ל : ועתה יש"ס גדול מתבונה וזה שאמר בזוהר אבא גניז וטמיר יתיר הוא לבחינת יש"ס : וזה שאמר באדרא האזינו לבתר אישתכחו דחכמה אב' בינה אס פי' כי תחלה באות יו"ד שהוא קודם התפשטות הזרועות בין תרין כתפין היו נעלמים זה בזה ולא היו נכרים לב' אך אחר התפשטות הזרועות שאז הם יש"ס ותבונה ה' דשמ' קדישא אז לבתר אשתכחו ונגלו בחי' ב' לאו"א כי תחלה באות יו"ד לא היתה נכרת אימא כי היתה נעלמת אח"כ אישתכחו דאינון תרין אבא חד ואימא חד : ועתה נבאר ענין הבינה והתבונה הנרמזים באות ה' של השם ביו"ד ה"י של השם כי ה' יש בה עוקץ' לאחריה והיא לוד' יו"ד וד' וב' קוים שבד' והעוקץ' הם בגי' כ"ב הם סו' כ"ב אחוון שנותן החכמה אל בינה והטעם שהיו כאן שני שנויים הא' הוא שהבינה נרמזת בוד' של היו"ד שהיא ו' על ד' והתבונה הנרמזה בה' היא ד' של ו' כי ה' לורתה ד"ו : ועוד שנוי אחר כי הוי"ו של היו"ד יש לה ראש והו' של ה' אין לה ראש : הענין הוא כי אות י' שבשם נרמזו בה י"ס שיש בה ג' קולים ראש וגוף וסוף והם בסוד ג"ר ג' אמלעיות ג' אחרונות אבל הוא"ו שבחך ה' היא מורה על ו"ק בלתי ראש ויען שזו הוי"ו של היו"ד יש לה ראש קדמה לד' כי היא רומזת לבינה העליונה שיש לה ראש ומוחין ופרלו' שלם אכן הו' של ה' אין לה ראש להורות על התבונה היוצאת מהחזה ולמטה כי עדין אין לה מוחין רק בחי' ו"ק לבד כי מכת ו"ק דבינה ילאת ואח"ך העקבים שלה נכנסין לה בסוד מוחין דוגמת הזעיר שהוא בבחי' ו"ק לבד בסוד ו' קטיעא בלי ראש ואח"כ נכנסו בו המוחין כן היה הדבר בתבונה : וא"ת הלא הבינה של אות י' נרמזה בוד' וכד' היא יתירה וכן הד' של ה' היא יתירה כי הו' מורה על התבונה שהיא בה ו"ק לבד אבל הענין הוא כי זו הד' של היו"ד אינה רומזת לבינה רק לד' מוחין של התבונה הבאים לה בסוד ב' מקיפיים מקיף א' וב' שאם הד' הזו היתה רומזת לבינה היתה לריכה להיות קודם הו' בסוד ד' על ו' שהם ד' מוחין דבינה על ו"ק דילה ואלו המוחין מתלצסי' במ' דבינה הנק' ד' כי לכן מ' דבינה נק' ד' דמלוי יו"ד

כי

(י)

א שמות ל"ו י"ה

וזש"ה כי גוי אובד השפע על שהוא קס"א אהיה
 דיודין ע"י התבונה דע"ז קס"א הם סוד הזכירה שהם
 בגי' זכו"ר כמ"ש וזהו פי' עלות על' ו' ת' ו' זעיר ת'
 תבונה ושמא תאמר דמ"מ יהיה להם השפעת התבונה
 שעיקרה תקמ"ד פנים שלו. לזה א' ואין בהם תבו' ומה
 שיש בהם הוא האחרים העקרים שהם דינין גמורים
 של הבינה והתבו' שהם ד"ל וכ"ד אלהים וז"ש לו
 חכמו וגו' יבינו לאחריהם כלו' האחרים של תבונה
 הנק' עץ שהם ד"ל והאחוריים של התבונה שהם כ"ד
 לרופי אלהי' שמעם יונקים החילונים :

והואיר

ואתא לידן אכתוב לך אחי המעיין פרפרת
 נאה ששמעתי ע"ז הפסו' בשם חכמי
 קאשטיליא תנל"ב והוא כי נודע מחכמי כי החכמים
 הפקחים רובא דרובא יהיו שכהנים לא כן הטפשים הם
 זכרנים ויש להם זכרון טוב והטעם הוא כי החכם
 אין לו ליחות צמוחו ולכן החוט אשר באמלע המוח
 שהוא משכן השכל מתנועע הרבה אל הסביבות והלודין
 קל מהרה ולא יאחר ולכן הוא חכם קל ההבנה כי אין לו
 קרירות וליחות צמות להפעל בניענוע והיינו טעמא
 שע"פ הרוב יהיו החכמים שכחנים כי הדבר ששומעים
 אינו נשאר הקיפ בשכלם כי המו' הוא יבש ואינו דבק
 אותו דבר ששומעים והא' בהא' תליא לא כן הטיפש
 המוח שלו מלא לחות וקרירות ולכן השכל שלו אינו יכול
 לרוץ ולהתנועע קל מהרה וינהגו בכבדות והוא כבד
 התנועה ולכן הוא קשה העיון וההבנה אבל הדבר ששומע
 ומזין הוא נדב' באותו הלחות ויחזקהו במסמרים
 כל ימוט לעולם וזש"ה כי גוי אובד עלות המה כלו'
 אם ישמעו עלה טובה והגונה תיכף ומיד אצדה עלה
 מהבנים וכן עשו עד שהמלך במסיבו וגו' שכחו אל
 שהם חכמים ונבונים כמו שנמשך מן הקודם לז"א ואין בהם תבונה כלו' היו בהם תרתי לריעותא אובד עלות
 וגם אין בהם תבונה ע"כ :

ד' פ' ל' לרופי אלהים וכשמתפשטי' אלו הק"ך אלהים
 נעשו מהם התבונה הכוללת עמה י"ס והם אחרים
 של הוי"ה ואהי"ה דיודין כנ"ל מאלו האחוריים נעשו
 פנימיותם אמנם מאלהים הנ"ל נעשו האחורי'
 והחילוניות שלהם כי שם מחגלים ולא בפנימיותם
 ונמלא כי אלו הצ' אחרים העולים קפ"ד ותקמ"ד
 שהיו באו"א אחרים עכשיו ביש"ס ותבונה נעשו פנים
 השם שהוא כנגד יש"ס הוא פק"ד כי בזה השם מזדו'
 עם התבו' פז"פ ופוקדה כי הזווג נק' פקידה כמ"ש
 ופקדת נוך : גם תראה כי צ' שמות אלו עולים מקדם
 וקדמ"ת להורות כי מה שהיה למעלה אחר נעשה
 קדם שהוא צחי' פנים כמ"ש אחר וקדם לרתיני : גם
 תראה כי הצ' שמות האלו בהיותם למעלה היו ע"ז
 קס"א בגי' זכור אבל האחרים הנעשי' פני' למטה
 בגי' תשכח כי השכחה מלד החילונים ואינה מלוייה צבינה
 כי היא עמירא יתיר וזהו אותיות זכירה זכר י"ה שהם
 או"א וכנגד אלו הצ' צחי' נאמר בעמלק זכור אל
 השכח : ועיקר אלו השכחה הם בתבונה כי שם נגמר
 החשבון וז"ש בספר הגאונים כי מ"ס הוא השר של
 שכחה והוא כי הבינה והתבו' הם מ' וס' והקליפה
 ע"י אחיזתה באלו האחוריים דבינה ותבונה הם גורמים
 השכחה שהם מ' וס' שהם בגי' תשכ"ח : ומתחיל
 מהמ' מלמטה למעלה כי עיקר האחיזה היא למטה
 במ' וז"ש בגמ' דחגיגה אינו דומה שונה פרקו ק' פעמי'
 לשונה פרקו ק"ו א' כי שר של שכחה גי' ק' ועד שם
 יכול לשכח ומכאן ואילך אינו יכול לשכח : וז"ש בר"מ
 דף פ"ד בדרגין אלין דאינין או"א וכו' ותרזויהו אינין
 כורסייא

מושיעם : ושמ' תאמר א"כ שהם שכחנים הוא הוכחה
 שהם חכמים ונבונים כמו שנמשך מן הקודם לז"א ואין בהם תבונה כלו' היו בהם תרתי לריעותא אובד עלות
 וגם אין בהם תבונה ע"כ :

ואני הלעיר נ"ל שזהו שסמך אחר זה לו חכמו כלו' מ"ש שהיו בהם תרתי לריעותא הוא אחת ויליב דאי לא תימא
 הכי היה להם להבין צעת עזרם על דעת קוגם כי מרה תהיה באחרונה ואחריתה כיום מר ולעזוב
 דרכיהם הרעים וז"ש לו חכמו וגו' אללא ודאי האמת הוא כמ"ש : ונחזור לענינינו כי ע"ז קס"א שהוא גי'
 זכור הם באו"א בפנים שלהם ופק"ד ותקמ"ד שהם אחרים או"א הם נעשים פנים ליש"ס ותבונה
 ואחורי בינה העקרים הם ד"ל כמ"ש וכשמתפשטים בתבונה הם כ"ד ויונקים משם החילונים והם
 סוד השכח :

ונ"ל דרך רמוז לסי' בעלמא כי זש"ה זכור את אשר עשה לך עמלק והוא כי בני יש' בלאתם ממלרים
 הוא רמוז לו"ק זעיר שיואלים מהבינה מלרים מלר מ"י היא הבינה ועמלק גי' ר"מ ומ"ר לרמוז כי הקליפה
 היונקת מאותם הדינין הנ"ל ד"ל וכ"ד הגה היא עליונה והיא מרה כלענה והתבונה ששם סו' הדיני' הוא דרך
 לבינה העליונה ואמר הכאו' שהתיקון לזה הוא להמשיך הארה מזכור שהוא ע"ז קס"א שהם הפנים דאו"א ואז
 החילונים

כורסייא וספסל תחותך ליקרך והענין כי הפנים והאחורים של או"ח הם זכור ותשכ"ח והנה זכור צגי' רג"ל הרי רגל א' צבחי' הפנים ותשכ"ח הם גי' צ' רגל צחי' האחורים ועוד כ"ח וסוד אלו הכ"ח הוא כי הכ"ח הא' שהם יו"ד ה"י מהשמות הנז' ועוד ג' אותיות מלוי היו"ד הם כ"ח והם הכ"ח הראשונים שהם הראשי' של כל שאר החשבון של השמות הנז' הם מתלצשים תוך הד' רגלים ההם כנשמה בתוכם: ודע כי הק"ך לרופי אלהים זהויותם באחורי הבינה הם בסוד ד"ל ד"פ ל' הם מתחלקים לק"ך תחתונות ונחלקי' לד' הם ל' בכל חלק הם סוד ד"ל: וכשמחפשים בתבונה שהיא אימא עליה נאמר ואם דל הוא ואין ידו משגת כי היא דלה ופנייה וחורה מועט ואין ידה משגת לעלות עד הבינה העליונה: ועם היות שבבינה לא נתגלו אלא מהחזה ולמט' שהוא צד' תחתונות כשנמשכים בתבונה שהיא יותר תהוה מתחילין מספוי' גבו' שבה שהיא סוד הדין והם ה' ספוי' גבו' ת"ה וכו' והם כ"ד שבכל ספוי' והם ה"פ כ"ד הם הכ"ד לרופים ושם יש אחיזה אל החילונים ואלו הק"ך מתחלקים עו"ה כי כ"ד לירופי' מתחילין בא' וכ"ד בל' וכ"ד בה' וכ"ד בי' וכ"ד במ' הרי ק"ך וכשהם באחורי הבינה הם בסוד ד"ל הם ד' אלהים בכל ל' לרופי' הוא סוג א' הוה להו ד' סוגים הם ד' אלהים גי' צשגם עם הכולל שהוא צגי' מש"ה וכולם הם ק"ך לירופי' הם ק"ך שני חיי משה להורות כי מרע"ה השיג האחוריים של הבינה בסוד וראית אחורי וגו':

יִקְרָא אֶל הַשָּׁמַיִם סוּד זְעִיר וַיִּלְמְדוּהוּ. תְּבוּנָה שְׁלֵישִׁית דְּרָךְ תְּבוּנוֹת תּוֹדִיעָהוּ.

בתפארת

החילונים לא יוכלו לסבול אור הפנים ויתצטלו ופי' דבריו מה עשתה אותה קליפה ואמר אשר קרך לשון טומאה וקרי כי כשהחילוני' יונקי' ודאי מטמאים אותו שפע שיונקים צמגע עם היות שאין הקליפה יונקת מהקדושה ממש אלא ע"י הרבה אמלעים זה למעלה מזה והשמר אל תפן אל און לומר ח"ו שממש יונקת מהקדושה כי מי יתן טמא כו' חמורה צבית קדשי הקדשים ז"ש ויזנב צך כל הנחשלים אחריו לשון אחוריי' ואתה עיף ויגע כי לא היה לך כח מלות ומע"ט למשוך אותה הארה של הפנים וז"ש ברפידו' ואז"ל שרפו ידיהם מן התורה ולכן עמלק שלט באותם שהיה פולט הענין כ"ש ז"ל: ולא ירא אלהים לדרש לפניו ולפני פניו לפניו היינו ואתה עיף ויגע וגם לא ירא אלהים וקאי איש' שרפו ידיהם מן התורה: א"נ ולא ירא אלהים קאי אעמלק דלפני פניו הוא סוד הקליפו' היונקות מאותם ד"ל וכ"ד אלהים כי הקליפה המיד נאחזת באחוריים שה' אלהים ולא יראים מהם ואינם יראים כי אם מאור הפנים והיה צהנית וגו' כלו' צהכרת רשעי' והרשעה כולה כעשן חכלה ותנוח מהם מסביב בארץ העליונה מ' כי רגליה יורדות מית אזי תמחה את זכר עמלק לא תשכ"ח כלו' שלא תהיה לה הארה משתכ"ח הו' סוד האחוריים כמ"ש שהם סוד הדינים שיש לה אחיזה בהם:

יִקְרָא אל השמים. יצין שמועה כי התבונה הג' שהיא אימא היא הנוהגת המוחין לז"א הנק' שמים וילמדו הוא סוד המוחין חצ"ד: דרך תבונה. כי לפעמים עולה הה"א עד הבינה העליונה והוא עובר דרך צ' תבונות שהם סוד מ' דבינה ומ' דתבו' ת"ת יש' סוד זעיר: ה' ישמרהו. ברכה לז"א שהבינה העליונה תלבישהו סוד החשמל מלבוש הבינה כי ע"י הוא ניזול וגשם מהחילוני': ויחיהו. הוא סוד מוחין אהיה הויה אהיה צגי' חיים:

אור

שהם בינה ומ' ומ' דמ' והכל א': גם הם צ' צחי' כי עיקר החילוק הזה הוא לצ' בינה ומ' שבה אמנם של זה המ' אינה עולה בשם והכל נק' הצו' נמלא כי לפעמים נק' הכל צחי'

אחורי וגו':

יִקְרָא אל השמים. יורה דעה כי התבונה הג' היא הנכנס' בז"א צסוד מוחין והוא כי הנה נודע כי ה' ספוי' של בינה הם הנק' בינה עילאה והמ' שלה היא התבונה דוגמת רחל שהיא מ' דז"א: ואח"ך זו התבונה נחלקת לצ' ומהחזה ולמטה היא נעשוי' פרטו' ג' והיא המ' של זו התבונה הנז' וזה הפרטוף הג' של התבונה התחתונה היא מתלצשת תוך ז"א ונמלא כי ג' אלו הם פרטוף א' שלם ונחלק לג' לצד ולכן לא נזכר צו' רק בינה ותבונה: והענין כי עיקר החילוק הזה הוא לצ' בינה ומ' שבה אמנם כשחוזר להתחלק פעם אחרת המ' של זה המ' אינה עולה בשם והכל נק' הצו' נמלא כי לפעמים נק' הכל צחי'

(יא)

בח' אחת ולפעמי' ב' בח' ולפעמים ג' בח' והרי לעיל כת' הג' בחיות : ועתה נפרש בהיותם נכללים בב' בח' לבד שהם בינה ותבונה לבד ותחלה לריך שתעין מ"ש ש"ה בח"ב צפ' י"א כי שם האריך צענין זה מאד אמנם הענין בקילור אחר שתעין שם הוא זה כי הנה הב' נק' אהיה במלוי יודין והתבונה שהיא הכוללת כל הב' בח' היא שם ס"ג דהויה אמנם צפ"ד בח"ב ביארנו כי שם זה של ס"ג נחלק לב' חשבון הל"ג הראשונים

**בַּתְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל זֶה אֱלֹהֵי וְאַנְוָהוּ.
ה' יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ :
אֹר נֶצַח הוֹד יִסוֹד אֲשֶׁר לָהּ
הַצְּפִנָּהוּ.**

אור נה"י. יבין שמועה כי המוחין דאו"א הבחי' לזעיר באים מלובשים צנה"י דתבונה ונעשים ללם דמוחין ונכנס תוך רישא דזעיר אורך ימים הוא סיד הגדלות כי

בתוך חבונה אמנם שאר החשבון של שם ס"ג אחר שתסיר הל"ג לבינה הם בח' התבונה האחרונה הג' ושם נת' איך זו התבונה הג' גם היא נגדלת ונעשי' שם ס"ג אחר שתסיר הל"ג לבינה ושם תראה איך נעשים נ"ח כמנין און והיא הויה א' כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"ה ג' נ"ח וזו התבונה הג' מתפשטת בז"א מחזה ולמטה שהוא ה' תתאה דשם ס"ג וכשתסיר אות ה' משם ס"ג ישאר כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"ה כנ"ל שהוא צגי' און וכשהמ' של זו התבונה הג' מלטרפת עם התבונה אז נשלם שם ס"ג ונמלא כי המ' של זו התבונה הג' שהיא ה' של שם ס"ג שהיא מחליף של אות י' דמלוי ה' תתאה דשם ס"ג כנו' שם וזו הה' נכנסת ונעשית פרלוק שלם בז"א בו' ראשונות שלו עד החזה של הת"ת ואז נשלם צ"ה ס"ג שהם כח"ב דח"ג הרי ס' שליש ת"ת הוא ג' שליש יו"ד הרי ס"ג ואמנם כל אלו הבחי' אינם רק שם א' של ס"ג והבינה העליונה האמתית הוא אהיה דיודי"ן וכבר נת' איך כל צ' בחי' תחתונ' נכללי' בשם א' של ס"ג עד שנמלא הכל בחי' א' לבד שהוא אהיה וס"ג בינה ותבונה : גם בזה חבין מש"ל בח"ב ריש פ"ו וז"ל אך עכ"ז דע כי גבוה מעל גבוה שומר כי גם יש ס"ג הכולל בינ"ה ותבונ"ה פי' הדברים כי למעלה הבינה האמתית העליונה היא אהי"ה דיודי"ן ולמטה ממנה יש שם ס"ג וכל בחי' נק' תבונה א' אך לפעמים מתחלקת תבונה זו שהיא שם ס"ג כנו"ל ונעשית בינה ותבונה כנ"ל שהם הל"ג חלקים הא' של הס"ג והג"ח חלקים שהם בינה ותבונה אז הבינה ג"כ תקרא שם ס"ג והנה מזה השם ס"ג הכולל בינה ותבונה שהם אהיה וס"ג כנו' ימשכו עוד למטה בינה אחרת דאהי"ה דיודי"ן ותבונה דשם ס"ג פי' כי המ' של זו התבונה דס"ג היא נעשי' פרלוק שלם ונכנס' בתוך ז"א בסוד מוחין ואז נחלקת מהחזה ולמטה שנכנסת ברישא דז"א היא הנק' תבונה שם ס"ג ומהחזה ולמעלה נק' בינה ועתה נבאר היותם כולם בחי' א' ופרלוק א' : דע כי בבינה יש שם הויה בניקוד אלהים כנו' וזה השם כולל כל הבי' פי' כי הג' בחי' הנק' ס' ומ' וד' שהם בינה ותבונה ואמנם יש בו ד' אותיות ובכל אות מאלו יש שם אהיה א' כיצד באות י' אהיה דיודי"ן ובאות ה' אהיה דאלפין ובאות ו' אהיה דההי"ן והענין כי החכמה של הבינה נק' אהיה דיודי"ן והיא רמוזה צי' של הויה בניקוד אלהים כנו' והבינה של הבינה היא אהיה דיודי"ן ורמוזה צה' של הויה הנז' והו"ק דבינה הם אהיה דאלפין ורמוזים בו' של הויה הנז' והה' של הבינה היא המ' שבה היא אהיה דההי"ן ורמוזה באות ה' של הויה הנז'. וכל אלו האהיה הנז' עם ההויה הם בבחי' היות כל הג' פרלופים נכללים בפרלוק א' וכשתחלקם אז נק' בשם ס"ג כנ"ל : ואפשר לומר כי ההויה שבניקוד אלהים הנ"ל הוא מלוי ה' צם"ג וכולל כל הג' פרלופים של הבינה וז"ס מ"ש בכל מקום דשם ס"ג בבינה אמנם אח"ך נחלקת לד' אהיה כנ"ל וחוזרת להתחלק ונעשי' כמה בחי' של ס"ג אמנם הם"ג העליון הוא כללות כל הבינה וכתב שאין לו קבלה בזה מהאר"י זלה"ה :

אור נה"י אשר לה. יורה דעה כי נה"י התבונה הג' הנכנסים בתוך ראש זעיר בסוד מוחין שהוא סוד הגדלות בסוד ענק הענין הזה אין כאן מקומו אלא בשער מוחין דללם ומאחר שזכרתיו אפרשנו דרך א שמות ע"ו צ', ב תהלים מ"ח ג'.

קלרה

קלרה כמ"ש שם והוא כי נודע כי בתבונה יש נה"י ראשונות ונה"י החדשים בהסתלק האורות כמ"ש במקומו והענין כי שליש תחתון דת"ת דתבונה הוא הנעשה כתר ע"ג מוחין דז"א והת"ת הוא רחב ויש באמלעו ובתוכו חלל רחב כי הת"ת שהוא גוף אימא הוא רחב וראש הזעיר הוא קטן וכאשר חונה הת"ת דאימא על ראשו נכנס בו ראש זעיר ויש בו שיצור גדול לשיהיה קלחו נשאר למעלה על ראש ז"א וקלחו יורד ומסבב המוחין דז"א הנה"י החדשי של התבונה אינם נכנסי תוך ז"א

כי אז הוא כוקן מלא רחמי צסוד ענק כשנכנסים נה"י דתבונה תוך ז"א צסוד מוחין אז היא התבונה על זעיר צסוד ענק על ננס כמבואר במקומו : גמד. מן וגמדים כמגדלותיך :

בְּתוֹךְ רֵאשׁוֹ אֲזַרְךָ יָמִים תִּשְׁבִּיעֶהוּ.
בְּסוֹד עֵנֶק עַל גִּמְד תִּכְוֶנְנֶהוּ.
וּכְבוֹד וְהָדָר תִּעֲטֶרְהוּ :
הַמַּעֲלוֹת ד' כָּל אֶחָד גָּמַר.

יען

וּנ"ץ להמתיק סוד ולומר כי זה רמז הכתוב באו' יושב בסתר עליון ר"ל כי אור המוחין דז"א הבאים לו מאבא שהוא חכמה עליון' הם עוזרים צסוד התבונה הנק' שדי כנודע כי שם שדי הוא צסוד עולם וז"ש צלל שדי יתלוקן :

המעלות. יבין שמועה

כי צז"ן לא היה כמו באו'א שחסר מהם מדרגה צ' לפי שהם יונקים מאריך ואריך רישא דיליה לא נתקנה צבת א' כמו עתיק שנתק' רישא דיליה צבת א' ואו'א היונקים מעתיק נתקנו צבת א' צ' מדרגו' דהיינו שעלו במדרגת פני הזכ' באחורי הנקבה ממדרגת אחר באחור כי צינה דאריך ירדה בגרון ולכן לא נתקנו ג"ר דיליה צבת א' : יין המשומר. כנוי לצינה : ויהיו ימים צמשמר. פי' ששהו צצטן דאימא צסוד עיצור י"ב חדש. ימים פי' שנה : ודע כי סיד זוג אחר באחור להסתיר הוא אחורי זז"ן מהחילונים כי הם יונקים מסוד האחורים ובעת החלת תיקונם יש יכולת אל החילונים להתאחו צסוד האחורים כי הזז"ן הם צלתי תיקון ולכן הם מזדווגים אחצ"א כדי להסתיר האחורים : וג"ל

כמו הראשונים והם נכפפים ויורדים צלל אחורי זעיר כאדם ארוך הכופף קומתו וגשען על ראש אדם ננס קלר הקומה העומד לפניו ואחורי הננס נגד פני הארוך והארוך כופף קומתו ומושיב עיבורו ע"ג ראש הננס נמלא כי ראש האדם הארוך וחלי קומתו העליונה זקיפה ממטה למעלה וחלי גופו נכפף וגם נמשך על ראש הננס והרגלים שלו יורדין ומתפשטים אחורי הננס וכן הענין באימא עם ז"א כענק ע"ג ננס והיא עומדת ממש על זעיר כעין לזר אות הל' כזה רגל הל' הזקוף הוא חלי עליון דת"ת דתבונה הזקוף והכפוף על ראש ז"א חלי תחתון דת"ת דתבונה שהוא הקו של אות ל' האמלעי של הל' וראש הזעיר הוא צלורה שבתוך הל' כמבוא' במקומו ונתחיל לבאר פרלופי זז"ן :

המעלות ד' כל א' גמר. יורה דעה כי צז"ן היו כל הד' מעלות דהיינו אחר באחור אחורי הזכר

צפני הנקבה. פני הזכר באחורי הנקבה פנים צפנים לא כן באו'א חסר מהם מדרגה צ' יען או'א נמשך להם הארה מעתיק ורישא דעתיק נתקנו ג"ר שלו צבת א' לפי שג"ר דעתיק הם צראשו ואז היו או'א אחצ"א וקבלו מאותו תיקון דרישא דעתיק צ' צחי' ביחד ועלו למדרגה ג' שהיא פני הזכר באחורי הנקבה לא כן א"א נתקנו תחלה כ"ח שלו שהם צראש ואח"ך נתקנה הצינה שהיא בגרון כמש"ל ולכן גם זז"ן היונקים מאריך היו בהם צ' הבחי' אחורי הזכר צפני הנקבה ופני הזכר באחורי הנקבה צצ"פ והוא כי כאשר נתקנו כ"ח דאריך חזרו זז"ן אחורי הזכר צפני הנקבה מדרגה צ' וכאשר נתקנה צינה דאריך בגרון חזרו הם פנים באחור מדרגה ג' וכשנתקנו חג"ת דאריך אז חזרו זז"ן פצ"פ מדרגה ד' וזהו באורות אצל הכלים של זז"ן היו בעולם הבריאה : ונבאר תיקון זז"ן כי הולך להיות תקונם ע"י עיצור י"ב חדש צצטן דאימא ולא יכלו להתקן צפעס א' והנה הכלים שהיו בעולם הבריאה העלם המלני' העליון באלי' בתוך צטן אימא עם האורו' הנכנסי' צסוד עיצור והם היו נפרדות צסוד רה"ר זו על גב זו וע"י העיצור הא' היו צסוד ג' כלילן בג' והמ' היתה צסוד פסיעה לצר צסופו וכאשר נולדו וינקו מדדי אימא ע"י היניקה נתפשטו הו"ק צצחי' ז"א

א תהלים ח' ו'.

ז"א כי ז"ס"ה השיב אחר ימינו מפני א"י כי ז"א והנקב' גדלה ונעשית מדה שלמה וצעת עיבור הימין שהוא סוד הפנים השיבו לאחור ואינו מזדווג אלא בסוד האחוריים וכ"כ למה מפני א"י ש"ס יחי' הזווג פ"פ ישארו האחורים מגולים ויתאחו זה' החילונים: א"נ כי כאשר ז"א מזדווג עם רחל הוא מחזיק בסוד וימינו תחזקני וכאשר הזווג הוא פ"פ הוא מחזיר הימין דרך פניו לחזקה אבל כשהזווג הוא בסוד אחור באחור הוא מחזיר הימין אל האחור כדי לחזקה וטעם זווג אחור באחור הוא מפני א"י כי שיתכסו האחוריים ולא יתאחו זהם החילונים לא כן אור הפנים אינם נאחזי' זהם כי אינם יכולים לסובלו ואדרבא הם מתים ומתבטלי':

יען אור בינת אריך בגרון נשמר.

ויבואו בתוך יין המשומר.

ויהיו ימים במשומר:

ולבישו רגלי אריך ויתאחדו.

ועם בירורי הכלים עמדו.

יש הקצות בסוד רשות יחיד

נאגדו.

יתלכדו ולא יתפרדו:

נקודת נקבה תמימה תתראה.

החת היוזתה שממה תשאה.

בסוד עיבור ויניקה בפרצוף נאה.

ורחל היתה יפת תאר ויפת מראה:

חיבור אב ואם גרמו בעלותם.

בסוד מיין נוקבין באימא הורתם.

ויזלו

הפרלופי' ולא בנקבה: והענין בקיבור כי אלו הנקודות ז' דב"ן דז"ן ילאו נפרדות ובלתי מקושרות זו בזו שלא ילאו דרך קוים ולזה מסו הכלים שלא יכלו לסבול לכן הולך המאליל העליון לקשרם יחד ולתקנם דרך קוים כי אז יש חו"ג ות"ת מכריע ביניהם וכן חב"ד וכן נה"י ועוד זאת מעלה אחרת ניתוסף בהם כי ז"א היה חסר ג"ר והנקבה היטה נקודה ועכשיו ע"י העיבור יבואו לז"א הג"ר בעיבור ז' והנקבה תעשה מי"ם שלמות: וע"י העיבור נתקשרו יחד יען נמלאו כולם במקום א' לר ונתקשרו ונתחברו זה בזה מהם ובהם בהמשך זמן העבור וגם כי אור הבינה מאיר בהם ומוסיף בהם כח לתקנם ולקשרם יחד: וגם כי בעלותם בסוד עיבור הוא בחי' עלייתם בסוד מ"ן וגרמו זווג זאו"א ומורידים טיפות זכרים ונקבות וע"י אחסם הטיפות נתקשרו יחד ונתחברו הכלים ויעלו למעלה בסוד עיבור והלבישו לנה"י דא"א ואז קנו שם כלים חדשים ע"י זו ההלכשה וגם הכלים נתחברו: ומאלו הב' בחי' נעשה פרלוף ז"א וכן על דרך זה בנקוביה ונתקשרו כל הו"ק שלו כל א' מכולם וגם כל א' מהו"ק נתקשר עם הנקודה העשירית מ' והיה חיבור וד' פשוטם ונתקשרו אותיותיו בסוד פרלוף גמור ובזה שביארנו יתבאר לך הבית המתחיל ילבישו רגלי אריך וכו' וגם הבית המתחיל נקודת נקבה וכו':

עמה שהם מתחברים וזהו ססימתי צפ' יתלכדו ולא יתפרדו:

נקודת נקבה יצין שמועה כי הנקבה שהיתה בסוד נקודה עתה ע"י העיבור והיניקה נעשית פרלוף שלם מי"ם והיא רחל:

חיבור אב ואם יצין שמועה כי צעת עלות ו"ק ז"א צבינה

ואחדות גמור ביניהם בסוד רה"י שגובהו עשרה ורחבו ארבעה הוא שם מ"ה י' אותיות יו"ד ה"א וא"ו ה"א וד' פשוטם ונתקשרו אותיותיו בסוד פרלוף גמור ובזה שביארנו יתבאר לך הבית המתחיל ילבישו רגלי אריך וכו' וגם הבית המתחיל נקודת נקבה וכו':

חיבור אב ואם יורה דעה א"ך ע"י העיבור נתקנו הכלים הנשברים כי עיקר שבירת הכלים היתה להיות

א בראשית מ' ד' ב' בראשית כ"ט י"ז.

מעורב בהם סיגים וקליפות ולסיבה זו לא היו האורות מתחברים עם הכלים וגם הכלים לא יכלו לסבול האורות ולזה לא ילאו מקושרים אלו הכלים כי הסיגים גרמו להם הפירוד וע"י העיבור הוצררו מהם הסיגים והקליפות והוא כי צעת עליית האורות באימא צסוד מ"ן גרמו זוג דא"א ואז אבא בירר אלו המלכים במחשבה דיליה ונתן טיפת מ"ד ובכח הטיפה מצרר גם מהכלים הנשצרים כי הטפה הגו' היא בחי' אחרת זולת הצירורי' ואז כל מה שראוי לעלות מאלו המלכים

וַיִּזְלוּ רְבִיבִים וּבִירוּרֵי מַחְשַׁבְתָּם.
וַיֵּשְׁבוּ תַחְתָּם בַּמַּחְנָה עַד חַיּוּתָם :
זוֹהַר חֲסֵדֵי אֲבָא וְגַבּוּרֹת אֵימָא.
נוֹעְדוּ לְמִיתָק שׁוֹךְ שְׁמֵיִשׁ תָּמַר
אֲדוּמָה.

צדינה הם צסוד מ"ן ולכן הם גורמי' זיוג עליון דא"א והם מזילים טיפות חו"ג חסדים אבא וטפות גבורו' אימא ומצררים צירורים במחשבתם מהז' מלכים ויושבים בצטן האימא: עד חיותם. פי' עד שהם נחקני' צסוד עיבור: זוהר חסדי אבא. יבין שמו' כי חו"ג דא"א הם ממהקים ש"ך דינין שהם המלכים כי ז' מלכים הם ז"פ אדם גי' שט"ו עם שורש הגבורות ה"ג שהם ש"ך הדכורא והנוקבא והם כפוי' כי הגבו' הם כפולים ולכן הם נעשים שמש בזכר והמ"ר

הכלים והאורות והנילוות לעלות בז"א עולה ומתברר במחשבה דיליה וזריק פסולת נילוין לש"ך עיבור ונוטל את האוכל שהם הצירורין ושם הם מתקשרים באותה טפה ויורדים יחד כולם צסוד הטפה עד היסוד דאבא ונותנם צסוד זוג באימא ומתעצרת מהם: וגם אימא ציררה במחשב' דילה וירד הכל עד היסוד דאימא ושם נתחברו צירורי אבא וצירורי אימא עם צ' טפות שלהם מ"ד ומ"ן ומתחברו' בג' ימי הקליטה ונשארים שם צסוד עיבור: והטעם כי החילונים והקליפות אין להם אחיזה בג"ר ולכן כלי א"א לא מתו רק נחצטלו ובעלות אלו הצירורין במחשבה דא"א אין יכולת אל הסיגים ליאחו צו"ן כמו שהיו מקודם ונפרדו' מהם צסוד נילוות דנפקי כד אכתיש אומנא צפרזלח והנילוות של אור שיש באותם הכלים הם ש"ך ונילוות של הסיגים הנפרדו' הם ש"ך דוגמתן והרי עתה הוצררו קלת במחשבה ובהנתנם צסוד עיבור צסוד אימא משלימים צירורם ע"י טפת מ"ן שלה ואח"כ בכל חדש וחדש מימי העיבור מתחברים מעט עד זמן הלידה ואז מתחברים יותר צסוד דמים טמאים כי א"א לפתיחת הקבר בלא דם והמוצח מתהפך לחלב וניזון זו הולד ומתגדל זו ואח"כ בעיבור צ' באים לו המוחין ואז אין יכולת אל החילונים להתאחו בהם אחר שנפרדו מהם זמן רב לולי ע"י פגם התחטוני' וגם זה אינו אלא אחר שיסתלקו ג"ר כי באלו לא היה בהם אחיזה בתחלה וגם כי בהיותם תוך אימא זו"ן בעלמם מוסיפין כח והארה ומפרידים ודוחים הסיגים מהם ומתגברים עליהם:

זוהר חסדי אבא. יורה דעה כי הש"ך נילוין שילאו צעת העיבור הם חוזרים להתברר בכל בחי' ובחי' ובכל מדרגה ומדרגה עד סוף עולם העשייה ונשארים אז סיגים שאין בהם תועלת והם הקליפו' ודע כי מספר נילוות של אור שנפלו צעת שבירת הכלים היו ש"ך ג"כ והם מח' המלכים שהם זו"ן ונק' אדם וז"א נק' אדם שהוא שם מ"ה ונוקביה נק' חוה שהוא מלוי שם מ"ה והנה כל מלך מאלו הוא אדם א' ז"פ אדם גי' שט"ו ואלו השט"ו נילוות הוא מה שצרר מהמלכים ע"י א"א ואז אבא נתן טיפת מ"ד חסדי' ואימא טיפת גבורו' וע"י אלו הטיפות נפרדו השט"ו מהסיגים ושט"ו עם טיפת אימא הכוללת ה"ג הם ש"ך דינין: והנוקבה יש בה כללות כל הז' מלכים דלית ספי' דלא איתכלילת במ' דאיהי שלימו דכל ספי' וספי': והרי יש שט"ו אחרים צנוקבא ועם ה"ג מנלפ"ך דאימא הרי ש"ך צנוקבא כי הדינין הם כפולים צסוד גבו' מנלפ"ך הכפולות ולכן הש"ך דינים נעשים חר"ם שם צ"א חמ"ר צנוקבה. וז"ס תמר בתמרוריתה עומדת ר"ל כי דינין אלו של הנקבה לא נמתקו כמו צ"א שהוא זכר ואלו השט"ו יש בהם אג"ך וכולם שלו ושלה הם מתעברים במעי האימא ומתמתקים ע"י גבו' מנלפ"ך דאימא כי ממנה ילאו הז' מלכי' ובה השורש שלהם וכן ע"י טיפת מ"ד חסד דאבא ובהתחבר עמה' ה"ג אחרים שהם צולינא דקדרוניתא שורש הגבו' העומד בגו אימא כי טיפת המ"ן הית' כלולה לבד מה' גבו' נעשים שכ"ה וזווג א"א הוא צסוד אכלו רעים

(יב)

א יהשע ו' ח'.

והמ"ר בנקבה שהם ב"פ ש"ך בזכר וב"פ ש"ך בנקבה: רעים והוא כי ש"ך דינין אלו שע"י מתחממת הצינ' וה' אלפין. פי' הם ה' אלפין דאיהיה שהם ממתקים להזדווג עם אצא הם עומדים החתיה בסיומה וש"ך הש"ך דינים שהם בגי' נער ונעשים נערה ויכולה לקבל רעים כמו אכלה ומחטה פיה וזווג ת"ת ומ' המכונה הזכר :

קָרְבוּ ויחתי' יצין שמוע' כי הזו"ן הולרכו ד' עיבו' ב' ללורך עיבור א' א' ללורך חילוניות וא' ללורך פנימיות וב' לציבור ב' דמוחין א' למוחין דחילוניות וא' למוחין דפנימיות. וב' יניקות אחד לחילוניות וא' לפנימיות. וב' זוגים א' צא"א וא' צאו"א ועיד הולרך להם זוג דנשיקין הנעשה בחיך וגרון דא"א וז"ש

וה' אלפין יאירו בעלמה:
לתת לפתאים ערמה לנער דעת
ומזמה:

קָרְבוּ ויאתיו להם ארבעה
עיבורים.

ויניקות וזוגים ב' נבחרים.

ומור

וע"י מתכסמים ונעשים ה"פ אדני שהם שכ"ה והיא דינא רפיא דין ממוזג בסוד נער ונערה ש"ך ושכ"ה: והנה דודים בגי' די"ן כי בסוד ה' דינין אלו היא מהחממת ומזדווגת עם ת"ת כי היא נערה ע"י הה' אלפין ויכולה לקבל עליה הזכר וזה השכ"ה היא ללורך צנין גופה :

קָרְבוּ ויחתי'. יורה דעה כי מחילוניות זו"ן נצראו כל העולמות של צי"ע ואפי' המלאכים אצל נשמות הלדיקים מהפנימיות של זו"ן דאלי' הגז' ואפי' מלאכי שלום נצראו מהחילוניות וז"ס הן ארזלים לטקו חולה וז"ס משז"ל אפי' מלאכי שלום ר"ל שאלו המלאכי' הם קרובים אל הפנימיות שהוא נשמות הלדיקים ומקדימין שלום ללדיק כשנפטר מן העולם וז"ש ואפי' מלאכי שלום שהם קרובים אל הפנימיות והיינו רבותייהו נשמות הלדיקים מז"א. נשמות לדקניות מנוקציה והולרכו עיבור א' וניקה ועיבור ב' דמוחין לבחי' חילוניות וכן הולרכו הג' הנז' לבחי' הפנימיות והיו ב' עיבורים דחילוניות הא' די"ב חדש כמ"ש בגמ' שהוא דאישתהי הריסר ירחי ואכשריה רבא תוספח' ועיבור ב' דמוחין דחילוניות היה דט' חדשים המורגל ברוב בני אדם ועיבור א' דפנימיות היה דט' חדשי' ועיבור ב' דמוחין דפנימיות היה דז' חדשים כמו שמלינו במרע"ה ופרך זרח וכיולא ובחי' החילוניות קדמה הפנימיות: ועתה נבאר בחי' הפנימיות בקילור גדול ואח"כ נבאר בחי' החילוניות ומשם תלמד אל הפנימיות כי הכל א' ואין הפרש ביניהם זולת חדשי' העיבור והוא כי א"א נזדווג מניה וביה לבחי' פנימיות דזו"ן שלא ע"י התלבשות או"א כמו שהיה בחילוניות כמבואר בפ"ו: וגם כי נה"י דא"א נכללו בחג"ת שלו וחג"ת שלו בחב"ד שלו והם ט' ספי' כנגד חדשי' העיבור הא' דפנימיות לא כן בחילוניות לא נכללו רק נה"י דא"א בחג"ת דיליה אמנם לא נכללו ונחלבשו חג"ת דיליה בחב"ד דיליה: אח"כ היה יניקה ב' והיה עיבור ב' דמוחין דפנימיות והוא בסוד ז' תחתונ' דעתיק המתלבשות בז' תיקוני גולגלתא: ודע כי אין יכולת להשיג חלי' עליון של החסד דעתיק מז' תחתונות רק מחלית התחתון וז"ס כל היולדת לז' יולדת למקוטעין מפני שזה העיבור הוא נעלם מאד בסוד ז' תחתונ' דעתיק וחסד הוא הא' אין יכולת להשיגו כולו רק חליו התחתון ומאלו הב' בחי' נעשו הב' עיבורים דט' וז' כנגד ז' דגולגלת' ועיבור ב' דמוחין ומשם נשמות הלדיקים ולכן תמלא כמה לדיקי' וחסידיים נולדו למקוטעין לז' חדשי' העיבור כמרע"ה ושמואל ופרך זרח וכיולא כי כל אלו נמשכים מז' דגולגלתא: ודע כי או"א לא הולרך להם רק זוג א' של א"א יען כבר היה להם מליאות ע"י הדיקנא ושערות רישא דא"א ולא היה חסר מהם כי אב הנכ"י והמוחין כי זה תלוי בזה נה"י צביאת המוחין אמנם זו"ן לא היה בהם מליאות שום תיקון עדין ולכן הולרך זוג א' דא"א להמליא לו מליאות א' לעשותו בחי' ג' כלילן בג' ע"י עיבור ראשון כי הוא העיקר שהוא שורש ז"א ואח"כ

עיבור

א משלי א' ד.

פיבור ב' של המוחין היה ע"י זוג או"א ואין לתמוה מזה כי העיקר שהו' בחי' ג' כלילן בג' הוא ע"י זוג או"א כי מכחו נעשה כל מליחות הא"י וכו' נתלים כולם ומלבישים אותו אצל המוחין שהם צסוד חוספת טובה ואינם צקציעות אלא הולכים וחוזרים ומשתנים ואינם שורש ועיקר נעשה ע"י או"א: גם ע"א ע"ד תשו' ר"ע לאותו רשע טורנוסרופוס ששאל איזה מעשים נאים וכו' וכוונתו היתה על ענין המילה שהאדם אינו נולד מהול והשיב לו כי המליחות והשורש הא' היה ע"י הקצ"ה ורולה שע"י בני אדם יגמר תיקונו ה"כ ע"י או"א נגמר תיקון ז"א והביא לו ר"ע ראיה מהחטים שכל תיקונם הוא ע"י בני אדם. גם ע"א לסיבת הא"א עלמו כי או"א הם מלבישים אותו מן הגרון עד הפיבור שהוא ב' שלישי ח"ת וזו"ן מלבישים אותו מן הטיבור ולמטה עד סיוס קומתו ולכן הולך להזדווג או"א מניה וביה להמליח את זו"ן כדי שילבשוהו שמהטבור ולמטה הוא מגולה כי לסיבה זו היה הא"א בחי' ג' כלילן בג' אצל פיבור ב' דמוחין אינו לריך להם כי כבר נתלבש ולכן נעשה זה הפיבור ע"י או"א העליונים מזו"ן: ועכ"ז ודאי כי אותה הארה של האריך לא קבלה אלא ע"י או"א העליונים מהם וניתנה לזו"ן ע"י זוג או"א: אמנם עיקר הזווג היה בא"א אך בעבור הב' העיקר היה באו"א אלא שע"י התלבשות דאריך היה ג"כ כי סמיד הוא מתלבש בהם: ודע כי זה הפיבור דא"א ומזווג הא' ירדה טיפה עד היסוד ושם נעשה זוג חתון מניה וביה וחזרה ללאח הטיפה ההיא וגמסכה באו"א וגם הם נזדווגו והמשיכה בזו"ן:

וסוד נשיקות אריך ראש צורים.
כל שליטי הגבורים:

ויבואו אב ואם לעשות מלאכתם.
בהיותם בשני פרצופים בלולים
ארבעתם.

בסוד סדק ברית עתיק פתוחי
חותם.

ואת בניהם הקים תחתם:
בסוד חיד וגרון תתחבר החכמה.

בש"ש

זו"ש כל שליטי הגבורים
כלו' כל אלו העניינים שהם
גבו' ונפלאות:

ויבואו. יצין שמועה כי
זוג או"א הוא
צחיות הד' פרלופי' או"א
ויש"ם ותצונה כלולים צב'
פרלופי' כנז"ל: כי לפעמים
הם ב' פרלופי' ולפעמים
הם ד' ועכשיו צעת הזווג
נעשים צ' מפני שיסוד דעתי'
היה הגורם ב' בחי' גלוי
וסיתום שנעשו מהם ד'
פרלופי' או"א ויש"ם ותצו'
ועכשיו יסוד העתיק נסדק
ונעשו ב' פרלופים כמ"ש

בדב"ק: ואת צניהם. פי' כי זו"ן הם צניה' דאו"א הם
תחת או"א כי או"א מלבישים את או"א מן הגרון עד
הפיבור וזו"ן מלבישי' אותו מטבורו ועד רגליו: לעשו'
מלאכתם. הוא סוד הזווג:

בסוד חיד וגרון. יצין שמועה כי החכמה דא"א יסוד
ומ'

עליון דנשיקין וזווג תחתון דיסוד
ללאח הטיפה ההיא וגמסכה
באו"א וגם הם נזדווגו והמשיכה בזו"ן:

ויבואו אב ואם. יורה דעה כי קודם פיבור ז"א באימא היה או"א מטיבורו ולמטה מגולה יען או"א מלבישין
אותו מהגרון עד הטיבור ותו לא זו"א מלבישו מטבורו עד סיוס רגליו ולכן לתקן הז' מלכים המלבישי'
אותו לריך פיבור וזווג או"א להוליד את זו"ן ולכן אסף או"א רגליו למעלה וכן עתיק אסף את תרין פרקין
אמלעיים דנ"ה שלו ומכח עליית כל האורות האלו למעלה נחוסף שם אור גדול ועלום ואין כח ביסוד דעתיק
הנתון בתוך צ' פרקים דנ"ה שלו לסבול כי הוא נר מאוד ולכן נסדק ונצקע היסוד דעתיק לאורכו מלמעלה
למטה ואז החסדים שבתוכו מתגלים ואז בין החסדים בין הגבו' הם מגולים צלי שינוי ולכן חו"צ ויש"ם ותצו'
נעשים צ' פרלופים ועומדים מימינו ומשמאלו כי אורות היסוד שוין ואין עתה כסוי וגילוי כי הוא הגורם לחלוק
הפרלופים ואז מזדווגים ונתן טפת מ"ד אבא באימא ואימא נותנת טפת מ"ן ועם הצירורין שביררו או"א הכל
מתקבץ בחלי התחתון דת"ת דאימא ששם מקו' הצטן וההריון ומתקשרי' ומתחברי' ו"ק ז"א חבור גמור וקשר
אמין וזהו הפיבור האמתי: בסוד חיד וגרון. יורה דעה על ענין זוג דנשיקין והוא כי החכמה דא"א שהיא מוחא
סתימא'

א שה"ש ד'. ד'. ב. שמות כ"ה כ"א. ג. יהושע ו' ז'.

ומ' שבה הם חיד וגרון : צג' רביצים. פי' כי הטפה היוצאת משם שהוא שם יה"ו ליעשות ממנה ז"ן היא כלולה משלש שמות ע"צ מ"ה צ"ן ויה"ו דשם צ"ן שהוא האחרון שהם נכללים בו המ"ד עולה מ"צ היא טפת דכורא וטיפת מ"ן היא צ' אחי"ה כי כל טיפת מ"ד לריך שיעלו צ' של מ"ן כנגדה ואחיה פשוט ומלוי ומלוי המלוי דההי"ן הם מ"צ צ' אחי"ה הם צ"פ מ"צ אותיות ומ"צ א' של טפת דכורא הם ג' שמות מ"צ ומש' ילאו ו"ק ז"א שהם בני יש' וזהו ילאו בני יש' ציד רמה ר"ל ע"י זוג א"א כי הוא רם ונעלם עם היות כי זה הכנוי של יד רמה אין כאן מקומו ומקומו המיוחד לו היא מדת הת"ת וכאן הוא בדרך השאלה לרמזי זוג הא"א :

רב ברכות. הוא כנוי ליסוד דא"א שנחלק כי חלוי הימין נתלכש באבא וחלוי השמאל נתלכש באימא צב' היסודות שלהם ויסוד דאריך נק' שופר שהוא לר מלמעלה ורחצ מלמטה והטפה הית' כלולה מאש מים רוח והוא קול דנפיק מגו שופר והשפייע הטפה צסוד זוג צעטרה שלו : לדיק כתמר. הוא יסוד א"א שהוא כלול זכר ונקבה כתמר :

וּבְיַסְדוֹתָא להמתי' סוד לסימנא בעלמא ולומר כי זהו כוונת הכתו' לדיק כתמר יפרח כי בתחלת ההשקפה והעיון יאמר האומר כי ז"א כולו דין גמור יען הכתו' לוח ככרוכי' ואו' כי יי"א אלהיך חש אוכלה הוא אל קנא וכתו' אל קנא ונוקס יי"א ומקראות אחרים כיולא באלו ועיד כי ז"א נפי' מגו אימא דדינין מסערין מינה ונק' צולינא דקדרוניתא וגם סוד העיצור והקטנות שהם דינין ועוד כי נעשה מצירורי המלכים אשר צעפר יסודם : ועם היות שכל אלו הצחי' הם דינין קדושים וטהורים עכ"ז הם כמרחק שמיא מארעא לגבי הרחמים וודאי כי גריעי טפי מסוד הרחמים : ועיד שהוא עולה צבינה צסו' חור חוזר שהוא דין כנודע : לכן צא דוד הע"ה ליחסו אחר אהרן הכהן הגדול אצ הרחמים פשוטים רחמי רחמינו ואמר לדיק כתמר יפרח והוא

א במדבר ל"ג ג'.

סתימא' היא כלולה מי"ם ויסוד ומ' שבה הם חיד וגרון ומזדווגים זה בזה וזו החכמה יש בה ע"צ ס"ג מ"ה צ"ן וילאה הטפה משם ע"צ ועברה דרך מעבר בעלמא דרך ס"ג וירדה למ"ה וצ"ן שהם שורש ז"ן וטפה זו היא לורת י' ויש בהג' קולים והם סוד ג' אותיות יה"ו שהם חצ"ד משם נמשכה הטפה ויען לא ילאה רק מג' ע"צ מ"ה צ"ן לריך שיהיו ג' יה"ו כמלוי ע"צ מ"ה צ"ן אמנם להיות כי עברה דרך ס"ג לריך שיהיה נרמז בטפה זו שם ס"ג והוא כי ג' יה"ו גי' ס"ג ומג"ר של זו החכמה נמשך שם יה"ו במלוי יודי"ן שהוא צגי' נ"ז. ומג' אמלעיות נמשך שם יה"ו במלוי אלפין שהוא

צדיק

צגי' ע"ל : ומג' אחרונות יה"ו דההי"ן העולה מ"צ ושנים הא' הם מתלכשים ציה"ו האחרון ויורדים ליסוד הוא החיד ועיקר הגלוי הוא שם יה"ו דההי"ן העולה מ"צ וב' הראשונים מתלכשים בו ומגרו' שהוא מ' עולים צ' טפות מ"ן כי כל טפת מ"ד לריך שיהיו צ' ממיינ נוקצין כנגדה והם צ"פ מ"צ ובגרון הזה יש בו צ' צחי' ימין ושמאל שמשם נעשו צ' כתרים לאו"א ויען הגרון הוא צחי' אימא כל הצחי' אלו הם צחי' אחי"ה וכמו שג' יה"ו נתחלקו צי"ם של החכמה נתחלקו ג"כ שש. אחיה כי צג"ר צ' אחיה דיודין. ובג' אמלעיו' צ' אחיה דאלפין ובג"א צ' אחיה דההי"ן וטפת מ"ן עולה ממטה למעלה ד' אחי"ה תחתונים נכללים צב' העליונים וכל אחיה מאלו העליונים הם פשוט ומלא ומלוי דמלוי הם מ"צ אותיות והם צ' מ"צ כנגד מ"צ א' של יה"ו וב"פ אחיה עולה מ"צ ולהיות זוג זה צפה נק' זוג דנשיקין ואח"כ ירדו ליסוד א"א :

רב ברכות. יורה דעה כי נלח דא"א נתלכש באבא והוד באימא ויסוד הוא סוד הדעת המכריע נתלכש צב' היסודות דאו"א חלוי ימין באבא וחלוי שמאל באימא והנה א"א הוא כלול זכר ונקבה וע"י התלכשותו צב' היסודות האלו שהם זכר ונקבה ממש אז שמש היסוד בעטרה שהיא צחי' נקבה ונתן בה טפו' הנמשכו' מחיד וגרון דחכ' והוליא את חילוניות

חילוניות

חילוניות זעיר ג' כלילן בג' והנקבה בסוד פסיעה לזכר
ויען הוא כלול מזכר ונקבה חליו ימין זכר וחליו שמאל
נקבה נתעברה עטרה מביא' א' וז"ס ראוזן שהוא
מטיפה א' וז"ס כל מעיכות של בית ר' תמר שמן כי

והוא דוגמת קודם להוכיח שלשלת היחס קדוש וזרוך
מלא רחמים ולהיות שאין בא"ח בחי' נקבה גלויה ולא
משכחת ולד כי אס ע"י זכר ונקבה לזה הקדי' ואמר
גדיק כתמר יפרח כלו' שיסוד א"ח הנק' לדיק הוא

נמשך מכח הזה דא"ח להם
שהוא כלול כתמר ולכן לא
הולרכו לביאה צ' וזה היסוד
דא"ח הוא השופר דנפיק

צדיק כתמר יפרח :

ויבואו

מניה קול כלול מג' אש רוח מים : וביאור הפנין הוא
כי מחלית ז"ן שהם נלח וחסד וחלי יסוד וחלי ה"ת וחלי
מ' מלבישים לנלח וחלי יסוד ימיני דא"ח והם מלובשי'
תוך אבא המלביש עליהם : ומחלית השמאלי דז"ן שהם
הו"ד וגבו' וחלי שמאלי דיסוד וחלי השמאלי דת"ת ומ'
מלבישי' על הוד וחלי יסוד השמאלי דא"ח ואח"ך אימא
מלבישת עליהם והיסוד דא"ח כפי זה חליו באבא וחליו
באימא וטפת הזווג דא"ח ביסוד שלו הם עומדות ממש
תוך צ' היסודות דחו"א ואז היסוד דא"ח הכפיע ונתן
טיפות שלו תוך יסוד אבא ונתערבו שם במחלית ימני
דז"ן ואז אבא נתן הכל בסוד זווג תוך אימ' : טנין זווג
א"ח

דינין גמורים וקשים. כלבנון שהוא סוד א"ח לזבן העליון
ישגא ומשם מולאו וזרוק חוטרך אחוירא וכו' ואמר
שחולים בבית ה' להורות אופן הזווג כי עם היות שיסוד
א"ח כלול מזכר ונקבה כתמר ואמרנו שגדווג מניה וביה
עכ"ז לא יספיק זה להולדת ז"א כי אין בא"ח בחי' נקבה
גלויה ולהיות וולד לריך שיביה זכר ממש ודאי
ונקבה גלויה ובא"ח ליכא אלא בחי' נקבה לבד לז"א
שחולים בבית ה' ר"ל כי ו"ק ז"א נשתלו בבית יי"א
דהיינו שנתלבש חליו ימני של יסוד אריך באבא וגם
נתלבש חליו השמאלי באימא ז"ס שחולים בבית ה'
בחלרות אלהינו וגו' כי ה' אלהינו הם חו"א שהם זכר
ודאי ונקבה ודאית גלויה אימא וע"י אותו התלבשות

נודווג א"ח מניה וביה יסוד עם העטרה ומשם ילא ז"א ומאיתו הזווג הקדוש הוא שורשו והזכר שם בית באבא
ושם חלר באימא להיות כי מוחין דאבא הם נכנסים תוך מוחין דאימא ואח"כ נכנסים בזעיר ואבא גניז גו אימא
ואמר חלרות צ' לרמוז על בינה ותצונה ותצונה ג' הנכנסת בז"א וכולם הם באימא ועם היות דנפיק מגו שופר
בינה דינין מתערין וכל בחי' הדינין שזכרנו עכ"ז עוד בימי הגדלות והמוחין ינובון בשיבה אלו הו"ק ויהיה ז"א
מלא רחמים מלא זכיות וכוונת כל זה האמור הוא להגיד כי ישר דבר ה' כי ז"א בא באור ישר מזווג דנשיקין
בסוד ח"ך וגרון בפומא דא"ח לסוד זווג היסוד דא"ח מניה וביה ועם היות כי הוא לורי המורה על חווק ותוקף
הדין לא עולתה בו פי' שאין בו דבר עקום המורה על אור חוזר ודין וז"ס מ"ש ז"ל על הים נגלה כגבור איש
מלחמה ובמעמד הר סיני כזקן מלא רחמי' ע"כ וכשהרליתי הדברים האלה לפני גדול הדור חסידא ופרישא
חסיד ועניו כמה"ר יהודה ן' עטר וייטב הדבר בעיניו טהר ידים הוסיף אומץ למ"ש וא"ל כי בית ה' רמוז לאבא
בית דבראשית חכמה אבא :

עוד נ"ל הצעיר להמתיק סוד ולומר כי זהו כוונת הפ' מפי עוללים ויונקים יסדת עז כי עז היא התורה הוא
סוד ז"א ועוללים ויונקים הם א"ח ואו"א היונקים מתרין פרקין תתאין דנ"ה דעתיק הנק' דדי בהמה וא"ח
ואו"א ינקו משם צעת אלילותם וז"ס מפי לרמוז על זווג הנשיקין הנעשה צפי דאריך ומיעוט עוללים ויונקים
הם צ' צ' והם א"ח ואו"א כי א"ח כלול מדרך ונקב' ומהזווגים הנו' יסדת עז שהוא ז"א וזהו שסיים למען
לורריך כדי שלא יתאחזו בו החילונים לזה יסדתו מפי עוללים שהוא א"ח רחמים גמורים : עוד נ"ל ליטב ע"פ
זאת ההקדמה מש"ה כי שפתי כהן ישמרו דעת והוא כי נודע כי דעת דעתיק נתלבש גו אחוירא ונתפשט עד הפה
דא"ח הכהן הגדול והשפתים הם שומרים וסוגרים על דעת דעתיק ותורה יבקשו מפיהו על זווג דנשיקין שהוא בסוד
הפה דא"ח שהוא שורש ז"א הנק' תורה ונתן טעם לדבר ואמר כי מלאך יי"א לבאות הוא כלו' כי ז"א מלביש
לנ"ה דאריך הנק' לבאות כי חו"א מלבישים אותו מן הגרון עד הטבור וזו"ן מלבישים אותו מטבורו ועד רגליו ולכן
הולך האריך לעשות אלו הזווגים מניה וביה כדי שילא משם ז"א להלבישו מטיבורו ועד רגליו שהוא מגולה :
עוד ג"ל להמתיק סוד במ"ש כי ז"א שורשו מא"ח ע"פ (יתרו) ואחס תהיה לי ממלכה כהנים והוא כי הו"א אומר

למשה

(יג)

א תהלים ס"ב י"ג.

למשה הוא יסוד אבא שיאמר אל בני יש' דור המדבר הם ההארות יסוד אבא כנודע ועל ידם יבואו לו האורות
י"ם דאריך הנק' כהנים חסדים קן הימין כי לית שמאלא בהאי עתיקא הוא א"א וז"ש ואתם תהיו מהוים לי
ומבפיעים לי ממלכת כהנים הארת הי"ם דאריך כי אתם שאתם דור המדבר בחים מהארת יסוד אבא וזהו
שסיים אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל דור המדבר שהם האורות יסוד אבא : א"כ בני ישראל יש"ם הנעשה
פרלופו מד' החתונות דאבא

וַיָּבֹאוּ אֶל מֹשֶׁה בְּסוּד אוֹרָה.

ומים

א"א. דע כי א"א נה"י שלו
נתלכשו בחג"ת אשר שם או"א
ונתלכשו בחג"ת דאו"א ומכ

והוא סמוך לז"א. וז"ס"ה
(תהלים) ואני תפלתי לך
י"א וגו' והוא דע"ה או'

הנה"י דא"א ילאה הטפה כלולה מכחם דרך היסוד
דא"א ואלו הנה"י דא"א הם ג' טפים דסגול נמלא כי
חין בחי' הז"א רק ג' קלוות שהם נה"י אלא שהם
כלולות בחג"ת דיליה דוגמת א"א. אמנם אחר שגולד
והגדיל ונעשה ט"ם גמורות מלבישים את א"א היה כי
גם א"א נתפשטו רגליו למטה ואינו ג' גו' כמו עתה
וז"ס מן המלך קראתי יה והוא כי יסוד דא"א נק'
שופ' בסוד ויהי יוסף יפה חואר לשון שופרי ושפיר וגם
כי הוא כלול יולא ממנו הקול זעיר כלול אש רוח מים
שהם נה"י ויסוד דא"א רחב מלמטה ולר מלמעלה כמו
השופר ומיסוד דא"א נמשכו לאו"א וזהו מן המלך של
השופר התחלתי לקרא לאו"א שהם י"ה ולמט' במרחב
של השופר הוא סוד היסוד דא"א שם ענני י"ה וקבלו
הטפה ההיא לתקנה בסוד העבור :

כי עיקר תפלתו הוא שיבא לה' עת רלון כלומר
שיתגלה מלח הרלון ששם יסוד דעתיק כדי שיאיר
הא"א עין בעין כך ה' ז"א כי אז החיוורתי והנימין
שיורדין על המלח מסתלקין ללודין ב' פחות הראש
ששם שורשי זו"ן ב' הוי"ת באתצ"ם מלפ"ן מלפ"ן העול'
ש' כמנין אלהים דיודי"ן ומאירים החיוורתי והנימין
באות' השמות ז"ס אלהים ברוב חסדיך שאז ב' מלפ"ן
שהם אלהים שלא יכלו להתגלות שם ונעשו מלפ"ן
העו' אלהים אז יהיו ברוב חסדים : א"כ ברוב חסדיך
כלו' ברוב חסדיך ענני וכפי האמת אינו חסד גמור
שתענני אלא אמת כלו' חסד של אמת וז"ס עניני
באמת מפני שעיקר תפלתי היא על ישעך : א"כ ואני
שהיא מ' אני מתפלל שתהיה לך ה' הוי"ה וקידושך
ופקדת נוך : א"כ ואני אותיו' אי"ן הוא א"א אני
מתפלל שתהיה השפעתו לך י"א ז"א וזה ודאי יהיה
בעת רלון כלו' בהגלות מלח הרלון : ועוד נ"ל להמתי'

וַיָּבֹאוּ אֶל מֹשֶׁה. יורה דעה כי אש רוח מים
הנזכרים

סוד עם מש"ל שהטפה היוולדת מיסוד דא"א היא כלולה מאש מים ורוח ולומר כי זה רמז הכתו' באו'
כי הוא אמר ויהי והוא כי מלת הוא מורה על הנעלם והנסתר שהוא א"א אמר ר"ת אש מים רוח לרמז על
זוג א"א שילאה הטפה כלולה מאמ"ר לסוד הזעיר בסוד קול דנפיק מגו שופר קול הוא ז"א שופר הוא יסוד
אריך לר מלמעלה ורחב מלמטה ואח"כ הוא ליה וגרם זוג באו"א ואתם הטפות וזירורי הכלים הוצרכו בצטן
אימא בסוד עפת ההזרעה כמ"ס האר"י ז"ל ע"פ ארחי ורבעי זרית כי טפת ההזרעה היא החלב והזירורין
עמדו ונעשה מהם הולד כמו שמעמידים הגבינה והשאר יולא בסוד מי הקום וז"ס הוא ליה ויעמוד כי זו
ההעמדה והקיפוי היתה בהסכמתו והוא ליה לאו"א אצל טפה א' ילאה ממנו כלולה מאמ"ר בסוד קול כלול
מאמ"ר דנפיי' מגו שופר :

וַיָּבֹאוּ אֶל מֹשֶׁה. יבין שמועה כי אלו הג' הנז' אמ"ר הטפה הכלולה מהם נכנסת ציסוד אבא הנק' משה
ונעש' שם אור ונתן יסוד אבא אותו האור בסוד זוג באימא וכשנכנסה הטפה בצטן האימא עם המ"ן
דידה נעשו הכל מים ואחר שגולד נעשה רקיע ואלו הג' הנז' אור מים רקיע שסי' ג"כ אמ"ר כמו הראשונים
היוולדים מיסוד אריך בסוד קול דנפיק מגו שופר אלו הג' שניים הם סוד מדה משקל משורה כי האור נמדד
ע"י המשקל לדעת אש עפת האור היא כבדה או קלה והכבדה יכולה להתפשט למטה הרבה והקלה אינה יכולה
להתפשט הרבה : והמים הם נמדדים ע"י המשורה שהוא כלי הלח : והרקיע שהוא קשה כמו הקרקעות
ודברים יבישים נמדד במדה באמה ואלו הג' הם בחי' הא"ז הנקרא' תורה לכן סיימתי זה הבית בפ' זאת
חקת התורה :

וַיָּבֹאוּ כי זה כוונת הכתיב אשר צי' לעיל כי הוא אמר ויהי בדרך אחרת והוא כי יסוד דאבא הנעלם אמר
הכתו'

הנזכרים נכנסו ביסוד אבא הנק' משה ונעשית הטפה אור מים רקיע ודע כי ענין אל' ז"א איהו צחי' אור מים רקיע האור הוא צחי' טיפת אבא נמשכה עד היסוד בו ומשם אל יסוד אימא ושם נעשית צחי' מים ואחר לידתה את ז"ן הטפה ההיא נעשי' צחי' רקיע ואלו הן ג' צחי' מדה משקל משורה וצחי' האור נשקלת ע"י המשקל המשובח שבכולם והוא סוד הדעת כי שם הו' ברית לשון והיכר הדבר אם כבד אם קל הוא ע"י המשקל כי הטפה נמשכת דרך הדעת מהחכמ' ושם נשקלת אם הו' כבדה יורדת למטה ומתפשטת ואם היא קלה אינה יורדת להתפשט למטה הרבה : גם נק' הדעת בשם משקל כי דעה העליון שמשם יורד השפע אל או"א להזדווג הוא מזל קדישא דדיקנא דאו"א והם צ' מזלו' נולד ח' ונקא י"ג : וה"ח הוא הויה דיודי"ן ומתלבש בי"ג שהוא אהיה והויה דיודי"ן יש בה ד' יודי"ן הם מ' וכל א' כלולה מו' הרי ש"ק. וכ"ו עם ד' אותיות הפשוט הם ל' הרי משקל : וכל המדרגות האלו מדה לדבר היבש כמו הקרקעות והבגדים הם נמדדים באמה והוא סוד מדידת הרקיע. והמשקל הוא לדעת אם כבד או קל אם יתפשט האור למטה למטה הוא צחינת האור : והמשורה הוא לדבר הלח הוא סוד המים וצוה השם של הויה דיודין נרמזו כל הג' מדירות מדה משקל משורה וכולם מתחילים באות מ' הוא כנגד ד' יודי"ן לרמזו כי בשם זה הגו' הם נמדדים כולם :

ברים ונילוול. יורה דעה כי יש ג' צחי' בז"א והם אורות נילוול כלים וכבר צי' לעיל כי הזווג דאו"א הוא צחינתם נעשים צ' פרלופי' הד' הגו' שהם או"א ויש"ם ותצוג' והנה הרושם של יסוד הבינה שהוא החוזה דכללות שם הם נכנסים האורות ובמקום החתך שהו' ראש התצוגה במקום אשר מתחברי' הצ' פרלופים בינה ותצוגה הוא יסוד של הכללות שם נכנסים הנילוול והרושם של יסוד התצוגה צחינתה נפרדת שם הוא מקום הכלים : והענין כי האורות זמן א ויקרא י"ט ל"ה. ב במדבר י"ט ב'. ג תמיד פ"א. ד תהלים ס"ה ז'.

הכתו' עליו הוא לשון נסת' ואח"כ ר"ת אור מים רקיע כי מיסוד אבא ילא אור ונעשה מים בתוך הבינה ולאחר הלידה נעשה רקיע ואותו הרקיע הוא לוח ויעמוד ומלת הוא הצ' קאי על א"א : א"ג על יסוד אימא כי לוח ויעמוד ומלת הוא השני קאי על א"א : א"ג על יסוד אבא כי לוח ויעמוד בהסכמתו ובמאמרו צרח שחקים דאיקריו מיא ואיתעביר רקיע :

ברים ונילוול' ומאורים. יבין שמועה כי הכלים והנילוול' והאורו' של ז"א הם מתעצרים בצטן האימא כל א' מהם במקום א' והוא כי יש צחי' ג' יסודות באימא שהם יסוד שלה כשהיתה נפרדת אותו המקום ששם רושם יסוד נכנסים שם האורות : והגלו' נכנסים ביסוד הכללות שהוא צראש הבינה מקום החתך ומקום הכלים הוא ברושם יסוד התצוגה כשהיתה נפרדת מהבינה כי צעת הזווג והעיבור בינה ותצוגה נעשים פרלופ' א' : כהנים. כנוי לג' הגו' אנ"ך : ומקו' חתך. פי' שהמקום אשר הית' נפרדת הבינ' מהתצוג' והיתה נחשכת כשנפרי' לצ' פרלופי' שם הוא יסוד של הכללות באותו המקו' נכנסו' הנילוול' : אלהים מושיב וגו'. פי' כי צעת הלידה מוליא אותם בסוד ולד :

ונ"ל להמתיק סוד עז"ה ולו' כי אלהים היא הבינה הנק' אלהים כמ"ש דדינין מתערין מינה ונק' צוליגא דקדרוגיתא : יחידים הם ו"ק זעיר שהיו בסוד רפ"ר נפרדי' זה ע"ג זה : ביתה הוא סוד האלי' שהיו בצריא' ועכשיו צעת העיבור עלו באלי' כי הבית רמז אל אלי' : מוליא אסירים שהיו צבי"ע טבועים בין הקליפו' : ואך סוררים הם החילונים שכנו לחיחה כי אותם האורו' היו מחיים ומלחלים אותם ועכשיו הם שוכנים ביוצם כי אין להם אלא יניקה מועטת : עוד נ"ל להמתיק סוד עז"ה הנה אדני גלגל על חומת אנ"ך ובידו אנ"ך והוא כי אבא הנק' נוקב' לגבי הכתר עומד

הוא מקום הכלים : והענין כי האורות זמן תקוגם

ומים נעשו בסוד ההרה.
ורקיע סוד מדה משקל ומשורה.
זאת חקת התורה :
ברים וניצוצות ומאורים.
בשלישה מקומות כהנים שומרים.
ב' יסודות ומקום חתך חיי בשורים.
אלהים מושיב יחידים ביתה
מוציא אסירים :

אור

עומד על חומת הוא אימא כי הנקבות נק' חומה : ואנ"ך ר"ת אורות נילולי' כלים : וזידו ר"ל כי המחשבה שהוא אבא הוצרכו תחלה האורות והכלים והנילוולות דמחשבה איתבריר כולא :

אור נולר. יצין שמועה

כי מולא דדיקנא עילאה דאריך הנק' נולר מזל הח' יש בו ג' היות דע"צ יש בהם י"ב יודין ולכן הכלים הם עומדי' בסוד עיצור י"ב חדשים כדי לשאוב אור הי"ב יודי"ן יוד א' בכל חודש שהם דינין ולריכין להמתק : כי כן דבר המלך פי' המאלי' העליון חפץ ורלה שימתקו הדינין : **מדת** משורה. יצין שמוע' כי הבינה שהי' ה' והיא על שמים שהוא ת"ת נעשי' משורה למים כי בהיות ז"ן בצטן אימא הם נעשים מים ולריכין להמדד ע"י המשורה היא ה' א'

מדת משורה. יורה

דעה כי בהיות

ז"א צבחי' אור היה נמדד

ע"י ההוא אבנא דאתקרי י'

ועתה שהוא צתוך הבינה והוא צחי' מים לריך להמדד

ע"י המשורה שהוא כלי הלח וה' עלאה היא נעשי'

צחי' משורה שהוא צחי' ליור מקום מקובץ צבית קבול

לקבל צתובו אותה טפה כשיעור המים עלמס שלא

יתפשטו ויתפזרו : והענין כי טפה זו נמשכת מן החכמ'

שהו' ע"צ דיודי"ן בגי' חסד והחסד הוא צחי' מים

ועתה נעשה הז"א צסוד ג' כלילן בג' שהו' סוד ויסע

ויצא ויט שמהם יולא שס ע"צ וכל שס ע"צ הזה הוא

צחסד והוא צסוד חסד שצחסד וחס' שצגבו' וחסד

שצת"ת ואלו המים היה בהם צחי' ע"צ מיני מים שילאו

מצחי' שס ע"צ והיו כולם מעורבי' בטפה ההיא והבינה

נעשית משורה לכל א' מאלו הע"צ רוחות מים כדי

שכל א' יהיה נכלל מחצירו וז"ס ע"צ גשרים של מיני

החסד שהם צחי' ע"צ לנורות אשר צית קבול המים

ההם כל כח א' בלנור א' מיוחד אליו ואלו הע"צ מיני

מים שהם ז"ן הם ג"כ נ' מיני מים צסוד פ' שמע

וצרוך שס כי אלו הפסוקי' סוד שמע צזעיר וצרוך

צמ' ויש צפ' שמע כ"ה איתוון וצפ' צרוך כ"ד איתוון וכד אשתלים משכנא פי' כשנשלמ' הנקבה גם היא חוזרת

אור נוצר יש בו י"ב יודין.

בסודם הכלים החדשים עומדין.

לשאוב מימיהם להמתיק סוד

הדין.

כי בן דבר המלך לפני כל ידעי

דת ודין :

מדת משורה היא ה' על שמים.

בסוד ע"ב גשרים וע"ב מיני מים.

הם ג' חסדים בג' ידיים.

מי מדד בשעלו מים :

שיעור

אימא והיא נעשית ע"צ גשרים כלו' לנורות כדי לקבל המים כי המים צאים משם ע"צ שהוא בגי' חסד והחסד הוא צחי' המים : הם ג' חסדים. פי' חסד דחסד וחסד דגבו' וחסד דת"ת שהם ג' ידיים יד הגדולה יד החזקה יד הרמה כי הז"א נעשי' צבחי' ג' כלילן בג' הם סוד ויסע ויצא ויט שהג' פסוקי' הם הג' חסדים שזכרנו דחג"ת צענין שז"ן הם סוד ע"צ מיני מים וע"צ גשרים והם סוד נ' כי פסוק שמע ופ' צשכמל"ו יש בהם כ"ה וכ"ד איתוון שהם נ' חסד א' וכ"ד אשתלים משכנא גם הנקבה נעשית כ"ה והם נ' ונמדדים ע"י נש"צ ועפת הנקבה היא ה"ג כל א' כלולה מי' הרי נ' והם ה' אלצעות היד שהם החופין שהם שעולן והח' טפת הדכורא כל א' כלול מי' הם נ' והחסדים נמדדים ע"י הגבו' שהוא חופן היד ה' אלצעות ולזה סיימתי זה הבית בזה הפ' מי מדד מי היא בינה נ' שערם צשעלו הם הג' ה' אלצעות והמים

צמ' ויש צפ' שמע כ"ה איתוון וצפ' צרוך כ"ד איתוון וכד אשתלים משכנא פי' כשנשלמ' הנקבה גם היא חוזרת

א אסתר א' י"ג. ב ישעי' י"ב.

חוזרת כ"ה והס' מיני מים והס' נמדדים ע"י נש"כ
 כהיותם בסוד העיבור וז"ס מי מדד בשעלו מים :
 מהר"ח ז"ל כתב שהנ"ל הוא כי טפת הזכר הוא הח'
 הנמשכים מע"כ ולהיותם משם הם בסוד ע"כ מיני
 והמים הם ג"כ בסוד ה"ח וכל א' כלול מי' הרי כ' :

שיעור העיבור יבין שמוע' כי הז"ח כשהוא בסוד
 העבור סוד ג' גו' ג' ואין מתגלים בו רק
 הג' תחתונה נה"י וביניקה מתפשטי' בו כל הו"ק :
 ונ"ר כי ז"ס ויגדל הילד
 ויגמל כי צעת היניקה
 הוא כפלים ממה שהיה
 צעת העיבור : ואלו הצ'
 צחי' הם קטנות ודין כי
 המוחין שיש בו אז הוא
 מאלהים אבל בזמן המוחין
 האמתיים שהם חצ"ד אזי יש
 לו מוחין דהויות סוד הרחמי'
 טוב מצנים : א"כ טוב
 מכל צחי' צ"ן דנקודות שיש
 להם עיבור יניקה ומוחין

שיעור העיבור ג' תחתונות.
וביניקה יש והוא דין סוד קטנות.
ועת המוחין הוא רחמן איש
אמונות.

טוב מְפָנִים וּמְפָנֹת :

הַמוֹחִין הַיּוֹת מְאֻרֹת גְּדוּלִים.

וקרום

בנות פי' נקבות שילאו מנקודות צ"ן :
המוחין הויות. יבין שמועה כי המוחין שהם הויות
 נעשו מהאורות של המלכים קרומות של
 המוחין

והבן זה : והנה גם המשורה נק' מדה אלא שהיא מדה
 הלח ומד"ה צגי' מ"ט שהם כ"ה בזעי' וכ"ד צניקב'
 כי צינה נעשי' מדה אל מ"ט אחרון דמימי זי"ן וכד
 משכנ' אישתלים והיתה גם המ' כ"ה הוא ע"י הכולל

של תיצת מדה הם כ' כ"ה כ"ה וגם בעבור עלמו היו הג' צחי' אמ"ר :

שיעור העיבור יורה דעה כי ג' זמנים יש לז"ח הא' הוא זמן העיבור שאז היו ג' גו' ג' ואינם מתגלים
 כי אס' ג' תחתונות צ' זמן היניקה שאז מתפשטי' כל הו"ק ג' הוא עיבור צ' דמוחין דגדלות שאז הוא
 שלם בכל י"ס ובכל א' מג' זמנים אלו הוא שלם מי"ס אבל אינם נחשבים כי המוחין בזמן העיבור הם כאבן וג'
 אמלעיות אינם מתגלים בו וכל שיעור העובר הוא ג' תחתונו' לצד לכן אין נחשבים אלא לג' תחתונו' לצד :
 ובזמן היניקה מתארכין הו"ק שלו וגגלים והשכל מתעורר קלת להבין הדברים הנריכים אל התינוק אבל עדיין
 שכלו אטום לכן אינם נחשבים המוחין לכלום עם היות שהוא כלול מהם ובהיותו בן י"ג שנה ויוס א' הוא
 מיושב בדעתו וסוד הענין הוא כי התינוק כל זמן שהוא קטן הוא אכזרי ובעל חמה כי הוא תכלית הגבו' והדין
 וכל מה שהולך וגדל מתישב בדעתו ומתבטל האכזריות והכעס והחימה ממנו כי הזקנה והשיבה גורמים הרחמים
 והקטנות גורם האכזריות והכעס והחמה והדין ולזה הטעם נקרא א"ח עתיקא דעתיקין בסוד השיבה הגדולה
 מהזקנה ואז"ח נק' זקנים כי יש בהם גילוי מועט אל הדין ונק' זקנים ולא עתיקין אך זעיר שהוא דין וגבורו'
 מתגלים בו ואית ציה ימינא ושמאלא וכמה גבורן סומקן איתפשטו ציה אפי' צריסיה לכן נמשל לקטן ונק' צסס
 זעיר אנפין וא"ח כולא ימינא רחמי גו רחמי :

כרר העולה כי בכל ג' זמנים עיבור ויניקה ומוחין יש בו י"ס ומוחין אלא שהמוחין של העיבור הם דינין
 גמורים אלהים. והמוחין דיניקה הם ג"כ אלהים אבל לא כל כך גמורים והם שמות אלהים
 ועדין החילונים נאחזים בהם ויונקים משם אך בעיבור שני דמוחין דגדלות הם הויות רחמים גמורים ונסתלקו
 החילונים מלינק מהם ובחינה שהיא נקראת מוחין ממש עיקריים :

המוחין הויות מאורות גדולים. יורה דעה כי המוחין יש בהם ג' צחי' אורות ונילוות וכלים והוא כי
 בעלם הגולגולת יש בו ג' חללים לג' מוחין והם כמו כלים והם נעשים מצחי' הכלים אשר נשברו
 מהמלכים וגם יש צמוחין קרום והוא נעשה מהנילוות שנשחרו בכלים בסוד הכל דגרמי וגם יש צמוחין צסר זך
 מאד והוא המוח והוא נעשה מהאורות והם צחי' נפש ממש של הכלים והם הויות ולא שמות של אלהים ומהנילוו'
 נעש'

(יד)

א ישי' נ"ו ה'.

המוחין נעשו מהניולוי שגשגרו בכלים צסוד הכל דגרמי ומקו' החלל אשר צראש שהמוחין נתונים צתוכס נעשים מצחי' הכלים שגשגרו מהמלכים : וללס חצ ואס. פי' כי המוחין הם דמות פרלוקף המחיה את ז"א והנה צזמן העיצור מזדווגים או"א צצחי' כלים חילוני' שלהס ומולידין לו נפש שצו ונעשה ללס א' ומחלצס צחוק כלים החילוני' של הצבונה ונכנסים צו"א צסוד נפש שצו ונכנס צחוק כלים החילוני' דז"א להחיותו צזמן העיצור :

צימי העיצור הם הויות והענין הוא כי הנה המוחין הם צחי' נפש וחיות אל הז"א והוא דמות פרלוקף א' זך ורוחני מאד שלס צי"ס ומתפשט חוק גופו להחיותו ויש צו ג' צחי' נגד אותיות ללס : ל' הוא אור הפנימי ל"ס שני מקיפים והוא כלול מאו"א כי יש ללס מלד אצא

וְקָרוֹם מְנִיצוּיָן וְכָלִים מְכַרִּים.
וְצִלָּם אָב וְאִם בְּתַבּוּנָה נְכַלְלִים.
וְהֵנָּה הוּא נְחַבָּא אֶד הַכְּלָיִם :
בְּיַנְיָקָה בּו דַּעַת בֵּין רַעִים אֶהוּבִים.
לֹא כֵן בְּעִיבּוּר כִּי אֵיֶלֶת אֶהוּבִים.

וללס מלד אימא והס זה צחוק זה ללס דאצא צחוק ללס דאימא ומ' דללס צאה מלוצסת צחוק חצ"ד דתצונה ול' חוק חג"ת דתצונה ול' חוק נה"י דתצונה: גם יש צחי' אחרת כי אלו המוחין צצחי' האורות שלהם יש צ' צחי' נר"ן

ביניקה צו דעת. יצין שמועה כי צזמן העיצור לא היו צו רק צ' מוחין חו"צ לא כן ביניקה נתוסף

פנימיים ונר"ן מקיפים וכל אלו הצחי' הם צכל ג' זמנים הנו' עיצור ויניקה ומוחין והפרס שיש ציניהס הוא כי הנה כל ספי' וספי' יש צבה ג' צחי' כלים. חילון ואמלעי ופנימי ונכגדס ג' מיני אורות מחלצסים צתוכס זהס נפש צכלי חילון רוח צכלי אמלעי נשמה צכלי פנימי וצהיות ז"א צעיצור צמעו אמו מזדווגים או"א צצחי' כלים חילונים שלהס צחי' נפש שלהס פנימי ומקיף ומולידין צחי' מוחין אל הצעי' צימי העיצור והס סוד נפש שצו ונעשה ללס א' מחלצס צחוק חילוניות הכלים של הצבונה ונכנסים צחוק כלים דז"א להחיותו צימי העיצור והאורו' הפנימיים נכנסים תחלה צסוד ל' דללס והמקיפי' שהס ל"מ דללס נשאר' צסוד אורות מקיפים על אלו הכלים צצחי' חילוניות עלמו מצחוק שלו ומצחוקן של הצבונה עלמה צאופן כי האור הפנימי של המוחין הוא חוק כלים החילונים של הצבונה והמקיפים של המוחין הם מחוק הכלים החילוני' של הזעיר עלמו: והרי נת' ענין המוחין של העיצור צצחי' עלמן וצצחי' לצושיהס שהס הכלים החילוני' דתצו':

ביניקה צו דעת. יורה דעה כי כמו שיש הפרס צין עיצור צ' דמוחין לצ' הצחי' יניקה ועצור א' שאלו הם דינין וזה רחמים: גם יש הפרס צין עיצור א' ליניקה והוא כי התינוק צימי העיצור אין צו דעת כלל והמוחין שלו הם כאצן דומס וציניקה יש צו קלת דעת לדצרים הנריכים אליו לצבות כדי שירחמו עליו ויניקוהו וכן עז"ה והוא כי צזמן העיצור אין צו רק חו"צ אצל דעת אין צו כלל וציניקה מתגלה צו מוח דדעת וגס חו"צ שיש צו צימי העיצור הם סתומים אצל ביניקה הדעת מגדיל את חו"צ ומתגלים והטעם כי צימי העיצור הם דינין גמורים ויש שס אחיזה לחילונים מאד ועיקר אחיזתם הוא צחסדים המגולים של הדעת: גם ט"א כי הדעת הוא לצוכך הזוו' כי משס צאה הטפה צסוד וידע אדם ולכן עד שיוולד ותהיה צו צחי' הגקצה אז יתגלה צו הדעת: עוד טעם ג' כי המוחין דז"א צחי' מלוצסים חוק כלים החילונים של נה"י של הצבונה והצבו' צצחי' כלים החילוני' שלה אין צבה צחי' יסוד כי ג' צחי' כלי' הם צכל ספי' וספי' ויסוד הצבונה הכלי חילון אינו דצק שפתותיו זו צו וצ' הכלים האחרים הם דצוקים ולכן צזמן העיצור שהמוחין שלו הם מלוצסים צכלים חילונים דתצו' ואין שס צכלים החילונים צחי' יסוד לכן לא ניתן הדעת צצובר: וא"ת למה צתחלה היס כן הענין הוא כי כל אחיזת החילוני' הוא צצוקבא ומה גם ציסוד שלה שסס מתקצטים כל הגצו' והדינין שהס צחי' מ"ן כי כל חשקס וסאוחס להטיל צבה זוהמ' צחובה ולצא עליה ולינק כל השפע הנשפע מלמעלה כי שס הוא קיצוץ כל השפע ושס הוא מקור השפע הנשפע לכל העולמות וצפרט צכלי החילון שלה שסס ודאי דינין גמורים ואס היס שס צחי' יסוד

היו יונקים החילונים כל השפע והיה להם אחיזה גדולה
 זו ולכן לא היה שם בחי' יסוד אמנם הצ' כלים פנימי'
 אין שם אחיזה כ"כ אל החילונים כמו הכלי חילון כי
 אין שם דינין גמורים ולכן אין זו דעת וז"ס אם אין
 בינה אין דעה ומה שלא היה
 דעת בבחי' הללם דאזא כי
 אזא ודאי יש זו ג' בחי'
 בכלים הנז' בכלים החילוני'
 שבו כי גם שיתאחזו זו
 בסוד העורלה עכ"ז אין
 אחיזתם כ"כ גדולה כמו
 בנקבה שהאחיזה בה תהיה
 גדולה יותר מדאי הטעם
 הוא כי ללם דאזא מתלבש
 תוך ללם דאימא כי אזא
 גניז וטמיר תדיר גו אימא
 וכיון שאין בחי' יסוד אימא
 בחילוניותה איך יתלבש שם

**אין לה כלי חיצון כי אויבים
 אורבים .**

ער שער בת רבים :

נפקדו ממוחי עיבור אותיות יה .

וישר אלה עיבור י"ב ה'יה .

וסודם בסוד תשע ידם נטויה .

רשפיה רשפי אש שלהבת יה :

צבאות

ניתוסף זו מוח הדעת ולא דעת גמור אלא קלם דעת
 לדברים הלריכים אליו ולא כן בעיבור : כי אילת אהבים .
 כנוי לתבונה ויהיה מלת כי אילת אהבים נתינת טעם
 למ"ש כי בימי העיבור אין זו דעת כלל והו' כי המוחין
 שיש לו"א בימי העיבור
 באים מלובשים בכלים חילוני'
 דנה"י דתבו' ויסו' התבו'
 אין זו כלי חילון לפי שאחיז'
 החילונים היא בנקבה ומה
 גם ביסוד שלה ששם מתקבלי'
 כל הגבו' והדינין ואם היה
 בחי' יסוד בכלים החילונים
 שלה היו נאחזים הקליפות
 יותר מדאי כי הכלים החילוני'
 הם דינין והחילונים כל חשקם
 לבא על חוה ולהטיל בה
 זוהמא לכן לא היה כלי חילון
 ביסוד של התבונה ולכן לא

היה דעת בזמן העיבור כי מוח הדעת אין לו כלי חילון
 דיסוד התבונה להתלבש זו כמו שנחלשנו החו"צ בזמן
 העיבור בכלים חילוני' דנ"ה דתבונה : אויבים אורבים .
 הם החילוני' : על שער בת רבים . הוא סוד יסוד תבונה
 וכניתי אותו בשם בת רבים לפי ששם מתקבליים כל
 הגבו' והדינין ששם בחי' המ"ן :

נפקדו

ממוחי עיבור יבין שמועה כי מוחין דעיבור
 שאמרנו שהם אלהים חו"צ אינם הם' אותיו'
 אלהים כולם רק אלם מאלהים בלעד ואותיות י"ה
 מאלהים חסרו ממוחין דעיבור : נפקדו כמו ולא נפקד
 ממנו אים : ושר א' פי' כי שר וא' הוא ראש שהוא
 הכלים של המוחין כי המוחין חו"צ הם אלהים אלהים
 ואלהים דמוח חכמ' היא אלהים דיודין גי' ש' ואלהים
 דמוח בינה הוא בבחי' אחרים פשוטי' דשם אלהים כזה
 א' א"ל אלה אלה"י אלהי"ם עולה ר' והכולל א' הרי
 ראש

היה דעת בזמן העיבור כי מוח הדעת אין לו כלי חילון
 דיסוד התבונה להתלבש זו כמו שנחלשנו החו"צ בזמן
 העיבור בכלים חילוני' דנ"ה דתבונה : אויבים אורבים .
 הם החילוני' : על שער בת רבים . הוא סוד יסוד תבונה
 וכניתי אותו בשם בת רבים לפי ששם מתקבליים כל
 הגבו' והדינין ששם בחי' המ"ן :

יסוד דאזא ונמלא שגם שם לא היה זו דעת : גם
 ע"א כי נודע שאין הזכר מוריד טיפת מ"ד עד שהנקבה
 מעלת מ"ן וכיון שהנקבה לא העלת מ"ן ממוח הדעת
 יען אין לו יסוד להלבישו גם אזא לא הוריד טפת מ"ד
 מבחי' הדעת שבו : ונמלא כי העובר אין זו דעת לא
 מלד ללם דאזא ולא מלד ללם דאימא אך החו"צ יש לו
 כפולים מלד אזא ומלד אימא חו"צ מלד ללם דאזא
 וחו"צ מלד ללם דאימא :

נפקדו

ממוחי עיבור . יורה דעה כי יש הפרש אחר
 בין מוחין דעיבור למוחין דיניקה והוא כי
 שם היות ששניהם הם שמות אלהים כג"ל עכ"ז בעיבור
 לא נתגלו צ' אותיות י"ה מאלהים ואין לו כי אם אלם
 דאלהים והדעת החסר מהם גרם זה כי ע"י הם נגדלים
 המוחין ומתפשטין מוח חכמה לל"צ נתיבות ומוח
 בינה לן' שפריים ואין צב' המוחין כי אם אלם אלם
 מאלהים ולכן העובר אינו מדבר וז"ס או מי ישום אלם
 כי עתה אלו המוחין המתלבשים בחילוניות התבו' הנק' מי כנו' וחסר מהם בחי' היסוד והדעת זה גרם שהעובר
 יהיה עדין בסוד אלם מאלהים ולא נתגלה כל השם ואין זה כי אם בתחלת האלי' בהיותו בסוד עיבור אבל כאשר
 נכנסים זו מוחין דיניקה וגדלות אע"פ שאח"כ מחמת פגם התחשוני' מסתלקין וחוזר לבחי' עיבור כמו בגלות
 מלרים ועת החורבן אין בחי' יניקה מסתלקת ממנו אמנם כל שם אלהים נשאר שם רק שאותיות י"ה הם דוממי'
 ויושבי' סתומי' ואינם מגלים הארתם רק אותיות אלם מאלהים וז"ס נאלמתי דומיה כי אז בעת החורבן נשארתי
 בסוד אלם ונאלמתי אך צ' אותיות יה נשארו דוממים וזהו דומיה דו"ס י"ה אך לא נסתלקו לגמרי : ונבאר הראש
 של

א שה"ש ז' ה' .

ראש והוא הכלים של המוחין והכלים הם צסוד עיצור
 י"ב חדש והוא עד"ז כי ידוע כי המוחין הם ג' חז"ד
 והדעת כלול מחו"ג הם ד' חללי גולגלת ואלהים בכל
 א' עולה פ"ו שהם ג' חדשי בקרוצ וד' פעמי"ג ג' חדשי
 הם סוד עיצור י"ב חדש זהו
 צבחי הכלים אמנם צבחי
 הנילוולו שהם הקרומות
 ההתחלקות הוא באופן אחר
 כי הנילוולות זמן עיצורם הם
 ט' חדשים והוא כי כלל כל
 המוחין הם ג' חז"ד הם ג'
 אלהים גי' פ"ו שהם ימי ג'
 חדשים בקרוצ ג' שמות
 אלהים הם ט' חדשי של העיצור
 שאמרנו כי הנילוולות שהם
 הקרומות הם צסוד עיצור ט' חדשי זהו סודם ר"ל
 סוד הכלים הוא סוד הנילוולות שגם הם צסו' ט' ידם
 נטויה ויש להם ט' חדשים : רשפיה. פי' כי עיצור א'
 כולו דינין כי המוחין שהם הקרומות כנ"ל הם שמות
 אלקים :

**צְבָאוֹת וַיְסוֹד וַיְשָׁלִיֵּשׁ תְּפִאָרֶתָּה.
 מִתְּרַבְּשִׁים בְּזַעִיר וַעֲטָרֶתָּה.
 הֵם סוֹד חַיִּי בְּחִינּוֹת וְסוֹד הַגְּרָגְרֶתָּה.
 וְהִיתָה לְעֵדוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 לְמִשְׁפָּרֶת :**

וביום

של העובר מה עניינו והוא כי הנה הראש הוא הכלים של
 המוחין ועכשיו אין צו כי אם צ' מוחין צ' אלהים אלהי
 דחכמה צמלוי יודין הוא עולה ש' מן ראש ואלהים
 דצינה הוא צריצוע א' אל אלה אלהי אלהים הוא ר'
 מן ראש הרי שר' וא' יתירה
 היא כללותם : וג' חללים
 שצראש נחלקים לד' כי
 החלל הג' הוא כלי אל
 הדעת ויש צו צ' צחי' חו"ג
 ונמלאו ד' חללים ד' שמות
 אלקים וכל אלהים עולה
 פ"ו שהם ימי שלש חדשים
 בקירוצ ג' חדשים לכל א'
 מאלו הד' הכלים הרי י"ב
 חדש : ובג' ימי הקליטה

נתקשרו יחד כל הד' כלים ע"י טפת הזווג וצסוף ג'
 חדשים שנתקן מוח החכמה אז הוכר העובר וצחי'
 הנילוולות שזמנם ט' חדשים הוא באופן זה כי פרטי
 המוחין ד' וכללותם ג' הם חז"ד כי דעת כולל חו"ג
 ונמלא כי ג' קרומית דנילוולות נתקנים בט' חדשי ג' חדשי
 לכל א' כי הם ג' אלהים העולה פ"ו שהם ימי ג' חדשי
 בקירוצ כנ"ל וכן הוא צמוחין שהם האורות שהם ז'
 חדשי ואחר שנכנסו צו המוחין הפנימיים שהם ל' דללם
 נכנסו צו גם המקיפים שהם ל"ס בפנימיותו וענין זה
 הוא צין צללם דאצא צין צללם דאימא צבחי' כלים
 החילוני' שלהם כנז"ל : והכל הוא על הסדר שהוא צמוחין
 דגדלות הגז' צח"ג כי משם ית' לך גם אלו :

צבאות ויסוד. יורה דעה כי כמו שיש צז"א ג'
 זמנים עיצור ויניקה ומוחין כן הם הג' הגז'
 צעיצור א' רק שהכל נק' עיצור א' והוא כי צג' ימי
 הקליטה נתקשרו ו"ק תלת בתלת צדרך קוים והלבישו
 ג' תחתונות לחג"ת ונעשו כנוף א' מיוחד צקשר ואז
 היו מלבישים הזו"ן לא"א בזה האופן שהלבישו לשליש
 תחתון דת"ת ונה"י דא"א והמ' לקחה פרק תחסו' של
 ההוד דא"א ואז היא נק' פסיפה לצר שהיא הנקודה

והקוץ של אורה ו' זעירא שצתוך הס' שצצינה וכל ההוד נק'
 לז"א ג"ס שהם שלישי ת"ת ונלח ויסוד והיא רביעית אליו צסו'
 רביעית ההין והרי שעתה אין לז"א רק ג' ספי' לצד
 וזה היה צג' ימי הקליטה שהיא צחי' העיצור : אח"ך נחוסף
 צזעיר תיקון אחר והוא צחי' זמן היניקה שנעשו
 צו ו"ק והוא כי צ' פרקים העליונים דנ"ה דאריך עלו
 למקום החזה דאו"א ולעשות שם צחי' דדין אל האשה
 להניק את צנה ולכן צעיצור נפסק הוסת ועלה למעלה
 להסתהפך לחלב נמלא כי נשאר אל הזו"ן ד' פרקים דנ"ה
 דאריך ושליש ת"ת וכל היסוד שהוא כמדת שלישי א'
 של ת"ת הם ו"ק ו' פרקים והמ' הייתה שם צסוד פרק תחתון

וביום

והקוץ של אורה ו' זעירא שצתוך הס' שצצינה וכל ההוד נק'
 לז"א ג"ס שהם שלישי ת"ת ונלח ויסוד והיא רביעית אליו צסו'
 רביעית ההין והרי שעתה אין לז"א רק ג' ספי' לצד
 וזה היה צג' ימי הקליטה שהיא צחי' העיצור : אח"ך נחוסף
 צזעיר תיקון אחר והוא צחי' זמן היניקה שנעשו
 צו ו"ק והוא כי צ' פרקים העליונים דנ"ה דאריך עלו
 למקום החזה דאו"א ולעשות שם צחי' דדין אל האשה
 להניק את צנה ולכן צעיצור נפסק הוסת ועלה למעלה
 להסתהפך לחלב נמלא כי נשאר אל הזו"ן ד' פרקים דנ"ה
 דאריך ושליש ת"ת וכל היסוד שהוא כמדת שלישי א'
 של ת"ת הם ו"ק ו' פרקים והמ' הייתה שם צסוד פרק תחתון

א במדבר י"ט ט'

של

של יהוד ז' אליו ובצחי' זו נק' המ' ז' ונכללו אלו הז' **וביום** בואו יבין שמועה כי צימי העיצור שהוא
 צחי' כל א' מהם מכל הז' ונתקשרו קשר אמין וזו נכנס בפנימיות בטן אימא אזי ספי' הוד ויסו'
 היא צחי' היניק' שהם ו"ק : גם בעיצור יש צחי' יניק' למעלה נעלמו ר"ל שהם נעלמים בחוך חג"ת
 שהעובר ניזון ממה שאמו אוכלת דרך עיצורו אח"ך ניתוסף כי חג"ת הם מתוקנים לא כן נה"י עדין לא נתקן
 תיקון והוא כנגד עיצור מהם רק הנלח ולכן אור
 שני דמוחין דגדלות שנעשו הוד יסוד ומ' נעלם בחג"ת
 מ' מדות שלימות והיא כי לא יכלו להתברר ע"י
 עשירית אליו וכן הוא עתה העיצור לפי שהם תחטונו'
 כי כאשר נסתכל במה שגדל וקרובות אל הקליפות ולא
 העובר הם תשע צחי' כי נשלם בירורם עד זמן היניק'
 צ' פרקים עליונים דנ"ה שנעשו צחי' חלב שיונק
 דא"א עלו למעלה כמ"ש הז"א ונגדל בהם :
 ונשאר ד' פרקים ויסוד ראשית

וביום בואו אל הקדש פנימה.
אור הוד יסוד ומלכות למערה.
נעלמה.

ובסוד החלב יאירו בכסיל וכימה.
ויתר מהמה :
 ראשית

כולו ושליש ת"ת מפרק אמלעי דנלח נעשה קו ימין חסד נלח. מפרק אמלעי הוד נעשה בז"א גבורה והוד קו שמאל. ומפרק
 תחתון דנלח נעשה ת"ת ויסוד קו אמלעי שלו. ומשלים תחתון דת"ת חכמה ומיסוד בינה ואמנס דעת אין בו ומפ' תחתון הוד
 נעשית הנוקב' הרי הם ט' צחי' ודע כי הכתר דז"א הוא חלי היסוד דעתיק המתלבש תוך חלי ת"ת התחתון דא"א
 וכל זה בעיצור הוא זכח ולא בפועל ואלו הצחי' בזכרנו ג' וז' וע' הם ח"י ולכן נק' ח' העולמים : ועתה
 נבאר סוד הגרון דז"א צימי העיצור מהיכן נהווה והוא כי צ' פרקי' עליונים דנ"ה דא"א עלו למעלה במקום
 הבינה ופרק עליון דיסוד נשאר במקומו בחיך צ' היסודות דא"א להזדווג שם כנ"ל : ויש ריחוק בין יסוד דא"א
 לצ' פרקים עליונים דנ"ה כי צין צ' פרקים עליונים הוא מקומו ואותו המקום נשאר חלל ומכאן אותה ההארה
 שהיה שם ביסוד צין צ' פרקים עליונים כי כל דבר שבקדושה נשאר תמיד רוסם שלו אע"פ שיסתלק משם
 נתהווה הגרון שהגרון הוא התחלת מליאות ז"א צחי' ג' גו ג' וז"ס מש"ל כי מיסוד א"א הנק' שופר ילא ז"א
 הנק' קול כלול מאש מים רוח שהם ג' וגם שופר הוא בגרון ונמלא כי מאותה צחי' הרשימו דיסוד דא"א שהוא
 שופר משם ילא הזעיר בסוד קול כלול מאמ"ר והיה ז"א אז כלול בג' אמ"ר בגרון זה שהיה במקום חלל ופנוי
 וילא קול זה מגרון ההוא שהם ג' כמ"ש מהארת הרשימו ונתפשט למטה מהגרון בסוד ג' גו ג' שהם ו"ק
 דגופא דז"א כלולים ג' ג' ג' וז"ס מ"ש בסיטה מהיכן מודדין ממקום שנעשה חלל וז"ס כי ימלא חלל לכן נק'
 נואר ע"ש החלל :

וביום בואו אל הקודש. יורה דעה כי אע"פ שאנו אומרים שבזמן העיצור לא היו לעיר רק ג' כלילן בג' עכ"ז
 ודאי כי היו צו י"ם גמורות אלא שהיו נעלמים ולא ניכרים רק בצחי' ג' כלילן בג' ואמנס זמן
 העיצור היה מט' חדשי' אבל עיקרם אינם רק ח' כי יום א' בחדש חסוב כחדש ויכולה לילד אפי' ציוס א' של
 הט' ואפי' אותו היום שלוקחת מחדש הט' הוא לסיבת ימי הקליטה כי יש יולדת לרע"א ימים כמנין הריו"ן
 נמלא כי עיקר העיצור הם ח' חדשים וכבר נת' כי בהמשך זמן העיצור מתבררים חלקי הז"א שבז' המלכים
 ועולה בבטן אימא ומתברר שם והנה התחלת מה שמתברר הוא ספי' הכתר שלו ונמלא כי צח' חדשים מתבררי'
 ח' ספי' כחצ"ד חגת"ג ספי' האחרונות הי"ם לא יכלו להתברר הטיב כשאר הספי' לרוב הסיגים הנאחזים להיותם
 קרובים לקליפו' כי הם תחטונו' כי לכן לא נתבררו הטיב ע"י העיצור רק עד זמן היניקה ואז נתבררו ונעשו
 צחי' חלב שיונק הז"א ונגדל בהם : וכתב מהרח"ו ז"ל כי פעם אחרת שמע מהרב ז"ל כי גם הנלח אע"פ
 שנתברר אינו עולה למנין עיצור והטעם כמ"ש צהדי הולא לקי כרצא יען היותו עם הוד צחי' תרי פלגי גופא
 לכן אינו עולה למנין עיצור : וכתב עוד מהרח"ו ז"ל כי עם זה שאמרנו נ"ל ז"ל טעם למה הולך ז"א להיות ג'
 גו ג' כי להלביש הנה"י דא"א אף בלתי הכללות היה יכול להלבישם אך הענין לפי שג' תחטונו' שבו לא יכלו
 להשלים בירורם הטיב ע"י עיצור ולכן הולרכו ג' תחטונו' שבו להתעלם ולהכלל תוך ג' אמלעיות כי לא יכלו
 להתפשט ולהתגלות במקומם כיון שלא נתבררו הטיב ועד אחר היניקה שנשלמו להתברר בצחי' חלב כנ"ל אז
 נתפשטו

ראשית חכמה. יבין שמועה כי אבא נק' חכמה
 והיא יו"ד של שם הוי"ה והי' יש במלואה
 ו"ד והי' היא הטפה שהזריע אבא בחי' כלולה מזו"ן
 והנה זעיר הוא ו'ד' נוקביה וכשהטפה בתוך אבא הם
 עז"ה ו' ראשונה ואחריה
 ד' ובזווג הבינה מתהפכים
 בסוד שפופרת הנאמר ביעקב
 ועשו ונעשו ד"ו ובעת
 הלידה הו' שהיתה בתוך
 הה' נעשי' ו' שלימה שבשם
 והד' נעשית ה' אחרונה של
 הויה ולכן סיימתי זה הבית
 בזה הפ' ובה הנערה באה
 כלו' שגם הנערה שהיא
 נקבה היא כלולה עם הזכר

נתפשטו במקומם ונתגלו שם ונעשה הז"א בצחי' ו"ק
 שלימות כנו': ויש ענינים רבים ונוסחאות אחרות בזה
 הענין ואני כוונתי לקלר :

ראשית חכמה. יורה דעה כי ז"א בעת החלת
 אלילותו בעת אל' המלכים
 שמתו היה בצחי' נקודות
 נפרדות זו ע"ג זו עלי
 שום תיקון פרלוק וכדי
 להתקן לריכים שיתקשרו קשר
 אחיך ואזי חיו ולא מתו
 וע"י העיבור בהתקשרם
 נתחברו ג' גו' ג' בסוד ו'
 זעיר' כי מקודם היו ו'
 ארוכה וזו הו' לא היה לה
 ראש לא עתה בעיבור ולא

ראשית חכמה יוד ויו דק"ת
מלאה.

בחיבור הבינה ד' גאה גאה.
ובלדתה נהפכו ובראש ו' יצאה.
ובזה הנערה באה :

זורו

קודם כי ג"ר לא היו בו והיא הו' שבחוק ה' ראשונה
 שהיא כדמות העובר בצטן אמו והיא ו' זעירא קטיעא

בטפה אבא ועמו נכנסת באימא ונולדה עמו :
 זורו

בלי ראש וטעם הדבר כי אינם מלבישים כל הו"ק רק לכה"י דא"א שהם ג' ספי' ולכן גם הם נעשו ג' גו' ג'
 ושליש הת"ת דא"א כיון שאינה מדה שלימה אינו עולה בשם וכשנגמרת ו' זו נעשית ו' ארוכה ומחוברת ומתוקנת
 ע"י מה שהיתה אימא מזררת מהמלכים בעת העיבור ואז נולד וילא לחוך ו' גדולה שבשם אך היתה בלי ראש
 ובהמשך ימי היניקה מהפשטים הו"ק : ואע"פ שבכל זאת לא זכרנו מה נהדרש בנוקב' בזמן העיבור בודאי שגם
 היא היתה עמו ונגדלת עמו הדרגה אחר הדרגה דוגמת ז"א ממש ונבאר עתה כללות הענין והוא כי הנה
 נודע מ"ש ז"ל ע"פ אשה כי תזריע אשה מזרעת חחלה יולדת זכר והענין כי הנה חו"ב הכ זכר ונקבה והם
 חיתיות י"ה שבשם הוי"ה הכולל כל עולם האלי' ויש באות יו"ד במלוא' ו"ד ונודע מ"ש בזוהר ובתיקון יוד אבא
 ואז ברא ד' גתא דאיהי ברתא : והנה אבא הוא יוד וכאשר מזריע להאליל את ז"א הטפה בהכרח לריך שתהיה
 כלולה ללורך זו"ן ביחד כי גם הנקבה ע"י כח האב נעשי' כנו' ואז היו נרשמים ו"ד ו' ברא ד' ברתא : והענין
 כי הנה ז"א נמשך מו"ס ראשונה דאבא והנוקבא מד' תחתונה כי גם בהיותה עם ז"א אחור באחור אין זה
 רק ד' התחונות שבו לבד ובהיותם הוך אבא הו' זעיר קודם לד' נוקביה כי שם הוא עלמא דדכורא והזכר גובר
 וכאשר הזריע אבא באימא טפה זו הכלולה מזכר ונקבה ילדה תחלה הטפה בסוד שפופרת האמור ביעקב ועשו
 ד' על ו' וגמלא כי כשהאיש מזריע תחלה יולד נקבה תחלה שהיא הד' שילאה תחלה ואח"כ הו' ולכן
 נתהפכו במעי אימא ונעשו ד' על ו' שהיא לורת ד' ד"ו ד' על ו' וכל בחי' ה' זו שהיא התבו' לא נעשית אלא
 מעלמות הארת זו"ן שניתנו באימא ומהם נאלל עלמות ה' וגמלא כי בלאת הנקבה תחלה נעשית ד' ראשונה
 שבלורת ה' ובלאת ז"א לא מלא מקום כי כבר ישבה שם נוקבא וירד למטה זו' אחרונה שהם ו"ק שהיא
 ו' שבלורת הה' העומדת תחת הד' שבה' וגם כי להיותה עלמא דנוקב' שלמא הנוקבא על הדכורא והוא
 סוד עה"ב לדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם כי עולם הבא היא התבונה ושם במקומה שהיא ה'
 ראשונה הלדיק העליון ז"א יושב ועטרה שלו שהיא נוקביה על ראשו ד' על ו' ולכן אות ד' היא כעין
 עטרה המקפת את ראשו שהוא הו' שתחת הד' ובעת הלידה חזרו להתהפך וילא תחלה ז"א וזהו אשה
 מזרעת תחלה יולדת זכר שהוא על עת הלידה ובימיאחם לחוך יולא הזכר תחלה ז"א והזכר ישב לו
 תחת הה' ראשונה ואח"כ ילדה לה הנקבה וישבה תחת הו' שהיא ה' אחרונה והיתה ד' בראשונה ובסוד
 הגדלות נעשית ה' והם ג' היפוכי' בדבר תחלה בהיותם באבא היו ו"ד ובהזריע אבא הוך אימא היו ד"ו
 ובעת הלידה חזרו להיות ו"ה :

זָוְרוּ חוֹבְשׁוּ מַלְכִים. יורה דעה כי צעת הלידה נפתח מקור האשה ויש שם דם לידה צסוד א"ח לפתיחת הקבר בלח דם כי הזכר מזריע הלובן וצג' ימי הקליטה מתבררת אותה טיפת לובן צסוד אורחי ורצעי זרית והיא הטפת המסו' הנק' בלעז קואג'ו המקפיה את החלב לעשות גבינה כן אותה טפת לובן מקפיה את האודם של הנקבה ומהאודם מלטייר הוולד כי הבינה מליירת הוולד והוא נקודה לירי וכל צחי' צשר ודם נעשה מן האוד' ההוא והוא מצירורי המלכים שהם דיכין ואודם וכ"ז הוא נצרך צחדשי העיבור ויש צחי' שאינם מתבררים לרוב הסיגים ואותם הסיגים של ח' ספי' יולאים לחון צסוד דם לידה ולכן הז"ח נק' רקיע אחר שגולד ונפרד ממנו עכירו דמיין עכורין וצחדשי העיבור נצרכו מהמלכים לצורך ז"ן והתחיל מצחי' הכתר עד שצחודש הח' נצרך הגלח שצז"ח שצז' המלכים ונשאריו הוד יסוד ומ' שנצרכו קלח צחי' מהג' ספירות הנז' לא נצבררו לפי שיש שם סיגים הרבה ולא הספיק זמן העיבור והמקום שהוא צטן האימא לצררם ולריכין זמן אחר גדול מזמן העיבור ומקום אחר מעולה מצטן אימא ואינם נשארים צמעיי אימא ועולים למעלה צמקום הדדין ונשארים שם כ"ד חדש להשלים צירורם עד

זָוְרוּ חוֹבְשׁוּ מְלָכִים יַעַת לָדַת.
וְסִיג הַחֲסָדִים סוּד חֶלֶב עֲזָמָדַת.
וְסִיג הַגְּבוּרֹת סוּד יָדָם לַיָּדָה
יִזְרְדַת.
זֵאת תּוֹרַת הַיָּלָדָת :

מאורות

נשלים טיקונם וזורו וחובשו ותעל ארוכה למחלתם : וסיג החסדים. פי' כי צימי העיבור נהגלו צז"ח עשר לצושי' דאימ' המלבישים החו"ג והס הי"ח וה"ג והס י' שמו' אהיה דאחורים העולה כל א' מ"ד כמנין ד"ס וה' לצושי' דגבו' נצבררו וילאו הסיגים צסוד דם גמור וסיגים גמורים אך הה"ח נצבררו קלח והסיגים שלהם היו יותר ממותקים צסוד דם טהור וחוזר לחלב וכבר ידעת כי מהחו"ג נצנה גוף הולד ומס מלטייר ומה שנשאר אחר גמר הצירור נק' סיגים כנז' וסיגי הגבו' הם צסוד דם לידה וסיגי החסדים צסוד חלב ועם היות שהם יולאים צסוד דם לידה עכ"ז אינו דם טמא כי חוזר להתברר פעם אחר פעם אבל הסיגים היוולאים צסוד דם לידה צנוקבא תחאה דעשיה הוא דם טמא ומפני שהאש' היא סוד העשיה לכן דם לידת' הוא טמא :

מאורות

שחוזרים חלב ואז יונק אותם ז"ח וחוזרים להתברר צו מדות יולאות צסוד דם לידה כי אין נשאר בהם שום תחאה דאלי' לצורך א"ח דבריאה והסיגים מתבררים צצטן נוקבא תחאה וכן עד"ז עד שמתבררי' צצטן נוקבא תחאה לצורך א"ח דיצירה וכן עד"ז עד שמתבררים צצטן נוקבא תחאה דעשיה והסיגים יורדים ממנה צסוד דם לידה ואמנם כל דמי לידות העליוני' עם היותם דם לידה אינם טמאים ח"ו אכן זו הלידה של נוקבא תחאה דעשיה הוא דם טמא ולא נשאר בהם שום חיות וקדושה לצורך צבי"ע ויורדי' לקליפות ודם לידה של האשה שהיא צסוד העשיה כי האשה נשאר היא עשי' לכן דם לידתה טמא כמו דם לידת נוקבא תחאה דעשיה וז"ס אשהקטן אינו יכול לילך על רגליו וע"י היניק' מתחזקים רגליו כי ע"י היניק' מתברר' מעט מעט הצחי' של הוד יסוד ומ' שלא נצבררו ואז מתחזקין רגליו ועומד על עומדו לא כן צעת הלידה כל חולשתו הוא צרגליו ונמלא שכל הצחי' שיש צמלכים מכתר עד גלח כולם נצבררו לגמרי ולא נשאר בהם כלל מה להתברר לחלק ז"ן דאלי' ולכן נק' סיגים ויולאי' צסוד דם לידה אחר שהופרש מהם כל הראוי לז"ן דאלי' אכן מהוד ולמטה לא נצבררו כל הצחי' להיותם אלו צסוד דם לידה וחו"ג הרבה וחו"ג חלב ומתבררים מעט מעט צצטן היניקה וז"ס השקר צספי' קרובים לקליפו' כי יש בהם סיגים הרבה וחו"ג חלב ומתבררים מעט מעט צצטן היניקה וז"ס השקר אין לו רגלים פי' שהם נ"ה אלא הוד לצדו כי מהוד נאחזת צסוד ירך יעקב והוא רגל הקוף שהוא רגל השמאלי של ההוד שנתארך ונעשה רגל הקוף ולכן נחרב הבית צאלף הה' שהוא כנגד ההוד וז"ס כל היום דו"ה צהיפוך הוד מהוד נעשה דוה צאלף הה' שהוא כנגד הו"ד וע"י החלב נתפשטו נה"י צז"ח ואמנם לריך לדעת מה הם

הצחי'

א קהלת ג' ב' ב ויקרא יו' ב.

מאורות אבנים יעלו ברמה. יבין שמועה כי בעת הלידה עולים אורות נה"י דתצונה למקום

חג"ת שלה ושם הם נעשים בחי' דדין להניק את העובר וגם מוחין דזעיר צאים מלובשים בתוכם: ובעל

הבית. פי' כי אורות דאימא שהם בעלי הבית אור ת"ת דאימא דוחקים את העובר ויולא לחוץ ונפתח פי רחמה ונולדו ז"ן:

ואני הלעיר משה נחקשתי בענין הדדין האלו והוא כי כאן צפ"צ מח"צ לידה ויניקה אומר שנה"י

דאימא נעשים דדין ושדים להניק ולהלן צפ"ג מזה החלק אמר שב' פרקים ראשונים דנ"ה דאריך הם שחוזרים להיות צ' שדים:

ונ"ל משה לתרץ ולומר כי אלו הב' פרקי' א' דנ"ה דאריך הם שדים המידים בין בזמן היניקה בין

שלא בזמן היניקה והם עולים תכף אחר הקליטה כמ"ס צפ"ג שאחר זה וקצועי' הם לעולם ומהם ג"כ נעשו

בחי' דדים צאצא שהאחד נכלל בחבירו והיו ד' צ' צאצא וצ' צאימא לא כן נה"י דתצו' הם לזמן היניקה לבד ואינו

מגיע מהם לצאצא כמו שמגיע לו מצ' פרקים עליונים דנ"ה דאריך: וצאצאו פרק כתב ז"ל ולכן מרוב

האורות אשר הם נתהווה הצקיפה ההיא לעשוה שם הדדין אמנם עיקרם הוא מאותם צ' פרקים עליונים

דנ"ה דאריך הקצועים שם לעולם וכו': עוד כתב צאצאו פרק ז"ל והנה בלטו בה מחמת הב' פרקים

דנ"ה הרחם דרך פיו כיון שיש שם בקיפה משם הוא נבקע ואז האורות דאימא עלמה שהם צ"ה דוחקים את

האורות של ז"ן שהוא האורח ומוליחין אותו לחוץ דרך פי יסוד שלה ונולד ז"א ונמלא כי ע"י עליית אורות נה"י למעלה היתה הלידה וגם יש תועלת אחר לזורך המוחין שאינם נכנסים בזעיר עד שצאים מלובשים

בנה"י דאימא כי גם יש בזעיר מוחין דיניקה: וגם יש תועלת אחר והוא כי בהיותם שם תחת החזה דאימא נחוסף שם הארה גדולה וצולעים אותם האורות לחוץ ונעשים כעין שני דדין ונבקעים ומהם יולא החלב להניק

העובר אחר הלידה וזה הוא נרגש בחוש הראות כי תכף אחר הלידה החלב זב. ועוד גורם שהדם יתהפך לחלב לבן וז"ס מ"ש ז"ל אין התורה מסקיימת אלא במי שממית עלמו עליה כי הז"א נק' תורה ומי' שהיא

הצינה ממית' עלמה כאשר מסתלקין אורות הנכ"י שלה שהוא החיות שלהם ונשארים כמתים גוף בלי נשמה וכלים בלי עלמות והקיום המוחין שלריך שיהיו מלובשים בנה"י שלה וז"ס ויאמר בילדכן את העבריות וגו' כי

הנה בעת הלידה מסתלקים האורות ונשארים נה"י קרים ויבשים כאבנים כמו יריכי האדם צמותו כי האורות שבתוכן שהוא הנשמה הם אש צסוד נר ה' נשמת אדם וכל עוד שהנשמה צו מחממתו ובהסתלק הנשמה נשאר

יכוד העפר קר ויבש ומתקשין כמו אבנים ולזה קרא הפ' ליריכי האשה בעת לידתה אבנים: ועוד הוא לטעם

א אבות פ"ב. ב בראשית כ"ט ל"א.

מאורות אבנים יעלו ברמה.
לתועלת המוחין ודידי אימא.
ובעל הבית דוחק בעוצמה.
ויפתח את רחמה:

יריעה

הבחי' שנצטררו ונשארו מהם הסיגים וילאו צסוד דם לידה ומה הם הבחי' שנעשו חלב: והענין בקילור הוא

כי צימי העיבור אינם מתגלים בז"א רק עשר לבושין דאימא שביסוד שלה המלבישים את ה"ח וה"ג אשר שם

בצינה והם י' שמות אהיה דאחורים העולה כל א' דם וה'

לבושי דגבו' נצטררו וילאו הסיגים צסוד דם גמור

וסיג' גמורים אך הה"ח נצטררו קלת והסיגים שלהם

הם יותר ממוחקים צסוד דם טהור וחוזר לחלב וכבר

ידעת כי מהחו"ג נבנה גוף הולד ומהם מלטייר ומה שנשאר אחר גמר הצירור

נק' סיגים כנז':

מאורות אבנים. יורה דעה על ענין הלידה מה עניינה ומי הוא הנורם שידחה העובר

למטה וילא והוא כי בעת ההריון יש אורות רבים צאצאו כלי של ההריון שהוא צטן אימא בשליש התחתון

דת"ת דתצונה והולד הו' ז"א רולה ללאת ולהולד. ולהיות פי רחמה נר וסתום א"א אל הולד ללאת

מחוכו אלא בדוחק גדול ולכן צבא עת הלידה שאז נגמר זמן העיבור וכבר נלטייר העובר אז בחי'

האורות והרוחניות של נה"י דאימא עולים ומסתלקים למעלה בצטן שלה במקום שהעובר עומד שם בבחי'

עיבור ואז נמלאו שם אורות רבים האור של ת"ת עלמו דאימא והאורות של מחלית הגוף התחתון שלה

כנז' וכל אורות ז"ן שעומדים שם צסוד העיבור ואין הצטן שלה יכול לסבול כל אותם האורות ההם ונבקע

ואז האורות דאימא עלמה שהם צ"ה דוחקים את האורות של ז"ן שהוא האורח ומוליחין אותו לחוץ דרך

פי יסוד שלה ונולד ז"א ונמלא כי ע"י עליית אורות נה"י למעלה היתה הלידה וגם יש תועלת אחר לזורך המוחין שאינם נכנסים בזעיר עד שצאים מלובשים

בנה"י דאימא כי גם יש בזעיר מוחין דיניקה: וגם יש תועלת אחר והוא כי בהיותם שם תחת החזה דאימא נחוסף שם הארה גדולה וצולעים אותם האורות לחוץ ונעשים כעין שני דדין ונבקעים ומהם יולא החלב להניק

העובר אחר הלידה וזה הוא נרגש בחוש הראות כי תכף אחר הלידה החלב זב. ועוד גורם שהדם יתהפך לחלב לבן וז"ס מ"ש ז"ל אין התורה מסקיימת אלא במי שממית עלמו עליה כי הז"א נק' תורה ומי' שהיא

הצינה ממית' עלמה כאשר מסתלקין אורות הנכ"י שלה שהוא החיות שלהם ונשארים כמתים גוף בלי נשמה וכלים בלי עלמות והקיום המוחין שלריך שיהיו מלובשים בנה"י שלה וז"ס ויאמר בילדכן את העבריות וגו' כי

הנה בעת הלידה מסתלקים האורות ונשארים נה"י קרים ויבשים כאבנים כמו יריכי האדם צמותו כי האורות שבתוכן שהוא הנשמה הם אש צסוד נר ה' נשמת אדם וכל עוד שהנשמה צו מחממתו ובהסתלק הנשמה נשאר יכוד העפר קר ויבש ומתקשין כמו אבנים ולזה קרא הפ' ליריכי האשה בעת לידתה אבנים: ועוד הוא לטעם

אחר כי חבנים הם לשון בניס ונודע כי החג"ת נק' חבות ונה"י נק' בניס : ואחר הלידה נדחו ז"ן וירדו לבריא' וינקו מסוד דדי בהמה שהם ב' פרקין תחאין דג"ה דעתיק וע"י יניקה זו הלבישו לאותן תרין פרקין תחאין דג"ה דעתיק ואח"כ עלו בחלי' והגדילו והלבישו את ח"א מטיבזרו ולמטה ושם הוא מקום הז"ן :

יריעה תפסיק תוך מעים.

מחזה

דג"ה דאריך ועדין הם לומקין וקטני' ועתה נחמלאו הארה גדולה ובקעום לילא מהם החלב כנראה בחום הראות שאחר הלידה מתחיל החלב ללאת מהדדין : **עוד** נוכל לתרץ כי הנה שדים עליונים ושדים תחתוני' בסוד שד"י זרפה ושד"י בדגש וכפי זה נוכל לומר ששדים עליונים הם ב' פרקין עליוני' דג"ה דא"ה ושדים תחתוני' הם הנה"י דאימא שהם מסתלקים צעת הלידה :

יריעה תפסיק. יורה דעה כי בא"ה יש חד פרסא ומסך מצדיל בין חלי עליונו לחלי תחתונו באמלע גופו ונק' יותרת הכבד קרומ' דפסיק בגו מעוי

הם הנה"י דאימא שהם מסתלקים צעת הלידה : **והנה** צמ"ש על פי' זה הבית מאורות וכו' יראה לי לומר דרך רמז על המשנה דאבות היום קלר וכו' והוא נודע כי מדה יום הוא ז"ה והתנא מדבר על זמן העיבור שאז זעיר הוא קלר שהוא צבחי' ג' גו' ג' כי הו"ק אינם מתפשטים עד זמן היניקה עם היות כי כל צחי' מאלו הג' עיבור יניקה ומוחין כלולה מכל הג' כנ"ל והמלאכה מרובה פי' האורות אשר הם צבטן האימא הם רבים ונכבדים והם אורות נה"י דאימא שנסתלקו אורות פרקים ראשונים דג"ה דאריך אורות דת"ת דאימא עלמו כי שם מקום העיבור אורות ז"ן והפועלים עללים רמוז על המוחין כי עדיין לא באו וקראם פועלים לפי שפי' המוח הוא משכן השכל אדם פועל פעולותיו בחכמה בתבונה וצדעת וכל מלאכה : ח"ג והפועלים עללים הם אורות נה"י דאימא כי עדין לא הלבישו את המוחין ונק' פועלים לפי שהם עולים ויורדים ומלבישין המוחין ונעשים דדים וממתיקים את הדם ומהפכין אותו לחלב : והסכר הרבה רמז כי ע"י הלידה יתגדלו ז"ן וע"י היניקה יתפשטו ו"ק שלהם ויצאו להם מוחין ויריקו להם עללי זרעה אותם השדים העליונים וירחיב ה' לאותם האורות דת"ת דאימא שעומדים כפופים צעת הלידה וכ"ז גרם הלידה שילא ז"ה לחן ולכן צעלי הבית הם אורות דת"ת דאימא דוחקי' את העובר ויולא לחון :

עוד נ"ל כי אלו הג' זמנים הנאמרי' בזעי' רמז' לנו חנה ע"ה באו' עלן לבי בה' וגו' והוא כי עלן לבי ירלה על זמן העיבור שהעובר הוא בלב ותוכיות האשה : רמה קרני על זמן היניקה שאז מתפשטין הו"ק רחב פי על זמן המוחין כי אז הוא בסוד גדלות ואז חין אחיזה אל החילונים הם האויבים : חין קדוש בה' רמז לאבא כי חין בלקך פי' שאין יכול להעשות עיבור הזעיר כי אם על ידו חבל עכ"ז חין לור כאלהינו רמז' על אימא שהיא המלירת הולד היא נקודת לירי וכן דרשו ז"ל חין לייא וכו' : גם נ"ל להמתיק סוד ולומר ע"פ אשירה ליי"ה כי גאה גאה והוא כי עם היות כי גאה גאה שהוא מורה על סוד הגדלות והרחמים עכ"ז סום ורוכבו רמה בים ופעל דין במלרים והמה צבחי' הגבו' והדיגין אשר בו אשר הם סוד היניקה וסוד העיבור שאז הוא צבחי' חלפים ודיגין : וזמרת יה יורה על זמן העיבור שאז אותיות י"ה מאלהים לא נתגלו והיה בסוד חלם כמ"ש ואלו הב' צחי' עיבור ויניקה הם סוד הדין ולרמוז על סוד היניקה אמר עזי : וצזה הדין שעשה צמלרים ויהי לי לישועה וביניקה נתגלו י"ה מאלקים וגם נתגלה בו הדעת והוא מגדיל את חו"ב והם מתפשטי' חכמה לל"ב נתי' וצינה לנ' שערים : וז"ס חס חין דעת חין צינה כי כשאין הדעת חין הצינה מתפשטת לנ' שערים : וז"ס מ"ש ז"ל גדולה דעה שניתנה בין ב' אותיות פי' אותיות של שם הוי"ה כי אותיות י"ה הם חו"ב ודעת ביניהם וז"ס כי אל דעות ה'. פי' כי מוח חכמה בהיותו נגדל וכו' לנ' שערים הוא ע"י הדעת נמלא כי החו"ב הם כלולים מהדעת בהיותם מתפשטים לל"ב ולן' והו"ל דעת בחכמה ודעת צינה הם ב' דיעות וזהו שסיים ולו נתכנו עלילות כלו' שלדעת הוא שנתכנו אותם העלילות והפעולות הנעשי' בחו"ב שהם ל"ב נתיבות ון' שערים זהו כפי המקרא שאנו קורין ולו בו' : וכפי המסורת שכתוב לא בא' ירלה כי לא נתכנו אותם הפעולות הנעשים בחו"ב כשאין הדעת מליי :

יריעה. יבין שמועה כי בא"ה יש חד פרסא בגו מעוי ונקרא יותרת הכבד ואותה יריעה אינה מפסקת בין חלי עליון דא"ה לחלי תחתונו ציושר רק מהחלת מחזה דא"ה מצפנים ומסתיימת מצפנים באחור

כנגד הטיבור ושם מבחין הוא סיוס היריכים של או"ח המלבישים את או"ח שם סוד י"ש עולמות פי' כי ז"ח מלביש את אריך מטבורו ולמטה שהוא המקום אשר מסתיים ירכי או"ח וא"ח הוא סוד הכתר של הכללות ויש צבתר תר"ך אורות כמנין כתר וחלי תר"ך הוא סוד י"ש עולמות והלדיק העליון ז"ח מלביש או"ח מחליו ולמטה שהוא י"ש עולמות השמים ז"ח: רקיע. הוא סוד זעיר הנק' רקיע:

מַחֲזֶה עַד נֶגְדַ טִיבוֹר וִירִיכִים.
שָׁם סוּד יִישׁ עוֹלָמוֹת מְלָבִישׁ הַשָּׁמַיִם.

רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם:
רְוֵו דְשֵׁן לַנְּפִישׁ הַבְּהֵימִים.
פְּרִקֵי נֶצַח הוֹד דְּעֵתִיקַתְּחֵתוֹנִים.
וַיִּכְסּוּ תְבוּנָה בְּבָלִים חִיצוֹנִים.
הַמְשַׁלַּח מְעֵינִים:
וַתִּפְתַּח אֶת נֹאדוֹת הַחֲלָב וַתִּשְׁקֶהוּ.

הם

וגמשים עד נגד מקום הטבור דא"ח ואין להאריך בזה כי הוא ניכר בחוש הראות: והנה אופן הלבשת ז"ח לא"ח הוא עז"ה כתר דז"ח מלביש ת"ת דא"ח מטבורו ולמטה וז"ס משז"ל עתיד הקב"ה להנחיל לכל לדיק ולדיק י"ש עולמות. והנה או"ח הוא בחינת הכתר של כללות עולם האלי' ויש בא"ח תר"ך אורות כמנין כתר כנו' כנו' אל או"ח והוא י"ש עולמות חלי הכתר שהוא מלביש לא"ח מחליו ולמטה וג' פרקי' דגלח מחלבים צקו ימין דזעיר שהם חח"ן וג' פרקים דהוד דא"ח צקו שמאל הם בג"ה והיסוד צקו אמלעי דזעיר: אח"כ נוקבא מלבשת את זעיר שחזה שלו ולמטה כדמיון הז"ח שיולא מן הא"ח ממט נמלא שהוא מלביש את או"ח מטבורו ולמטה מכל לדדיו עד סיוס רגליו ושם מסתיימין רגלי זו"ן ושם הו' סיוס עולם האלי' ומשם ולמטה הוא עולם הצריחה אמנס ב' פרקי' תחתונים דנ"ה דעתיק הם בצריחה כנ"ל: אח"ך הגדילו זו"ן ע"י יניקה כנו' ועלו והלבישו לנה"י דחבונה הג' בבחי' הכלים החילונים שלה שהם מבחי' הקטנות דיניקה ואז ינקו משם מג' אמלעיות של החבונה ששם הוא מקום השדים של האשה: ועדין לא נכנסו נה"י שלה סוך פנימיות בסוד מוחין כמו שהוא בגדלות אמנס עלה מבחין כדרך האם המגבהת את בנה בין ירכותיה להניקו מדדיה שבין ב' זרועותיה ואח"ך צבא זמן הגדלות אז נכנסין נה"י דחבונה סוך פנימיות ראש ז"ח בסוד מוחין דגדלות כמש"ל: ודע כי היניקה האמתית היא זו שיונק מהחבונה ודע כי אחר הלידה נעשה ז"ח בחי' רקיע כי כבר נקרא ונקפה ונתחזק אחר לאחו לחון ואז נברר הפסולת והעכירות ממנו בסוד דם לידה ונרמז זה בפ' תרומה:

וַתִּפְתַּח אֶת נֹאדוֹת הַחֲלָב יוֹרֵה דְעָה מֵה עֵינֵי הַדָּדִין וּמֵה עֵינֵי הַחֲלָב וְאִיךְ הִיא הַיְנִיקָה שְׁעֵי מַחְגַּל הַטּוֹבֵר

א בראשית א' ו'. ב תהלים ק"ד י'. ג שופטים ד' י"ט.

ומהיכן נתהווה ולמה דדי האשה גדולים ויש בהם חלב הרבה ובאיש לא וכו' ולמה היו צ' ולמה לא היו הדדין בצטן דוגמת דדי' בהמה והענין כי כשהאשה מתעצרת חכף מסתלק ממנה הוסת ואז אותו דם הוסת עולה למעלה בג' אמלעיות דאו"א: וב' פרקים עליוני' דג"ה דאריך עולים למעלה בג' אמלעיות דאו"א שהוא החזה שלהם ונשארו' פרקים ד' דג"ה וב' דיסוד ועטרה כי היסוד אינו גדול בג' פרקים כמו הנ"ה ולא עלה פרק הא' דיסוד עם צ' הפרקי' העליוני' דג"ה וכו' כנ"ל בצטן הגרון דז"א מהיכן נתהווה: ואלו הו' פרקים נעשו ו"ק אל הזעיר ונמלא כי אלו הב' פרקים עליוני' דג"ה דא"א הם שעלו חכף אחר הקליטה ומתוספ' הארת' שם בחזה דאו"א בלטה הארתם שם ונעשו מהם צ' דדין להם א' מפ' דנלח וא' מפרק דהוד דא"א ונכללו עם חג"ת שבו ונכלל הנלח מהוד והוד מנלח כי ריעים הם ואהובי' כלולים זה בזה ונמלא כי פרק עליון דנלח דא"א העומד בחוך חזה דאבא יש בו ג"כ כללות פרק עליון דהוד ומהם נתהוו צ' דדין בחזה דאבא וכן פרק עליון דהוד הכלול מנלח ממנו נתהוו צ' דדין בחזה דאימא ואלו הב' פרקים הגז' הם נשארי' תמיד שם לעולם והנה האדם התחתון הזה זכר או נקבה אינם נרמזים בללמם ובדמותם אל בחי' פרטית כמו אל הת"ת ואל המ' לצד וכן כל כיוצא בזה אמנם כל אדם ואדם רומז אל כללות עולם האלי' מראש א"א עד המ' דאלי' דמיון א"א עלמו שמתפשטים י"ם שבו בכל עולם האלי': וכאשר נעריך האדם התחתון בכללות הזה ימלא כי כיון דנה"י דא"א עלו בחג"ת דאו"א בחזה שלהם ולא בחג"ת שלו עלמו נמלא כי עיבור ז"א היה שם בחג"ת דאו"א של כללות פרלוק הכולל ד' פרלופים כנודע והוא במחליתם ממש: והנה או"א מלבישים מהגרו' דא"א עד טבורא דיליה דליבא כנז' באידרא שלא אמר בטבורא דגופא אלא בעיבורא דליבא שהוא במחלית מקום זה שיש מהגרון עד עיבורא דליבא דיליה ולכן בחי' הדדין היו שם למעלה בחזה ולא למטה במקום ההריון: אמנם הבהמות והחיות שאינם כלולים כללות העולמות והם בחי' פרטית לכן הדדין שלהם למטה במקום הרחם והצטן שהוא מקום ההריון: וז"ע שנוי דדי אשה מדדי בהמה: גם סייע בזה רבוי האורות שהיו במקום ההוא אורות נ"ה דא"א אורות חג"ת דאבא וחג"ת דאימא ואורות ז"ן ומרוב האורות נתהווה הבקיעה ההיא לעשו' שם הדדין אכן העיקר הוא

נ"ה דא"א וצוקעים השדים שנעשו מהם ומוליאים סוד החלב צסוד השדים הנז' ונה"י דידה שעלו: ותקח האשה. תצונה את הילד ז"א:

הם פרקי נצח הוד דאריך עושהו.

העומדים בסוד שדים ותריצהו.

ותקח האשה הילד ותניקהו:

התשקח קציריה סוד ה' תיכונה.

לסוד ב' דדין אל מ"י ותדלנה.

שני מיני חלב משמאל ואימינה.

נפת תטופנה:

הששקה קצות מאירים בישפה.

ביניקה

תשרח קליריה. יצין שמועה כי צסם אלהים נרמוז הב' דדין של הבינה שהם א"ל ומ"י אל דד ימין מ"י דד שמאל וה' אמלעית שצסם אלהים היא המכרעת ביניהם וב' הקוים הם הלגורות שמושכין החלב שהוא צ' מינים כי חלב דד ימין מתוק מחלב דד שמאל:

ונ"ל להמתיק סוד ולומר כי זש"ה דצם וחלב תחת לשוקך כי דצם הוא כנוי לחלב דד ימין של הבינה גם הנקבה יונקת משם. וחלב סתם הוא חלב דד שמאל והיינו טעמא דלא קאמר חלב ודצם תחת לשוקך כלשון הכתו' ארך זבת חלב ודצם ליתן כבוד לימין: וריח שלמותך

פוי' כי אלו השדים כבר אמרנו שהם פרקי ג"ה דאריך שהו' לובן העליון:

הששה קלווס. יצין שמועה כי הו"ק אשר היו צסו' ג' גו' ג' צסוד העיבור עתה ציניקה

נגדלים ומאירים: וסוד עיבור. פוי' כמש"ל כי כל א' מג' בחי' הנז' עיבור יניקה ומוחין כלולה מכולם ובחי' העיבור שציניקה הוא כי ע"צ עם רי"ו שהוא ג"כ ע"צ הוא עיבור ואלו הד' ע"צ הם כנגד ד' אותיות הויה כמ"ס צדצ"ק וכו' של הפשוט עו' צגי' שד"י

עלמו שמתפשטים י"ם שבו בכל עולם האלי': ואלו הם חג"ת דאו"א בחזה שלהם ולא בחג"ת שלו עלמו נמלא כי עיבור ז"א היה שם בחג"ת דאו"א של כללות פרלוק הכולל ד' פרלופים כנודע והוא במחליתם ממש: והנה או"א מלבישים מהגרו' דא"א עד טבורא דיליה דליבא כנז' באידרא שלא אמר בטבורא דגופא אלא בעיבורא דליבא שהוא במחלית מקום זה שיש מהגרון עד עיבורא דליבא דיליה ולכן בחי' הדדין היו שם למטה במקום ההריון: אמנם הבהמות והחיות שאינם כלולים כללות העולמות והם בחי' פרטית לכן הדדין שלהם למטה במקום הרחם והצטן שהוא מקום ההריון: וז"ע שנוי דדי אשה מדדי בהמה: גם סייע בזה רבוי האורות שהיו במקום ההוא אורות נ"ה דא"א אורות חג"ת דאבא וחג"ת דאימא ואורות ז"ן ומרוב האורות נתהווה הבקיעה ההיא לעשו' שם הדדין אכן העיקר הוא

א שמוח ב' ט'. ב תהלים פ' י"ב. ג שה"ס ר' י"א.

סד" ויש ג"כ זנה"י ע"כ רי"ו כ"ו אחרים כמו בחג"ת
 ועולים שד"י. וזה שד"י התחתו' הוא בדגש. והעליון
 הוא ברפה וז"ש מעלה מטה לופה וכו' כי שדי החזק
 שהוא בדגש למטה זנה"י ושדי הרפה הוא למעלה
 בחג"ת :

בִּינִיקָה וְסוּד עֵיבוֹר מֵהֶם לֹא

יִרְפָּה.

וְע"ב רִי"ו כ"ו שְׁדֵי מַעְלָה מִטָּה

זוֹפָה.

הַחֲזֹק הוּא הַרְפָּה :

וְנ"ל להמתיק סוד ולומר
 כי זהו כוונת הכתו'
 והיה שדי בלריך כי והיה
 אותיו' הויה מהם נעשה שדי
 כמ"ש ע"כ רי"ו כ"ו הם שדי
 וכשיהיה שדי בלריך ר"ל צב'
 אולרות חג"ת ונה"י הוא בזמן
 יניקה אזי וכסף תועפות לך
 כי כסף הוא רמז לחס' סוד
 החלב שהוא סיגוי החסדים
 כנ"ל ויהיה החלב כפול
 מלשון תרגום כפול עיף :

נפעת

לורת יוד קטנה ולכן אין חלב צדדי האיש : ואח"ך אבא
 נתן טפה ההיא באימא ושהת' שם ט' חדשי העיבור
 והטפה עלמה נגדלת ונעשי' פרלוק גמור צימי העיבור

יפעת

ולא כן בזכר : גם ט"א כי צעת הלידה מחקצלים אורות אימא ואורות ז"ן ורצוי האורות דנה"י דאימא הם סיבה
 לדחות העובר ונתוסף שם הארה גדולה : והנה בלטו זה מחמת הב' פרקים דנ"ה דאריך כנ"ל ועדין היו לומקים
 וקטנים בלי חלב ועתה נתמלאו הארה גדולה ובקטום וילא מהם החלב כנראה בחוש שאחר הלידה מתחיל החלב
 ללאת מהדדין משא"כ בזכר שאין בו צחי' לידה ועליית אורות ולכן דדין קטנים ובלי חלב : גם ענין אחר והוא
 כי אותם סיגים דהוד יסוד ומ' שלא נתצטרו ע"י העיבור עולים בחזה ומתהפכים לחלב כי לכן אין חלב עד
 עת הלידה : והנה ענין הדדין עלמין הם נמשכין משם אלהים כי הנקבה נק' אלהים ויש צחי' שם אלהים צג"ר
 וצג' אמלעיו' וצג' תחתונות ואלהים דצג' אמלעיות מתחלק לג' אל צימין חסד אל. מי בשמאל. ובין צ' הדדין
 באמלע ה' וז"ס אלדרד ומידד שהיו יונקי' מצ' דדי נוקבא דז"א ואלדרד הוא הא' כי הוא דד ימין המלטרף עם
 אל מאלהים ונעשה אלדרד : ומידד הוא השמאל כנ"ל : והחלב הנמשך לצ' הדדין הוא דרך אות ה' שבאמלע
 שהיא נעשית לנור המריק באמלע לצ' הדדין ומתפשט לכאן ולכאן בסוד ת"ת המכריע והם צ' מיני חלב כי
 החלב של דד ימין הוא מתוק יותר והם רמוזים באות ה' זו הנז' והוא כי יש צחי' מלוי ויש צחי' ליור כי כשתמלא
 ה' זו צחי' ג' מלואים שסי' יה"א והם ה"י ה"ה ה"א הם צגי' אל וג' כוללים הם ל"ד ואות ה' עלמה וע"ה הרי מ'
 כמנין חלב. וצחי' הליור הוא צג' המלואים לצדס יה"א הם צגי' י"ו ואות ה' צב' ליורים דו די הם צגי' כ"ד
 ועם הי"ו הם מ' כמנין חלב : גם דע כי הדדין נק' שדים והוא שדי ברפה בין שדי ילין ויש שדי
 בדגש והוא שם קדוש והוא למטה ביסוד : והענין דע כי שם הויה יש בו ד' מלואים ע"כ ס"ג
 מ"ה צ"ן וכל א' הוא צחי' ע"כ. כי גם ס"ג עם י' אותיות המלוי הוא ע"ג : וכן שם מ"ה עם
 חשבון אותיות הפשוטות שהם כ"ו הרי ע"א. ועם א' היתירה צסס ס"ג הנעשה ע"כ הרי ע"כ : ושם צ"ן
 צצחי' אחרים הוא ע"כ כזה י' י"ה י"ה י"ה הרי ע"כ הרי ג"פ ע"כ בהתחברותם עם חשבונות אחרים
 כנו' אכן ע"כ הא' הוא מפורש יותר ולכן אותו ע"כ הא' נמנה לבדו והוא צגי' חסד ולכן מקומו
 הוא בחסד וג' ע"כ אחרים נעשים רי"ו שהם צגי' גצורה הרי ע"כ רי"ו : וצזה תצין איך היניקה הי' בסוד
 עיבור שהם אותיות ע"כ רי"ו הנז' : והנה ע"כ רי"ו אלו יולאים משם הויה עלמו שורש שלהם שהוא צגי'
 כ"ו ושם זה הוא צח"ת וע"כ בחסד ורי"ו בצורה כללות כל הג' אלו ע"כ רי"ו כ"ו הם צחג"ת הם
 צגי' שדי והרי נרמז צחג"ת שם שדי וכנגדם זנה"י יש ע"כ רי"ו כ"ו זנה"י והוא שדי ג"כ אלא שהעליון

זרפה והתחתון בדגש והוא דין והא' הו' רחמים והב' זג' אחרונות ומורה הדין ונמלא כי בזמן ביניקה ינק הז"א מאלו השדים שהם שדי העליון זרפ"ה זחג"ת והגדיל שלש אמלעיות ונעשים זו סוד ע"ב רי"ו כ"ו כנו' ואח"ך גם הנה"י של ז"א ינקו מאלו השדים התחתונים ונעשו ע"ב רי"ו כ"ו התחתונים זנה"י שבו בסוד שש שדי בדגש שהוא יותר דין: והרי נת' בזה איך ע"י ביניקה נעשה ז"א בסוד ו"ק גמורות כי מה שהיה תחלה בעיבור ג' גו ג' עתה נתפשטו ו"ק ממש בסוד פרלוק קשורים זה בזה הטיב דרך קוים והרי זה תיקון נוסף על תיקון הנעשה בימי העיבור: גם יש בחי' שדים אלו זחחי' שם אהיה ואין כוונתי להאריך וזוה ית' לך גם הצית המתחיל תשלח קליריה והצית

יַפְעֵת נִשְׁמָתָם מִד' פְּרָקִים.
תַּחְתּוֹנִים דְּנִצַּח הוֹד דְּאֲרִיךְ.
וְיוֹנְקִים.

בִּירוּרֵי הוֹד וְיִסוּד מִבְּהִיקִים.
חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים צְדִיקִים:
וְיִדִיד יִי יוֹנֵק וּמִתְפַּנֵּק.

נשמחם. יצין שמועה כי חיות ו"ק זעיר הוא מד' פרקים תחתונים דנ"ה דאריך אצל המזון הוא נמשך מב' פרקים עליוני' דנ"ה דאריך זענין. בי המזו' זח לו ממזרח הנפש שהם השדים: בירורי הוד וכו'. פי' כי נה"י שלא יכלו להתזרר עת העיבור הם מתזררים ביניקה בסוד החלב ומקבלים הז"א בסוד יניקה מזררי' ומתוקנים ז"ש מבהיקים חוקים ומשפטים וכו':

וְיִדִיד יִי"א. יצין שמועה כי דם הזעיר נבלע בו על ידי ביניקה כמ"ס ר' נתן הבבלי וכו' כנו' בדב"ק וג"ל להמתיק סוד ולומר כי ודמו זהו כוונת הכתו' כל עמל האדם לפיהו וגו' והוא כי כל עסק ועסק שיעסוק א' של אהיה זריצוע העולה דם

המתחיל הששה קלוות: המתחיל הששה קלוות: המתחיל הששה קלוות:

יַפְעֵת נשמחם. יורה דעה כי ד' פרקים תחתונים דנ"ה דאריך הם מתלכדים בז"א ונעשים נשמה אליו אמנם מזונו נמשך ממקום יותר גבוה שהוא מאוחס ב' פרקים עליונים דנ"ה דאריך ועי"כ יש כח הזנה בחלב לזון ולפרנס את הולד כי ממזרח נשמחו ומהצחי' העליונה הוא ניזון גם צעת עליות האורות למעלה כנו' גם הסיגים של הג' תחתונות דז"א עלמו שלא נתזררו לגמרי גם הם עלו עמהם עד החזה שלה במקום הדדין ולא ילאו עם ז"א כשנולד ומזה הטעם אין החינוק אוכל מעלמו רק יונק מדדי אמו כי להיות סיגים אלו זג' תחתונות שבו שהם דינין חזקים אין כח בו לזרפם ולזררם ע"י אכילתו כי האכילה הי' בחי' בירור כנו' ולריך שאמו זרר תחלה ותנקה הפסולת כי גם שאר כל הצחי' כולם ביררה היא צעת העיבור וגם אלו הם מתזררי' ע"י עתה כי צעת העיבור לא יכלו להשתלם להתזרר וזהמשך ב' שנים של היניקה יתזררו וגם בירור זה לא יכול להעשות עד שעלו למקום השדים שהם מקום עליון זג' אמלעיות וע"י עליה ההיא נתזררו שם ונתמתקו ונעשים חלב ממה שנתזרר מהם שהוא הטוב שהיה בתחלה מעורב בתוכם ואותו הטוב המעורב בהם הוא שנתזרר ונהפך לסוד החלב כי זהויותו בתוך סיגים מתרבים עליו מתהפך לדם ועשה שנתזרר מהם נהפך ללבן והסיגים שבהם יולאים בסוד דם טמא אחר תשלום כ"ד חדשי היניקה דוגמת הסיגי' האחרים שלא ילאו עד תשלום זמן העיבור בסוד דם לידה כן הסיגים האלו יולאים אחר זמן היניקה שאז לא נשאר עוד מהם להתזרר שיהיה ראוי ליעשות ממנו זון דל"י וגמלא כי ע"י היניקה נגמרים ג' תחתונות להתזרר ויונק אותם ומקבלם בסוד יניקה ואז נגמרים בו ליתקן ג' אחרונות ולכן ע"י שהיה צעת העיבור ג' כלילן זג' כי לא יכלו להתגלות מחמת היותו בקטנות ובסוד העיבור והיה אז בסוד ו' זעירא שבתוך הה' ועוד היה בסוף הו' המ' בסוד פסיעה לזר ואחר שנולד נעשה ו' של השם שאחר הה' כי כבר ילא עתה מחוכה ומה שהיו אז נה"י שלו מלבישים לחג"ת דיליה זהויותו בעיבור כשנולד וילא לחון נעשו ו"ק שלימות: אך אמנם עדין אין בו ראש עד המוחין דגדלות ואז יהיה ו' של השם שיש לה ראש כנ"ל ויהיה הוא בחי' ו' שזשס והמ' נוקבא בסוד פסיעה לזר קון התחתון של הו' זו:

וְיִדִיד יִי"א יוֹנֵק וּמִתְפַּנֵּק. יורה דעה כי ז"א הוא שם מ"ה העולה אדם ואדם ר"ל א' דם כי הא' של מלוי הו' א דברים ד' ה'.

דס כל פעולות שהיא פועלת בז"א האדם העליון הוא דרך פיו כי הוא סוד היניקה כי החלב נעשה דס בתוך ז"א והוא יונק מזינה הנקרא' אהיה : וגם הנפש לא תמלא פי' כי נשמת ז"א היא מד' פרקים תחתונים דנ"ה דא"א לא כן המזון שהו' החלב הוא מב' פרקים עליונים דנ"ה דא"א שהם נעשים שדים כמ"ש וז"ש וגם הנפש פי' כי גם הנפש אינה מתמלא' מב' פרקים עליונים כי המזון בא לו ממזרח הנפש : ונ"ר ג"כ לומר כי ז"ס מש"ה

לדיק אוכל לשוּבַע נפשו כי ז"א הוא הלדיק העליון אוכל מהאור הבא אחר זריאת גשמתו כי נשמתו מד' פרקים תחתונים דנ"ה דא"א לא כן מזונו מב' פרקים עליוני' ובטן רשעים תחסר פי' כי מה שאוכל הוא זירורי הוד

**וְדָמוֹ בּוֹ נִבְלַע וּמֵן הָאֵם יִזְנֶק.
וּבְחֵיק תִּשָּׂאָהוּ וְהֵעֵנֵק תֵּעֵנֶק.
בְּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֵמֵן אֶת הַיֶּנֶק :**

לאדם

הו' הנמשכת מאימא ע"י נעשה אדם כי לולא אות' הא' היה נשאר דס משס מ"ה וזו הא' היא שס אהיה זריבוע העולה דס והוא סוד רביעית דס המחיה את האדם

יסוד מ' שהיו בתוך הקליפות צעת השזירה : וזס"ה כי הדם הוא הנפש כי הדם שהוא סוד החלב הבא מב' פרקים עליונים שס הם כלולים ד' תחתונים הם נפשו כי בכלל מאתים מנה : וזס"ה שופך דס האדם כי זינה השופכת דס האדם ז"א באדם ר"ל בסוד א' דאיה העולה דס זריבוע עם היות כי החלב הם זירורי הי"מ שלא נחזרר צעת העיבור גם היא נותנה זו א' של מלוי הוא"ו דשס מ"ה באדם בסוד א' דאיה העולה דס דמו ישפך ר"ל דס הזינה וכ"ז למה לפי שכללם אלהים שהיא הזינה עשה את האדם ויען היא בחוכ' נעשה סוד העיבור לריך שגם היא תניקהו ותתן לו חלק ממנה שהוא א' דאיה כנ"ל :

עוֹד כ"ל בסוד ז"א שופך דס האדם והוא ע"ד משז"ל המלצין פני חזירו זרבים אין לו חלק לעה"ז וגם אמרו דחזינן דחזיל סומקא וכו' וזס"ה שופך דס האדם באדם ר"ל שמלצין פניו ושופך דמו בקרבו דחזינא ליה דחזיל וכו' דמו ישפך ר"ל אין לו חלק וישפך דמו לעה"ז ונתן טוב טעם ואמר כי כללם אלהים וגו' ע"ד משז"ל ע"פ כי קללת אלהים תלוי ר"ל זלזולו של מלך ה"ג הלצין וזזה ללם המלך מ"ה הצ"ה ולכן לא יהיה לו חלק לעה"ז כי דבר יי"א זזה : והיינו טעמא שהענישוהו למלצין בעונש זה שלא יהיה לו חלק לעה"ז כי עלמא דאתי זינה נותנת דס הז"א זו כמש"ל וזה המלצין שופך דס האדם התחתון רמו לז"א והו"ל כסותר מה שזנה הזינה כי הזינה נותנת דס האדם ודס פני האדם ודאי שהוא המוצר שזדס האדם וזה המלצין שופך דס הפני' בתוך הגוף וסתר מה שזנה זינ' הנקרא' עלמא דאתי ולכן לא יהיה לו חלק לעה"ז : גם נ"ל להמתיק סוד ולומר כי זו היא כוונת הכתו' יי"א צדד ינחנו פי' כי זיניק' הזינה נותנת לו צ' ד"ד והו' צד"ד צ' דדים וצ' מיני חלב ושמא תאמר כי זיונקו מן הדד השמאלי יען הוא סטרא דגבורה יהיו נאחזים בו הקליפו' לז"א ואין עמו אל נכר כלו' שאין חילוני' נאחזים בו והטעם לפי שאימא מגזרת אוחו בין שני ירכותיה צעת היניקה כמ"ש האר"י ז"ל וגודע כי הזינה דוחה את הקליפות וז"ש לעיל יפרש כנפיו יקחהו וצ' דדי ינחנו ויען היא נושאחו על אצרתה היינו טעמא דאין עמו עם ו' אל נכר : וזס"ה לדיק אוכל לשוּבַע נפשו עם שכבר פרשתיו למעלה כי כאשר הלדיק ז"א אוכל לשוּבַע נפשו הוא עוד היניקה כמש"ל בטן רשעים הקליפו' אינם מלויים שס והם חסירים כי הזינה דוחה אותם :

ויראה לי לומר כי היינו טעמא שהיו מקריבים הדם ע"ג המזבח עם היות שנפשו של אדם קלה ממנו ולא חשש הכתו' לטעמא דהקריבהו נא לפחתך מפני שבהקרבת הדם אנו רומזי' שדס העליון א' דאיה אימא עילאה ונתן בז"א וקוציה שהוא אותו רביעית דס אהיה זריבוע שהוא חיות ז"א הגק' אדם א' דס :

וגם היינו טעמא שהולך הכתו' זה עשר פעמים לזרז ביותר לא תאכל כל דס לא תאכלנו על הארץ תשפכנו לא תאכלנו למען ייטב לך יען יאמר האומר כי הנה מה טוב ומה נעים שיאכל הדם עם היות שיש קלח מיאום עכ"ז ילא הפסדו בשכרו והתועלת גדול מאד כי הנה הוא מתוק לנפש ומרפא לעלם כי הוא רומז באכילת הדם

א במדבר י"א י"ב.

האדם ובהסתלקות אותו הדם מה האדם וזהו ענין שפיכות דמים כמ"ש שופך דם האדם וז"ל דמים בדמים נגעו כי נרמזו שיסתלק דם אהיה מדם הויה וצ"ל שנים של היניקה הוא זמן הצלעת הדם וז"ל ש' ר' נתן הצבלי לאותה אשה המהיני עד שיבלע צו דמו:

לְאָדָם מִי שֶׁם פֶּה בְּסוּד הַיְיִקָּה.

ובבלי

לְאָדָם מִי שֶׁם פֶּה. יורה דעה

כי אדם העליון הוא ז"ל יבלע צו דמו שהוא א' דהיי"ה כנ"ל והנה ודאי יודרך נפש האדם לזה הולך הכתוב לזרז ביותר וטעמא איפשר שיהיה מטעם מ"ש האר"י ז"ל על איסור אכילת צמר לעם הארץ כי אינו יכול להוליא נילוליות קדושות שצבש' ואדרבא יבא לחקן וימלא מקלקל שימשך אחר נפש הבהמית ה"נ נוכל לומר כי

נילולות הקדושה אשר בדם לא יוכל האדם לחקנס צדום אופן בעולם ולכן אסר אותה הקב"ה כי אדרבה ימשך האדם באכילתו הדם אחר הגבו' ודינין טמאים דם"א ויללול במים אדירים מים המררים המחררים ויעלה חרש בידו להחגדר כי כל האכילה היא סוד הבירורין: עוד יראה לי כי היינו טעמא שכתב גבי איסור הדם על הארץ תשפכנו כמים כי בתחלת המחשבה היה נראה לומר שהדם לא ישפך על הארץ לעולם כי תמיד אנו מכוונים למתק הגבורות של רחל הנק' ארץ ונשפכנו הדם המורה גבורו' על הארץ דינין אדומים כשנים ח"ו יורה שליטת החילונים על מדה המ' לא תבא ולא תהיה לזה בא הכתו' לרמוז לנו כל האמור וזהו אומרו על הארץ תשפכנו ולא לצד שלא יורה זה השפיכות דם על הארץ היזק ח"ו אלא אדרבה הוא חופלת גדול כי הדם הוא כמים שהם חיים לעולם ה"נ זה הדם הוא חיות המ' הבא לה מהבינה דאל"כ כמים ל"ל וגם על הארץ תשפכנו הוא מיותר:

עוֹד נ"ל כי ז"ל מ"ש ז"ל כי טיטוס הרשע גירר את הפרוכת וילא דם כי פרוכת רמו למ' דאלי' כי היא מצדלת בין חלי' לצריא' וכתו' ביה והצדילה הפרוכת לכס וגו' אותו הדם שילא משם רמו ששלטו הקליפו' ח"ו וסלקו הדם והחיות הבא למ' מהבינה ע"ד מ"ש האר"י ז"ל כאן בסוד שפיכות דמים שהשופך דמים מסלק הדם הבא מהבינה לז"ל שהוא חיות הז"א כי גורם שליטת החילוני' בלדיק העליון זעיר ולכ"א קטליה וכו': והאר"י ז"ל פי' הפ' דמים בדמים נגעו עז"ה ופסוק שופך דם האדם: עוד נוכל לומר כי הצ"ה רלה להראות לי'ש' עוד היכן הגיע עולם חטאתם והוא כי נודע כי יש ציסוד הנקבה ה"ח וה"ג צסוד י' דמים שיש באשה ה' דמי טוהר וה' דמי טומאה והם י' שמות אהיה צריבוע וידוע כי ממדת היסוד בא השפע והטובה לעולם ועולם חטאתם כי צדה גרם לסלק אות' הדמי' ולכן לא יוכל השפע לבא כמקדמת דנא ואותו הרשע טיטוס שמו ישפך דמו ודם זרעותיו תחלת דברי פיהו סכלות אמר קטלית וכו' חי טיטוס כי קן היה הדבר:

וזה יהיה פי' הכתו' דמים בדמים נגעו כי עולם חטאתם גרם לערב דם טוהר בדם טומאה: וזה יהיה ג"כ פי' הכתו' הוי עיר הדמים שערבו ה' דמי טוהר בה' דמי טומאה: ועל פי מ"ש האר"י ז"ל צטנין שפיכות דמים נוכל לומר כי זס"ה הרנינו גויים עמו דאין לו הבנה דאדרבה קינה מצ"ל: ועוד הכתו' היא כפול ומכופל דמי דם עצדיו יקום הוא הדבר אשר דבר באומרו ונקם ישיב ללריו ואין ה"נ דנוכל לומר לפי הפשט דהכוונה היא כמי שכועס על חבירו ואומר לו לאריך עד שעשית תוסף הרוה את הלמאה והרנינו גויים על מה שעשיתם לעמו גילו ושמתו כי הנה יום בא בוער כתגור ודם עצדיו יקום ומרוצ כעסו ית' אימר להם קן: ולפי דרכנו ית' הכל על נכון והוא כי כונת התורה או' לי'ש' אל תדאגו על הנקמות שעשו א"ה ועל דם עצדיו ששפכו והוא כמ"ש האר"י ז"ל כי דם דז"א הבא מהבינה מסתלק מהו"ק כאשר נשפך דם נקי ואמר הרנינו גויים על ישראל וגם עמו ר"ל עם ו' שהם ו"ק זעיר שנגע על לבם שפיכת דם הלדיקים כמ"ש כאלו אמר הרנינו גויים וגם עם ו' וגויים קחי על ישר' שנק' גויים גוי וקהל גויים ועם ו"ק הם הו"ק הרנינו על מה ששלטו הקליפו' כי דם עצדיו דהיינו הלדיקים יקום ונקם ישיב ללריו לריו דייקא הם הקליפו' לרי ו' וצוה וכפר אדמתו עמו אדמתו הם י'ש' הנק' ארץ חפץ עמו הם ו"ק עם ו':

לְאָדָם מי שם פה. יבין שמועה כי צעת העיבור היו מוחין דזעיר צסוד אלס אלס משם אלהים במקום חו"ב ולא נחגלה צו הדעת אבל ציניקה נחגלה צו הדעת והטעם כמ"ל כי החבונה אין לה כלי חילון דיסוד אשר לריך לבא צו מלובש דעת דזעיר אבל כלי אמלעי יש צה לכן בא הדעת ציניקה שהמוחין דיניקה באים צכלים אמלעים

אמלעיים דנה"י דתצונה והעיצור הוא סוד נפש לא כן היניקה הוא סוד הרוח וביניקה מתחיל התינוק לפתוח פיו וזהו לאדם לז"א מי צינה שם פה וכו' ועשה משפט ולדקה רוח לגפש משפט הוא סוד הרוח ת"ת לא כן בעיבור לא היה בו רק צחי' נפש: ונ"ל כי זס"ה תשלח רוחך יצראון על סוד הרוח הבא ביניקה יצראון המוחין דיניקה להזכר כל רוח ונפש ותחדש פני אדמה הוא צסוד מ"ש ז"ל האשה יכולה לטחות פניה בקרקע כי צעית היניקה הוא מתחדש כלי חיטון דיסוד דתצונה לא כן בעיבור לא היה ולא נברא ולכן לא היה אז צעת העיצור דעת וביניקה הוא סוד הרוח:

וּבְכָלֵי אֲמָצְעֵי סוּד דַּעַת דְּבִקָּה.

וּבְסוּד הָרוּחַ נִפְּשׁ חֲנָה בְּמַתְקָה.

וְעֵשָׂה מְשַׁפֵּט וְצַדִּיקָה :

יְהִי כִּי מֵה אֱלֹהִים בְּעֵיבוֹר

בְּחִבְרָה.

וּבִינִיקָה יִהְיֶה אֶבֶן דַּעַת חֶסֶד.

כִּי לֹא נִתְגַּלִּית רַק בְּסוּד

הַגְּבוּרָה.

יִשְׂרָאֵל קָנִי מְנָרָה :

חכמה

ויולאים לחון ומתלצשים בכלי' אמלעיים דנה"י דתצונה ונכנסים בז"א צחי' כלים אימלעיים שלו ונודע כי ביניקה יתגלו בו הדעת והטעם כי בעיבור המוחין לריכי' להיות מלוצשים בכלי' החילוני' דנה"י דתצו' וכלי' חיטון דיסוד שלה שבו לריך להתלצש הדעת אין צה לפי שאם היה שם צחי' יסוד היו החילוני' נאחזים בו ולכן אין דעת צמוחין דעבור וגם החו"צ צא צסוד אלם מאלהים לא כן ביניקה נתגלה י"ה מאלהים אבל הדעת שהיה ביניקה לא נתגלה אלא צכללות כיון שכולו שמות אלהים אין שם רק גבורו' ולא חסדים וכפי זה המוחין דגדלות הם נחלקים לדר' מוחין שהם חצ"ד ודעת כולל חו"ג אך המוחין דיניקה הם ג' לצד חו"צ וגצורה ומוחין דיניקה הם צסוד הרוח וע"י יניקה החלצ צצ' שנים מתמלאים המוחין כי החלצ נמשך ממה שחזרת אימא עלאה לצרר היא צתוכה אותם הצחי' שלא יכלו להתצרר צמייעה צסו' העיצור עכשיו מחזררים ונעשי' חלצ ויונק ממנו הז"א ומתגדל ואז מתמלאי' המוחין שבו כי צעת העיצור היו המוחין שמות האלקים כנ"ל והיו חסרי' עקריות המוחין ועכשיו ביניקה נתמלא מאותיות י"ה ונעשו אלהים וזהו אלהים מלא יה ר"ל כי באותיות יה הוא מתמלא ובעיבור נתקיים בו אז מי ישום אלם ועכשיו ביניקה נתקיים בו מי שם פה לאדם כי אדם הוא שם מ"ה שהוא ז"א צזמן עיבורו היה אלם מצחי' שם הויה שלו מ"ה כי מ"ה וכ"ו גי' אלם וביניקה צסוד הדעת שם פ"ה לאדם כנראה צחו' הראות כי התינוק צזמן היניקה פותח פיו ומתחיל לדבר מעט מעט עד אשר צהמשך ימי היניקה נשלם צו כח הדיבור והנה נק' לעיל

גם נ"ל לומר כי זס"ה כל עמל האדם לפיהו עם היות שכבר נת' לעיל עוד ית' פה באופן אחר והוא עז"ה כל עמל האדם ז"א לפיהו הוא סוד היניקה שיש בו אז דינין הרצה כי המוחין הם צסוד אלהים אבל אינם כ"כ גמורים לפי שכאן ביניקה נתגלו י"ה והם מלאים לא כן בעיבור היו צסוד אלם אלם וגם הדעת שנתגלה ביניקה הוא צסוד הגצורה לצד צענין שיש בו דינין הרצה צעת היניקה שיונק צפיהו וגם ביניקה פותח פיו ויש בו כל מיני עמל ודין קשה ומה גם הנפש שלא תמלא כלו' צעת העיצור שהיה צסוד נפש שאז לא מצעיא שהמוחין הם אלהים אלא שאף האלהים דעיבור לא נתמלאו וגם באו חסירים צסוד אלם ולא נתגלו שאז ודאי יהיו דינין גמורים כפלי כפלים מצזמן היניקה הנק' פה לפי שביניקה מתחיל לפתוח פיו: א"כ נ"ל למה נק' היניקה פה כי ביניקה נכנס בו מוח הדעת ופה צמ"ק עם צ' אותיות פה הוא עולה כמנין דעת צמ"ק: א"כ כי דעת גניז צפומא כנז"ל:

ידיו כ"ו מ"ה אל"ס. יצין שמועה כי כ"ו ומ"ה עולים כמנין אלם. וסוד אלם הוא בעיבור וביניקה נתגלה י"ה מאלקי' והדעת שנתגלה ביניקה לא נתגלה

א יחזקאל י"ה ה'. ב שמות כ"ה ל"ב.

רק

לעיל כי בכל א' מהזמנים האלו עיבור ויניקה ומוחין הוא כלול משלשתם וזהו פי' הצ' בתים לאדם מי שם פה והצית שלאחריה יהיו כ"ו מ"ה אלס :

רק בסוד הגזורה פי' כי הדעת כולל חו"ג ולא נתגלה ציניקה רק הגבו' לצד שבו חבל החסד שבו לא נתגלה : שלשה קני מנורה. פי' כי ציניק' היו חצ"ד לא כן בעיבור לא היו כי אס חו"ג לצד :

חכמה צינה דעת. יורה דעה כי עכשיו ציניקה על ידי הדעת

חכמה צינה דעת. יצין

חֲכָמָה בִּינָה דַעַת בְּסוּד וּלְבָיִן רְמוּזִים.

שנתגלה נתקן מוח החכמה ומוח הצינה כי החכמה נתפשטה ללצ"ג והצינה לן' שערים. ולצ"ג נ"ח נתקנו ע"י הצינה כי הצינה נתקנה ונתפשטה ללצ"ג אלהים שצמעה בראשית שהם צצינה והם כנגד ללצ"ג נתיבות חכמה וגם נתפשטה לן' שערים שבה והענין כי משלים תחתון ת"ת דא"ח נעשה

שמו' כי המוחין דיניקה חצ"ד הם רמוזים צמלת ולצ"ג שניים מחלב כי לצנינות השיניים הוא ע"י החלב כי ללצ"ג של תיבת ולצ"ג הוא סוד ללצ"ג נ"ח והם ללצ"ג שיניים שנתקנים ע"י החלב ואות נו"ן של ולצ"ג הוא הוראה אל הצינה ו' שערים ואות ו' הוא סוד הדעת שגם דעת הוא ו'

בְּחֶלֶב נִתְקָנִים וְסוּד כ"ד אוֹתוֹתִים. וּבְסוּד ד' ווּיִן כ"ד גְּבוּלִים גְּנוּזִים. בְּאֵהָלִים נִטְעָה בְּאֲרָזִים : וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִנְיָקָה הַבָּאִים.

חכמה דו"א ומיסוד דא"ח נעשה צינה דו"א ובעיבור שחסר הדעת גם החו"ג אינם שלמים כיון שחסר הדעת המזווג צין חו"ג חבל ציניקה מה שנתקן תיקון יותר שלם הוא הצינה ומאליו נתקן גם החכמה יען מוח הצינה צכח היסוד דא"ח נתפשט בסוד ללצ"ג אלהים שיש צצינה כגודע והם הל"צ נ"ח אלא שלהיותם צצינה נק' ללצ"ג אלהים נמלא כי בתיקון מוח הצינה ללצ"ג אלהים ממילא נתקן גם החכמה כי הם הם כמ"ס וע"י החלב לומחים הל"צ שיניים הם צחי' החכמה

ומלת חכמה ר"ל חו"ך מ"ה הם השיניים הלומחים צחיכיים של מ"ה שהוא ז"א : וסוד כ"ד פי' כ"ד חדש דיניקה והם ד' ווי"ן פי' הת"ת דא"ח נחלק לצ' חליו העליון מלבים או"ח וחליו התחתון מלבים זעיר והוא סוד ו' של ולצ"ג הם צ' ווי"ן ומלוי זו הו"ו הם נעשים ד' ווי"ן כזה ו"ו ו"ו הם כ"ד גבולי אלכסון י"ג למעלה י"ג למטה והם סוד כ"ד חדשי היניקה :

ואלה שמות. יצין שמועה כי מוחין דיניקה שהם צ' אלהי'

שנתפשטה ללצ"ג נתיבות ונתקנה כי לכן חכמה אותיות חכמה אלהיות חו"ך מ"ה פי' של ז"א הנק' מ"ה ומה שומחים הל"צ שיניים צכ"ד חדשים הענין הוא כי שליש התחתון דת"ת דא"ח עלה ונתחבר עם הצ' שלישים ואז עלו צ' פרקים עליונים דנ"ה דאריך ונעשו צחי' צ' דדין צחג"ת דאו"ח צחזה שלהם תקף בתחלת העיבור וצסיצת העלייה ההיא נמשך החלב בדין ואחרי שגולד ז"א ונמשך החלב נתפשט ת"ת דא"ח בחכמה דו"א צצחי' נשמה ומכח הת"ת דא"ח ילאו ללצ"ג שיניים הנמשכים מלכ"ח וילאו בחלב דאימא שמניקה את ז"א וגודע כי הת"ת דא"ח נחלק לצ' חלקים חלק העליון מלבישים או"ח וחלק התחתון ז"א והת"ת נק' ו' ובהתחלקו לצ' חלקים נעשו צ' ווי"ן ומלויים וו הרי כ"ד שהם י"ג גבולי אלכסון עליונים וי"ג גבולי אלכסון תחתונים ולכן גם השיניים נחלקים י"ו י"ו עליוני וי"ו תחתונים הנמשכי' מכח הת"ת דא"ח ויען שהת"ת הוא כ"ד לכן השיני' לומחים צכ"ד חדשי היניקה זהו כפי סדרת האומר כי זמן היניקה הוא כ"ד חדש אמנם לסדרת האומר ח"י חדש הטעם הוא כי בשלמא החלק התחתון הו' שבה נכפלה לפי שנתלבש צו"א הוא סוד ו' והוא להו' צ' ווי"ן אלא חלק העליון שלא נתלבש צו"א למה יכפל ומאחר שעלה החלק התחתון ונתדבק בו לא נחשוב בעליון כי אס ו' א' פשוטה הו' להו' ג' ווי"ן ח"י חדשים ואלו המוחין של היניקה רמוזי' צפ' ולצ"ג שניים מחלב והוא כי לצנינות השיניים בהיותם לבנים הם מלך חלב היניקה אשר על ידה למחו ללצ"ג שיניים ומוח חכמה שהוא ללצ"ג נתיבות רמוז באותיות ללצ"ג שצתיבת ולצ"ג ומוח צינה רמוז באות נ' שנתפשט לן' שערים ואות ו' של ולצ"ג הוא סוד הדעת כי גם הוא נק' ו' כמו הת"ת והיסוד כי שלשתם צקו אמלעי לורת ו' ונמלא כי ג' מוחין של ז"א נרמוזים צמלת ולצ"ג אשר הוראת תיקונם הם למיחת השיניים נעשה ע"י החלב :

ואלה שמות. יורה דעה כי כמו שאמרנו לעיל כי העיבור יש בו ג' צחי' שהם כנגד עיבור ויניקה ומוחין א' במדבר כ"ד ו'. ב שמות א' א'. ג. (יח)

אלהי דחו"צ וב' הדעת כלול מחו"ג עם שלא ילא חסד
עכ"ז הדעת כלול אפי' הכי שלא נתגלה רק הגבו' כי
תחלה בעיבור היו סוד אלם ועתה צניקה נעשים אלהים
פשוטים והיא המדרגה הא' שעולה צניקה כי צניקה

יש דרגו' רבות וכשהם ג'
אלהים פשוטים הם ניכרים
צ'יור הה' כי ה' דאלהים
דמות חכמה לורתה ד"י
והצינה לורתה ד"ו והדעת
לורתה וו' ג' קיים כזה **ח**
אח"כ מתמלאים בסוד יה"א
כי אלהים דמות חכמה מלוי
יודי"ן ודצינה ההי"ן ודדעת
אלפין וב' אלהים שדעת
הם מלאים באלפין והה'
דחסד הא' של המלוי שלה
הוא ציור יו"י והא' של מלוי
אלהים דגבורה לורה יו"ד
כזה **א**
קיבוץ אותיות יבין שמו'
כי אלו הג' אלהי'
הא' צמלוי יודי"ן והב' צההי"ן
והג' באלפין שאמרנו יש
בג' אלו ט"ל אותיות : וא'

סר. פי' כי א' עם שר הוא ראש והענין כי הראש של
היניקה הוא כמ"ש צראש העיבור שהוא אלהים צריצוע
עו' ר' ואלהים דיודי"ן עו' ש' והא' שאמרנו בעיבור
שהוא הכללות כאן צניקה הוא סוד הדעת שהו' א'
זקן תחתון פי' כי ההפרש שיש בין אלהים דחסד
הכלול בדעת ובין הגבו' הכלולה בדעת הוא צא' של
מלוי הה"י כי הא' שקן תחתון שלה רזה וכחוש כמין י'
קטנה
אם הגבורה לצד עכ"ז יען הוא כלול מחו"ג לריך שיהיו צו' הב'
כנגד הגבורה והחילוק שצניקה הוא כי אות הא' שצמלוי ה'
ה' דאלהים דגבורה שדעת היא לורה יוד יוד כזה **א א**
דגבורה והוא כי היו"ד הא' שבזו הא' הב' היא ג"ר והו'
היא הנקצ' שהיא עטרה דגבורה : גם דע כי ג' מוחין הם סוד יה"ו
יה"ו צמלוי אלפין יוד הא' ואו גי' ט"ל וג' חלקים הנו' צמלוי הנו'
אלפין וכל מוח אלהים מאלו מתפשט לכמה צחי' ולרופי' כי אלהים
צמוחין דיניקה ויש חילוק בין מוחי' דאבא למוחין דאימא וצמוחי'
לפנימים ויש חילוק בין המוחין אל הלבושים ויש בין הלבושים
דאבא ללבושים דאימא חלוק ג"כ ובלבושי' עולם

יה ציור ד"י ד"ו קנים מילוי

נקראים.

סוד יהא וברעת אלהים נראים.

שניהם מלאים :

קיבוץ אותיות מלוי שלש אלהים

לא זזה.

מסוד טל וא' שר ברעת עליזה.

ובקוץ תחתון א' חסד וגבורה

רמוזה.

השמנה היא אם רזה :

יניקה

אם צמלוי יודי"ן והב' צההי"ן
והג' באלפין שאמרנו יש
בג' אלו ט"ל אותיות : וא'

אם הגבורה לצד עכ"ז יען הוא כלול מחו"ג לריך שיהיו צו' הב'
כנגד הגבורה והחילוק שצניקה הוא כי אות הא' שצמלוי ה'
ה' דאלהים דגבורה שדעת היא לורה יוד יוד כזה **א א**
דגבורה והוא כי היו"ד הא' שבזו הא' הב' היא ג"ר והו'
היא הנקצ' שהיא עטרה דגבורה : גם דע כי ג' מוחין הם סוד יה"ו
יה"ו צמלוי אלפין יוד הא' ואו גי' ט"ל וג' חלקים הנו' צמלוי הנו'
אלפין וכל מוח אלהים מאלו מתפשט לכמה צחי' ולרופי' כי אלהים
צמוחין דיניקה ויש חילוק בין מוחי' דאבא למוחין דאימא וצמוחי'
לפנימים ויש חילוק בין המוחין אל הלבושים ויש בין הלבושים
דאבא ללבושים דאימא חלוק ג"כ ובלבושי' עולם

א כמדבר ז' י"ג. ב שס י"ג כ'.

עלמס דא"ח יש חלוק בין הלבושים הפנימיים ובין לבושים המקיפים וכ"ז הוא צמחין דיניקה וכן בגדלו אך צמחין דעיבור כתב מוהר"ר חיים ז"ל שלא קבל פרטים הנו': וכתב שפעמים אחרות שמע סברות אחרו' ואופנים אחרים ע"ז הענין: וענין הראש של היניקה הוא דוגמת הראש שכתבו דעיבור כי אלהים דיודין דמוח חכמה עולה ש' היא ש' של ראש. ואלהים צריבוע צבינה עולה ר' היא ר' של ראש אכן הא' הוא סוד הדעת שהוא אלהים דאלפין שעתה ציניקה נחגלה הדעת לא כן בעיבור היה הכללות כנ"ל: ולפי שמוח הדעת לא נגלה רק כללות והוא הקטן

יניקת שני מוחין בשתי שנים.
מגדלת ובשבע שבועה הם נתקנים.

ויבסו רגלי אריך הדר זקנים.

ובפתור תחת שני הקנים:

כבוד לבנון כתר זעיר ירויח.

ובעיבור שני אור מוחין בו ירויח

ובאיש

שכולם לכן לא נגלה בו רק הכללות של הראש שהוא הא' וכמו שהדעת מכריע בין חו"צ והוא באמלע כן זו הא' של ראש באה באמלע בין ר' לש': ודע כי זה הראש דיניקה הוא דינין הוא סוד מ"ש צדוד ע"ה ויהי דוד בא עד הראש אשר ישתחווה שם לאלהים ואז"ל בקש דוד לעע"ז: והענין כי הע"ז שהם החילוני' הם נאחזים בזה הראש דבחי' אלהים דמוחין דקטנות ורלה דוד להחזיר ז"א לבחי' יניקה להחריב העולם כדי שיתאחזו שם הדינין מפני אויביו וזהו בא עד הראש שהם המוחין של אלהים וז"ש אשר ישתחווה שם לאלהים כי החילוניים נאחזו' בהם וזמ"ש אין אדם עובר עבירה אח"כ נכנסה בו רוח שטות כי אין ילה"ר נכנס באדם ומחגבר עליו להחטיאו אח"כ נתמלאו המוחין שלו מבחי' אלהים שהוא דין קשה ומשם נאחו השטן וזהו רוח שטות כי נער גי' שוטה כי הגער אין בו ישוב הדעת ועיקר אחיזתם הוא כללם דאימא: גם דע כי כל מה שיש אל התינוק צימי היניקה היה לו צימי העיבור אלא שצימי היניקה הם נגדלים ונתקנים: והבחי' הג' שצימי העיבור הוא היותו כן ע"ס והם נגמרי' בו בהיותו בן ט' שנים ויום א' ובשנים האלו מגדיל איבריו ומתקנס ולכן מט' שנים ויום א' ביאתו ביאה: והנה התיקון וההגדלה הוא עז"ה כי צב' שנים לא נחלקו עתה רק לענין הגדלה לו עתה ויסגדל אח"כ בעבור צ' דמוחין הראויין להולדה ונמלא כי גם חו"צ לא נתקנו עתה רק לענין הגדלה ולא

קטנה הוא החסד והקוץ החסון דא' דאלהים שבמלוי ה' דאלהים הב' שהוא כנגד גבורה ליורה ד' והיא שמנה ר"ל כי הקוץ תחתון של הא' דמלוי ה' אס הוא גדול ושמן כמין ד' או אס רזה כמין י' כזה הוא ההפרש שבין חסד לגבורה. כמ"ש: וע"פ מ"ש בדב"ק כי דהע"ה רלה להחזיר ז"א לסוד העיבור נמתיק סוד וגאמר כי זהו כוונת הכתו' נתנה ראש ונשובה מלרימה כלו' נתנה ראש כמו בעיבור ונשובה מל"ר מ"י מ"ה והוא כי הבחי' הראשונה הבאה מאימא הנק' מי לז"א הוא סוד העיבור נשוב אליה לאותה הבחי' של העיבור: א"נ כי הי' במלוי יו"ד כזה הם עולה ט"ו היא י"ה וי"ה

נתגלו ציניקה כי בעיבור היו צסוד אלס וז"ש ניתנה ראש של העיבור ופי' דצרי' וא' ונשובה מלרימה כלו' ונשוב הי' שהם י"ה למלר מי' נשיב יה לבינה כי משם בא יה צסוד היניקה וישאר ראש זעיר צסוד אלס כמו בעיבור וכשנחזיר הה' למלרים שהיא בינה מלר' מי' תעשה מלרים מלרימה:

יניקה צ' מוחין. יצין שמועה כי צ' שנים דיניקה נתקנים צ' מוחין חו"צ אבל הדעת שהוא להולדה אינו לריך לו עתה וז' ספי' הם נתקנים בהיותו בן ט' שנים. ובהיותו בן ט' שנים ויום א' כי אז נעשה בו הכתר ציוס א' של שנה י' אז ראוי להולדה ולכן מאז ואילך ביאתו ביאה: ויבסו פי' כי אלו הע' ספי' שנעשו בו צט' שני' הם מלבישים נה"י דאריך וכפתור תחת צ' הקנים פי' יסוד דעתיק המתלבש צנ"ה דאריך וזהו תחת צ' הקנים כי קנים דאריך שהם נ"ה שלו מלבישים ליסוד דעתיק: א"נ הקני' קאי ג"כ על נ"ה דאריך כנו' כי נ"ה ראשם הם למעלה מהיסוד והכל קאי על א"א כפתור יסוד צ' הקנים נ"ה:

כבוד לבנון. יצין שמועה כי כת"ר ז"א נעשה מיסוד עתיק המתלבש צנ"ה דאריך כבוד לבנון הוא כנוי

דיניקה נגדלו צ' מוחותיו חו"צ אך הדעת אינו לריך ביאה: והנה התיקון וההגדלה הוא עז"ה כי צב' שנים לא נחלקו עתה רק לענין הגדלה ולא

כנוי לכתר זעיר שהוא נעשה מיסוד עתיק המלוכס
בנה"י דא"א והוא סוד לובן העליון: ובעיבור ב' פי' כי
המוחין האמתיים הם הבאים בעיבור ב' כי אז נעשה
איש גמור: ואהל ישרים כנוי למוקבא דז"א ישרים פי'
ו"ק זעיר מתלבשים בה:

בעת אלילות יבין שמועה
כי כשנאללו המלכים
בסתלת אלילותם ילאו שם
נקודות נפרדות זו ע"ג זו
ובסוד העיבור נכללו ג' גו
ג' והיו בסוד ו' זעירא וכל
א' מהו"ק נכלל מכולם
ונתחברו יחד בסוד רה"י
ובעת היניקה נתפשטו ונעשו
ו"ס גמורות והם סוד ו'
דהויה: ויאריכו הצדים פי'
כי הו"ק נתפשטו ונתארכו
שהיו בעת האלי' נפרדים
כל א' מחברו כמ"ס ז"ל ע"פ
חרב אל הצדים:

בערך עלמס. יבין שמוע'

כי הו"ק הם כלולים ג"כ מג"ר כי הקטן
ודאי הוא שיש לו ראש ומוחין והוא פרטוף שלם דו"ק
וכלול ממוחין הם י"ס וכן המוחין הוא פרטוף שלם
בערך עלמו ג"כ ללס דמוחין והוא פרטוף שלם מי"ס
אבל כאשר פרטוף ו"ק נכלל עם פרטוף המוחי' ונעשים
שניהם פרטוף א' אז הו"ק בערך הכללות שנכלל עם
פרטוף המוחין הם ו"ק גמורות לבד ואינם פרטוף שלם
מי"ס

בד' שנים האחריו נכנסין המוחין בהאי גולגלתא והוא
גמור: ובזה ית' לך ד' בתים ואלה שמות בני יניקה קיבוצן אותיות יניקה ב' מוחין כבוד לבנון:

בעת אלילות. יורה דעה על ענין הויות ז"א מיום הולדו עד תכלית עלייתו והוא כי בעת אלי' המלכים קודם שבירשם
היא הז"א בבחי' ו' הם ו' נקודות מהעשר נקודות שלו הכלולות בנקודה א' כי לא ילאו אז רק ו' נקודות לבד והיו

נפרדות זו מזו אחר זה היה זמן עיבור הא' בבחי' ג' גו ג' ונק' ו' זעירא והיא הו' שבתוך הה' המורה על ז"א ועל אימ'
שהיה ז"א בתוכה בסוד העיבור כי הנס בעבור נכללה כל נקוד' מהו' מכל הו"ק וע"י הכללות הזה הגדיל
לו"ק כל א' כולל כל הו"ק שהיו נכללים זה בזה בסוד ו' זעירא ועתה ביניק' נתפשט' ונתגדלו והם שלימים
וגדולים ואז הוא בסוד ו' דהויה הכוללת כל האלי' אך הוא לבדו נק' שם יהו כי י"ה הם חו"ב שבו והו' הוא
קו האמנעי שלו כולו בכללות אמנס עיקר פרטיותו הוא הת"ת שבו שהוא הגוף כי בו נאחזים הו"ק:

בערך עלמס. יורה דעה כי אלו הו"ק שזכרנו הם בערך עלמס ע"ס גמורות עם שלש המוחין והם פרטוף
שלם כי ודאי הוא שהקטן יש לו ראש אבל בערך הכללו' הם ו"ק לבד כי הג"ר שהם המוחין

עדין לא באו וגם המוחין הוא פרטוף א' שלם נמלא שהם ב' בחי' ונכללים בפרטוף א' כולל י"ס דגדלות
דז"א

ולא לענין להוליד וכו' שנים שאחר ב' שנים של היניקה
מתפשט כח החלב בז' ספי' הם ו"ק וה"מ והו' להו
ט' שנים ט' ספירות: ואלו הט"ס הלבישו לא"א
ואח"כ נתלבש יסוד דעתיק תוך נה"י דאריך ואז
נשלם הז"א כי מכחו נעשה

**וּבְאִישׁ גִּיבוֹר חֵיל יָרִיעַ אֶף יַצְרִיחַ
וְאַהֲלֵ יִשְׂרָאֵל יִפְרִיחַ:**

**בְּעֵת אֲצִילוֹת מַלְכִים נִפְרָדִים.
וּבְעֵיבוֹר סוּד ו' זְעִירָא נִצְמָדִים.
וּבִינִיקָה סוּד ו' הַיְיָה עוֹמְדִים.
וַיֵּאָרִיכוּ הַצְּדִים:**

**בְּעֶרְךָ עֵצְמָם הֵם עֵשָׂר סְפִירוֹת.
וּבְעֶרְךָ הַכְּלָלוֹת הֵם שֵׁשָׁה
גְּמוּרוֹת.**

בסוד

זו אינה רק להגדיל איבריו וגופו ואחר שגדל צט' שנים
ויוס א' אז לריך שיתוקנו ב' מוחותיו ממוחי אבא ואימא
עלמן שהם נמשכים מחג"ת דא"א ועי"כ יוכל גם הוא
להוליד דוגמת אביו ואמו: ונמלא כי מוחין דגדלות
באים בסוד תוספת ממוח א"א עלמן וגם הם המשיכו
ממה שעליהם שהוא א"א ואז יהיה ראוי להולדה:
והכתר והגולגלתא נעשית ציוס א' של שנה עשירית
כי תקף בסתלת שנה עשירית הוא עיבור הב' ואח"כ
ראוי להולדה כי עתה נשלמו י"ג שנים והרי הוא איש
גמור: ובזה ית' לך ד' בתים ואלה שמות בני יניקה קיבוצן אותיות יניקה ב' מוחין כבוד לבנון:

בד' שנים האחריו נכנסין המוחין בהאי גולגלתא והוא
גמור: ובזה ית' לך ד' בתים ואלה שמות בני יניקה קיבוצן אותיות יניקה ב' מוחין כבוד לבנון:

בעת אלילות. יורה דעה על ענין הויות ז"א מיום הולדו עד תכלית עלייתו והוא כי בעת אלי' המלכים קודם שבירשם
היא הז"א בבחי' ו' הם ו' נקודות מהעשר נקודות שלו הכלולות בנקודה א' כי לא ילאו אז רק ו' נקודות לבד והיו

נפרדות זו מזו אחר זה היה זמן עיבור הא' בבחי' ג' גו ג' ונק' ו' זעירא והיא הו' שבתוך הה' המורה על ז"א ועל אימ'
שהיה ז"א בתוכה בסוד העיבור כי הנס בעבור נכללה כל נקוד' מהו' מכל הו"ק וע"י הכללות הזה הגדיל
לו"ק כל א' כולל כל הו"ק שהיו נכללים זה בזה בסוד ו' זעירא ועתה ביניק' נתפשט' ונתגדלו והם שלימים
וגדולים ואז הוא בסוד ו' דהויה הכוללת כל האלי' אך הוא לבדו נק' שם יהו כי י"ה הם חו"ב שבו והו' הוא
קו האמנעי שלו כולו בכללות אמנס עיקר פרטיותו הוא הת"ת שבו שהוא הגוף כי בו נאחזים הו"ק:

בערך עלמס. יורה דעה כי אלו הו"ק שזכרנו הם בערך עלמס ע"ס גמורות עם שלש המוחין והם פרטוף
שלם כי ודאי הוא שהקטן יש לו ראש אבל בערך הכללו' הם ו"ק לבד כי הג"ר שהם המוחין

עדין לא באו וגם המוחין הוא פרטוף א' שלם נמלא שהם ב' בחי' ונכללים בפרטוף א' כולל י"ס דגדלות
דז"א

ולא לענין להוליד וכו' שנים שאחר ב' שנים של היניקה
מתפשט כח החלב בז' ספי' הם ו"ק וה"מ והו' להו
ט' שנים ט' ספירות: ואלו הט"ס הלבישו לא"א
ואח"כ נתלבש יסוד דעתיק תוך נה"י דאריך ואז
נשלם הז"א כי מכחו נעשה
לז"א הכתר והגולגלתא ציוס
א' שלאחר ט' שנים והוא
ראוי אל מוחין דהולדה הנק'
מוחין דגדלו' ועולה בסוד
מ"ן ללורך עיבור ב' דמוחין
דגדלות הראויים להולדה
ואז הוא ראוי לציאה אמנס
אינו איש גמור עד שיכנסו
בו המוחין דהיינו במשך ד'
שנים ונשלמים בסוף י"ג
שנה ויוס א' כי אע"פ
שאמרנו שצט' שנים היו בו
הו"ק וב' מוחותיו עכ"ז
אינם מתגלים בו רק הו"ק
אבל המוחין הם בכח ולא
בפועל: והענין כי כל הגדלה

זו אינה רק להגדיל איבריו וגופו ואחר שגדל צט' שנים
ויוס א' אז לריך שיתוקנו ב' מוחותיו ממוחי אבא ואימא
עלמן שהם נמשכים מחג"ת דא"א ועי"כ יוכל גם הוא
להוליד דוגמת אביו ואמו: ונמלא כי מוחין דגדלות
באים בסוד תוספת ממוח א"א עלמן וגם הם המשיכו
ממה שעליהם שהוא א"א ואז יהיה ראוי להולדה:
והכתר והגולגלתא נעשית ציוס א' של שנה עשירית
כי תקף בסתלת שנה עשירית הוא עיבור הב' ואח"כ
ראוי להולדה כי עתה נשלמו י"ג שנים והרי הוא איש
גמור: ובזה ית' לך ד' בתים ואלה שמות בני יניקה קיבוצן אותיות יניקה ב' מוחין כבוד לבנון:

בד' שנים האחריו נכנסין המוחין בהאי גולגלתא והוא
גמור: ובזה ית' לך ד' בתים ואלה שמות בני יניקה קיבוצן אותיות יניקה ב' מוחין כבוד לבנון:

בעת אלילות. יורה דעה על ענין הויות ז"א מיום הולדו עד תכלית עלייתו והוא כי בעת אלי' המלכים קודם שבירשם
היא הז"א בבחי' ו' הם ו' נקודות מהעשר נקודות שלו הכלולות בנקודה א' כי לא ילאו אז רק ו' נקודות לבד והיו

נפרדות זו מזו אחר זה היה זמן עיבור הא' בבחי' ג' גו ג' ונק' ו' זעירא והיא הו' שבתוך הה' המורה על ז"א ועל אימ'
שהיה ז"א בתוכה בסוד העיבור כי הנס בעבור נכללה כל נקוד' מהו' מכל הו"ק וע"י הכללות הזה הגדיל
לו"ק כל א' כולל כל הו"ק שהיו נכללים זה בזה בסוד ו' זעירא ועתה ביניק' נתפשט' ונתגדלו והם שלימים
וגדולים ואז הוא בסוד ו' דהויה הכוללת כל האלי' אך הוא לבדו נק' שם יהו כי י"ה הם חו"ב שבו והו' הוא
קו האמנעי שלו כולו בכללות אמנס עיקר פרטיותו הוא הת"ת שבו שהוא הגוף כי בו נאחזים הו"ק:

דז"א חט"פ שבצחי' עלמס הם צ' פרלופין שלימים י"ט בכל א' ובהמשך ימי היניקה נתפשט מהכללות שנכלל ג' גו ג' ו' זעירא ונגדל ו' שבסם הויה ו"ק שלימים : ודע כי המוחין דיניקה עם נה"י דחבונה אשר בהם באים מלוצשים המוחין בכלים אמלעיי' נק' ללם דיניקה של ו"ק והנה בהיות הז"א בן ו"ק נק' עדין איש ולא אדם ועל אותו ללם נאמר אך בללם יתהלך איש אך בללם של המוחין דגדלות נק' ללם אדם : ודע כי לא כל ימי העיבור והיניקה ולא כל ימי הגדלות שיים ובכל צחי' מהם נפתק ז"א ממדרגה אל מדרגה והולך וגדל לאט לאט : גם דע כי יש צחי' רבות בזמן העיבור והיניקה וכולם ית' בע"ה צעת הגדלות ומסם תקיש ותלמוד צהקיש מזה לזה כי דוגמת הגדלות הוא בעיבור וביניקה :

מי"ם פרלוף המוחין הוא ג"ר וו"ם זעיר הם הו"ק של הפרלוף דמוחין שנחשב לג"ר : בסו' איש ואדם פי' פרלוף היניקה נק' ללם איש ופרלוף דמוחי' נק' ללם אדם :

אשר בהם באים מלוצשים המוחין בכלים אמלעיי' נק' ללם דיניקה של ו"ק והנה בהיות הז"א בן ו"ק נק' עדין איש ולא אדם ועל אותו ללם נאמר אך בללם יתהלך איש אך בללם של המוחין דגדלות נק' ללם אדם : ודע כי לא כל ימי העיבור והיניקה ולא כל ימי הגדלות שיים ובכל צחי' מהם נפתק ז"א ממדרגה אל מדרגה והולך וגדל לאט לאט : גם דע כי יש צחי' רבות בזמן העיבור והיניקה וכולם ית' בע"ה צעת הגדלות ומסם תקיש ותלמוד צהקיש מזה לזה כי דוגמת הגדלות הוא בעיבור וביניקה :

בסוד איש ואדם נסתרות.

והיו למאורות :

יחודישו לאורות עולמים עת לידה.

על אורות יחוד אב ואם בלי

חמדה.

יחודישו לאורות. פי' יצין שמועה כי צעת הלידה עלו אורו נה"י למעלה בחזה דאימא והכלים נשאר ריקנין וצחותם הכלים מחלצשים המוחין הבאים לזעיר והנה"י דאימא אם לא תהיה להם כלים לא תוכל אימא להזדווג עם אבא ולכן הם מתחדשים

וחיזוקי

לה כלים אחרים חדשים לנה"י שלה כדי שתוכל להזדווג : וחילק

ותלם כי דוגמת הגדלות הוא בעיבור וביניקה :

יחודישו לאורות. יורה דעה על ענין החלצשים מוחין דז"א בתוך הכלים דאימא שנשאר ריקנים צעת הלידה כדי שאח"כ יתפשטו בז"א : ודע כי אימא ח"א שתשאר חסרה מכלי הנה"י הנכנסים בז"א דא"כ לא תוכל להזדווג עם אבא ונדע כי אור"א זוגייהו תדיר ולא פסיק לעלמין ולכן הוא מוכרח שיתהוו לה לעלמה נה"י אחרים חדשים בצחי' הכלים ואלו הנה"י חדשים הם נעשים מהאורות של נה"י דאימא הראשונים שנסתלקו צעת הלידה כי הלבוש דאימא שהוא צחי' הכלי הנשאר חליו קיים למעלה ולא נכנס בזעיר הוא נגדל ונתאריך עד שהולך ומכסה ומלביש את אורות ורוחניות נה"י דאימא ולריך שיגדל כפלים ממה שהיה כדי שיספיק לזה והנה זה סדר כפילן והוא כי ז"א מה שלוקח מהבינה ומה שנכנס בו בלבוש המוחי' דז"א הוא ד' מדות נה"י ושליש התחתון של הת"ת שבה ולריך שד' מדות ושליש עליונים יוכפלו שהם שני שלישים עליונים הנשארים מת"ת שבה וגבורה וחסד ודעת וצ' שלישים תחתונים של בינה שלה שהם ד' מדות ושליש עליונים הנשארים מת"ת שבה ושליש ח' מדות וצ' שלישים ומה שלא לקח הכתר של זעיר צ' שלישי הת"ת חלל שליש תחתון לצד הטעם הוא שאם היה הדבר כן הוו להו ד' מדות וצ' שלישים שלוקח זעיר והיו לריכים ליכפל ד' מדות וצ' שלישים אחרים ואז תהיה הבינה כולה לריכה ליכפל וודאי שבה יותם כוחה ולא תהיה הבינה גדולה כחכמה ואם לא תהיה גדולה כמוה לא תוכל להזדווג תדיר עמה כי היינו טעמא דזו"ן שזוגם אינו תמידי מפני שהוא גדול ממנה וכן הוא הענין בכל חו"צ שיש בכל פרלוף פרטיות שלריכי' להיות שקולים וזוגייהו תדיר אצל עכשיו בשליש עליון של הבינה לא הוכפל ולא תשם כחו והוא גדול כחכמה בצחי' שלישי העליון יהיה זוגם תמידי : והענין כי הבינה היא ה' ראשונה ולורת הה' היא ג' קיים הכוללים י"ם שבה כי קו ימיני כולל חח"ן וקו שמאל בג"ה וקו אמלעי דתי"ם שבה וכיון שאלו קיימים בכל כוחם צזה יספיק כי כבר ג"ר שבה שלימות וכיון שג' ראשי הקיים נכרים בשלימותם ודאי יספיק : ועוד ט"א קרוב אל הג"ל כי ג"ר לעולם חסובה כא' ואם כל הבינה דאימא היתה נכפלת יותם כחה ואין לה השוואה עם הב' ראשונות ולכן הולך להניח שלישי הא' שלא יותם כחה ובערך זה תהיה חסובה כא' מן הראשונות : ועתה נבאר חלוק אחר שיש צין ז"א לנוקציה והוא כי הנה הנקצה יולאת מאחורי זעיר בת"ת שלו ממקום סיוס החזה שהוא בסיוס שלישי העליון של הת"ת שבו והכתר שלה הוא צ' שלישי הת"ת שלו וז"ם ושמתי כ"ד כ"ד שמשותף והוא כי הנה הה"ת מתפשטים בז"א מן החסד שבו עד הוד שבו וחסד גי' ע"צ והחסד המתפשט בת"ת בהיותו מחלק לג' שלישים יהיה כ"ד בכל שלישי והיא

לוקחת

(יט)

א בראשית א' ט"ו

לוקחת ב' שלישים לכתר שלה הו' להו כ"ד כ"ד והכ"ד האחר שחסר למנין ע"ב אינה לוקחתו והיא ד"ך ועצמיה ממנו ז"ס ותמלא כדה כ"ד ה' והס סוד כ"ד ספרים והס סוד כ"ד חותיוה שיס בצשכמל"ו : והנה הכתר דזעיר יש בו ג"פ אור אור אור כמנין כתר לא כן נוקביה אין בו רק צ"פ אור אור וב' האלפין של מלת אור אור שהם הפרשים נשארים צו"ח וגשאר ו"ר ו"ר נועלתם והס כמנין צי"ת כי לכן הנקבה נקרא' בית ולכן אסור לאדם למלאה פיו שחוק

וחילוקי שמיש וירח אגידה.

וזאת התעודה :

תפארת אם שם חלקת מחוקק ספון .

וישלישים תחתונים אורם ירעפון .
וברי שריש אמצעי תת לא יוסיפון .

הזרח השמש יאספון :

משכן כתר זעיר קטן מאורו .

ודעת ברור בין מוחין שמרו .

ונקבה תהפך ממושב יקרו .

לשמוע בקול דברו :

גל

משנחרב הבית שהיא הנקבה כי שחוק גי' צ"פ אור אור ולעתיד לבא שיבנה צ"ה צצ"י אז נאמר ושמתי כדוד שמשותף ונק' שמשותף ע"ס שמאירים כשמש וזהו כ"ד כ"ד שמשותף כי יתירו לה הצ' שלישי ת"ת ז"א והס צ"פ אור אור והס הכ"ד כ"ד שאמרנו ונק' ג"כ שמשותף ע"ס שלוקחתם מהשמש שהיא ת"ת זעיר ונק' חשת חיל גי' כ"ד כ"ד וז"ס בחלבים שהי' רחל נעשה חיל כי הז"א הנק' יש' נוסן לה צ' שלישי ת"ת שהס כ"ד כ"ד גי' חיל וז"ס וישראל עושה חיל : ואלו הצ' שלישי' הם מצחי' הגוף והכלי של הת"ת אבל מהחסד המתפשט בחוכו אינה לוקחת

וחילוק פי' כי החילוק והפרש שיש בין ז"א לנוקביה אגידה ואדברה פי' אבאר בצתים שאחר זה :

תפארת אם יצין שמוע' כי כתר זעיר

נעשה מאור צ' שלישי ת"ת החתונים דאימא זהו האור של הת"ת אבל בצחי' הכלים אינו ניטל רק כלי שלים אחרון וזהו שסיימתי צפ' תזרח השמש כי הזעיר כאשר זורח לקבל הכתר אזי יאספון צ' שלישי' החתונים מתת לו כלים של צ' שלישים ואינם ניתנים לו בצחי' כלים רק כלי שלים תחתון דת"ת דאימא :

משכן יצין שמועה כי כלי כתר דזעיר

הוא משלים תחתון דת"ת דאימא לא כן אור כתר זעיר הוא מצ' שלישים אבל הנקבה היא בהפך כי כתר שלה אורו ממועט וכלי כתר שלה גדול מאור של הכתר שלה : ונקבה תהפך הוא הדבר אשר דברנו : א"ג תהפ' ר"ל כי כאשר מזדווגת עמו לפעמים מזדווגת בצוד אחר באחור : א"ג שיואלת מאחרי ז"א : לשמוע בקול דברו פי' להצנות גופ' ממנו : א"ג דברו הוא סוד הזווג : ודעת כלול פי' כי דעת דז"א הוא כלול מחו"ג וגם הוא נתון בין חו"ב מוחין דיליה אבל הנקבה דעתה קלה ואינו כלול רק הוא בצוד הגבו' לצד ואינו נתון בראש בין מוחי' דילה רק בין כתיפיה :

גל

כי אם חלי שלים לצד : וכתר דזעיר מן הת"ת דאימא לוקיח צ' שלישים תחתונות דאור שלהם ומצחי' הכלי אינו לוקיח רק שלים האחרון נמלא שכתרו גדול מכתרה בצחי' אור וכתרה גדול מכתרו בצחי' הכלי עוד יש שנוי אחר כי דעת הזכר כלול מחו"ג ולא כן הנקבה אין בה רק גבורה לצד כי דעתה קלה והוא בין כתיפיה ואינו במקום המוחין לא כן הזכר הוא בראש ויש טעמים רבים בזה ואין להאריך : ודע כי מ"ס שאין זעיר נוטל רק שלים ת"ת דאימא לצד הוא כאשר לא נכנסו בו המוחין דאבא רק דאימ' אמנם בבא המוחין דאבא אזי יהיה שיפור הכתר שלו אורך צ' שלישים כי אם יהיו לפניך שני כלים שוים בקומתן כאשר נכנס זה בתוך זה בהכרח הוא שהכלי הפנימי

יוגבהו שפתיו למעלה משפתי כלי החילון וכן הענין כאן כי כאשר הת"ת דאבא נכנס ומתלבש תוך הת"ת דאימא להכנס יחד תוך ז"א יהיה הת"ת דאבא גבוה למעלה מת"ת דאימא החילון אליו ואז יהיה גבוהו

א רות ד' ו' ב דברים ל"ג כ"א . ג תהלים ק"ד ס"ב . ד שם ק"ג כ' .

קומתו ואורכו של הכהר דזעיר כמו שיעור צ' שלישי ג' נעול יבין שמועה כי אלו הצחי' כולם גל נעול
 ת"ת דאימא : כנוי ליסוד נלח הצונה והוד נה"י החדשים ונה"י

ג' נעול יורה דעה על ענין ג' צחי' שיש בז"א הישנים שנתרוקנו צעת הלידה והחדשים הנעשים
 ושלשם נכללין צסס מוחין ושלשחן נק' ללס צסוד לצורך זוג או"א דלא פסקין לעלמי' וגם אורות של

נעשה אדם צללמנו כדמותינו ג' נעול יסוד הוד ונצה תבונה. שאר קומתה שמחלי העליון
 ושלשחם נכללים בג' אותיות דת"ת עד ראשה וגם סוד

ללס שהם אור פנימי ל' וצ' ללס מקיפי ל"ס הכל קבל הזעיר
 ישנים חדשים ושאר אורות צסוד מוחי הצונה : עם

כל עלי לצונה הוא כנוי ואתיות ל"ס הם צ' צחי' אורות מקיפים שיש על ראש
 קנה. ואתיות ל' והעליון מ' : ואלו הצחי' נעשים מצחי' אימא והוא כי הנה

המוחין דזעיר הם נק' חצ"ד שלו וצכללם נכלל כל מה שלמטה מהם עד השלום פרלוק זעיר הרי זו צחי' א' :
 הצ' היא צחי' הכתר שלו דזעיר שע"ג המוחין : הג' היא צחי' צ' המקיפין שלו שהם נק' ל"ס דללס כנו' :

והנה ג' צחי' אלו נעשים לז"א מפאת ג' צחי' שיש כנגדם בתוכו כי המוחין האלו הם מן הצונה ויש עליונים
 מהם שהם מאימא עילאה : ונדבר עתה באלו של הצונה ונאמר כי הנה יש צה ג' צחי' : הא' היא נה"י

שלה החדשים שנתפשטו צה מחדש כדי שתהיה שלמה צי"ס גמורות : הצ' היא נה"י שלה הא' שנסחלקו מהם
 האורות ועלו למעלה בחלי ת"ת שלה התחתון צעת הלידה : הג' היא צחי' שאר קומתה שהוא ממחלי העליון

של הת"ת עד למעלה עד ראשה וג' צחי' אלו הם מכוונות עם ג' צחי' אחרות בענין זה : והענין הוא כי הנה
 נת' לפיל כי צעת הלידה עלו האורות של הכילים של נה"י"ס דתצונה למעלה בחלי התחתון שלה ונתרוקנו

אלו הכלים מן האורות שלהם עלמם ולא נשאר להם שום חיות כלל צסוד אין התורה מסק' וגו' ואז צהיותם
 כלים ריקנין נכנסו לתוכן האורות של המוחין דז"א שהם מחכמה שבו עד למטה שהם ט"ס ונתלבשו צע'
 פרקים שיש צנה"י דתצונה ואח"כ נתלבשו כולם חוץ ז"א מחכמה שבו ולמטה כמשי"ת צע"ה : ונמלא כי הכלים

והגופות של אלו המוחין הם צחי' א' שהם כלים וגופניות דתצונה עלמה חבל הרוחניות והאורות שבהם הם של
 ז"א עלמו אמנם לפי שכבר נסתלקו אורות שלהם ונכנסו אורות דזעיר במקומן לכן אלו הכלים דנה"י דאימא

מתחלפים מטבע הא' להיות עלם מעלמו וצער מצשרו של הזעיר עלמו וכגופו עלמו ממש דמיין : ואינם נק'
 אלא צסס גופו ממש דזעי' ולכן נקרא דצר זה הגדלה ממש של הזעיר עלמו כי להיותם כלים ריקנים ונכנסו

אורות דמוחין דזעיר לתוכן נעשה גוף דזעיר ממש והרי נת' צחי' המוחין דזעיר מחכמה שבו ולמטה שהיא
 הצחי' הא' : הצחי' הצ' היא הכתר של זעיר אשר הוא נעשה מחלי התחתון של הת"ת ונה"י החדשים של הצו'

והנה צחי' הכתר דזעיר לריך שתחלה נבאר מה עניינו : ודע כי המוחין הם חצ"ד אמנם שורשם של הג' מוחין
 נשאר למעלה הרושם שלהם ומליחותם צכתר ואותם המוחין שצחוך הכתר הם הם גדולים ומעולים לאין קץ על

המוחין הנק' חצ"ד ולכן חמלא צאדרת נשא והאזינו שכאשר מצאר סדר י"ס דאזי' הכוללת כל האזי' אשר
 הא"א נק' כתר והאו"א חו"צ מזכיר שם צחי' גולגלת' ומוחא סתימאה דיליה אמנם חו"צ הם או"א שהם

ענפים שילאו ממוח' סתימאה דא"א הנק' כתר וכן הוא הענין צי"ס הפנימיות שצכל פרלוק וא"כ צודאי כי
 המוח הסתום שצכתר הוא גדול מהחכמה והצינה אשר צפרלוק ההוא כי הרי מן הכתר נאללו הם וצכהרית

הוא שצחי' ד' מוחין שהם חצ"ד הכולל חו"ג שארצעתם יהיו נמלאים צכתר צודאי ונמלא כי המוחין הם למטה
 מצחי' הכתר ואינם בתוכו כי הכתר הוא גבוה מאד מאד והם למטה ממנו לגמרי ואמנם צכתר יש צו צחי'

פנימיות שהוא מוחין שבו עלמו ממש וצחי' חילוניות הוא הגולגלתא אלא שחילוניותו שהוא הגולגלת מתפשטת עד
 למטה ומלבשה גם את המוחין הנק' חו"צ ודעת חבל שיקריות הכתר אינו אלא למעלה על אלו המוחין והנה

הכתר הזה נעשה מצחי' חלי ת"ת התחתון דתצונה כנ"ל הכלי והאורות שבתוכו חבל המוחין האורות שלהם הם של
 זעיר והכלים של הצונה לא כן הכהר כולו מחלי התחתון של הת"ת דתצונה ומנה"י צחי' כלים וצצחי' אורות
 ג"כ

ג"כ : יבזה תבין למה אין הכתר במספר י"ם כנ"ל אמנם מתחלין מהחכמה הנק' ראשית ואע"פ שהכלים של המוחין הם מנה"י של התבונה עכ"ז הם עפלים ונגררים אחר הרוחניות והאורות שהם של זעיר עלמו וזפרט כמס"ל שנעשו צער מצטרו : והטעם שנק' כתר של זעיר עם היות שאין לו שייכות עמו כי הצחי' הקטנה שבספי' העליונה היא גדולה מכל מה שלמטה ממנה והכתר דזעיר הוא מהתבונה והמוחין האורות הם של זעיר עלמו הטעם הוא לפי

**וְקִיבֵל הַזְעִיר בְּסוּד צִלָּם וְתִמוּנָה.
וְעַם כָּל עֲצֵי לְבוֹנָה :
וְכַפּוֹר שָׁמַיִם מוֹחֵי אֲבָא וְאֵימָא.
נְצַח הוֹד יִסוּד לְקַחוּ לְשִׁלְמָה.
וְאוֹר מוֹחֵי צַד אֵב בְּצַד יָאם
נְעֻלְמָה.**

אל המוחין דאבא :
וכפור שמים. יבין שמוע'
כי חצ"ד דמלך
אבא נתלבשו בנה"י דאבא
וחצ"ד דמלך אימא נתלבשו
בנה"י דאימא ואח"כ נתלבשו
נה"י דאבא בתוך נה"י
דאימא ונתפשטו בז"א צסוד
מוחין ויסר אל העלייה
פי' כי אור מוחין הנו' נכנס
בראש ז"א :

ויסר

רגלי

דכתר איבו אימא על צרא גם אמרו כי כל כתר איבו אהיה : והענין כי מצחי' אור הנק' אהיה כנודע נעשה כתר דזעיר כפי מ"ש ודע כי לא זו בלבד נעשה מן הצחי' העליונה ממנה אלא עד"ז הם כל הצחי' של כל הכתרים של כל שאר הפרלופים כמו א"א ואו"א ונוקבא דז"א כי כולן כתרן נעשה מהעליון שעליו : וענין כתר הזה איך נעשה מחלי' תחתון של ת"ת דתבונה כבר כתבנו לעיל בענין ענק על גמד בבית המתחיל אור נה"י אשר לה תלפנהו : ושם ליירתי לו לורת הל' כי גג הל' הוא חלי' ת"ת הזקוף ומקו האימלעי חלי' תחתון דת"ת דתבונה הכפוף וכו' ונה"י החדשים היורדים ומשתלשלים אחורי זעיר ומגיעים עד כנגד החזה ובזה אין שולטים החילונים באחורים עליוני' של זעיר ואלו הרגלים נה"י החדשים של התבונה הם מכלל הכתר דז"א ודע כי כל צחי' אותה חיוורא והלבנונית שבאחורי העורף דזעיר וכל הלבנונית דאחורי הגוף והכתפים כולו הוא צחי' אלו הרגלים ועל לבנונית זה נמשך חד קולא דשערי' הנמשך מראש זעיר דרך עורפו בין תרין כהפין כנז' באדרה נשא ולמטה מההוא חיוורא ילאה לאה אשת יעקב באחורי זעיר מחליו ולמעלה ומסתיימת עד החזה כי הלא היא יולאת תקף במקום הדעת של זעיר מאחריו וכאשר נכנסו תוך זעיר המוחין ילאה לאה דרך האחור וכאשר חנה הכתר על ראש זעיר ירדו הנה"י החדשי' ונמשכו ונתפשטו עד החזה והלבישו וכסו את לאה העומדת שם פניה כנגד אחורי זעיר ועי"כ אין החילוני' שולטים באחוריה וג"כ הלוזן ההוא ממתיק הדינים הקשים שבאחורי זעיר ולכן נק' לאה עלמא דאיתכסויא אצל רחל היוולאת מסיוס הכתר הזה מהחזה ולמטה נק' עלמא דאיתגליא היא נכללת ונחשבת בכלל הכתר של רחל וז"ש א"א ל"ב מלכים שישתמשו בכתר א' כי חלי' ת"ת דתבונה בהתחלתו נעשה כתר דזעיר ובסיומו כתר דרחל כי רחל נק' ירח ולבנה : הצחי' הג' היא אותיות ל"ם דללם שהם צ' המקיפים על ראש ז"א שהם מצחי' חלי' העליון של הת"ת דתבונה כי משם ולמטה הוא כתר דזעיר והנה הענין כך הוא כי הל' דללם היא צחג"ת של התבונה והמ"ם דללם הוא בכחצ"ד דתבונה והרי נגמרו עשר ספי' :

וכפור שמים. יורה דעה על ענין המוחין הבאים לזעי' בעיבור צ' שהם צחי' ג"ר שבו הנה צעת העיבור הב' של ז"א של לורך המוחין שלו גזדווגו או"א ואבא הוליד ממוח שלו טפת הדכורא והם כללית חו"ב והח' והג' מצחי' הדעת שלו גם אימא נתנה טיפת מ"ן שלה והם חו"ב והח' והג' שהם צחי' הדעת שלה ואחרי היותם צסוד עיבור ילדה אותם התבונה צסוד לידה וירדו דרך היסוד שלה וכבר נתב' כי אלו המוחין הנו' של זעיר נתלבשו תחלה בתוך הנה"י של התבונה ואח"כ נתלבשו יחד ונתפשטו תוך ז"א : והנה נת' באדרת

האזינו

א שה"ם ד' י"ד.

האזינו כי אב' גניז וטמיר יתיר מן אימא וע"כ גם הנה"י דאבא נתלצשו תוך נה"י של התבונה באופן זה כי המוח של חכמה דזעיר הנמשך מן אבא נתלצש בגלל של אבא והמוח של בינה דזעיר שנמשך מן אבא נתלצש בתוך ההוד של אב' ומוח דעת דזעיר שנמשך מן אבא והוא כלול מה"ח מבחינה חכמה דאבא וה"ג דמוח בינה דאבא ג"כ : והנה הדעת הזה נתלצש תוך יסוד דאבא וכן עד"ז נתלצשו הג' מוחין שנמשכו לז"א שהם חב"ד מחב"ד דאימא ונתלצשו

רַגְלֵי אֶל הָעֵלְיָה וַיִּשְׁכַּב שָׁמָּה : רגלי אס. יבין שמועה כי דעת דזעיר דמלך אימא נה"י דאימא עם המוחין שבהם נתלצשו בג' קוי זעיר ימין ושמאל ואמלעי ורגלי הזעיר. פי' כי כשהזעיר פושט ידיו והוא משלשן למטה ימנית ושמאלית ואלא האור מבין לפרני האלצעות

וַיִּסַּר אֶל הָעֵלְיָה וַיִּשְׁכַּב שָׁמָּה : רַגְלֵי יָאֵם עִם אֹר אֲשֶׁר בָּהֶם נַעְלָם. בְּכַלְי קוֹי זְעִיר נָטוּ. אֶהְלָם. וְרַגְלֵי הַזְעִיר יִקְבְּלוּ הַלָּם. מִתַּחַת זְרַעַת עוֹלָם :

יסוד

א
זנה"י דאימא : ואחר כל התלצשות הזה נתלצשו נה"י דאבא אחרי היות בתוכם המוחין מלך אבא נתלצשו תוך הנה"י דאימא ונמלא כי חב"ד דמלך אבא יש עליהם ב' כסויים שהם הכלים דנה"י דאבא והכלים דנה"י דאימא אבל חב"ד דזעיר דמלך אימא אין עליהם רק

וכנס כסוי ומסך א' לצד שהם כלים דנה"י דאימא ונמלאו חכמה דזעיר דמלך אבא (עיין אולרות חיים שער פרלופי ז"ן פ"א ובאיפה שלימה שם) וחכמה דזעיר דמלך אימא שניהם צלד ימין בראש זעיר מכוונים זה בצד זה ובינה דזעיר דמלך אבא ודמלך אימא שניהם צלד שמאל בראש זעיר מכוונים זה בתוך זה וב' הדעות של זעיר דמלך או"א מכוונים זה בתוך זה : והנה מוח הדעת דזעיר דמלך אבא הוא מכריע צ' הכרעות א' בין חו"צ דמלך אבא וא' בין חו"צ דמלך אימא אע"פ שהו' נתון סוף כלי יסוד דאבא והם נתונים בחוץ בכלים דנ"ה כנז' נמלא שיש בדעה הזה ד' בחי' כלולות בו בחי' חו"צ שלקח מלך חו"צ דמלך אבא ובחי' חו"צ שלקח מלך חו"צ דמלך אימא ואלו הד' נעשים בו בחי' ד' מיחין וארבעתם נק' דעת : והנה בחי' החו"צ שלקח מלך אבא נעשים בדעת הזה בחי' חו"צ שבו : ובחי' חו"צ שלקח מלך אימא נעשים בדעת הזה בחי' חו"צ שיש בו מלך אבא ונמלא כי הדעת הזה דזעיר שביסוד דאבא יש בו כללות ד' מוחין והם חו"צ וחו"ג וכולם הם ג' מוחין כנודע כי החו"ג שניהם נק' דעת אבא א"כ יש בו ג' מוחין חב"ד פרטיים ושלשתם נק' דעת דרך כלל וז"ס כי אל דעות יי"א כי זעיר יש בו דעת א' מיסוד אבא וא' מיסוד אימא :

רַגְלֵי אֶס. יורה דעה על ענין התלצשות המוחין תוך ז"א : דע כי נלח דאימא יש בו ג' פרקים וחכמה שבו מתחלק לג' שלישים וכעד"ז ההוד עם הבינה אשר בחוכו ואלו הב' מוחין חו"צ דזעיר אשר בתוך נ"ה דאימא מתפשטים בקו ימין ושמאל של זעיר כי חח"ן דזעיר נעשים מג' חלקי מוח חכמה שבתוך ג' פרקי הנלח וכן עד"ז בג"ה דזעיר מג' פרקים דמוח בינה שבתוך ג' פרקי הוד דאימא : ודע כי הפרקים השניים דנ"ה הם מתפשטי' בכל אורך הזרועות עד סיום לפרני אלצעות הידים ומתוך הלפרניים בוקע אור פרק ג' דנ"ה ונכנס ומתלצש תוך ראש ירך הימנית מנלח ומשמאלית מהוד והאור יכול ליכנס שם יען הוא מקום חלול וכן הוא בג"ה דאבא כדרך ידי האדם פשוטות ומשתלשלות ותלויות למטה על גופו יגיעו לפרני ידיו עד ראשי ירכותיו באופן כי נ"ה דאבא ודאימא אינם נכנסים כלל בקו אימלעי דזעיר רק צב' הקוים וזהו צבחי' הקשר שיש לחכמה עם ח"ן ולבינה עם נ"ה וכפ"ז הנ"ה אע"פ שאנו רואים שיואלים ונתלים מסיום הגוף יחשבו קו ימני ושמאלי עם חסד וגבורה ולא קו אימלעי והנה לריכין אנו לדעת למה היה כך שקו אימלעי אין בו הפסק לא כן צב' הקוים יש בהם הפסק בין הזרועות לשוקיים אבל דע כי אס היו הב' קוים מחוברים צלי פירוד והיה האור ישר נמשך עד סוף הקוים היתה יניקת החילונים גדולה הרבה כי במקום הקלוות שם מעמד הקליפות ובפרט אס יגרמו עונות יש' לכן היה שם בחי' פרוד כדי שיוכל הז"א להעלות זרועותיו ויהיו אלצעות ידיו למעלה ויחזור האור אל שורשו אל המוחין צסוד שאו ידיכם קודש למנוע אחיזת החילונים וכשיהיה מעשה התחוננים רנוי שלא יש כ"כ כח אל החילונים אזי ישפיל ז"א זרועותיו למטה ויניח ידיו כנגד ראשי ירכין דיליה והאור יתפשט בתוך הירכים ואס

יהיו

(ב)

א מלכים ב' ד' י"א. ב דברים ל"ג כ"ז.

יהיו מעשי התחבונים רעים שאז יש שליטה רבה אל החילונים יגביה ידיו למעלה למקום עליון ושם אין להם יכולת ולכן הונחו הזרועות באופן זה כדי שיהיו לפעמים נגזבים ולפעמים נשפלים וכדי שלא יינקו מלפני הידים כי משם ג"כ מקום יניקתן כי הלפורן הוא קליפה קדושה וזה בתכלית יוצן הלפורן שכנגד הכשר אבל הלפורן העודף משם יונקים הקליפו' ולכן עוגש המגדל לפרנים הוא מרובה שלפורן העודף על הכשר הוא לינור

ליניקת החילונים אבל מה שכנגד הכשר הוא קליפה קדושה וזכה והיא מונעת את החילוני' מלינק: עוד ט"א לזרועות שהיו צוה האופן כי כאשר מגביה זעיר ידיו למעלה ונכנס האור למוחין אז נעשים חו"צ של לאה וזה סוד זרכת כהני' המגביהים ידיהם כנגד

יִסּוּד אִם הַדַּעַת דְּזַעִיר בּוֹתֶרֶת.

וְעַטְרַת יִסּוּדָהּ סוּד הַתְּפִאָרֶת.

וְיִסּוּד אֵב אֲרוּךְ בְּיִסּוּד נֶקֶשְׁרֶת.

וַיַּעַשׂ לוֹ מִסְגֶּרֶת :

סוּד יִשׁוּרוֹן זַעִיר וַיַּעֲקֵב וַרְחֵל

שְׁלֵשָׁתָם .

ונכנס זרעו' הירכיים ימנית ושמאלית : מתחת זרועות עולם. ז"א נק' עולם :

יִסּוּד אִם. יצין שמועה כי דעת דזעיר דמלד

אימא המלוכש בתוך יסוד

אימא הוא מסתיים במקום

הדעת דזעיר כי יסוד

הנקבה הוא רחב וקלר ואינו

ארוך ואינו מתפשט כמו יסוד

הזכר ועטרת יסודה הוא מגיע עד שליש הת"ת דזעיר

ומשם ולמטה מהפשט הדעת שזכוו בגלוי בלי כסוי

כלל כי כבר נסתיים יסוד דאימא בשליש עליון דת"ת

דזעי' ועטרת היסוד דאזא מגיע עד יסוד הזעיר כי

יסוד הזכר הוא ארוך ונמלא כי החו"ג שביסוד אזא

דמלד דעת דאזא אינם מתגלים כלל לעולם :

סוּד יִשׁוּרֵן. יצין שמועה כי ישורון הוא מלשון שורה

ואין שורה פחות מג' וכאן מהחזה ולמטה דזעיר

מתחברים ג' פרלופי' יחד זעיר הנק' יש' ויעקב מלד

פנים

כלי יסוד אימא להתרחב ומן החזה ולמטה יול' אור

זהאור יולא ומתרחב ואז מתרחב כלי הגוף הנק' ת"ת ונעשה רחב יותר משאר הספי' והנה אורות הדעת

מתגלים מן החזה דזעיר ולמטה והם בחי' ה"ח וה"ג מתפשטים בחג"ת נה"י וה"ג כולם נכללים ביסוד ז"א

זו"ם ילחק אוחיו' ק"ץ ח"י כי הה"ג הנק' ילחק הם ביסוד' שהוא קץ וסיוס הגוף ואמנם אורות דמלד אזא

המלוכש ביסוד אזא להיותו יסוד דכורא ארוך מתפשט יותר למטה מסיוס יסוד ונמשך עד יסוד דזעיר : והנה

העטרה של יסוד דאזא היא מתלבשת תוך יסוד דזעיר ושיעור העטרה הוא כשיעור כל היסוד דזעיר כולו והרי

נמלא כי בצחי' הקוים נ"ה דאזא ודאימא אין שינוי צין אזא לאימא כי כולם מסתיימין בסיוס נ"ה דזעיר עלמו

ממש צוה : וגם כי אורות שלהם מכוסים בכלים של חו"א אבל השינוי הוא בקו האימלעי כי היסוד דאזא מתפשט

בכל אורך קו אמלעי של זעיר עד סיוס היסוד דזעיר אבל היסוד דאימא מסתיים בחזה דז"א ולכן גם באורות

הפנימיים שהם הדעת יש בהם שינוי כי אורות הדעת דמלד אזא מתגלים מן החזה דזעיר ולמטה ואורות דעת

דמלד אזא מכוסים תמיד ולעולם אינם מתגלים :

סוּד יִשׁוּרוֹן. יורה דעה כי יעקב ולאה וגם רחל נוקבא דז"א הנק' יש' הם נאחזים בז"א ויולאים ממנו

והוא כי מלד המוחין שנתפשטו בז"א חע"פ שלריכין הם לו לעלמו עכ"ז יולאים ממנו האורות

לחץ כי למעלה במקום המוחין אשר הם כל בחי' ריבוי האורות ההם אז האירו האורות לחץ דרך אחורי זעיר

וינאה פרלוק לאה באחורי זעיר למעלה מהראש ועד החזה דז"א מבחי' הארת המוחין דמלד אימא שהיא נקבה

כמוה שאין לה רק מסך א' לצד לצקוע ולנאה ולסיבת המסך ההוא לאה כולה דינין ומבחי' החסדים המגולים

כתפוחיהם :

ויסוד

יִסּוּד אִם. יורה דעה כי בקו אימלעי דזעיר מתפשטי'

המוחין דרך יושר בלתי פירוד מדעת לת"ת

ומת"ת ליסוד והוא כי מוח הדעת דמלד אזא ודמלד

אימא מלוכשים תוך הכלים של היסוד דז"א ונודע כי

יסוד אימא אין בו רק פרק א' והוא נכנס תוך כלי

דעת דזעיר ושם נעשה בחי' מוח הדעת זרעו' ואין לו

התפשטות יותר למטה ויש בו בחי' הנק' שיפולי מעים

היא עטרת יסוד המתלבשת בשליש עליון דת"ת ז"א

הוא נק' רחובות הנהר כי הוא מקום רחב ואינו כפי

היסוד זכר שהוא לר' ומשם מתחיל אור הדעת שבתוך

הדעת מגולה בלי לבוש כלל כי יסוד אימא כבר נסתיים

מתגלים מן החזה דזעיר ולמטה והם בחי' ה"ח וה"ג מתפשטים בחג"ת נה"י וה"ג כולם נכללים ביסוד ז"א

זו"ם ילחק אוחיו' ק"ץ ח"י כי הה"ג הנק' ילחק הם ביסוד' שהוא קץ וסיוס הגוף ואמנם אורות דמלד אזא

המלוכש ביסוד אזא להיותו יסוד דכורא ארוך מתפשט יותר למטה מסיוס יסוד ונמשך עד יסוד דזעיר : והנה

העטרה של יסוד דאזא היא מתלבשת תוך יסוד דזעיר ושיעור העטרה הוא כשיעור כל היסוד דזעיר כולו והרי

נמלא כי בצחי' הקוים נ"ה דאזא ודאימא אין שינוי צין אזא לאימא כי כולם מסתיימין בסיוס נ"ה דזעיר עלמו

ממש צוה : וגם כי אורות שלהם מכוסים בכלים של חו"א אבל השינוי הוא בקו האימלעי כי היסוד דאזא מתפשט

בכל אורך קו אמלעי של זעיר עד סיוס היסוד דזעיר אבל היסוד דאימא מסתיים בחזה דז"א ולכן גם באורות

הפנימיים שהם הדעת יש בהם שינוי כי אורות הדעת דמלד אזא מתגלים מן החזה דזעיר ולמטה ואורות דעת

דמלד אזא מכוסים תמיד ולעולם אינם מתגלים :

סוּד יִשׁוּרוֹן. יורה דעה כי יעקב ולאה וגם רחל נוקבא דז"א הנק' יש' הם נאחזים בז"א ויולאים ממנו

והוא כי מלד המוחין שנתפשטו בז"א חע"פ שלריכין הם לו לעלמו עכ"ז יולאים ממנו האורות

לחץ כי למעלה במקום המוחין אשר הם כל בחי' ריבוי האורות ההם אז האירו האורות לחץ דרך אחורי זעיר

וינאה פרלוק לאה באחורי זעיר למעלה מהראש ועד החזה דז"א מבחי' הארת המוחין דמלד אימא שהיא נקבה

כמוה שאין לה רק מסך א' לצד לצקוע ולנאה ולסיבת המסך ההוא לאה כולה דינין ומבחי' החסדים המגולים

מהדעת

מהדעת של לך אימא ילאה רחל עקרת הבית מן החזה ולמטה מאחורי זעיר ילאה בלי שום מסך ומסתוימת עד סיוס רגלי זעיר משא"כ לאה העוברת דרך מסך שאינה רק הארה בעלמא וכולה דינין ופרלוק יעקב הוא מהארת מוחין דאבא מן החזה ולמטה כי יסוד דאבא אין בו מהחזה ולמטה רק מסך א' שהוא היסוד דאבא כי יסוד אימא כבר נסתיים שהיה מכסה פליו ולכן מוחין דמלד אבא בוקעי' מסך היסוד דאבא ומוליאים יעקב למטה מהחזה כלל העולה כי לאה

הי' למעלה מהחזה דזעיר מאחוריו וילא' ממוחין דאימא ורחל נוקבא דזעיר יולאת חתה לאה מהחזה ולמטה באחוריו וגם היא יולאת מהמוחין דאימא ויעקב יולא מן החזה ולמטה דרך פני זעיר ויולא מהמוחין דאבא וטעם הדבר למה הזכר דרך פנים והנקבה דרך אחור כי יעקב מלד אבא ורחל ולאה מלד אימא ולפולס הזכר בערך הנקבה הוא פנים והיא אחור צסוד אחור וקדם לרחמי : וגם נת' טעם למה הזכר אחד והנקבות צ' כי הזכר היוולא מהמוחין דאבא אין להם גילוי רק מהחזה ולמטה

וַיִּסְוֹד אִם הוֹצִיָאָה לְאָה בְּמָקוֹם

הַנִּסְתָּתָם .

וְרַחֵל בְּגִילוֹי וַיִּסְוֹד אֶב אֲב זְעִיר

חָתָתָם .

וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּתָם .

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב בְּדֶרֶךְ הַפְּנִיִּים .

מִמָּטָה מִחֻזָּה זְעִיר שׁוֹמֵר אֲמוּנִים :

וְאֹזֶר לְאָה בְּאַחֹר עַל הָרִים

גְּבֻנוֹתָם .

וְהִנֵּה עֶדְהָ בְּקֶדֶם הַמִּשְׁוֹנִים .

דלה

פנים דזעיר ואחורי יעקב כנגד פני זעיר וילא מהארת יסוד אבא כי מסיוס שליט העליין אין לאורות הדעת שצחוק יסוד אבא רק כסוי א' שהוא יסוד אבא ולכן בקעו אורות הדעת דזעיר דמלד אבא כלי יסוד אבא מחזה דזעיר ולמטה וילא יעקב דרך פנים כי הזכר נק' פנים ויעקב איש חס פי' בעלה דת"ס כי לאה נק' חס ויסוד אימא צמקוס הסיחוס שהוא צמקוס הדעת הוליא את לאה מאחור זעיר מהארת המוחין וצמקוס המגולה שהוא מהחזה ולמטה אורות הדעת שביסוד אימא

אבל לא מהחזה ולמעלה אבל המוחין דאימא שגם למעלה אין להם רק כסוי א' לכן ילאה מהם צ' נקבות א' למטה וא' למעלה : גם נת' כי אחורי יעקב כנגד פני זעיר ופני לאה כנגד אחורי זעיר ואחורי רחל כנגד אחורי זעיר : והנה ז"א נק' יש' ונק' ישורון והוא פרלוק א' מראשו ועד רגליו וחליו התחתון מהחזה ולמטה נק' ישורון וחליו העליון מהראש ועד החזה נק' ישראל : וטעם הדבר כי נודע מ"ש צתיקונים כי ישראל הוא שיר א"ל שיר משמאלא אל מימינא פי' כי הנקבה היא צחי' דינין נק' שיר והיא משמאל פי' באחור והזעיר רחמים נק' אל והוא מימינא פנים : וגם נק' קן לפי שיש בו צחי' מוחין א' מלד אבא נק' אל וא' מלד אימא נק' שיר ומהחזה ולמטה נק' ישורון לשון שורה כמ"ש ז"ל אין שורה פחותה מג' ע"פ ישור על אנשים והם יעקב מלד פנים ורחל מלד אחור וזעיר באמצע וז"ס ישראל אשר כך אחפאר לשון פארות וענפים כמו מסעף פורה שהרבה ענפים יולאים מיס' שהוא ז"א פרלוק לאה ורחל ויעקב ודור המדבר וענין המטות כמ"ש לקמן בע"ה : והנה טעם היות רחל אחור באחור עם זעיר להיות שאין החילונים יכולים להתאחו בקדושה צחי' פנים שלה אפי' בפני הנקבה רק באחורים כי הם נק' אלהים אחרים וכל יניקתם הוא משם אלהים הקדוש וצחי' אלהים הוא באחורי הקדושה והנקבה רגליה יורדות מות והיא האחרונה שבכל י"ס דאלי' ואם היו אחורי הנקבה ללד חוץ היו החילונים אחזים בה אחיזה גדולה לכן הונחו ז"ן אחור באחור מדוצקים יחד עד שלריך נסירה ממש להפרידם ורוח חילוני לא יבא ציניהם ואחר שנתצטמו וגמתקו אלו האחורים ע"י הנסירה אז חוזרים ז"ן פצ"פ אחר הנסירה כי אז אין כח לחילונים להתאחו אפי' באחורים וז"ס נזורו אחור כי כשיס' חוטאים אז חוזרים ז"ן אחור באחור כדי שיתכסו האחורים ולא יתאחו בהם החילונים : וטעם התחלת תיקון רחל מהחזה הוא כי עד שם אורו' התצונה מכוסים כי שם נסתיים יסוד התצונה והאורות מגולים וצפרט

כי

א בראשית כ"ה כ"ו. ב שם כ"ה י'

אימא מגולים כי עטרה יסודה מסתיים בסיום שלישי עליון דת"ת זעיר והאורות משם ולמטה הם מגולים : והנה עלו כלו קמאונים. פי' לאה כולה דינין וזה יהיה פי' הבית המתחיל וילא יעקב :

דָּלָה דָּלָה דלה. יצין שמועה כי מצ' השלישים תחתוני' דת"ת דזעיר המתפשטים בתוכם ב' שלישי הדעת דאימא משם נעשה כתר רחל ומהארת פרק אחרון דנלח דאימא המלוכש בנלח כולו דזעיר משם נעשה קו ימיני דרחל חח"ן שבה ומהארת פרק אחרון

דהוד המלוכש בהוד כולו דזעיר נעשה קו שמאלי בג"ה שבה וקו אמלעי שבה זולת הכתר הוא נעשה מהארת ה"ג שביסוד זעיר מלד דעת דאימא ונתקבלו בדעת שלה ונתפשטו לת"ת והוד שבה בענין כי מהאורות שבזעיר נעשי' ונבנית המקום אשר הוא חונ' זעיר שהיא הנקבה שהיא אהלו שחינה שם האדם העליון : גם נק' בית ואז"ל אהלו זו אשתו ביתו זו אשתו :

ילוו

ימין ושמאל דרחל אמנס קו האימלעי שלה זולת הכתר שלקחה מחסד דת"ת דז"א לקחה ג"כ הארת הה"ג שהיו ביסוד זעיר כנו' מלד דעת דאימא ואלו הה"ג נתחברו בדעת שלה ונתקבלו שם בכל שאר הקו הזה דהיינו דעת ת"ת יסוד שבה ואין בהם חסדים : ועתה נבאר ענין יעקב ולאה שהם האחורים דאו"א שנפלו בעת מיתת המלכים ולא מתו ממש אלא נפלו ונתבטלו כי כל ההולך מעולם לעולם דוקא תקרא אללו מיתה כמו זו"ן שנפלו בעת מיתת המלכים ולא מתו בצריחה אבל אחורי או"א נפלו באילולו במקום שרריך להיות שם נוקבא דז"א וזה סדר עמידתן כזה **וְרַחֵל** לאה ויעקב ורחל באמלעם עדין לא היתה שם בעת הנפילה אחורים דיעקב נגד פני רחל ופני לאה כנגד אחורי רחל וז"ל נובלות חכמה שלמעלה תורה פי' כי אבא שהוא חכמה דאלי' ממנו נפלו ונבלו תורה שבכתב שהוא יעקב וז"ל תורה לוח לנו משה כי החכמה הזו היא בחי' כלי יסוד אבא המלוכש תוך ת"ת דז"א כנ"ל ומכח האורות שיוצאים ונופלים ממנו לחוך אל ז"א שם נעשה בחי' יעקב הנק' תורה וז"ל תורה לוח לנו משה כי משה הוא בחי' יסוד אבא המתפשט תוך ז"א כמבוא' במקומו והוא שהול' לחוך את התורה שהי' בחי' קהלת יעקב שבו מתקבלים ונקבלים האורות היוצאים מיסוד אבא ולחוך ונעשי' בחי' פרלוקף יעקב : והנה בעת שירדה המ' לעולם הצריחה נשאר מקומה ריק ופנוי והיו יעקב ולאה צבחי' פנים באחור פני לאה באחורי יעקב שהיא מדרגה הצ' והנה בתחלה כשהיה ז"א קטן קודם התיקון לא היו מתפשטי' רגליו עד למטה היה מקום לסבול שם ג' פרלופים שהם לאה ורחל ויעקב זה צלד זה כנ"ל ועתה שנתפשטו רגלי זעיר למטה אין מקום לסבול ג' פרלופי' ביחד ואז עלתה לאה למעלה ועמדה באחורי זעיר פנים באחור עד החזה ורחל לצדה נשארה אח' באח' למטה עם ז"א והיה יעקב מחזיר אחוריו נגד פני ז"א כדי שיסתכל בו ז"א כזה **וְזוֹ** כי ז"א הוא גדול מיעקב ואם יהיו פנים בפנים לא יכול ז"א להסתכל בפניו אלא באחוריו ואז נמלאו ג' בחי' עומדות

א שמות ב' י"ט. ב שם י"ח ה'.

כי שם התחיל גילוי יסוד דאבא להתגלות וז"ל ס י"ח בחכמה יסוד ארץ הנו' צתיקוני' כי אבא יסוד ברתא : והענין כי במקום גילוי יסוד דאבא שם התחיל בנין המ' רחל הנק' ארץ משא"כ בלאה שנקרה מהמקום של התצו' שעדיין לא נתגלה אבא אלא מהחזה ולמעלה : והנה לפיל ביארנוכתר דרחל מהיכן נעשה שהוא מצ' שלישי החסד דדעת דאימ' המתפשט תוך הת"ת דז"א : ועתה נבאר שאר הפרלוקף שלה והוא כי מהארת פרק אחרון דנלח דאימא אשר בתוכו שלישי האחרון של אור מוח חכמה דזעיר

דָּלָה דָּלָה כְּתֵר רַחֵל מִשְׁנֵי
שְׂרֵישי ת"ת וְשְׁנֵי קוֹיִם הַתְּקֵנָה.
מְנַצֵּחַ הוֹד וּבְאוֹר וּבְבוֹרֹת יבְנָה.
הַמְקוֹם אֲשֶׁר הוּא חֲנָה :

ילוו

המלוכש בג' פרקי נלח דזעיר הנה הארת ג' פרקים אלו הם מתלבשים בקו ימיני דרחל לצורך חח"ן שלה בין צבחי' הכלים בין צבחי' האורות וגם מצחי' החסד דדעת דאימא המתפשט בנלח דזעיר וכן עד"ז מפרק אחרון דהוד דאימא המתלבש בתוכו שלישי אחרון דמוח בינה דז"א ושניהם מתפשטים בתוך הוד זעיר מאלו נעשו ג"ס בג"ה בקו שמאלי דרחל : וכן מצחי' החסד המגי' להוד כי החסדים האלו דנ"ה דז"א להיותם מגולים הספיקו חלויים לנ"ה דז"א וחלויים לשני קוי שלקחה מחסד דת"ת דז"א לקחה ג"כ הארת הה"ג שהיו נתחברו בדעת שלה ונתקבלו שם בכל שאר הקו הזה דהיינו בעת מיתת המלכים ולא מתו ממש אלא נפלו ונתבטלו כי כל ההולך מעולם לעולם דוקא תקרא אללו מיתה כמו זו"ן שנפלו בעת מיתת המלכים ולא מתו בצריחה אבל אחורי או"א נפלו באילולו במקום שרריך להיות שם נוקבא דז"א וזה סדר עמידתן כזה **וְרַחֵל** לאה ויעקב ורחל באמלעם עדין לא היתה שם בעת הנפילה אחורים דיעקב נגד פני רחל ופני לאה כנגד אחורי רחל וז"ל נובלות חכמה שלמעלה תורה פי' כי אבא שהוא חכמה דאלי' ממנו נפלו ונבלו תורה שבכתב שהוא יעקב וז"ל תורה לוח לנו משה כי החכמה הזו היא בחי' כלי יסוד אבא המלוכש תוך ת"ת דז"א כנ"ל ומכח האורות שיוצאים ונופלים ממנו לחוך אל ז"א שם נעשה בחי' יעקב הנק' תורה וז"ל תורה לוח לנו משה כי משה הוא בחי' יסוד אבא המתפשט תוך ז"א כמבוא' במקומו והוא שהול' לחוך את התורה שהי' בחי' קהלת יעקב שבו מתקבלים ונקבלים האורות היוצאים מיסוד אבא ולחוך ונעשי' בחי' פרלוקף יעקב : והנה בעת שירדה המ' לעולם הצריחה נשאר מקומה ריק ופנוי והיו יעקב ולאה צבחי' פנים באחור פני לאה באחורי יעקב שהיא מדרגה הצ' והנה בתחלה כשהיה ז"א קטן קודם התיקון לא היו מתפשטי' רגליו עד למטה היה מקום לסבול שם ג' פרלופים שהם לאה ורחל ויעקב זה צלד זה כנ"ל ועתה שנתפשטו רגלי זעיר למטה אין מקום לסבול ג' פרלופי' ביחד ואז עלתה לאה למעלה ועמדה באחורי זעיר פנים באחור עד החזה ורחל לצדה נשארה אח' באח' למטה עם ז"א והיה יעקב מחזיר אחוריו נגד פני ז"א כדי שיסתכל בו ז"א כזה **וְזוֹ** כי ז"א הוא גדול מיעקב ואם יהיו פנים בפנים לא יכול ז"א להסתכל בפניו אלא באחוריו ואז נמלאו ג' בחי' עומדות

שם שהם רחל וז"ל ויעקב : ויש בזה הרבה טעמים ואני כוונתי לקלר. וזוה שאמרנו יתבאר לך פי' הבית המהחיל וילא יעקב וגם הבית המהחיל דלה דלה :

ירון ד' אלפין. יורה דעה כי לאה נק' מדה בסוד ומדת ימי מה היא לפי שלוקחת ד' אלפין סגד' שמות האהי"ה שבמוחין דז"ל ויש בה הארת ד' מוחין וד' אלפין במלוי גי' מד"ת כמ"ס בע"ה : והנה

לאה עלמה אין בה רק אחורים דמלכו' דאימא לצד שהיא אחורים דספי' א' לצד כי מן אחורי אבא נעשה יעקב ומן אחורים דאימא לא יכלו להתברר רק אחורים שלה בלבד בעת התיקון ומאז והלאה עד ביאת המשיח בכל יום ויום חנו מזררים מהם אצל כאשר

יָלוּ ד' אֲלָפִין מֵדַת הַי"א לְבָתֵּר לַיָּאָה.

וְזַעִיר נְשָׂא יָדָיו וּבְמוֹחִין נִמְדָּאָה. וּפְרָקֵי זְרוּעוֹת הַיְשָׁלִימוּ צְבָאָה.

ועשה את החבואה וּבְזֶה הַנְּעִרָה בָּאָה :

ירון ד' אלפין. יבין שמועה כי כתר לאה נעשה מד' אלפין דד' אהיה דמוחין דז"ל כי ד' אלפין עולים בגי' מדת וד' אלפין פשוטי' בהיותם כלולו' כל א' מהד' הם י"ו אותיות כמנין הי"א וכשנושא זעיר ידיו למעלה

עולה למעלה כנגד הדעת דזעיר אז המלכות דאימא הפנימית העומדת בפנים בדעת דזעיר שנכנסה עם הנה"י בחוץ ז"ל לעשות לו מוחין כי היא נכנסת א' יטן היא התחונה מנה"י מקום עמידתה הוא בדעת דזעיר וכאשר לאה שהיא אחורים דמ' עולה עד הדעת מושבת אותה ומעמידה כנגדה מחוץ לדעת דזעיר כי חפלה וחסק' להדבק עם בחי' ומגדלתה ומתקנהה והיא נעשית פרלוק נמלא שהתחלת ראש לאה הוא מכנגד הדעת דז"ל ולמטה עד נגד החזה ששם מתחלת ראש רחל ונותנת בה כח הארת ג"ס נה"י והיא פרלוק שלם מבחי' ד' ספי' נהי"ס אצל רחל אע"פ שמקומה הוא ד"ס נהי"ס יש בה י"ס ואלו הד' אלפין הם בחי' ד"ס נהי"ס שנכנסים בסוד מוחין חוץ זעי' והיא לוקחת הארת ד' אהיה שהם המוחין הם ד' אלפין וזהו בחי' שם לאה כי א' של לאה היא בחי' המל' שהיא שורש בחי' לאה כנ"ל ול' של לאה הם בחי' ג"ס אחרונות נה"י דאימא ובהיותה כלולה מד"ס אלו היא נעשית בחי' ה' עליונה וז"ס אשירה לה' כי גאה גאה כי פ' זה נא' על בחי' לאה שנתעלית למעלה בדעת ז"ל למעלה מראש רחל ושם נעשי' בחי' אותיות גאה כי הג' היא נה"י דאימא וא' היא מ' ואז נעשית לורת ה' וגם גאה היא לאה במספר אי"ק בכ"ר ואחר שנתבאר ענין לאה איך נתקנת ע"י נה"י ומ' דאימא הפנימית שבחיד' ז"ל נבאר עתה ענין אחיזתה עם ז"ל ואיך יולאים אורותיה מתוך ז"ל אליה והוא כי הנה נת' כי ראש רחל מתחלת מחזה דזעיר ולמטה ושם באותו מקום מסתיימת קומת לאה ואין מל' נוגעת בחברתה והוא כי הזרועות והשוקיים הם איברים ממש בצבא ועלמות ואין האור יכול לבקוע וללאת מתוכם זולתי בין פרק לפרק כי שם הוא מקום חלול ואע"פ שהוא סתום בוקיע האור ונכנס ויולא : ומפרקים שבזרועות נבנית לאה מאחוריהם כי הנה האור היורד מהמות דחכמה דזעיר אל זרוע ימין ללורך חסד דז"ל אל עלמו הוא האור ישר כי הוא מן המוח לפרק עליון שבזרוע שהוא פרק המחובר עם הגוף עלמו דזעיר ומשם יורד האור לפרק הב' ומשם לפרק הג' כי אור הישר יורד מעילא לתתא בסוד אור ישר שהוא הזכר משא"כ ברחל שהארתה הוא בסוד אור חוזר מתתא לעילא הנק' אור נוקביי כי אחר שירדו החסדים ליסוד זעיר באור ישר חזרו לעלות מתתא לעילא אור חוזר ומבחי' אור זה נעשי' רחל וכן היה הענין בלאה שהיא ג"כ נקבה והוא כי כאשר ירד אור המוח דחכמה דזעיר ונכנס בראש הפרק העליון עד האלילי שהוא סוף הפרק הנק' קובדו כשרלה המאליל עליון שיבא פרלוק לאה חזר האור ההוא ממטה למעלה עד ראש פרק המחובר בכתף ומשם ילא האור לחוץ בגילוי מבחין עד הסחלת הגרון והארה זו נעשית בחי' החסד זרוע ימין דלאה בסוד אור חוזר וכן עד"ז מאור פרק העליון דזרוע שמאל דזעיר באור חוזר נעשה גבורה דלאה ימהאור היורד ביושר צפ' ב' עד כף היד הימנית דזעיר חזר ועלה האור בסוד אור חוזר נקביי עד האליל ממטה למעלה וילא שם ממקום האליל לחוץ בגילוי ואז נעשה הגלגל הוא שיק הימין דלאה ונמשך עד התחלת הפ' הא' של הזרוע במקום חיבורו אל הכתף וכן עד"ז צהוד וגבורה דלאה הנעשים מב' פרקים דזרוע שמאלי דזעיר והיה זה כדי שיהיה מקום שיסבול כל פרלוק לאה

(כא)

א ויקרא כ"ה כ"א

לאה ולא תלטרך לרדת בגבול רחל כי אין מל' נוגעת וכו' שהרי אין רגלי לאה יורדים רק עד סוף חילי זעיר ואינה נכנסת בגבול רחל ועד"ז היה ג"כ בקו האימלעי שבה חבל בחי' יסוד אין זה כי אין זה רק הח"ת הנעשה מכנגד שלים העליון דח"ת דזעיר חבל היסוד אינו נעשה זה עד שתתנהו לה אימא הנחונה בחוץ זעיר בשלים א' דח"ת דזעיר וכו' הדעת שבה נעשה מהדעת דזעיר שהרי כנגד הדע' דזעיר עומדת וע"י הגבהת ידי זעיר כנגד

למעלה ללד ראשו יולא אור מצין לפרני אלצעות' בסוד אור חוזר ומתגלים שם בחי' חו"צ לאה ומפרקי זרועות זעיר נעשו צ' קוים שלה כמציאר בדב"ק:

הָאָדָם וַיַּעֲקֹב הֵם סוּד ב' מַה דְּמִיּוֹן.

וְד' נִשְׁוִתִּיהֶם סוּד מְלֹוֹי חֲבִיּוֹן.

וראה

הָאָדָם וַיַּעֲקֹב. יצין שמועה

חו"צ גבוהי' מהדעת ומהחלת הארת הגו' לעלות מתחל לעילא מב' לרדי הדעת ואחר שנעשו המוחי' דילה אז משפיל זעיר ידיו ולזה הם הזרועות נעים ונדים ומפסיקים ואין לך הימין והשמאל שלם בלתי הפסק כמו קו האימלעי כדי שיוכל להשפילם ולהגביהם כשירלה: והנה רחל ולאה רמוזים צפ' הודיעני ה' קלי וגו' והוא כי דוד הע"ה הוא מה"מ וגם מלאה בסוד משיח ו' דוד הבח מיחודה בנה דלאה ורלה לחקור איך הוא מליאות צ' נשים האלו וז"ש הודיעני ה' חכמה כדי שאדע בחי' קלי ומדת ימי שהם רחל ולאה כי זהם תלויים מדת ימי דוד וקלו כי משתייהן נמשך מחייתו ולהיות כי רחל תחתונה וקן דים דאל' לכן קראה קלי ולאה קראה מדת לפי שלוקחת הארה מד' מוחין דזעיר שהם ד' הויות המלוצטים תוך נה"י דאימא סודם ד' שמות אהיה והיא לוקחת ד' אלפין שבהם נעשים ד' מוחין וד' אלפין גי' מדת: והנה דע"ה היה מסתפק לדעת כמה בחי' ושנויים שיש בין רחל ללאה ורלה לידע סבתם: וא' מהשאלות שהיה שואל הוא לידע מ"ש בכוונת צשכמל"ו כי הכתר דלאה הוא ד' אלפין דד' שמות אהיה הגו' בהיותם פשוטי' רק שכל א' כלול מארבעתם וגמלא כי כתר דלא' הם י"ו אותיות לצד אמנם כתר דרחל הוא שאר האותיות ד' שמות הי"ה הי"ה הי"ה הנשארים שהם בגי' פ' כמנין וע"ד אורות וז"ס ומדת ימי מה היא כי לאה הנק' מדת ימי כמנין הי"ה א' שהם י"ו אותיות חבל רחל הם פ' אורות בכתר שלה והייתי רולה לשאל מה חדל אני שאני מצחי' לאה ואני חדל גרוע מצחי' רחל ולמה היה כן: גם רמוז באו' מה היא למ"ש אללנו כי ז"א הוא שם הויה דאלפין שהוא בגי' מ"ה והנה יש בו צ"פ מ"ה א' מהחזה ולמעלה וא' מחזה ולמט' ושלמעלה הוא כדי להוליח את לאה מאחוריו ושם מ"ה צ' הוא כדי להוליח את רחל מהחזה וגמלא שלאה יולדת שם מ"ה גמור כמו שיש לרחל א"כ כיון שהם שוים בענין זה של מ"ה איך נשתנו בענין הי"ה משא"כ ברחל וז"ש ומדת ימי מ"ה היא כי מאחר שהיא מ"ה למה היחה הי"ה וכתב שם באולרות חיים כי יש שאלות אחרות רמוזים בזה הפ' ושכח אותם:

כי אדם הא' ויעקב הם דמיין ז"א וזעיר יש צ' בחי' יסוד אה' למעלה שבו מזדווג עם לאה ואחד מהחזה ולמטה שבו ונדים ומפסיקים ואין לך הימין והשמאל שלם בלתי הפסק כמו קו האימלעי כדי שיוכל להשפילם ולהגביהם כשירלה: והנה רחל ולאה רמוזים צפ' הודיעני ה' קלי וגו' והוא כי דוד הע"ה הוא מה"מ וגם מלאה בסוד משיח ו' דוד הבח מיחודה בנה דלאה ורלה לחקור איך הוא מליאות צ' נשים האלו וז"ש הודיעני ה' חכמה כדי שאדע בחי' קלי ומדת ימי שהם רחל ולאה כי זהם תלויים מדת ימי דוד וקלו כי משתייהן נמשך מחייתו ולהיות כי רחל תחתונה וקן דים דאל' לכן קראה קלי ולאה קראה מדת לפי שלוקחת הארה מד' מוחין דזעיר שהם ד' הויות המלוצטים תוך נה"י דאימא סודם ד' שמות אהיה והיא לוקחת ד' אלפין שבהם נעשים ד' מוחין וד' אלפין גי' מדת: והנה דע"ה היה מסתפק לדעת כמה בחי' ושנויים שיש בין רחל ללאה ורלה לידע סבתם: וא' מהשאלות שהיה שואל הוא לידע מ"ש בכוונת צשכמל"ו כי הכתר דלאה הוא ד' אלפין דד' שמות אהיה הגו' בהיותם פשוטי' רק שכל א' כלול מארבעתם וגמלא כי כתר דלא' הם י"ו אותיות לצד אמנם כתר דרחל הוא שאר האותיות ד' שמות הי"ה הי"ה הי"ה הנשארים שהם בגי' פ' כמנין וע"ד אורות וז"ס ומדת ימי מה היא כי לאה הנק' מדת ימי כמנין הי"ה א' שהם י"ו אותיות חבל רחל הם פ' אורות בכתר שלה והייתי רולה לשאל מה חדל אני שאני מצחי' לאה ואני חדל גרוע מצחי' רחל ולמה היה כן: גם רמוז באו' מה היא למ"ש אללנו כי ז"א הוא שם הויה דאלפין שהוא בגי' מ"ה והנה יש בו צ"פ מ"ה א' מהחזה ולמעלה וא' מחזה ולמט' ושלמעלה הוא כדי להוליח את לאה מאחוריו ושם מ"ה צ' הוא כדי להוליח את רחל מהחזה וגמלא שלאה יולדת שם מ"ה גמור כמו שיש לרחל א"כ כיון שהם שוים בענין זה של מ"ה איך נשתנו בענין הי"ה משא"כ ברחל וז"ש ומדת ימי מ"ה היא כי מאחר שהיא מ"ה למה היחה הי"ה וכתב שם באולרות חיים כי יש שאלות אחרות רמוזים בזה הפ' ושכח אותם:

הָאָדָם וַיַּעֲקֹב. יורה דעה כי אדם הא' הוא דמיין ז"א ויש לו צ' נשים לאה ורחל והם סוד חוה א' ושניה ולאה היא בחי' דינין קדושים וכוה העולם החומרי צעת זריחת אדם"ר ילאה צסוד קליפה לילית ורחל היא חוה צ' והענין כי ז"א הוא שם מ"ה ואדם הוא מ"ה ומלוי שם מ"ה הוא עטרא דגבורא שבתוך ז"א שהוא עלמות הנקבה וכחה הוא בתוך ז"א וממלאים אותו כמו העובר שממלא בטן האשה ולכן כל מלוי הוא בחי' נקבה ודין אס תסיר משם מ"ה כ"ו שהוא אותיות הפשוט ישאר י"ט כמנין הנקבה חוה והנקבה כולה דינין ומלוי גי' פ"ו שהוא אלהים הוא דין ולכן המלוי הוא בנקבה ויש בז"א צ' שמות מ"ה צב' בחי' שבו א' מהראש עד החזה ויש לו שם בחי' יסוד הראשון אשר בו מזדווג עם לאה שהוא מקום הסחוס ומלי האחרון מן החזה ששם מקום החסדים המגולים גמלא כי יש לו צ' שמות של מ"ה ויש בהם צ' מלויים העולים י"ט י"ט כמנין חוה

חיה א' וחיה ב' ויעק' כאש' בא להקן את אדה"ר
 גשא שתיקן כי אז נסתלקה לאה מן הקליפות ונתמקה
 ע"י הדמעות כמ"ש ז"ל ע"פ ועיני לאה רכות שהיתה
 עתידה להיות בחלקו של עשו וע"י תפלותיה ודמעותיה
 נמתקה ונתנה בחלקו של
 יעקב והנ' יעקב אז בעת
 שנשא לאה לא היה משיג
 בכל פרלוק ז"א רק מחזה
 ולמטה מקום רחל ולכן
 היה אוהב רחל והיינו דלא
 קאמר ויאהב ישראל את רחל
 שהוא הז"א שיש לו שתיקן
 לאה ורחל ולאה היא עלמא
 דאתכסיא ד' דקשר דתפלין
 דראש זעיר ויעקב אע"ה
 עדין לא היה משיג עד שם
 ולאה ילאה מכח מ' דאימא
 שבדעה זעיר ילאה לאה
 מאחוריה בסוד ד' דקשר
 דתפלין דראש וז"ש בזוהר

**וְרָאָה בְּיָמֵי אָדָם יִרְדֶּה לְטַמְיּוֹן.
 וְהוּא יְכוּנְנָה עַלְיּוֹן:**

**וְיָמֵי בָרָא אֵלֶּה וּבְחִינַת דְּדִין
 תִּתְגַּדֵּה.**

וְיִסּוּד זְעִיר בְּתַת"ת יַעֲלֶה.

**וְיִסּוּד לְאֵה בְּיִסּוּד אֵם תִּתְחַבֵּר
 תִּתְמַלֵּא.**

פְּלַג אֱלֹהִים מְלֵא:

האחיות

שבו מזדווג עם רחל והם ב' שמות מ"ה ובסמ"ה
 יש בו מלוי י"ט כי כשחסיר הפשוט שהו' כ"ו ישאר
 י"ט כמנין חו"ה ואדה"ר כן הוא אדם גי' מ"ה ומלוי
 של מ"ה הפולה אדם הוא י"ט בגי' חוה כי המלוי הוא
 סוד הנקבה כי מלוי הוא
 בגי' אלהים פי' שהוא דין
 והנקבה היא סוד הדין וד'
 נשפיהם הם ד' מלויים
 שיש בד' שמות מ"ה שיש
 באדה"ר ויעק' שהם דמיון ז"א
 וגשי אדה"ר כן חוה א'
 וחיה ב' וגשי יעקב הן לאה
 ורחל ובימי אדה"ר ירדה
 לאה בסוד דינין קשים והיתה
 סוד הקליפו' ובימי יעקב
 נמתקה ונתמקה ע"י הדמעות
 שהיתה בוכה כמ"ש ז"ל
 ע"פ ועיני לאה רכות וזהו
 שכוונתי בבית אשר בניתי
 ובימי אדם ירדה לטמיון והוא

כי יעקב שבא לחקן את אדה"ר תקנה והיתה בסוד
 לאה ובסתלה היתה קליפה לילית. וז"ש והוא יכוננה
 עליון שנתקנה והיא יולדת במקום עליון דעת דזעיר
 ושיעור קומתה מדעת דזעי' עד סיום שלישי העליון
 דת"ת דזעיר ומשם מתחיל פרלוק רחל ונ"ל להמתיק
 סוד ולומר כי היינו טעמא כי לאה צמ"ק עם ג'
 אותיות לאה עולה י"ב כמנין לילית: א"כ לאה ע"ה
 צמ"ק היא לל"ת:

וְיָמֵי בָרָא אֵלֶּה. יבין שמועה כי אימא הנק' מי ברא
 אלה היא לאה: ובחי' דדין. פי' כי הדין של
 ז"א נעשים מכח הלידים והדלתות שביסוד אימא כי
 יסוד אימא מגיע עד החזה דז"א כמ"ש ויסוד זעיר פי'
 כי בעת הגדלות נתעלו חג"ת זעיר למקום חצ"ד ונה"י
 במקום חג"ת נמלא שבחי' יסוד הוא בת"ת: ויסוד לאה
 פי' כי בחזה דז"א שם מקום יסוד לאה מצחוק ויסוד
 דאימא ג"כ הוא בחזה דז"א נמלא שיש שם ג' יסודות
 יסוד ז"א ויסוד אימא ויסוד לאה והיא חוזרת
 עמו פצ"פ ומזדווגת עמו: ויסוד לאה ביסוד א"ם.
 פי' כי ב' היסודות דלאה ודאימא הם מתחברים ונעשים
 יסוד א' ומזדווג בו יסוד ז"א: פלג אלהים מלא. כנוי

האחיות

וירא יי"א כי שנואה לאה מכאן דסאני בר נש עריין
 דאימיה: ודע כי אימא נק' מי וכשמתפשט כאן בבחי'
 לאה שהיא אותיות אלה נעשית אלהים לפי שבחי' אימא
 העליונה נק' מ"י אבל מחלי ת"ת שלה ולמטה המתלבשת
 בז"א כגודע נק' אלה ואלה היא בחי' לאה וחיבור
 הכל הוא אלהים וז"ש בסבא צפ' מי אלה כעצ
 העופנה ע"ש ושיעור קומת לאה הוא מכתר דזעיר
 עד החזה שלו ודע כי ז"א בעת הגדלו' שהוא מן ו"ק
 נתעלו חג"ת ונעשו חצ"ד ונה"י שלו נתעלו ונעשו חג"ת
 כרי כי היסוד נעשה ת"ת ונמלא כי בת"ת יש בחי'
 יסוד ז"א וגם יסוד דאימא מתפשט מן הדין
 דזעיר שנעשים מכח הלידים והדלתות שביסוד אימא וגם
 יסוד לאה שם הוא מקומו מצחוק והיא חוזרת עם ז"א
 פצ"פ להזדווג נמלא שיש שם ג' יסודות זעי' יאימא
 ולאה ויסוד אימא ויסוד לאה מתחברים ונעשים רחם
 א' להזדווג בו יסוד ז"א וז"ש מכאן דסני בר נש עריין
 דאימיה וזה היסוד העליון דזעיר שאמרנו הוא ראש
 הת"ת ולפעמי' יורד הדעת עד שם וגם דע כי לאה
 ורחל נק' עלם ובשר ונק' עור וגפם כי לאה היא
 אחורים

לאותו היסוד שאמרנו שהוא בחי' אלהים

א תהלים פ"ו ה' ב שם ס"ה ו'.

האחיות הן הנה. יצין שמועה כי לאה ורחל הם משותפות בת"ת זעיר עז"ה כי שלים העליון לוקחת לאה ושלים התחתון היא לוקחת רחל ושלים האמצעי הן הנה משותפות בו כי הוא מקום רגלי לאה והם מכוסים בתוך כתר רחל ולפעמים נוטלתו רחל דרך חטיפה וגנבה ולכן נק' תרפים מלשון בית התורפה כי שם הוא יסוד החבונה תוך זעיר בשלים אמצעי של ת"ת ומשם מעקבי לאה הוא יניק' החילו'

אחורים דאימא ובעת שנפלו נדבקו בעור ז"א ורחל היא מ' העיקרית היא נפש : וז"ס עור בעד עור כי האיש הוא ז"א נותן ללאה שהיא בחי' עור הארה בעלמא העוברת דרך העור וזוהי הם שויס לאה ורחל אצל לרחל שהיא נפשו נותן לה מוחין ממש שהוא כל אשר לאיש וגו' וזה יהיה פי' הבית המתחיל ומי אלה :

**הָאֲחִיּוֹת הֵן הֵנָּה מִשְׁתַּתְּפוֹת.
בְּאֶמְצַע מִדַּת הַתְּפִאָרֶת
מִסְתַּתְּפוֹת.**

האחיות הן הנה. יורה דעה על ענק

התקשרות לאה ורחל והוא כי לאה נק' ענוה לפי

ורחל

שהיא למעלה באחורי הראש והענוה נכרת באדם כשהוא כופף ראשו ומשפילה וז"ס והאיש משה עניו מאד יען משה לקח את לפורה כי היא ח' מד' בחי' שיש בלאה וכולם נק' לאה על שמה ולפורה ח' מהם שגם היא עומדת למעלה כנגד דעת דזעיר ומשם לקח הענוה לאה העליונה ורחל הנק' אשת חיל יראת ה' כ"ד כ"ד ז' שלישי החסד המתפשט בז"א בת"ת שלו זוטרתי היא לגבי משה כמ"ס בגמ' שם הגדולה לאה והיא יולדת ממ' דאימא ונה"י דחי' מתלבשים בסוד המוחין בז"א אמנם המ' דאימא אינה משמשת כלום אצל מאיר הארתה לזורך לאה ומקום יסוד החבונה הוא בדעת זעיר וא"כ גם לאה היוולדת מן הארתה מוכרח שיתחיל שיעור קומתה מן הדעת דזעי' מכנגדו עד סוף שלים האימלעי דת"ת דזעיר ורחל מתחלת כתר שלה מתחלת שלים האימלעי של הת"ת באופן כי הת"ת נחלק לשתיהן לאה עז"ה ד שלים העליון לאה ושלים התחתון לרחל ושלים אמצעי משמש לשתיהן כי רגלי לאה מתלבשים בתוך ראש רחל וזו ההלכשה הוא בשלים אמצעי של הת"ת וז"ס עקב ענוה יראת ה' ואז"ל מה שעשתה יראה כתר לראשה עשתה חכמה עקב לסולייטה היא סוד רגלי לאה שהם בעלמם כתר דרחל והוא בשלים אימלעי של הת"ת ששתיהן משותפות בו ולפעמים נוטלת רחל גם אותה השלים היא לבדה בלי שיתוף וז"ס ואהבת את והוא כי את היא המ' כמ"ס אחים וגמים רבויין סוד לאה ורחל : רחל את לאה

וכבר הארכתי בדב"ק בענין זה :

וּב"ר להמתיק סוד ולומר כי זהו כוונת הכתו' ואחרי כן ילא אחיו וגו' והוא כי חוה הא' שהיא לאה החטיאה את אדה"ר בתתה לו את סחטת הענבים ענבי ראש כמ"ס ז"ל סחטה ענבי' וגחנה לו והם אלו העקבים דלאה כי עק"ב גי' ענבים והם ז' אלהים משם יניקת החילונים ולכן נענשו צמית' כי הקליפ' היא מות ויעקב בא לתקן חטא אדה"ר כמ"ס ז"ל ולכן אחו יעקב בעקב עשו לרמוז שאותו עקב משם יונק עשו הם הענבים הביא בידו לתקנם שהם שורשי יניקת החילונים הנק' עשו : ובראותו ילחק אביו אחו יעקב עשו וגם היותו איש חלק שהוא בחי' ז"א שנחלק לב' פרלופי' זעיר ועקב ידע והשכיל כי לחכימא ברמיזה שאותו הולד בא לזה העול' לתקן חטא אדה"ר והוא סוד ז"א ולריך שיתוקן פרלוק זעיר כולו בכללו יעקב ויש' ובתחילה לריך שיתוקן פרלוק יעקב התחתון היוולד מהחזה ולמטה ולכן קרא שמו יעקב : א"כ אמר ילחק מאחר שבא לתקן חטא אדה"ר שחטא בעקבים דלאה שהם דינין ואין הדין נמתק אלא בשורשו לכן לריך שישא הילד הזה את לאה וידוע כי יעקב בעלה דלאה צסו' ויעקב איש הם בעלה דתם היא לאה הלוקחת ד' אלפים העולים מד"ת ומד"ת הוא חס וד' אלפין ולכן קרא שמו יעקב : ואחיא הא כמ"ד אביו קרא שמו יעקב ואין להקשות לסברא זו שאביו קראו יעקב מדכתי' הכי קרא שמו יעקב ולא כתי' קראת משום די"ל דכוונה עשו הרשע היתה לפרש שם יעקב לגנאי כמו שסיים דבריו ויעקבני זה פעמי' ולפי שילחק קראו יעקב לטיבותא דהיינו שבא לתקן אדה"ר ותהיה אחיזתו בפרלוק יעקב העליון וכדי שלא יראה כסותר דברי אביו וחולק עליו עשה! עלמו כאלו לא ידע שאביו קרא לו יעקב ולכן לא אמר קראה :

והואיל

לאה גם ומלת ואהבת הוא ז"פ או"ר או"ר והוא סוד
 ב' שלישי ת"ת התחטוניה ששם הוא גילוי האורות לכן
 נק' אור אור לא כן שלישי העליון שם האורות סתומים
 וגם משתתפים לאה ורחל שם רגלי לאה הם מכוסים
 צחוק כתר רחל כשיעור זה השליש האימלעי ולעולם
 כתר דרחל הוא ב' שלישי התחטוניה והוא סוד ותגנוב
 רחל את התרפים כי שלישי האימלעי לפעמים נוטלהו
 רחל לה לעלמה לצד דרך חטיפה וגניבה ולכן נק'
 תרפים כי הם מקום ב' רגלים דלאה וז"ם וללכן ב'
 צנות הוא סוד לצנון העליון אבא יש לו ב' צנות לאה
 ורחל ורחל לקחה את התרפים ציחור הענין כי תרפים
 הוא מלשון בית התורפה כי מקום פתיחת יסוד התצונה
 חוק זעיר הוא בחזה שלו בשליש אמלעי של הת"ת ומקו'
 זה הוא צחי' עץ הדעת טוב ורע שבו חט' אדה"ר
 וחיה כי שם הוא גילוי החסדים דדעת דזעיר בחזה
 ולכן יש יניקה ואחיזה לחילוניים הנק' רע בעלם משא"כ
 למעלה שהאורות מכוסים והחילוניים יונקים מאיתם
 עקצים דלאה שהם דינין גמורים כי הם קלת קרובים
 לקליפות ועוד כי נק' לבר מגופא: ועוד שהם רגלי
 לאה שכולה דינין להיותה מ' דתצונה והתצונה עלמה
 היא נה"י דבינה ספי' אחרונות שבה ובינה עלמה
 דינין מתערין מינה ולאה עלמה היא אחרים דמ'
 דבינה ואינה צחי' פנים וצפרט שהיא במקום סתום
 האורות דזעיר מן החזה ולמעלה וצפרט כי אינם
 רגלים שלה אלא הצחי' התחטונו' שצרגליה וכפי כל
 הטענות הנז' העקבים הנז' הם דינין גמורים ולכן יש
 שם מקום יניקה ואחיזה לחילוני' ומשם הוא שורש עז"א
 ועוז"ל

והואיר ואחא לידן נדקדק או' את זכורתי לקח כי
 הלא ודאי בענין הזכורה לועק חמם הוא
 כי אדרבה הגאה עשה לו כמ"ש ז"ל שא"ל מה טיבה
 של זכורה זו א"ל וכו' והשיב הנה אנכי הולך למות
 על ענין הזכורה וכו' והיינו טעמא שמכר את הזכורה
 ועוד הלא מכר גמור היה ולמה הוא מתלונן ומתרעם
 ואומר לקח כנראה דבחנם נטלה ועוד דהרי 'ביזה
 אותה כמס"ה ויבו עשו את הזכורה: ועוד למה
 הודיע ליחא אביו ענין מכר הזכורה כי צהיות ילחק יודע
 שעשו מכר את הזכורה הלא ודאי יאמר כי בעל
 הזכורה לו תהיה חלק הזכרה כי לו נאה ולו יאה
 וודאי שלסיבת שיעקב הוא בעל הזכורה יאמר ילחק
 לעשו גם צרוך יהיה כי בדין נטל הזכרות ולכן היה לו
 לטעו להסתיר מילחא אביו ענין מכר הזכורה כדי שיהיה
 מקום לתלונתו על אביו לאו אורח ארעא שהפשוט יטול
 הזכרות והזכור לא ועשית שלא כשורה ויוצן עם האמור
 והוא כי עשו לא היה מתרעם על הזכורה שאו' ליחא
 אביו את זכורתי לקח הוא ענין הענבים שסחטה חוה
 ונחנה לאדה"ר הוא יעקב כי אלו העקבים הם שורש
 הדין כי משם יניקת הס"א וגמלא חוט' נשכר שהוא
 שחטא בענין העקבים יטול הזכרות ומאחר שחטא
 בענין העקבים שורשי הדין לא מן השם הוא שיטול
 הזכרות וילא לנו מהאמור כי יעקב בא לזה העולם
 לתקן אדה"ר ונשא ב' אחיות לאה ורחל כמו אדה"ר
 שהיו לו ב' נשים חוה א' וחיה ב' והן הנה לאה ורחל
 והיינו טעמא דלא חש יעקב לאיסור ב' אחיות שעתידין
 ליאם' צמת"ת כי מסתמא יעקב אע"ה היה מקיים כל
 התורה קודם שנחנה ואיסור ב' אחיות לא חש לה יען
 הוא בא לתקן אדה"ר שהוא דמיון ז"א כמ"ש ז"ל ע"פ ויקרא לו אל אלהי יש' הב"ה קראו ליעקב אל לפי שהוא
 דמיון ז"א ותיקן יעקב חטא אדה"ר באותה אשה שהיא חוה א' לאה ולא נמשך אחר הקליפה כאדה"ר: וז"ם
 מ"ש ז"ל יעקב אביו לא מת דקשה למה חפסו השלילה ולא החיוצ וכך היל"ל יעקב אביו הוא חי וקיים אבל
 צמ"ש א"ש והוא כי יעקב אע"ה אע"פ שנשא לאה היא חוה א' לילית אפ"ה לא חטא בענין הקליפה שהיא מרה
 ממות ולא נענש צמיתה דאדה"ר אלא אדרבה הוא תיקן חטא אדה"ר ולז"א יעקב אביו ולא אמרו יעקב סתם
 כי עם היות שיש לו יחס עם אביו עכ"ז לא מת כמותו: וסיים קרא וילחק ו' ששים שנה וגו' ר"ל כי ילחק
 אע"ה אע"פ שידע והבין כ"ז עכ"ז לא חשש שמא גם יעקב חטא כאדה"ר מפני שילחק היה סוד גבו' אבל היו ממותקות
 קלת יותר מצימי אדה"ר כי אז היתה לאה קליפה גמורה וז"ם וילחק ו' ש' שנה רמוז לזקנה שהיא בן ס' כי הזקנה
 מורה על הרחמים כי צמיתה אדה"ר התחילו לתקן גבו' לאה כי כשהקב"ה עושה דין מתעלה ומתקלס והיינו טעמא שלא
 חשש ילחק ע"ה פן ימות גם הוא ומה גם צראונו כי חטא אדה"ר היה ע"י חוה א' ולאה ומת וכפי זה מלת
 בלדת אותם קאי אילחק בן ס' שנה והוא טעם למה לא חשש ילחק: עוד נוכל לומר ע"פ מ"ש האר"י ז"ל כי
 לאה נתמקה ע"י הדמעות וכו' וילחק אע"ה ידע כ"ז וז"ם וילחק וגו' כלו' הדע למה לא נתיירא ילחק פן ימות
 גם הוא כאדם מפני שילחק שהוא יסוד הגבו' היה בן ס' שנה ר"ל ממותקות בסוד הזקנה ע"י דמעות לאה
 וכ"ז

וכ"ז היה צלדת אותם כלו' שהכתוב משביח את ילחק ע"ז שכל אלה הדברים נתנבא ילחק א"ה וידע צעת הלידה קודם שיהיה בעולם ולא נתיירא מזה אבל יעקב היה ירא מכל האמור כי הוא אדה"ר ומאן

עוזא"ל ושם היא צחי' צלעם כי לכן נק' שמו צלעם שיונק מעקבים הנבלעים בכתר רחל וז"ס מן ארם ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם שהלך לשם והסגיר עלמו בהררי קדם עם עזא ועוזאל ולצן הארמי הוא

אציו של צלעם ונתגלגל בצלעם וזו היתה חכמתו של לצן שצח עלמו ואמר יש לאל ידי לעשות וגו' ע"ד הנאמר בצלעם כי ידעתי את אשר תצרך וגו' וע"י אלו התרפים היה משיג לצן אלו ההארות וכשגנבתם רחל

וְרַחֵל לָקְחָה אֶת הַתְּרָפִים נְטָרְפוֹת. בְּצִפְרִים עָפוֹת:

לאה

לא ילאו האורות מעקבי לאה לחץ אל החילונים להאיר להם ולא ידע כי צרח יעקב וזה הענין הוא חטא אדה"ר בעץ הדעת כמ"ס כי אלו העקבים הם צחי' ענבים כי ענבים גי' עק"ב והיין שבענבים הם הדין שבעקבי לאה והחילונים ניזונים מפסולת היין והשמרים שהם שמרי היין הקדוש וזה השפע שיונקים החילונים הוא יין עכור ודין גמור וקשה מלא שמרים ובלוע תוך העקביים אלו וחיה סחטה אותם הענבים הם עקבים דלאה ושתו כוס התרעלה אדה"ר וחיה שהיא יניקת החילונים סט' דמותא ולכן נענשו בענין המית' ושני העקבים הם צ' שמות אלהים כמנין ענבים וכמנין עק"ב: ולהיותם מובלעים בכתר רחל נעשים א' לכן צ' אלהים שהם גי' ענבים הם גי' עק"ב וצוה תבין מ"ס הזוהר הקדוש שפעם או' שחטא אדה"ר הוא בזכר ופעם אומ' שהוא בנקבה והכל אמת כי הוא כתר נוקבא דרחל ששם הם העקבים והוא מקום החזה דז"א:

לאה

סקראו אל כנ"ל וז"ס צמ"א מה אנוש כי תזכרנו וגו' ר"ל כי אדה"ר שהוא שם מ"ה וכן בן אדם שהוא יעקב תיקון אדה"ר שהוא שם מ"ה הויה דאלפין העולה מ"ה שהוא סוד זעיר וזהו היחס שיש לך עמהם ולכן פקד פקדת וזכרת אותם: ואמר אח"ז ותחסרהו מעט מאלהים ר"ל כי הבן אדם שהו' יעקב כי צבו' הגלגל גלגול צ' יקרא בן הגלגול הא' חסרתו מעט מאלהי' פי' כי הגבו' היו בימי יעקב קלת ממותקו' כמ"ס האר"ז"ל ולכן לא הכשילה לאה את יעקב כמו שהכשילה חוה א' את אדה"ר וז"ס וכבוד והדר ותעטרהו פי' כי הגבו' התחילו אז ליכנס בימי הזקנה שהיא רחמי' בסוד הדר זקני' כי לאה היתה מתוקנ' קלת: א"נ ותחסרהו וגו' ית' ע"פ מש"ל כי הקב"ה קראו ליעקב אל והוא כי אלהים במלוי יודין עו' ש' ואל במלואו עו' קפ"ה נשאר לנו להשלים חשבון ש' דאלהים קט"ו כמנין מעט הי' יוד מס וג' אותיות הי"ס הוו להו קי"ט כמנין מעט העולה קי"ט: וכבוד והדר תעטרהו פי' על צ' נשיו לאה ורחל כי רחל נק' כבוד מ' והדר היא לאה כשכזר היתה בסוד הזקנה הדר זקנים שנמתקו קלת גבו' דילה: ופי' דבריו ואמר תחת חחת רגליו ירמוז על מ' דבינה שהיא לאה הנק' מי כמנין כל

דנכית חיויא וכו' והיינו טעמא שהיה שונא את לאה כמשה"כ וירא ה' כי שנואה לאה דאל"כ מי התיר לו לשנא אותה הלל כתי' לא חשגא את אחיך אלא שהיה ירא ממנה פן תחטיאנו כי היא היא חוה הא' והוא הוא

אדה"ר: א"נ נוכל לומר כי לא היתה שנואה ממש אלא בערך שלא היה אוהב אותה כמו רחל קראה שנואה והטעם מפני האמור כי היה ירא פן יכשל בה וימות גם הוא כאדה"ר: ועל פי הדברים האלה נוכל לבאר פ' ה' מה אדם והדעהו והוא כי להיות כי ז"א הנק' הויה יש לו יחס עם אדה"ר ומה הוא היחס שיש לו עמו הוא שם מ"ה כי אדם עולה מ"ה וז"א הויה שלו היא במלוי אלפין העו' מ"ה וכשחטא א"ה בעץ הדעת באותם אשכולות מרורות ענבי ראש שהם שורש יניקת החילוני' נתן יכולת ואחיוזה אל הקליפות להתאחו ח"ו צו"א והיינו טעמא כי ותדעהו בעונש המיתה כמו ויודע בהם את אנשי סכות לא כן בן אנוש כי עם היות כי גם יעקב שהוא בן אנוש ואינו יליר כפיך כמו אדה"ר והוא דמיון ז"א ויש לו יחס עמו כי הוא ממש אדה"ר והיה נשוי עם נשי אדה"ר לאה ורחל חוה א' וצ' מפני שהוא תיקון חטא אדה"ר לא לצד שלא נענש אלא אדרבה ותחסרהו כי הצ"ה כצדו וחשבו כבוד וחשיבות גדול

סקראו אל כנ"ל וז"ס צמ"א מה אנוש כי תזכרנו וגו' ר"ל כי אדה"ר שהוא שם מ"ה וכן בן אדם שהוא יעקב תיקון אדה"ר שהוא שם מ"ה הויה דאלפין העולה מ"ה שהוא סוד זעיר וזהו היחס שיש לך עמהם ולכן פקד פקדת וזכרת אותם: ואמר אח"ז ותחסרהו מעט מאלהים ר"ל כי הבן אדם שהו' יעקב כי צבו' הגלגל גלגול צ' יקרא בן הגלגול הא' חסרתו מעט מאלהי' פי' כי הגבו' היו בימי יעקב קלת ממותקו' כמ"ס האר"ז"ל ולכן לא הכשילה לאה את יעקב כמו שהכשילה חוה א' את אדה"ר וז"ס וכבוד והדר ותעטרהו פי' כי הגבו' התחילו אז ליכנס בימי הזקנה שהיא רחמי' בסוד הדר זקני' כי לאה היתה מתוקנ' קלת: א"נ ותחסרהו וגו' ית' ע"פ מש"ל כי הקב"ה קראו ליעקב אל והוא כי אלהים במלוי יודין עו' ש' ואל במלואו עו' קפ"ה נשאר לנו להשלים חשבון ש' דאלהים קט"ו כמנין מעט הי' יוד מס וג' אותיות הי"ס הוו להו קי"ט כמנין מעט העולה קי"ט: וכבוד והדר תעטרהו פי' על צ' נשיו לאה ורחל כי רחל נק' כבוד מ' והדר היא לאה כשכזר היתה בסוד הזקנה הדר זקנים שנמתקו קלת גבו' דילה: ופי' דבריו ואמר תחת חחת רגליו ירמוז על מ' דבינה שהיא לאה הנק' מי כמנין כל

א בראשית ל"א ל"ד ב ישי"י ל"א ה'

צסוד

צסוד והארץ הדום רגלי : ויהיה ענין תמסילהו וגו' צסוד מ"ש ז"ל האיש דרכו לכבוש ויהיה העטרהו צסוד חשה חיל עטרת צעלה : כלפרים עפות. פי' מהרה חושה :

ראה ורחל. יצין שמועה כי לאה נק' גם ורחל נק' את והם יולאים מהחסדי' דיסוד אימא כי יש בהם ג' צחי' א' בהיות אלו החסדי' בדעת וא' בהיותם צח"ת בשליש האימלעי כי עד שם היו מגולים וא' בהיותם ציסוד

והם ג' צחי' ג' אור ואור א' נוטלת לאה וצ' תחתונים נוטלת רחל וכו' הוא בהיות מוחין דאבא מלובשים תוך זעיר אבל כשאין מוחין דאבא מלובשים צחוכו אז במקום ג' אורות האלו יולאים ג' מיני נגעים והם דינין קדושי' ויונקים מהם החילונים ולכן

ראה ורחל אתין וגמין רבויים.
בכח מוחי אב יצאו מים חיים.
ובעלותם יהיו נגעים וחוליים.
ורבצו שם ציים :

יעלוז

ראה ורחל. יורה דעה כי רחל נק' את ולאה נק' גם וילאו מריבוי הארת המוחין דזעיר ונק' לאה גם מפני שטיקר יניקת' מאחורי' דתצו' שחאו' דתצו' הוא אהיה צריצוע העולה מ"ד וגם מאורות נוטלת לאה כי

סיימתי זה הבית צפ' ורצו שם ליים כנוי לחילונים היונקים מהנגעים : וז"ס שהמלורע חשוב כמת יען הנגעים יולאים כשאין מוחי אבא שהיא חכמה והחכמה תחיה בעליה :

ואני הצעיר משה נ"ל לומר מהאי טעמא כי העני חשוב כמה ע"פ מש"ל והוא כי העני נק' דל וסוד הד"ל אלהים הוא צאחורי הצבונה הם סוד השכחה והם סוד הקליפות הנק' מוח ולכן הדל והעני חשוב כמה : ועל ענין לאה ורחל הנק' ג"ס א"ת נ"ל לומר כי זס"ה ג"ס א"ת צדס צריחק וגו' והוא כי גודע כי לאה נק' גם לפי שנוטלת מ"ד אורות מלד אימא וא' מהמ"ד הנז' נוטלת רחל נשאר מ"ג ללאה הוא גם :

לכן נק' גם ומאור קטן שנותנת לרחל הם העקבים שצתוך כתר רחל ונק' רחל את לפי שהיא כנגד ד' ספי' זעי' מאחוריו ת"ת ונה"י וכל א' כלולה מי' הרי מ' ועשר מעשר ק' הרי ת' ועם מאור א' שנטלה מלאה הרי א"ת וזהו ענין אכין ורקין מיעוטין כי א"ך ור"ק גי' ש"ך דינין ובעת שליטה הש"ך דינין אלו הנקבות מהמעטו' ואין להם הארה ומה שהיתה נערה נעשי' נער גי' ש"ך : ועתה נבאר פרשת נגעים ועמה יתבארו קלת עניני לאה ורחל כתי' אדם כי יהיה צעור צשרו וגו' הנה אדם הוא ז"א שהוא שם מ"ה וזה סדר ההתחלקות קולו של יו"ד כתר יו"ד חכמ"ה ה'

ורחל היא כנגד ד' ספי' נהי"ס כל א' כלולה מי' מי' מק' הרי ת' ועם המאור שנוטלת מהמ"ד הרי א"ת : וז"ס צדס כי מ"ג ע"ה הוא מ"ד והיא לאה צריחק היא רחל כי היא כנגד נהי"ס וכללותם הוא היסוד אות צרית שלחתי אסיריך כמ"ש ז"ל צשכר נשים לדקניות שהיו באותו הדור נגאלו יש' ממלרים ואף גאלה העתידה אז"ל שתהיה בזכות האמהות : גם נ"ל כי זס"ה כל עמל האדם לפיהו ר"ל כי ז"א הנק' אדם לפיהו שהוא רחל תורה שצ"פ הוא ניתן הגבו' שלו וצנין פרטופה הוא ממנו ונצנית מגבו' הזכר הנק' עמל עד שהיא מאירה כעלם השמים אבל מדת גם היא לאה אינה ממלאת נפשה ממנו כי אינה רק הארה ואינ' פרטוף גמור כמו רחל : והיינו טעמא דויאבה יעקב את רחל לפי שהיא פרטוף כמוהו ואין אהבה אלא בדומים : וכן יראה לי לפי שרחל מחלצת צה פרק אחרון דהוד דאריך וז"א מלביש לאריך מטיבירו ולמטה לא כן לאה אינה רק מ' דבינה : והיינו טעמ' כי דע"ה הוא כנוי אל המ' רחל כי שם דוד מורה ע"ז כי דוד ע"ה גי' הוד וגם היא כלולה מאו"א : וזס"ה ויהי דוד לכל דרכיו משכיל דרכיו ר"ל דרכי ו' כלו' שהיא נצנית מהזכר כנ"ל ופי' דבריו ואמר חדע הטעם שדוד הוא רחל לכל דרכי זעיר משכיל שהוא משפיע צה לפי שה' עמו צכ"מ שג' וה' הוא וצ"ד והוא רומז לאריך שהוד דאריך מלובש צרחל היא דוד וצית דינו בית אבא צ' דצראשית צסוד צחכמה יצנה צית דינו רמוז לאימא דדינין מתערין מינה בענין שמת רחל היא דוד כלולה בכל מכל כל ולא כן לאה ולכן כל עמל האדם זעיר לפיהו רחל : א"ג כל עמל האדם לפיהו ירלה על פה דא"ק כי אורות און וחוט' לא יכלו הנאללים להשיגם רק ע"י החלצותם צפה כי שם נתהווה צחי' כלי זך צתכלית הזיכוך מכח הכאת המקיף צפנימי ונפלו ניולות כמ"ל עס היות שאסו' להזכיר שם כלי ואינו כלי גמור ח"ו אלא שצערך אור שצחוכו

נק'

א' יעטי' יג כ"ח.

נק' כלי וגם הנפש לא תמלא פ' על אורות הפה
 ש'לא צסוד נפש דוקא ולא צסוד ר"ן ח"י כי כל ספי'
 וכל אור כלול מנר"ן כמ"ל וכאן גם הנפש לא תמלא
 והוא כי נודע כי הנשמה מתלבשת ברוח והרוח
 צנפץ ואז כשמתלבש זה בזה תחתון מתמלא מהעליון
 וכאן באור הפה גם הנפש שהיא התחתונה מכולם לא
 נתמלחה ברוח כלו' שלא ילא צסוד רוח ומכ"ס שלא
 באה הנשמה: ועל פי מ"ס כי רחל כלולה והיא נכללת
 מכל הד' פרטופי' שלמעלה ממנה יראה לי פירוש
 הכתו' אשא עיני אל ההרים וגו' והוא כי לכאורה יראה
 כי הנקבה אינה כלולה רק מאו"א ומזעיר אבל אין לה
 יחס עם א"א לז"א דע"ה כשאני נושא עיני אל ההרים
 חג"ת שמשם מתחיל פרטוף זעיר ואני מתבונן בהתחלקו'
 כה"י דאריך המתלבשים צו"א אז אני רואה ראייה
 חדשה ומה היא שמאין הוא א"א יבא עזרי שהיא הנקב'
 מדה שלי שנק' עזר כנגדו ולא בן קודם ההסתכלות
 הזה והשימת עין ששמתי היה נראה כי עזרי דוקא הוא
 מעם יי"א או"א עושה שמים הם ז"א הם שעשו ג"כ
 בארץ שהיא מ': ותורתנו שהת' בתחלת דבריה פיה פתחה
 בחכמה ואמרה צנעימה בראשית ברא אלהים וידוע כי
 ראשית היא חכמה וכאלו אמר בחכמה ברא אלהים
 ולמה לה לפתום דבריה לא בא הכתוב לסתום אלא
 לפרש והיל"ל בחכמה ברא אלהים: והוא כי אלו
 היתה מתחלת התורה במלת בחכמה היה נראה
 שבחכמה דוקא ברא אלהי' שהם או"א את השמים ואת
 הארץ שהם זו"ן ואין להם יחס עם א"א לז"א בראשית
 שהיא מלה כוללת הכל אבא וא"א שהוא ראשית כל
 אותיות של הויה צ"ה הרמוז בקולו של יו"ד כי כל
 הה' פרטופים רמוזים צסם הוי"ה: ואגב זה נאמר
 רמוז נאה צפ' הן ליי"א אלהיך והוא כי כל הה'
 פרטופים כל א' כלול מי"ם הם נ' ספי' הכל הוא נכלל
 צסם הויה וזהו ה"ן ליי"א אלהיך ואח"כ פי' דבריו

ה' צינה א' שצמלוי הה"א דעת וג' אותיות וא"ו צת"ת
 צג' שלישיותיו ה' אחרונה נה"י שבו וג' אלפין של המלוי
 הם צקו אמלעי דע"ת ת"ת יסוד והג' אלפין הגו' הם
 ג' אורות אור אור אור שהם צגי' כתר שהוא כתר דז"א
 שלם צג' אורות ואלו הג' אורות הם חסדי' מלד אימא
 המתלבשת צו"א ואלו הה"ת יש להם ג' צחי' א' בהיות'
 צדעת דזעיר למעלה צ' בהיותם בשליש האימלעי כי
 עד שם היו מכוסים ועכשיו נתגלו בחזה דז"א ג'
 בהתקבלם והתחברם ביסוד ז"א הרי ג' צחי' יש אל
 החסדי' דז"א והם דע"ת ת"ת יסוד והם בעלמין הם הג'
 אלפין שיש צסם מ"ה של הכללות דז"א ושלשם הם
 דת"י והם ג' אור הגו' ולאה שראשה הוא צדעת זעיר
 נוטלת אור המכוסה שצדעת עד החזה ורחל נוטלת
 צ' אורות שיש מהחזה עד סיוס רגליו ונמלא כי זעיר
 יש צו ג' אור אור אור ורחל צ' אור אור ולאה אור
 א' ומלבד זה היתרון שיש לרחל על לאה יש לה יתרון
 אחר כי לאה אורה היא במקום כסוי החסדים ורחל
 ממקום הגילוי צ' אורות ולכן דיני לאה רבים על דיני
 רחל וזהו פי' הכתו' אדם כי יהיה צעור צסרו והוא כי
 אלו הג' אורות היוצאים לתקן פרטוף לאה ורחל אינם
 יולאים כי הם בהיות ג"כ מוחין דמלד אבא מלובשים
 תוך זעיר כי הם דוחים את החילוניים מלהתאחד בחסדי'
 דאימא המגולים מהחזה ולמטה אשר שם הוא סוד הדעת
 עו"ר וכאשר אין מוחין דזעי' דמלד אבא נגלים אז
 יונקי' החילוני' ואז תמורה ג' אלפין היוצאין לתקן
 פרטופי הנשים יולאים ג' מיני מים גנובים שאת ספחה
 צהרת שמהם יניקת כל החילוניים והם דינין קדושים
 ואין שם עושה פרטוף לאה ורחל והוא נתקן ע"י אהרן
 הכהן הוא סוד אבא הדוחה את החילוני' מלינק מסם
 וז"ס שהמלורע חשו' כמת והוא בהסתלק מוחין דאבא
 כי החכמה תחיה בעליה ולכן מתרגמינן סגירו שהוא
 סגירו

ואמר כי הה' פרטופי' הגו' א"א ואו"א וזו"ן הם השמים ז"א ושמי השמים הם או"א וא"א הארץ מ': ושמה יאמר
 האו' כי ממלת ושמי השמים לא יובן ממנה כי אס או"א שהם למעלה מהזעיר אבל א"א שהוא גבוה מעל גבוה לא
 יוכלל במלת ושמי השמים לז"א הארץ וכל אשר צה לרמוז על הארת הא"א שבתוך המ' הכוונה לכלול גם האריך
 באותיות שם הויה צ"ה: ויראה לי כי היינו טעמא שאז"ל הן של ת"ח במקום שבושה כי זה צסוד הרמוז במלת
 הן אס יהיה עם הארץ לא ידע בין ימינו לשמאלו וגם אס יאמר הן אין צדבריו כלום כי הוא אינו יודע פי'
 אחר במלת הן רק הודאה בעלמא כמו שאו' אין אבל הת"ח אס יאמר הן הוי שבושה וזה יהיה פי' הן ליי"א אלהיך
 ר"ל אס אמר הן כאלו נשבע צסם ה' אלהיך וכאלו הזכיר שם יי"א: וזה יהיה פי' הכתוב הן קרבו ימך למוס
 ר"ל שכל ה"ן ספי' של כל פרטוף האלי' הסכמו צמיתת מרע"ה והיינו טעמא דלא הפליר מרע"ה צתפלה אחר
 שאמ"ל הק צ"ה הן קרבו ימך עם היות שאז"ל אפי' חרב מונחת על לוארו של אדם אל יתיאש מן הרחמים כי
 גזרת

סגירו דנהורה עלאה אבא וז"ס בעור צעור שהם
 לאה ורחל שהם דבוקים בעור ז"א וצפרט לאה שהיא
 צחי' עור דקשר דתפלין ותמורתם יולאי' כחות רעות
 נגעים וז"ס המלורע המוליא שם רע כי הנקבות לאה
 ורחל נק' שם והמדבר לשון
 הרע גורם כי תמורת אוהם
 האורות שהיו מולאין לתקן
 הפרלופים הנק' שם שהם

יַעֲרֹז הַזַּעִיר בְּסוּד שְׂהֵי הַבְּחִינֹת.

מעלה

גזרת א"א הן לטוב הן למוטב הן על יחיד הן על
 רבים לא תשוב ריקם כי לא אדם הוא להנחם :
 ונחזור לעניינינו והוא כי הכוונה בראשית שהיא ראשית
 הכל אין א"א וגם חכמה הנק' ראשית ברא אלהים
 בינה את השמים וגו' והענין
 ע"פ מ"ס האר"י כי קודם
 כל דבר נזדווג א"א מניה
 וביה ונתלבש באו"א ואח"כ

שם טוב עתה כשאין מוחין דאבא יונקי' החילונים
 מאותם האורות הם מוליאין ג' נוקבין ביסין שאת
 וספחת ובהרת ע"י יניקת החילונים מאורות הקדושים
 ובמקום לאה שהיא צדעת יולאת שאת נוקבא בישא
 אותיות אשת ונק' שאת ג"כ לשון נשיאות שהיא למעלה
 צדעת וספחת ובהרת הם תמורת צ' אורות הניתנים
 לרחל ולכן תמל' שאת שהיא למעלה גי' אל אדני במלואם
 (ר"ל אל פשוט ואדני מלא) וספחת הוא אדני
 באתצ"ס שהוא תקטם גי' ספחת (ע"ה) ובהרת הוא
 אדני במלוי כשתסיר אותיות הפשוט ישאר תור ורות :
יַעֲרֹז הזעיר. יורה דעה כי צ"פ מ"ה שיש בצ"א
 הם מתחלקים עז"ה כי ג' אותיו י"ה"ו הם
 בחצ"ד דזעיר וה' תתאה היא בשליש העליון דת"ת עד
 החזה שעד שם האורות מכוסים ומהחזה ולמטה
 שהאורות מגולים הם צחי' אחרת והוא כי שם מ"ה הוא
 עז"ה

נזדווגו או"א והולידו זו"ן וגודע כי כשהיו זו"ן כלולים
 תוך אבא היו צסוד מלוי היו"ד כי היא חכמה והיו
 אז צסוד ו' על ד' ו' ז"א ד' נוקביה. ובהכנסם באימא
 צסוד זווג היו צסוד ד' על ו' כי הנקבה היא היולאת
 ראשונה מיסוד אבא שהיא התחבונה ואח"כ הזכר
 ובצטן האימא היו צסוד ד' על ו' צסוד לדיקים יושבים
 ועטרותיהם וכו' וזה יהיה בעולם הב' שהיא בינה
 וצעת לידתה נהפכו וילא הזכר תחלה כמו שכתוב כל
 זה בבית המתחיל ראשית חכמה יו"ד וא"ו דל"ת
 ולרמוז זה אמר את השמים בתחלה את ואח"כ ז"א
 השמים לרמוז כי כשהיו צתוך הבינה הנק' אלהים היו
 צסוד ד' על ו' וצעת הלידה היו צסוד ואת ר"ל ו'
 א"ת כי הזכר ילא תחלה ואח"כ את דהיינו הארץ מ'
 אח"כ רמזה לנו תורתנו שתת' ענין מיתה המלכים
 וענין התיקון וז"ש והארץ ר"ל ו' הארץ הם זו"ן היו
 תוהו וצוהו על ענין מיתה הז' מלכים שנפלו מהאלי'
 לעולם הקרא אללו מיתה אותה הליכה : אח"כ רמזה

לבריאה ואותה נפילה תקרא מיתה כי כל ההולך מעולם
 לנו תורתנו שתת' ענין אחורים דאו"א שלא מתו ונפלו מעולם אליו' לברי' אלא גפלו ממקומם העליון לסיף האלי'
 בתחתית במקום שתייה אח"כ נוקבא דזעי' ולרמוז זה אמר וצוהו כלו' שהיה ענין אחר לצד מיתה המלכים אצל
 זו הוא כלו' באלי' בעלמו ולא כמו מיתה המלכים שהיה צבריאה אצל היה פגם אחר והוא כי גפלו אחרי או"א
 למקום נוקבא דז"א דאלי' הנק' אהפקלריא דלא נהרא ורגליה יורדות מות לשם גפלו אחורי או"א וזהו וחסך ר"ל
 גר חשך בולינא דלית לה מגרמה כלום והיא על פני תהום אותיו' המות כמ"ס רגליה יורדו' מות ורוח אלהים
 וגו' בא לרמוז על ענין התיקון שהיה צסוד שם מ"ה החדש הוא סוד הרוח כי הנקודים הם המלכים לא ילאו רק
 צסוד נפש : וזס"ה רוח איש יכלכל מחלכו כי ע"י הרוח נתקן ז"א וגם זס"ה ואת דכאי רוח יושיע כי סוד הרוח
 הוא אשר תיקן את המלכים ומת' רפ"ח נילולות אותיות מרחפת מת רפ"ח וצירר אוכל מתוך פסולת ואז היה
 התיקון הרומז לאיר וז"ס ויאמר אלהי' יהי אור ויהי אור :

לנו תורתנו שתת' ענין אחורים דאו"א שלא מתו ונפלו מעולם אליו' לברי' אלא גפלו ממקומם העליון לסיף האלי'
 בתחתית במקום שתייה אח"כ נוקבא דזעי' ולרמוז זה אמר וצוהו כלו' שהיה ענין אחר לצד מיתה המלכים אצל
 זו הוא כלו' באלי' בעלמו ולא כמו מיתה המלכים שהיה צבריאה אצל היה פגם אחר והוא כי גפלו אחרי או"א
 למקום נוקבא דז"א דאלי' הנק' אהפקלריא דלא נהרא ורגליה יורדות מות לשם גפלו אחורי או"א וזהו וחסך ר"ל
 גר חשך בולינא דלית לה מגרמה כלום והיא על פני תהום אותיו' המות כמ"ס רגליה יורדו' מות ורוח אלהים
 וגו' בא לרמוז על ענין התיקון שהיה צסוד שם מ"ה החדש הוא סוד הרוח כי הנקודים הם המלכים לא ילאו רק
 צסוד נפש : וזס"ה רוח איש יכלכל מחלכו כי ע"י הרוח נתקן ז"א וגם זס"ה ואת דכאי רוח יושיע כי סוד הרוח
 הוא אשר תיקן את המלכים ומת' רפ"ח נילולות אותיות מרחפת מת רפ"ח וצירר אוכל מתוך פסולת ואז היה
 התיקון הרומז לאיר וז"ס ויאמר אלהי' יהי אור ויהי אור :

וַעֲתָה

נבאר פסו' פיה פתחה בחכמ' הבא לידינו ולא יפטר בלא בינה והוא ע"ד מש"ל כי התורה נק' אשת חיל עטרה
 בעלה פיה פתחה בחכמה שהיא בראשית חכמ' ותורת חסד על לשונה ר"ל מרגלא בפומה ג"ח כמ"ס ז"ל החלתה
 ג"ח ויעש ה' אלהים כתנות עור וילבישם אמלעיתה ג"ח וירא אליו יי"א ואז"ל לבקר את החולה סיפה ג"ח
 ויקבור אותו צגיא : ועל פי דרכנו ית' פסוק פיה פתחה בחכמה והוא כי להיות שפתחה בתורה צמלת בראשית
 שהוא חכמה היינו טעמא כי תורת חסד על לשונה תחלתה ג"ח וסופה ג"ח ואימלעה ג"ח כי חסד הוא צקו
 חכמה צקו ימין :

יַעֲרֹז הזעיר. יבין שמועה כי צ"א יש צ' צחי' כי מהחזה ולמעלה יש צו שם מ"ה א' שבו מזדווג עם לאה
 ומהחזה
 (כג)

ומהחזה ולמטה יש בו שם מ"ה צ' שבו מזדווג עם רחל
ולאה ורחל הם מאחוריו ומהחזה ולמעלה נק' אלהים
ומהחזה ולמטה נק' איש בסוד איש חלק שהוא נחלק
לצ' פרטים וז"ס משה איש אלהים ואז"ל מחליו
ולמטה איש מחליו ולמעלה
האלהים :

רב פנינים ישלח הגואל.
יצין שמועה כי יסוד
דאב' המליח את יעקב וכשילא
האור מיסוד אבא ליעקב
ילא דרך פני זעיר וזו ההארה
היא מפסקת צין פני זעיר
לאחורי יעקב ונק' לאה
ומבחי' לאה זו ילא כל בחי'

עז"ה ג' אותיות יה"ו הם צנה"י וה' התאה בעצרת
היסוד וצ"פ מ"ה הם ל' דללס המתפשטת בפנימיו' כל
פרליף זעיר וז"ס ואנכי איש חלק נחלק לצ' חלקים
מהחזה ולמעלה מ"ה ח' ומהחזה ולמטה מ"ה שני
אשר צצ' מקומות אלו
מאחוריו הם צ' נשים לאה
ורחל וז"ס משה איש האלהים
מחליו ולמטה איש מחליו
ולמעלה אלהים פי' אלהים
הוא צבינה והנה"י שבה
נתלבשו ונתפשטו תוך זעיר
והיסוד שבה נגמר עד החזה
ולכן מחליו ולמעלה שכנגדו
ילאת לאה מבחי' אימא

מערה מטה אלהים ואיש אמונות

ובאחור יורש שתי המשפחות.

נשים שאננות :

רב פנינים ישלח הגואל.

דור

דור המדבר ודור המדבר הזו ילאו צצ' לדדיה צ' המטו'
מטה משה ומטה האלהים מימין ומשמאל דרך אלכסון
וזו היא שורה פנימית ושורה חילונית יעקב צחמלע וערב
רב מימין ועשו משמאל והם צחלכסון צלדדי יעקב כמו
צ' המטות והכל הוא דרך פנים פני זעיר הם צ'
השורות הנו' פנימי' וחילוני': ומתנה נחליאל. פי' כי מלדי
יסוד אבא ילאו ג' מתנות : וזאת לפני'. פי' כי שורה
הפנימית דור המדבר עם צ' לדדיו שהם צ' מטות הנק'
מטה ה' ונק' מטה סרס מלד הימין ומטה האלהי' מלד שמאל
והכל הוא שורה פנימית היו בזמן דור המדבר ועל חטא
שחטאו דור המדבר נהצטלה אותה ההארה של דור המדבר
ולכן סיימתי זאת הבית צפ' וזאת לפני' ציס' : ואגב
נא' כי זו היא כוונת הכתו' לפי שיאמר האו' מאי שנא
דצדורות ה' היו מקיימים כל דבר מקח וממכר ע"י
נעל כמ"ש שלף איש נעלו ונאן לרעהו ואגב הנעל היה
מקנה המקנה לקונה ועתה בזמן הזה אנו מקנים אגב
סודר

נק' הזעיר אלהים ג"כ מחליו ולמטה רחל הנק' אשה
בסוד לזאת יקרא אשה כי מאיש וגו' הנדרש ברחל
נק' ג"כ איש והנה מרע"ה בחי' ז"א וסיתוף צ' הבחי'
נק' איש האלהים ואחר שכבר נתב' ענין יש' ויעקב ורחל
ולאה נבאר מה עניינם וגם הארות רבות אחרות היו לאי'
מזעיר ולחוק והם בחי' צ' המטות מטה האלהים ומטה
סתם ודור המדבר מה עניינם וענין הערב רב שנתערבו
עם דור המדבר וענין יעקב ועשו וענין ג' מתנות טובות
באר ומן וענין כבוד וענין המרגלים וסוד יהושע וכלב
ועתה נבאר ענין דור המדבר הנקד' לאה אשת יעקב:
רב פנינים. יורה דעה כי היסוד דאבא הוליא את
יעקב ויעקב אחורו כלפי פני זעיר ובלאת האור
ליעקב מיסוד דאבא יולא דרך פני זעיר מאיר ממס
סמוך אל הזעיר וזו ההארה היא מפסקת צין פני זעיר
לאחורי יעקב ואף אש ח"כ תרחק ותאיר ציעקב לא
מפני זה נהצטלה אותה הארה והיא נק' לאה אשת יעקב
כמו שיש לאה למעלה באחורי זעיר כן יש לאה באחורי

יעקב אחוריה נגד פני זעיר ופניה נגד אחורי יעקב ומבחי' לאה זו ילא כל דור המדבר שילאו ממלרים וכדי שלא
יתחלפו דברינו צין לאה ללאה לכן נבנה לאה זו שבאחורי יעקב דור המדבר ולכן נא' ויעקב איש חס בעלה
דת"ס כמ"ס כי לאה שבאחורי זעיר קשר של תפלין דראש לוקחת אור ד' אלפין דד' אהיה שיש צנה"י דאימא
שבהם מלובשים המוחין דזעיר וד' אלפין אש תסיר ד' אלפין הפשוטות ששורשם צו"א ישאר חס וכן הענין כאן
ביניק' ולכן נא' ויעקב איש חס בעלה דתם וזכו פי' ויהי אך ילא ילא יעקב צ' יליאות וצ' יעקב כי הנה צהכרית
הוא כי כשנבקע יסוד אבא יולא' הארותיו תיך זעיר מצפנים חין ליסוד אבא ואח"כ כשנבקע גוף זעיר יולא
יעקב צ' והרי הם שני יעקב וצ' יליאות : ועתה נבאר ענין המטות אלכסוני דור המדבר וענין אלכסוני יעקב
וערב רב ועשו : והוא כי היסוד דאבא שנתגלה עתה מן החזה דז"א ולמטה הוא מאיר מכל לדדיו פנים וימין
ושמאל אצל מלד אחור אינו מאיר לפי ששם עומדת רחל שהיא מבחי' אורות אימא ואורות הפנים הם צ' שורות
דור המדבר ויעקב ואורות הלדדין הם באר ומן וענין כבוד ואלו ההארות הנו' הם צלד פנים דור המדבר

ויעקב

א ישיה ס' ל"ב.

ויעקב אלו ההארות הגו' דגד פנים יש להם בלדדיהם
 ימין ושמאל הארות הארות המאירות באלכסון וכולם הם
 דרך פנים והנה דור המדבר שהיא הפנימיות בלדדין
 שלה מאירים מלד ימין מטה ה' ונק' מטה סתם ומלד
 שמאל דור המדבר מאיר מטה האלהים ונק' מטות
 להיות הארות דרך גטייה באלכסון לא בלדדין ולא
 בדרך פנים ממש ביושר אלא גיטיים באלכסון בקרן
 זוית : וסיבה ב' כי אלו ההארות ילאו גיסוד אבא
 הנק' ו' זעירא וההארות הגו' הם כמו ווי"ן ארוכין
 לכן נק' מטות כי המטות הם לורת ווי"ן והם טפלות
 להארת דור המדבר האימלצית שהיא ביושר ממש וכן
 ההארות שבאלכסוני יעקב הם טפלות ליעקב כי הם
 באלכסון : ונתנו המטות האלו ביד מרע"ה כי הוא בחי'
 יסוד אבא וכמו שהיסוד עשה כל מה שברלוגו על ידי
 פעולותיו שהם ב' המטות כן מרע"ה ע"י אלו המטות
 היה עושה פעולותיו : וב' האלכסונות שבב' לדדי יעקב
 אשר בשורה החילונה הם ערב רב מהימין ועשו
 מהשמאל ולפי שנשמת ערב רב מהימין ולכן נתגיירו
 והם גילולות מרע"ה בסוד לך רד כי שחת עמך אשר
 על כן טרח ומה במדבר בעבורם : ועשו שהוא מהשמאל
 לא נתגייר ואותם שהם בשורה הפנימות הקרובים אל
 הזעיר אין החילונים גאחזים בהם כ"כ אכן אלו הערב
 רב ועשו שלטו בהם החילונים ובשמאל שהוא עשו שלטו
 יותר להיותו מהשמאל ולכן טרח ילחק לגייר את עשו
 להכניסו תחת כנפי השכי' לפי שגם ילחק הוא מהשמאל
 ודע כי יש יסוד גדול ונעלם מאד בענין זוג ז"ן כי יש
 תמיהה גדולה והוא כי הדי יעקב עומד בפני זעיר
 וא"כ היאך מזדווגים ז"ן פב"פ הלא אין מקום לרחל
 לעמוד עם ז"א והוא כי אמרו בזה' שיר השירים כי
 כשרולים ז"ן להזדווג מכריזין שיבואו כל פמליא של
 מעלה

סודר הלא תורה לא תסוגה וכת' ואל תעוש תורה
 אמך ואין אנו רשאי' לגרוע ולהוסיף : ועוד קשה או'
 לפנים בישראל וסיים וזאת התעודה בים' דמשמע
 דעכשיו אין הדין נוהג כן : ועוד וזאת התעודה אהיכא
 קאי : אשר על כן יראה לי פי' הכתו' עם מ"ש האר"י
 ז"ל כי נעל הוא סוד מט"ט וסנד"ל שהם בסוד מנעל
 וסנדל והם סוד השכי' כי נעל בגי' ק"ן ע"ה כמנין
 אהיה דההי"ן העו' קנ"א והכוונה בנתינת הנעל כי השכי'
 תהיה מסכמת באותו הקנין ולכן דורות הא' היו
 עושים הקנין ע"י הנעל לרמוז על האמור : ובהיות כי
 לא אכשור דרי וחששו חז"ל לזלזול השכי' שלא יאמרו
 שהשכי' נק' נעל ואינו דרך כבוד לומר כן כלפי מעלה :
 ועוד ע"א כי כמו שהנעל הוא סוף וקץ כל האדם ה"כ
 המ' היא השכי' היא סוף הספי' ולכן מפני הכבוד תקנו
 חז"ל במקום הנעל כנף הסודר והכוונ' א' היא כי הכל
 הולך אל מקום א' כי כנף ג"כ עו' ק"ן לרמוז על הכוונה
 הגו' : וזה יהיה שיעור הכתו' וזאת לפנים בים' וזאת
 היא השכי' הנק' זאת לפנים בים' לקיים כל דבר זאת
 היתה הכוונה שהיא השכי' כאשר שלף איש נעלו ונתן
 לרעבו היו מכוונים על השכי' הנק' זאת בנתינת הנעל
 כי השכי' תהיה מסכמת באותו הקנין כדי שלא יסורו
 ממנו וזאת ג"כ היא התעודה הגבוה עתה בים' בזמן
 הזה בנתינת הכנף בשכי' הנק' זאת היא הכוונה כמ"ש
 כי כנף ונעל חד' מלתא היא ונפקא מינה יקר סגיא
 קמי שמיא :

וְזָדָה יהיה כוונת הכתו' השיבנו ה' אליך ונשובה דכתי'
 ונשוב וקרין ונשובה : ועוד כי האי ונשובה
 הוא מיותר אחרי אומרו השיבנו ועוד או' חדש ימינו
 בקדם דהיינו כך : אבל במ"ש א"ש והוא כי נודע כי
 צעת הגלות נטרדה השכי' בעונותינו והיא ג"כ בגלות
 עמנו היום כמס"ה ובפשעכם שלחה אמכם : וכמ"ש
 במדרש למה הדבר דומה וכו' ואי הוה כתי' ונשובה צה' מכח קושיית הייתור דהיינו מקשים דהיל"ל ונשוב היינו או'
 שהכוונה היא ונשוב ה' היא השכי' ה' אחרונה שבשם ויש בזה ח"ו זלזול כבוד שכי' דמשמע שהיא לריכה אלינו
 ועם היות שכן הוא האמת שבידינו תליא מלתא כמ"ש ז"ל הכל תלוי בתשו' הבליעה הנביא ירמיה ע"ה בנעימה
 אחורי הגדר וכתב ונשוב מפני הכבוד וזהו חדש ימינו וגו' כלו' כאשר אגחנו נשיב עטרת ליושנה ע"י התשובה
 יהיה דומה בדומה כקדם החוט המשולש עם היות שחת' לא תשיב אלא לנו לבד בהיותינו אגחנו משיבים השכי'
 למקומה נמלא שחדשה ימינו כקדם האב והאם רובלת על האפרוחים אימא תתאה : אמר עוד כי אם מאוס וגו'
 פי' עם היות שמאסתנו פעם אחר פעם עכ"ז אין קפידא ישן המאיסה הזו אינה מלד עלמנו אלא מלד הקלף
 וחורי האף הגדול וא"כ יכולים אנו לומר צפה מלא השיבנו אחר שהמאיסה היתה מלד הכעס וזהו מה שחזר
 לומר פעם אחרת השיבנו וגו' דאם נאמר דמה שחזר לומר השיבנו הוא דוקא כדי שלא לסיים בפרענות הוה
 להקדים פ' כי אם מאוס מאסתנו ולסיים בהשיבנו אלא ודאי הא והא איתגבו : ואגב אכתוב לך אחי המעיין
 פרפרת נאה שדרשתי בקהל עדה ויש' בעיר מכנסא יע"א

בפטרית החכם החסיד הענו כמה"ר משה כהן הנלצ"ה למען
 תזכרני נפשך על אלו הפסוקי' והוא ע"פ מאי דאמור
 רבנן קשה סילוקן של לדיקים לפני הקב"ה יותר מק'
 קללות חסר צ' ומחרצן צ"ה וז"ה שבת משוש לבנו
 וגו' כי בענין הקללות יש
 קללות המרחקות את התועל'
 ויש קללות המרצין את
 הנזק כנגד אותן שהם להרחק'
 התועלת אמר שבת משוש
 לבנו וכנגד הקללות שהם
 להקרבת הנזק אמר נהפך
 לאבל מחילנו והכוונה כי
 נתקיימו הקללות בכללן לא
 שגא' אותן שהן להקרבת
 הנזק וכו' הכל נתקיים ואחרי

זאת נפלה עטרת ראשינו דהיינו חורצן צ"ה ואפ"ה
 אוי ואזוי נתחדש לנו עתה בסילוקן של לדיקים יותר
 מכל האמור וז"ש אוי נא לנו וגו' ויהיה חטאנו מלשון
 אני ובני שלמה חטאים והכוונה שאנו מתחסרים מהלדיקי'
 כי אין אבל כד צעולם כמו סילוקן של לדיקים ואמר
 ע"ז היה דוה לבנו יוצן עמ"ש ז"ל סורייני דעינא בליבא
 תלו והכוונה לומר כי ע"ז שזכר שהוא החורצן דוה
 לבנו אבל עכ"ז היינו מתנחמים בלדיקים אבל עכשיו
 היגון שהיה לנו בלב ולא היה נרגש עתה מסיבת האבל
 הכבד והלער והיגון שנתחדש עתה בסילוקן של לדיקים
 לא לבד כי עלינו היה לבנו דוה אלא שהיגון עשה רושם
 היגון והאבל הכבד : וא"ת מאי אולמה דהאי מהאי לז"א על הר ליון ששמש וגו' יוצן עמ"ש בגמ' וכבר היו רז"ל
 מהלכין וראו שועל יולא מבית קדשי הקדשים וכו' והיה ר"ע משחק וכו' וז"ש על הר ליון ששמש תהלות לאל כי
 כבר שעלים הלכו צו וכשם שנתקיים נבואת החורצן כך נתקיים נבואת הצנין לא כן הלדיקים אין לנו תמורתם
 אמר עוד אהה ה' לעולם תשב ירלה כמי שרולה לאמת הענין שאמרנו כי לרת החרצן אינ' לרה והוא עמ"ש ז"ל
 נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלים של מעלה וכו' והוא עד"ז וכי אהה ה' לעולם תשב כלו' תתעכ' מליכנס בירוש'
 שלמעלה לעולם כסאך לדור ודור תתעכב שלא תשב בה עד שנתאונן על החרצן יותר מדאי ועוד כי קודע כי כ"ז
 שיש' בגלות אין הכסא שלם וזה ודאי לא איפשר כי ודאי הוא שהכסא יהיה שלם ותכנס בירושלי' של מעלה והכל
 תלוי בצנין בית המקדש ולכן מוכרח הוא שתעלנו בשמחה לארלנו והצנה בית קדשנו ותחזור אחר אכסניא שלך
 וא"כ למה לגלח השכחנו העזבנו וגו' היתכן שתעזבנו לאורך ימים זה ודאי לא משכחת לה בענין שאין לנו להתאונן
 כי אם על מיתת הלדיקים :

אמנם אלס לרק. יצין שמועה כי במקום דור המדבר שנתעלמו וחזרו למקומם ליסוד אבא באו ג' מתנות שהם
 באר ומן וענני כבוד שהם אורות אימא ויולאים ע"י יסוד אבא והבאר היא מרים ורחל הנק' לרק והמן
 וענני כבוד הם צאים בחברתה: והנה הבאר בא במקום שהיה דור המדבר ממש אבל המן וענני כבוד הם יולאים
 מחיק לגלח והוד זעיר מזה א' ומזה א' ואלו המתנות טובות הג' באו תמורת הג' שנתעלמו דור המדבר והמטות:
 לנגד אבותם. פי' כי אורות ימינים דיסוד אבא הוליאו אורותיהם עם אורו' דאימא שהם המן וענני כבוד אבל
 א רות ד' ז'.

מעלה לראות בכבוד המלך והנה הקליפה מלך זקן וכסיל לא
 יחפון כסיל בהבונה ולראות בכבוד המלך ואדרבה
 הולך ומתרחק ועשו שהוא הקליפה הולך אל השדה הוא
 של החילוני' בסוד כי בשדה מלאה ואז הולך יעקב
 למקום עשו ורחל באה
 במקום יעקב ומזדווגה עם
 ז"א פצ"פ כי מקום יעקב
 הו' פנוי באופן שאין מקום
 לרחל לעמוד פצ"פ עם ז"א
 להזדווג עמו עד אשר ילך
 עשו אל השדה של החורצה
 כנז' ואז יעקב יורש מקומו
 וצרכותיו והארותיו ואלמלי
 ידע עשו שכוונתם הוא
 להזדווג לא היה הולך משם
 כדי ליקח חלקו שנספע בעת הזווג וע"י מרמה זו
 הולך עשו וכשבא עשו ומרגי' בדבר הוא לוטק וזוכה
 בקול מר על מה שרמוהו וענין זה של זווג זו"ן הוא
 אחר שמתודור המדבר כי אז נתבטלה הארת דור המדבר
 אבל כ"ז שהיו דור המדבר קיימים היתה אותה צחי'
 של לאה אבת יעקב הנק' דור המדבר שם במקומה
 ולא היה זווג אל רחל עם זעיר הנק' יש' אבל הזווג
 היה מיעקב עם צחי' לאה הזו הנק' דור המדבר :

אמנם אלס לרק. יורה דעה על ענין המגדלים ויהושע
 וכלב

והוא נגלה בפועל לעין ונגע על לבנו וחשכו עינינו מכח
 על הר ליון ששמש וגו' יוצן עמ"ש בגמ' וכבר היו רז"ל
 על הר ליון ששמש תהלות לאל כי
 שנתקיים נבואת הצנין לא כן הלדיקים אין לנו תמורתם
 אמר עוד אהה ה' לעולם תשב ירלה כמי שרולה לאמת הענין שאמרנו כי לרת החרצן אינ' לרה והוא עמ"ש ז"ל
 נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלים של מעלה וכו' והוא עד"ז וכי אהה ה' לעולם תשב כלו' תתעכ' מליכנס בירוש'
 שלמעלה לעולם כסאך לדור ודור תתעכב שלא תשב בה עד שנתאונן על החרצן יותר מדאי ועוד כי קודע כי כ"ז
 שיש' בגלות אין הכסא שלם וזה ודאי לא איפשר כי ודאי הוא שהכסא יהיה שלם ותכנס בירושלי' של מעלה והכל
 תלוי בצנין בית המקדש ולכן מוכרח הוא שתעלנו בשמחה לארלנו והצנה בית קדשנו ותחזור אחר אכסניא שלך
 וא"כ למה לגלח השכחנו העזבנו וגו' היתכן שתעזבנו לאורך ימים זה ודאי לא משכחת לה בענין שאין לנו להתאונן
 כי אם על מיתת הלדיקים :

אמנם אלס לרק. יורה דעה על ענין המגדלים ויהושע
 וכלב

יְסוּד אֵב צַדִּיק יְסוּד אִם. יִצִּין שְׁמוּעָה כִּי יְסוּד אֵב
 מִתְלַבֵּשׁ בְּהֵאֲרַת יְסוּד דְּאִימָא וּמָה שְׁנִתְפַּשֵּׁט
 מִיְסוּד אֵב צַדִּיק חוּץ לְהֵאֲרַת יְסוּד אִימָא
 שְׂהוּא הָאֲרִין וּזַר זֶה הוּא כִּי הֵאֲרַת יְסוּד אִימָא הִיא גְבוּהָה
 מִעֵט מִיְסוּד אֵב כִּי הוּא
 צַדִּיק חוּץ לְהֵאֲרַת זֶה וְזַר
 זֶה סְבִיב יְסוּד וְהִכְפַּרְתָּ הוּא
 הַלְבוּשׁ דִּי יְסוּד אִימָא וְהַלְבוּת
 הֵם הָאֲוֵרוֹת שְׁצַדִּיק מָה
 שְׁנִתְפַּשֵּׁט חוּץ לְהֵאֲרַת יְסוּד
 אִימָא :

וְגַ"כּ לְהַמְתִּיק סוּד וְלוֹמַר
 כִּי זֶה כּוּוֹנֵת הַכְּתוּב'

**יְסוּד אֵב צַדִּיק יְסוּד אִם יִתְעַלֵּם.
 אָרוֹן לְחַוֹת בְּפִוּרַת זֶר יִנְהַלֵּם.
 וְיְסוּד זְעִיר אֶפְרַיִם בְּנוֹ יִשְׂרָאֵל.
 מַלְכֵי צֶדֶק מְלָךְ שְׁלָם :**

ובחסד

תִּיקְשֵׁי כִּי אֲנוּ מוֹלָאִים בְּדַבְרֵי הַמְקוּבָּלִים כִּי מִשָּׁה בְּנִלְח
 וְהֵרֵן בְּהוֹד וְהֵרֵי אֲנוּ רוּאִים כִּי מִשָּׁה הוּא לְוִי וְהוּא
 גְבוּרָה וְלִרְיָךְ שִׁיבִיהַ בְּהוֹד וְהֵרֵן בְּנִלְח וְהַכּוּוֹנָה שְׂהֵם
 כְּלוּלִים זֶה בְּזֶה לְאֲכַלְלָא אֵשׁ בְּמִיא וּמִיא בְּאֵשׁ וּז"ל
 הוּא מִשָּׁה וְהֵרֵן הוּא אֵשׁ וְהֵרֵן הוּא אֵשׁ
 וּמִשָּׁה לּוֹמַר שְׁנִיבֵם הֵם
 שְׁקוּלִין כְּלָל הַעוֹלָה כִּי דוּר
 הַמְדַבֵּר וְצ' הַמְטוֹת שְׂהֵם
 שׁוּרָה פְּנִימִית הִיא ע"י מִשָּׁה
 לְבַדּוֹ שְׂהוּא יְסוּד דְּאֵב וְהַג'
 מִתְנוֹת הִיוּ ע"י שְׁלֹשָׁתָם
 מִשָּׁה וְהֵרֵן וּמְרִים וְאֲח"כ
 חֲזְרוּ כּוֹלֵם בְּזָכוֹת מִשָּׁה לְבַדּוֹ
 שְׂהוּא יְסוּד דְּאֵב כְּנוּדַע :

יְסוּד אֵב צַדִּיק יְסוּד אִם. יוֹרָה דְּעָה כִּי צִיְסוּד דְּאֵב
 יֵשׁ ג' צַחִי' אַחֲרוֹת וְהֵם נִק' אָרוֹן וְכַפַּרְתָּ וּזַר
 זֶה אֲשֶׁר עָלָיו וְהֵנָּה הַיְסוּד דְּאֵב הַמְתְּלַבֵּשׁ צַדִּיק וְז"ל
 נִק' תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וּז"ל נִבְלֹת חֲכָמָה שְׁלִמְעָלָה תּוֹרָה
 וְדַע כִּי הַחֲסָדִי שְׁבַסוּד אִימָא כְּשֵׁהֵם יוֹלָאִים וּמִתְגַּלִּים
 מִחֲזָה דְּזַעִי' וְלִמְטָה אִינֵם יוֹלָאִים בְּלִי לְבוּשׁ אֲבָל לִקְחִים
 שׁוֹרֵשׁ מִיְסוּד אִימָא וּמִתְלַבֵּשִׁים צוֹ וְעִנִּין לְקִיחָתָם לְבוּשׁ
 זֶה הוּא כֶּךָ וְהוּא כִּי פִי הַיְסוּד דְּאִימָא אִינֵו פְּתוּחַ מִמֶּנּוּ
 לְגַמְרֵי כִּי אִם יִהְיֶה פְּתוּחַ לְגַמְרֵי יֵלְאוּ הַחֲסָדִים בְּגִילּוּי גְמוּר
 לְמִטָּה וְאִיפֵשׁ שִׁיתְאַחֲזוּ בְּהֵם הַחִילוּנִים וְלִכְּנָן גַּם הַחֲסָדִים
 הַעֲלִיּוֹנִים הַסְּהוּמִים שְׁלִמְעָלָה מִחֲזָה גַּם הֵם יִרְדּוּ
 אַחֲרֵיהֶם וְע"כ הַמְּאֲלִיל הַעֲלִיּוֹן הַמְּשִׁיךְ צַחִי' הֵאֲרַת הַיְסוּד
 עֲלָמוֹ שְׁלֵה וְגַעֲשִׂית שֵׁם צַחִי' לְבוּשׁ וּמִסְךְ צַפִּי הַיְסוּד הֵהוּא
 וְאִינוּ סְתוּם גְמוּר רַק הֵאֲרַת לְבוּשׁ יְסוּד שְׁלֵה לְבַדּוֹ וְזֶה
 אִינוּ יוֹרֵד עֲלָמוֹת הַחֲסָדִים רַק מָה שִׁיכּוֹל לְעַבּוֹר דְּרַךְ
 הַמְּסַךְ הֵהוּא לְבַדּוֹ וְיוֹרֵד מְלוּבֵשׁ עִם הֵאֲרַת הַמְּסַךְ הֵהוּא
 ג"כ וְכָל מְקוּם שְׂהוּלֵךְ לְבוּשׁוֹ עֲמֻו וְע"כ נִק' חֲסָדִים מְגוּלִים לְפִי־שָׂהוּ לְבוּשׁ דִּק מֵאֵד וְלִכְּנָן אִין הַחִילוּנִים נִאֲחֻזִים בְּהֵם
 לְהִיּוֹתָם מְלוּבֵשִׁים בְּלְבוּשׁ אִימָא כְּנֻז' שֵׁם אֲחִיזָה לְחִילוּנִים וְע"י כֶּךָ אִין הַחֲסָדִים הַעֲלִיּוֹנִים הַסְּתוּמִים יוֹרְדִים כִּי
 מָה שְׁבֻקְעִים הַחֲסָדִים הַתְּחַתִּינִים אֲוִתוֹ הַמְּסַךְ וְיוֹלָאִים הוּא לְהִיּוֹתָם דְּחֻקִּים וְלִרְיָם וְכִשְׁיוֹלָאִים הַתְּחַתִּינִים יִשְׁאֲרוּ
 הַעֲלִיּוֹנִים מְרוּוּחִים וְאִין לֹוֹרֵךְ לְבֻקְעֵי הַמְּסַךְ לְלֵאֲתָה וְכֵן הוּא צִיְסוּד אֵב שְׁכִשְׁיוֹלָאִים מִחוּץ לְיְסוּד אִימָא לְהִיּוֹתוֹ אָרוֹן
 הֵנָּה הוּא בֻקְעֵי פִי הַיְסוּד הֵהוּא דְּאִימָא וְכִלְאֲתוֹ מִתְלַבֵּשׁ גַּם הוּא צִמְסֵךְ הֵהוּא וְיוֹרֵד וְלְבוּשׁוֹ עֲמֻו כִּי אִין אֵב מִתְגַּלָּה
 אֲלָה מִחוּץ הַתְּלַבֵּשׁוֹתוֹ צִאִימָא וְעַתָּה נִבְאָר עִנִּין הָאֲרוֹן מָה עִנִּינוּ וְהֵנָּה מָה שִׁיּוֹלָא מִיְסוּד אֵב מִחוּץ הַיְסוּד דְּאִימָא
 וּמִתְפַּשֵּׁט לְחוּץ מִמֶּנּוּ וְלִמְטָה זֶהוּ צַחִי' אָרוֹן הַתּוֹרָה כִּי הוּא מִתְפַּשֵּׁט בְּאֲרוֹךְ כְּדָמוֹת אָרוֹן שְׂהוּא כְּלִי הַיְסוּד עֲלָמוֹ דְּאֵב
 וְהָאֲוֵרוֹת שְׁבַתּוּבוֹ הֵם לְחוּץ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְהַלְבוּשׁ שְׁלוֹקַת מִיְסוּד אִימָא הוּא הַכְּפַרְתָּ הַפְּרוּשׁ עַל הָאֲרוֹן וְזֶה הַלְבוּשׁ
 עוֹדֵף וְגְבוּהָ מִעֵט מִן הָאֲרוֹן וְצַחִי' זַר זֶה שְׂעַל הַכְּפַרְתָּ וְעַתָּה נִבְאָר צַחִי' אַחֲרַת שֵׁם צִיְסוּד זְעִיר
 וְהִיא צַחִי' אֶפְרַיִם בֶּן יוֹסֵף וְהִיא צַחִי' הָאוֹר הַיּוֹלָא דְּרַךְ דּוֹפְנֵי הַעֲטָרָה לְפִי שֵׁם צֶה צ' שׁוֹרֵת וְכִשְׁכּוֹרְתִין וּמוֹהֲלִין
 הַעוֹרְלָה

תּוֹרָה לִי לְנוּ מִשָּׁה כִּי יְסוּד אֵב הִנֵּק' מִשָּׁה לִי לְשׁוֹן
 לְוִיתָא לְנוּ עוֹי פ"ו כְּמִנִּין אֱלֹהִים וְאֱלֹהִים צְבִינָה לְרִמּוֹז
 שְׁמִתְחַבֵּר וּמִתְלַבֵּשׁ בְּהֵאֲרַת יְסוּד אִימָא וְאֲוִתָּה הֵאֲרַה
 שְׂהִיא צַחִי' זַר זֶהוּ וְכַפַּרְתָּ נְהִיגָה בְּתוֹרַת יְרוּשָׁה לְקַהֲלָה
 יַעֲקֹב הֵם יִשְׂרָאֵל: וְיְסוּד זְעִיר. פִּי' כִּי הַעֲטָרָה נִק'
 אֶפְרַיִם בֶּן יוֹסֵף וְדָרֵךְ דְּפָנִיָּה יוֹלָאִים אֲוֵרוֹת כִּי שְׁנֵי
 עוֹרוֹת יֵשׁ לוֹ לְיְסוּד וְהַעֲטָרָה אַחַר כְּרִיתָת הַעֲרֵלָה לֵא
 נִשְׂאָר צֶה רַק עוֹר א' וְלִכְּנָן הָאֲוֵרוֹת שְׁבַחוּךְ הַעֲטָרָה
 בֻּקְעִים אֲוִתוֹ הַעוֹר וְיוֹלָאִים לְחוּץ וְהַעֲטָרָה נִק' אֶפְרַיִם
 וְ' יוֹסֵף כְּמ"ש דְּצ"ק : מַלְכֵי צֶדֶק. פִּי' הַיְסוּד הוּא מֶלֶךְ
 לְדִק מ' רַחֵל וְהוּא מֶלֶךְ שְׁלָם לְשׁוֹן שְׁלִימוֹת: א"ג הִיא
 יְרוּשָׁלַם מ' רַחֵל : וְגַמְתִּיק סוּד וְגַאֲמ' כִּי זֶה כּוּוֹנֵת הַכְּתוּב'
 וְיִהְיֶה בְּשֵׁלֶם סְכוּ וְגו' כִּי שֵׁם אֱלֹהִים הִנֵּז' צַפ' שְׁלִמְעָלָה
 גּוֹדַע צִיְהוּדָה אֱלֹהִים הִיא צְבִינָה וְה' גְבוּרָה יוֹרְדִים לְיְסוּד
 ז"ל הַנֵּק' לִיּוֹן וְהוּא נִוְתַנֵּם לְרַחֵל הַנִּקְרָאֵת יְרוּשָׁלַם הַנֵּק' שְׁלָם
 צִיְסוּד הַדַּעַת שְׁלֵה וְלִהְיוֹת כִּי זִוּוּגֵם אִינוּ תְּמִידִי לְכַךְ כְּתִיב סְכוּ
 לְשׁוֹן

א בְּרַחֲשִׁית י"ד י"ה.

הערלה שהוא עור חילון אז לא נשאר בעטרה רק עור ח' ודרך אותו העור דרך לדדי ודופני העטרה יולאים האורות שבתוכה וזוקעים אותו העור אבל אורות היסוד עלמו אינם יולאים לפי שיש בו ב' עורות זה ע"ג זה ואינם יכולים לבזקעם וללאת וזו ההארה שיוולאת דרך דופני העטרה היא אפרים בן יוסף כיוסף הוא יסוד זעיר ואין לנו מדברים באור היוולאת דרך פי היסוד: והנה אפרים הו' אפר מ"י כי ה"ה"ג מנלפ"ך ע"ה שמו' אפר הם נתונות

לשון סוכה שאינה תדירה אבל מעונתו צליון הוא יסוד ז"א כי שם ציתם ומקומם ולא כן זוג א"ח הוא הדירי כי כחדא שריין:

וז"ה יהי"פ"י הכתו' סמוכים לעד לעולם וגו' פי' כי א"ח כחדא שריין לא מחפרשן לעלמין ואמר עשויים וגו' ליתן טעם מ"ע הם סמוכים ואמר לפי שצפת אלילותם ועשייתם קודם התיקון וקודם השצירה ילאו עשויים באמת וישר צדרך קיים בסוד רה"י לא כן ז' תחונות ילאו זו ע"ג זו צסוד רה"ר:

וּבְחֶסֶד עֵין חַיִּים הַתְּאוּה בְּאָה.
הוּא סוּד הַת"ת שֵׁם דִּין הָאוֹנָא.
בְּחֵירוֹקֵי שְׁלִישֵׁי הַיּוֹ"ה נִפְלְאָה.
נְהַרֵי נְחָלֵי דְבֵשׁ וְחֵמָאָה:

ואונאה

ובחסד טן חיים. יבין שמועה כי חסד שבת"ת שהוא הויה פשוטה העולה כ"ו שם היא דין האונאה לפי שאם תחלקם ח' ח' ישארו צ' ואותם השתי הנשארים

בעטרת היסוד הנק' כל גי' מ"י וכן מלת אפרים מורה על פריה ורביה ונודע כי הפריה ורביה היא ע"י הכנס' העטרה והנה היסוד יש בו כללות ה"ה"ח דמלד אימא כל ח' כלולה מ"י והה"ג דמלד אימא הם נתונות

בעטרת היסוד כי משם ניתנות ועוזרות צדעת דרחל: ועתה נבאר שער האונאה:

ובחסד טן חיים. יורה דעה כי החסדים שצ"סוד דאימא הם מחפשטים צו"ח מחסד ועד הוד שבו אבל הה"ג יורדות ציסוד דזעיר ומשם ניתנים צדעת דרחל מלד האחורים שהוא מכון ממש כנגד מקום זה וקודם

שיחנם צדעת רחל לריך שיתמתקו צהסדים התחוננים המגולים כי אורם מאיר ויכולים לירד צלי מעכב לא כן החסדים הסתומים אין אורם מאיר לעלמם וכ"ש לזולתם ועוד כי הכלי יסוד אימא הוא מעכב האור מלילא והחסדים התחוננים המגולים הם צלי כלי יסוד האימא והגילוי הוא מהחזה ולמטה שהם צ' שלישי ת"ה וגלח והוד וגמלא כי כל הד' חסדים הם שוים בהשוואה אחת לא כן חסד של ת"ת אינו שוה כי שלישי העליון הוא מכוסה ציסוד אימא וצ' שלישי התחוננים הם המגולים וצוה החסד הג' דת"ת שייך דין האונאה בפחות משתות וציותר על שתות וצשתות כי לפעמים שלישי העליון לוקח יותר וגמלא שזה מאנה וזה מהאנה ולריך להקדים דין הגמלא אמרו שם שאין אונאה אלא כשהוא מתאנה בסכום שווי הדמים כגון אם לקח ציוקר או צוול אבל אם הוא טעות חשבון חוזר בכל שהוא והנה נודע כי כל חסד וחסד מאלו הה"ח היא צחי' הויה ח' וצכויה זו יש צה צ' צחי' פשוטה ומלאה וצמלוי שנק' מדה ומשקל ומנין כמו שנבאר אין צודין אונאה אבל בפשוטה שהיא כ"ו יש צה דין אונאה והוא כי הנה צחסדים האלו יש צהם צחי' מדה ומשקל ומנין שהם חג"ת כי כל חסד מהם הוא בסוד חג"ת ומלד החסד דזעיר שהוא צגי' ע"צ יהיו כולם צסוד ע"צ ד' יודין הנק' משקל כמ"ש צצוהר וצר"מ אצנח למשקל צה דא יו"ד: ומל' החסד דזעיר המתפשט בצבו' יהיו כולם צסוד הגבורה העולה רי"ו והוא ע"צ שמהן דשם ע"צ כל ח' מג' אותיות הם רי"ו אותיות צמספר ונק' מנין לשין מספר כי נספור אותיות גבורה והוא רי"ו: ומלד הת"ת דזעיר יהיו כולם צחי' מ"צ כי החסד נק' יד הגדולה והגבורה יד החזקה והת"ת יד הרמה ות"ת הוא כלול מג' ידות האלו ג"פ י"ד הם צגי' מ"צ: וכחצ מהרח"ו שפעם אחרת שמע מהאר"י ז"ל כי מדה היא צחסד ומנין צגבורה ומשקל צת"ת יכתב שהוא ז"ל לא יכול לקשרו עם הנז"ל: כלל העולה צין כך וצין כך כי הויה צצחסד שצת"ת צהיותה מלאה מאלו הג' צחי' ע"צ רי"ו מ"צ היא יכולה להתחלק צג' שלישים שצת"ת כי אם תהיה צצחי' ע"צ ונתחלקה לג' שלישי' יהיו כ"ד כ"ד כ"ד הם צגי' ע"צ ואם צסוד סרי"ו יהיו ע"צ ע"צ ע"צ גי' רי"ו ואם צסוד המ"צ יהיו י"ד בכל שלישי י"ד י"ד הם צגי' מ"צ. גמלא כי צחי' הויות מלאות שהם מדה משקל מנין הם יכולות להתחלק שוה צשוה ואין כאן דין אונאה: ואם לא נתחלקו בכל שהוא חוזר אבל צצחי' הפשוט שייך דין אונאה כי לא תוכל להיות חלקים שוים כשהתחלק לג' חלקים שלישים המכוסה והנגלה כי ח"א לחלק האותיות בעלמם לשלישים וח"כ מוכרח

הנשאים נוטלים אותם הז' שלישים תחתונים כמבואר בדב"ק :

ואונאת יתר על שות. יצין שמועה כי אם תהיה אונאה הנ"ל יתר על שות תצטל המכר

ועיין בדב"ק כי שם הארכתי בענין זה : ובג' עתים. פי' כי בג' זמנים הוא מתקיים והא' הוא זמן המילה וכמ"ס בדב"ק ע"ז הענין :

ונ"ל להמתיק סוד ולומר כי ז"ס הכתוב ויגדל הילד ויגמל ויעש אברהם משתה גדול : והוא כי אברהם

שהוא סוד החסד נתגלה והאיר וירד מהדעת משורשו והאיר אל הגבו' ובסמס ומתקם ע"י המילה והפריעה וזה שיעור הכתו' ויעש אברהם משתה גדול שסוד החסד נתגלה וירד עד היסוד צו ומתק הגבו' ואמר גדול לרמוז כי גם שלישי העליון של החסד המכוסה גם הוא נתגלה וירד וזה היה ציוס הגמל כי אופיות הגמל הם גלה מ' ר"ל כי ע"י המילה והפריעה מתגלית העטרה הנק' מ' וזה המשפה עשה את ילחק שהם הגבו' שמתקם : ועוד נ"ל להמתיק סוד ולומר כי זהו כוונת הכתו' ותקח לפרה לר לרמוז לנו סוד המילה כי מלת לפרה הוא לר פ"ה ולפרה הוא בסוד הדעת אשר שם החסדים כשהערל' נאחזת ביסוד הקדוש ולקחה לר משמה לפרה ותכרת את ערלת בנה וצוה ירדו החסדים מהדעת אל מקומם כמ"ס אבל עדין לא ירדו עד היסוד ואח"כ צמה שנשאר משם לפרה שהוא פ"ה גי' אלהים ע"ה כוס של יין כי כוס גי' פ"ו אלהים ותגע לרגליו ר"ל שהורידה הע' אורות דהיינו ג' חסדים פחות שלישי הגיעתם לרגליו שהוא יסוד למתקן ג' גבור' פחות שלישי : ותאמר כי חתן וגו' ר"ל כי עכשיו שאנחנו בדרך ואין לנו כוס של יין למתק הגבורות ולהוריד הג' חסדים פחות שלישי ליסוד יתחתנו הם הדמים הגבורות ע"י שמי לפר"ה פ"ה

האפרוחים ואין החסדים שלו מתכסים ביסוד שלה רק היא זקופה מעומד והיסוד שלה נתון צין צ' פרקין קדמאין דנ"ה שבה שהם בחי' חו"צ דזעיר והיסוד בסוד הדעת דזעי' אבל צב' פרקים אימלעיים דנ"ה שבה אשר הם חו"ג דזעיר אין באמלעם יסוד דאימא מגיע עד שם וגמלא שכל החסד של הת"ת הוא מגולה צלי כלי יסוד אימא וזהו הזמן הא' שהוא כשהאם זקופה על הזעיר ורובלת על הבת להגדילה ואינה רובלת על שניהם זמן הז' כשעולים הנה"י דזעי' כי אז צריבוי האורות אשר שם נצקע כלי יסוד אימא מהגלים החסדים בחג"ת דזעיר : זמן הג' היא בחי' מלות המילה והפריעה והוא כי בהיות העורלה שהיא קליפה דקה הנק' קליפת נוגה סובבת את היסוד הקדוש

א משלי ג'

מוכרח הוא שיאנה המוכר שהוא השליש העליון המכוסה ללוקח שהם הז' שלישים המגולים או בהפך הלוקח למוכר כי השליש העליון הוא משפיע ונותן לצ' שלישי' התחתוני' ולכן נק' מיכר והז' שלישים התחתונים הם

מקבלים ונק' לוקח אמנם אעפ"כ לריך לשער שלא יאנה זה לזה אלא באונאה היותר מועטת שאפשר להיות והוא הנק' פחות משות כי אז הוי"א מחילה כי א"א להיות בענין אחר ואזי לא יצטל המקח שהוא חזרת החסד למעלה במקומו בשרשו

ואונאת יתר על שותות התבטל.
ואור שלישי העליון יפול ורא יוטל.
וב' שלישה עתים לא יזו ויטולטל.
ושחקים ירעפו טל :

בבחר

צדעת : ועתה נבאר איך הוא ההתחלקות הנכון וההוה. דע כי סדר חילוק האמתי הוא כך כי צ' חסדים של חו"ג ושליש העליון של חסד דת"ת הם מכוסים וב' שלישי' דחסד הת"ת וב' חסדים דנ"ה הם מגולים : ואמנם הג' שלישים שבחסד הת"ת כבר ביאר' כי צו לצדו הם דיני האונאה והנה הוא הויה פשוטה שהוא בגי' כ"ו ומתחלקת עז"ה ח' נקודות למעלה מכוסים וי"ח נקודות למטה בגילוי שהיא בחי' הג' מג' בחי' שיש בחלוקת פחות משות כנ"ל וטעם הדבר כי התחתונים שהם המרובים ינלחו את העליונים שהם מועטים והם יקחו את העודף שהם צ' נקודות היתירות בהתחלקם לג' חלקים ח' למעלה וח' בשליש האימלעי וח' בשליש התחתון נשאים צ' לחסלום כ"ו אלו הז' העודפים יקחום התחתונים שהם הרבים והיא אונאה פחות משות וזהו הסדר ההוה : ויש פעמים שיש אונאה יתר על שות והוא כשמתגלה גם השליש העליון של חסד הת"ת ואינו מתקיים ונק' ציטול מקח אבל בג' זמנים מתגלה ומתקיים ואלו הן הג' זמנים : הזמן הא' הוא ע"י הדורמייטא הנז' לרז"ל בסוד ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם שאז מתגלים גם החסדים של זעיר שבחג"ת שלו ועי"כ מתגדלים יעקב ורחל ועולים עד שם למעלה כנגד חג"ת שלו כי אז אין האם העליונה רובלת על

האפרוחים ואין החסדים שלו מתכסים ביסוד שלה רק היא זקופה מעומד והיסוד שלה נתון צין צ' פרקין קדמאין דנ"ה שבה שהם בחי' חו"צ דזעיר והיסוד בסוד הדעת דזעי' אבל צב' פרקים אימלעיים דנ"ה שבה אשר הם חו"ג דזעיר אין באמלעם יסוד דאימא מגיע עד שם וגמלא שכל החסד של הת"ת הוא מגולה צלי כלי יסוד אימא וזהו הזמן הא' שהוא כשהאם זקופה על הזעיר ורובלת על הבת להגדילה ואינה רובלת על שניהם זמן הז' כשעולים הנה"י דזעי' כי אז צריבוי האורות אשר שם נצקע כלי יסוד אימא מהגלים החסדים בחג"ת דזעיר : זמן הג' היא בחי' מלות המילה והפריעה והוא כי בהיות העורלה שהיא קליפה דקה הנק' קליפת נוגה סובבת את היסוד הקדוש

והיא

והיא נאחזת בו אז חסדי' כולם הם נשארים למעלה בשורשם צדעת ואינם מתפשטים אפי' צב' שלישי הת"ת המגולים להיות שאין שם כלי יסוד דאימא ומכ"ש שלא ירדו עד היסוד כדי שלא תתאחו הערלה ששורשה הוא מן הלגור השמאלי של היסוד המשפיע המותרות להיותם מוזן לחילונים אמנם כאשר הערלה נכרתה בסוד המילה אז מסתלקת משם הקליפה ויורדים החסדים הנז' ומתפשטי' במקומם שהוא בת"ת וצנ"ה דזעיר : והנה עתה

ע"י כריתת הערלה מחגלי' צ' החסדים שצנ"ה שהם צ' היות הפו' צ"ן ושני שלישי חסד שהוא הויית הת"ת שהם י"ח נקודות העולה הכל ע' שהוא מ"ל מן מילה ואז היא

**בְּכֶתֶר אֲצִילוֹת חֻכְמָה וּבִינָה.
ת"ת וּמַלְכוֹת פְּרִצוֹן שְׁלֵם נְבִנָה.**

ובסוד

פ"ה מלפר"ה ומלת לי ר"ל צבצבילי וצחמלעיתי ועל ידי ולא ע"י כים של יין כדרך כל הארץ : וירף ממנו רמו על מלות הפריעה כי אהו

העור שהיה מהודק ומחוזר על העטרה של האבר הקדוש רפתה אותו ע"י הפריעה ונהגלית העטרה ואז אמרה חתן דמים וגו' ר"ל כי חיתון הגבו' עם החסדי' והצבסמותם הוא נעשה ע"י צ' מילת מילה ופריעה כי עד עתה ע"י המילה לא נתמקו כי אם ג' גבו' פחות שליש אבל עכשיו ע"י הפריעה נהגלה גם השליש העליון שהיה מכוסה וירד עד היסוד ומתיק את שליש הגבו' שלא היה ממוחק עד עתה ומה שכינה הכתו' הפריעה צבס מילה ואמר למולות כי כמו שע"י המילה יורדים הג' חסדים פחות שליש שהם ע' אורות מהדעת ה"ג יורד ע"י הפריעה שליש העליון של חסד הת"ת ממקומו עד היסוד :

אונאה פחות משמות ומתקיים המקח בכריתת הערלה לצד שמחגלים במקומם מ"ל אורות מן מילה אמנם השליש העליון שהוא י"ה יפן הוא ח' נקודות והם ממחקים שמונה נקודות של הגבורות כנגדם שהם י"ו וי"ה ע"ה הוא י"ו כי לכן נק' יה השליש העליון המכוסה עדין לא נחגלה ואף אלו שנתגלו לא ירדו בסוד להמתיק הגבו' ולריך המוחל שיכוין בזה כי ע"י המילה כריתת העורלה יתגלו מ"ל אורות הנז' במקומם וזהו מילה מל י"ה כי גם החלק העליון של הת"ת יורד משורשו מן הדעת אל שליש העליון שצבת זעיר ע"י כריתת העורלה וצברכת היין הם יורדים עד היסוד הע' אורות המגולים לצד וממחקים הגבו' ע"ג כנגדם וזהו כוס של יין כי כוס גי' אלהים הם הגבו' וע"י היין שהם הע' אורות הם מתמחקים ולהיות כי אלו הע' חסדים כשיורדים עד היסוד וממחקים את הגבו' מתערבים עם הגבו' לכן גם הם נק' יין שהם

בכתר אלילות. יצין שמועה כי צאלו הספי' כהר וחז"צ ות"ה ומ' יש פרלוק שלס וחילוקי פדעי איצרים אבל שאר הספי' הם כלולות מי' לצד וכ"ז

סוד הגבו' שיש בהם עתה צחי' קלתית מהגבו' והנה ע"י המילה וכוס של יין נחגלו הע' אורות שהם ג' חסדים פחות שליש וירדו עד היסוד ומתקו ע' גבו' שהם ג' גבו' פחות שליש וכ"ז נק' אונאה פחות משמות כנ"ל : וע"י הפריעה היא הסרת העור הסוצב את האבר הקדוש הוא מחגלה גם שליש העליון של חסד הת"ת ויורד עד היסוד וממתק ח' גבורות של הגבו' כנגדו וזהו פריעה פרע י"ה שהוא שליש העליון של הת"ת כמ"ש וזה נק' אונאה יותר על שות וזהו ענין הפסו' ציוס הגמל את ילחק ואז"ל ציוס ה"ג מל וחלקו התיצה לב' והענין הוא כי הגמל צגי' ע"ח שהם כל הג' חסדים שלימים וגם השליש המכוסה המחגלה ציוסוד ע"י המילה שהם ג' הויות ג"פ כ"ו כ"ו כ"ו גי' הגמ"ל וזהו את ילחק שנתגלו הג' חסדי' שהם ה"ג ומ"ל ציוסיד ונתחברו עם הגבורות שהם ילחק וז"ס את ילחק כלו' עם ילחק ונמלא שהם ע"ח כמנין הגמ"ל נתחברו עם ילחק שהם הגבו' : ועתה נבאר שער אבי"ע :

בכתר אלילות חכמה ובינה. יורה דעה כי ספי' כתר וחז"צ ות"ת ומלכות יש בהם פרלוק גמור וחילוקי איצרים פרטי שהם א"א. ואבא. ואימא. וזעיר. ונוקביה. לא כן שאר הספי' הם כלולות מי' לצד וכ"ז

נק' אלילות : אח"ך מכח האורות האלו הי"ם דאלי' האירו והולילו ניילות והם סוד חותם והם צחי' הצריאה. וגם צבריאה יש י"ם ונחלקו לה' פרלופים הם ממש כמו האלי' רק שהם חותם האלי' המתפשט ממנו : אח"כ חלו הי"ם דצריאה האירו והולילו הי"ם דיגירה והם חותם הי"ם דצריאה. אח"כ י"ם דיגירה האירו והולילו הי"ם דעשייה והם חותם הנחתם מי"ם דיגירה : וכל העולמות הם מתחלקים לה' פרלופים הנז' וכ"ז הוא אחדות גמורה וכל אלו הספי' הם אל היות והכל הוא חלקי חילי המ' : ודע כי מ"ש צתיקו' הלת ספי' מקנן

(כה)

מקננן בכורסייא וכן אמרו שית ספוי מקננן צמטטרון וכן אמרו דאימא סתאה מקננא באופן הפי' הוא כי ג"ר של נוקב' דז"א דבריאה הם מאירים בצריאה וש קלוות דנוקבא דז"א דילירה הם מאירים צילירה : ואימא סתאה די מקננא באופן הי' מ' דנוקבא דז"א דעשיה המאירה צעשיה ואופן הוא סנדלפון ודע כי לכל ספוי וספוי מי"ם דנוקבא דז"א דאלי' יש זה שלש מדרגות אחר ואמלעי ופנימי והם בחי' גופה והם עד"ז עשרה צחוק עשרה ועשרה אחרים צחוקם ואלו

הג' מלבושים והמדרגות הנז' שכל א' מהם כלול מי"ם הם צבי"ע והוא סוד מיעוט הירח כשזרדת השכינ' למט' צבי"ע ואז הלבוש הפנימי שלה שהם הי"ם פנימיים הם מתלבשים בצרי' והם צסוד נשמה לנוקב' דז"א דבריאה והלבוש האמלעי יורד ומתלבש צחוק הילירה והם בחי' נשמה למ' דילירה והלבוש החילון יורד ומתלבש צעשיה צסוד נשמה צי"ם דמ' דעשיה : ואלו הל' מדרגות שביארנו שהם צבי"ע

והם נשמה הם בחי' אלהות גמור אבל בחי' הרוחין והנפשין והמלבושים שצבי"ע נק' עולם הפירוד צסוד ומסס יפרד : ועתה נבאר ענין נר"ן של הנוקבא דזעיר דאלי' : דע כי הויה הי' שהיא צלי ניקוד היא הנשמות הפנימיות שצחוק הל' לבושים הנז' הנק' גוף הנקבה עז"ה כי הה' אחרונה היא מתלבשת צחוק הלבוש החילון שהם י"ם דאחרים והוא נפש המ' ואות הו' צחוק הלבוש האמלעי והוא רוח ואות ה' ראשונה צחוק הלבוש הפנימי והם י"ם הפנימיות והיא נשמת המ' ואות י' חיה חוק כולן קיץ י' יחידה חוק כולן וכל אות של הויה היא מהחלקת לי' ואלו הי' נק' סמכין ואלו הי' סמכין שיש בכל אות מאלו הם מתלבשי' בכל א' מג' עולמות צי"ע ואינם בחי' נר"ן ח"י אלא אל המ' עצמה דאלי' והל' מדרגות הנז' הם מתלבשים צבי"ע ונעשי' נשמה להם ממס : והנה כמו שיש בחי' אלו בנוקב' דזעיר כן יש כל בחי' אלו בא"א ובאח"א וזעיר כי הם מתפשטים בכל העולמות צי"ע ע"ד שנת' צנוקבא דזעיר וכהב מהרצ"ו ז"ל שלא שמע רק בחי' ז"א ובחי' נוקבי' לצד : ועתה נבאר בחי' אלו דז"א דאלי' כי הג' לבושים אלו אינם רק ע"ס לצד כי המ' משלמת לי"ם והם כ"ז מדרגות ומתלבשים צבי"ע ע"ד הנז' צנוקבא כי ע"ס פנימיים דז"א דאלי' מתלבשים בצחי' נשמה למ' דעשיה : צעשר' הויות. פי' הנקבה יש זה י' הויות פנימיים צי"ם שלה ושם א' של אהיה מקיף להם והכל כמו סכתבתי בצ"ק ע"ס :

וּבְסוּד חוֹתְמוֹת אוֹר בִּי"ע מְכוּנָה וְתָבֵא וְתַעֲמֵד בַּחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ

הַחִיצוֹנָה :

רוּחַ חַיִּים שְׁלֵשָׁה לְבוּשֵׁי נִקְבָּה יְהִי.

וְכָל בֵּת בְּעוֹלָמוֹת בִּי"ע יְחִי. בְּעֵשֶׂר הַיּוֹ"ת וְאַהֲיָה יִשְׁרָיִן. ה' עֲלֵיהֶם יְחִי :

ישמח

וכל אלו הג' לבושי' כוללים ג' מדרגות כי כל א' מג' כלול מי' הם ל' והם מתלבשים צבי"ע צסוד נשמה להם : כי לוד לבוש הפנימי הוא מתלבש בצרי' והוא נשמ' למ' דברי' לבוש אמלעי צילירה והוא נשמה למ' דילירה הנק' ציה . וכן לבוש החילון מתלבש צעשיה והוא נשמה למ' דעשיה : צעשר' הויות. פי' הנקבה יש זה י' הויות פנימיים צי"ם שלה ושם א' של אהיה מקיף להם והכל כמו סכתבתי בצ"ק ע"ס :

ישמח

מהחלקת לי' ואלו הי' נק' סמכין ואלו הי' סמכין שיש בכל אות מאלו הם מתלבשי' בכל א' מג' עולמות צי"ע ואינם בחי' נר"ן ח"י אלא אל המ' עצמה דאלי' והל' מדרגות הנז' הם מתלבשים צבי"ע ונעשי' נשמה להם ממס : והנה כמו שיש בחי' אלו בנוקב' דזעיר כן יש כל בחי' אלו בא"א ובאח"א וזעיר כי הם מתפשטים בכל העולמות צי"ע ע"ד שנת' צנוקבא דזעיר וכהב מהרצ"ו ז"ל שלא שמע רק בחי' ז"א ובחי' נוקבי' לצד : ועתה נבאר בחי' אלו דז"א דאלי' כי הג' לבושים אלו אינם רק ע"ס לצד כי המ' משלמת לי"ם והם כ"ז מדרגות ומתלבשים צבי"ע ע"ד הנז' צנוקבא כי ע"ס פנימיים דז"א דאלי' מתלבשים בצחי' נשמה למ' דעשיה : צעשר' הויות. פי' הנקבה יש זה י' הויות פנימיים צי"ם שלה ושם א' של אהיה מקיף להם והכל כמו סכתבתי בצ"ק ע"ס :

א חסתר ה' ח' ע

ע

של הכתר : ועד"ז היא הויה צפתח בחכמה דזעיר : והויה צלירי צבינה דזעיר : והדעת דזעי' יש צו הויה נקודה
 בחולם לירי קמץ לירי והוא שם המפורש הגו' בכל מקום ומתחלקם גם היא ע"ד הגו' והויה דסגול בחסד והויה
 בניקוד הוא בגבורה : וחולם צת"ת : וחיריק בגלח : וקצון בהוד ושורק ציסוד דזעי' והנקבה משלימו לי"ם : ועתה
 נבא' ענין המקיפים דע כי כל אלו הג' לבושים שיש צו"א כל א' כלול מט"ם פנימיים ואמלעיים ואחרים יש
 להם ט"ם מקיפי' בכל א'
 מהם והם שמות אהיה כילד
 בג' מקיפי הכתר דזעיר
 לג' בחי' שבו יש שם אהיה
 נקוד כולו קמץ ומתחלק עז"ה
 אות א' בקמץ נשמה לנכמה
 מצחוק כולם ואות ה' ראשונ'
 נקודה קמץ נשמה במקיף
 חילון ואות יוד בקמץ רוח
 למקיף בחי' אמלעי' וה'
 אחרונה בקמץ נשמה נפש
 למקיף בחי' פנימית וכן
 עד"ז בכל ספי' וספי' במקיפי'
 דז"א וניקודם ע"ד שביארנו

**יְשַׁמַּח יִשְׂרָאֵל בְּמַלְבוְשָׁיו וְזוֹךְ
 בְּמַדְרָגוֹת.**

**הַיֵּשַׁע הַיּוֹיִ"ת וְהַיֵּשַׁע אֱהִיָּה הַזּוֹגוֹת.
 בְּנִיקוּד וְיִרְדַּ לְגִנּוּ לְעֲרוּגוֹת.
 שָׁרִים וְיִשְׁרוֹת וְתַעֲנָגוֹת :
 תּוֹרַת אָבִי"ע אֶפְטִירָה בְּשִׁפָּה.
 כִּי לָאֵב יִבְרְרוּ לוֹ מָנָה יָפָה.**

יְשַׁמַּח יִשְׂרָאֵל יבין שמועה
 כי ז"א הנק' ישר'
 יש צו ז"ך מדרגות וסמניך
 ותאמר ז"ך לקחי ואין צו רק
 כ"ז מדרגות שם כל הג'
 לבושים כל א' כלול מט'
 לפי שאין צו רק ט"ם והנקב'
 משלימחו לעשר והם ט'
 הויות פנימיות וט' שמות
 אהיה מקיפים בניקוד ואז
 בהיותו שלם יתחבר עם הגן
 שהוא סוד זוג זו"ן :
תּוֹרַת אָבִי"ע יבין שמוע'
 בהתרחבות דאלו' בהתרחבות
 גדול

בהויות שהם קמץ פתח לירי וכו' וגם המקיפים של
 הנקבא הם עז"ה כי הל' לבושים שיש בה יש בהם
 שם הויה א' בלי ניקוד המהחלק בכולם בסוד נשמה וכן יש לה מקיפי' לשלשי' בחינוחיה ויש להם שם א' של אהיה
 בלי ניקוד והוא נשמה פנימית לכולם כילד א' של אהיה הוא נשמה לנשמה צחוק כולם וה' היא נשמה לי' מקיפי'
 חילונים וי' רוח לעשר מקיפים אמלעיים וה' נפש לי' מקיפים פנימיים : והמקיפים הם הפך הפנימיים כי
 הפנימיים מי שהוא יותר עליון הוא פנימי מכולם והמקיפים היותר עליון הוא חילון מכולם וזכור זה וכל אלו
 המקיפי' הם מחוק לג' בחי' שיש לכל ספי' וספי' בהיותם דאלו' : והבחי' הגו' צו"ן הלבושים והנשמות והמקיפים
 הם שמות דהויות ואהיה ואלהים ושדי ולבחות ואל ואלוה מהם פשוטים מהם מלאים מהם צריצוע וכן צו"ן דבר'
 וצו"ן דילירה וצו"ן דעשייה ואין כוונתי להאריך : ועתה נבאר ענין אור מקיף ואור פנימי : דע כי הא"ס הוא
 מתפשט בכל האלו' בפנימיותו ובחולו לו בסוד אור מקיף מסביבותיו אמנם פשוט הוא כי הבחי' של האור המתפשט
 בא"א היא גדולה מהבחי' המתפשטת באו"א וכן כיוול' בזה בכל השאר וודאי כי אור המקיף גדול מאור הפנימי
 והנה הא"ס ממשיך אורו בא"א בחי' פנימיותו ובחי' מקיף עליו ואור הפנימי של א"א נעשה ממנו אור מקיף
 לאו"א ופנימי דאו"א מקיף לזעיר ופנימי דזעיר מקיף אל נוקבי' הנק' מ' ואור הפנימי : דאו"א נמשך מאור פנימי
 דא"א אל אצל אינינו הוא עלמו כי הוא עלמו נעשה מקיף אל או"א וכן עד"ז באור פנימי דנוקביה ואחה המעיין
 חזין מעלמך איך אור פנימי דג"ר דעתיק נעשה מקיף אל הז' תחתונו' שבו : ודע כי אור פנימי דאו"א אשר
 הם חג"ת עלמן דאריך חליו מקיף לז"א וחליו מקיף לנוקביה שהוא עד טבורא דלבא דזעיר ומשם ולמטה לנוקבי'
 וכן אור הנכ"י דא"א חליו ניתן לפנימי דזעי' וחליו ניתן לפנימי דנוקביה :

תּוֹרַת אָבִי"ע יורה דעה כי ד' עולמות אבי"ע הם כלולים בד' אותיות הויה וד' אותיות הויה הם חו"ב
 ות"ת ומ' ואלו הד' ספי' הם כללות ד' עולמות אלו : ודע כי אור העליון המאיר מן המאליל הוא
 מהגלה באבא שהוא חכמה בהתרחבות גדול וכלי שום מחילות אצל מחכמה ולמטה אינו בהתרחבות גדול אלא
 אבא מתלבש באימא ואימא מעצרת את האור דרך חלון שהוא פי היסוד לזעיר ואינו בהתרחבות כמו הג"ר ואינו
 דרך מסך אמנם האור עלמו יורד לז"א אצל דרך חלון לצד ואינו בהתרחבות : אצל הבריאה אינה מקבלת
 האור רק דרך מסך ואינו עלמות האור אלא הולדתו כי לכן נק' בריאה ור"ל בריאה חדשה וזהו הפרש שבין
 א' אה"ט ו' ב' ב קהלת ב' ה.

אלי' לצריחה : וענין המסך הזה הוא כי הבינה חושפת ומכסה על ז"א מכל לדדיהם ואפי' מתחת רגליהם והוא לבוש החילון של הבינה הנק' חשמל כמין מלבוש ואינו אור מקיף של הזעיר אלא מלבוש חילון של הבינה והטעם הוא כדי שלא יתאחזו החילונים בזו"ן א"כ להפסיק בין הקליפות ובין זו"ן כי עציות המלבוש מפסיק בין החילונים לבין זו"ן והוא כי החילונים מלבוש ומקומם ומעמדם הוא בין האור הפנימי ובין אור המקיף והענין הוא כי א"א מלבוש לעתיק וכו' עד שנמל' הנקבה מלבושת לז"א א"כ וכו' הוא בפנימי אבל במקיף הוא להפך כי האור המקיף של הנקבה הוא יותר פנימי מכולם והוא סמוך עם הפני' שלה ועליו המקיף של זעיר וכו' עד שנמלא המקיף של עתיק דבוק ומקיף לכולם והקליפות עומדים בין הפנימי ובין המקיף פניהם אל אור הפנימי ואחוריהם אל אור המקיף כי אין להם כח להסתכל ולינק מאור המקיף

וּבָאֵם יִתְלַבֵּשׁ וְהִיא בָּנִים צוֹפָה.
בְּעַד הַחִלּוֹן נִשְׁקָפָה :
וּמִסָּךְ פֶּתַח שַׁעַר הַחֲצֵר.
אֹר הָאֲצִילוֹת מוֹנֵעַ וְעוֹצֵר.
וַיְהִי אֹר מוֹעֵט בִּי רִשְׁאֵי לְקַצֵּר.
בְּחֹמֶר בֵּיד הַיּוֹצֵר :
לְבוּשׁ הַבִּינָה מִמֶּנּוּ נַעֲשָׂה.

גדול בלי שום מחילה ואבא מתלבש באימא ואימא מעבר' את האור דרך חלון שהוא פי היסוד לזו"ן :
וּמִסָּךְ פֶּתַח יבין שמועה כי בינה דאלילות מושכת הארתה ומכסה וחופפ' את זו"ן אפי' מתחת רגליהם ואותה הארה היא מפסקת בין עולם האלילות לעולם שתחתיו שהיא הצריחה וע"י מקבלת הצריחה אור האלי' וזהו ענין המסך שהוא ממעיט אור האלילות שלא ירד לצריחה אלא אור מועט :

קרקע

כי הוא גדול ולכן הבינה חושפת ומכסה על זו"ן והוא החשמל שהוא לבוש החילון דנ"ה דאימא וע"י אין יכולת לחילוני' לינק מזו"ן מאור הפנימי שלהם כי הקליפות אינם יונקים רק מאור הבינוני ולכן ממקיף זו"ן אינם יכולים לינק וכו' לרוב עוביו אבל כשיש' חוטאים ח"ו גורמים הסתלקות האם העליונה מעל הבנים ואז יכולים לינק והנה בחי' האור של הלבוש שהוא על כל לדדי זו"ן נק' מלבוש ומה שהוא תחת רגליהם נק' געל שהוא גי' אהיה דההי"ן שיש בג' תחתונות של הבינה וזה הגעל הוא המסך המפסיק בין אלי' לצרי' ונודע כי כל האלי' מלבוש זה בתוך זה עתיק גו' אריך וכו' וזו"ן חוץ כולם ודרך המסך הזה געל מאירים כל פרטופי האלי' דרך הרגלים לצריחה וע"י אותו המסך נחתמים ונחקקים כל אורות שבאלי' למטה בצרי' כי כל אורות הפרטופי דאלי' עוברים דרך הרגלים ומאירים למטה וודאי כי אור הנקב' דאלי' גדול מהצריחה כי הצרי' מקבלת מן מלבוש החילון של הבינה הסובב לזו"ן ועכ"ז הצרי' היא בחי' בינה ולכן אמרו אימא מקננא בכורסייא שהוא בחי' זה החשמ' והילירה אינה מקבלת מצריחה רק ע"י מסך וריחוק והוא כי ת"ת דצרי' מקיף ומלביש את מ' דצרי' מכל לדדיה ואפי' מתחת רגליה ונעשה שם בחי' רקיע ומסך מפסיק ודרך אותו מסך יורד אור הצרי' אל הילירה וז"ש צתיקון ת"ת מקנן צמלאכים וכן אמרו שית סטרין מקננן צילירה וזהו מסך וריחוק : והעשיה אינה מקבלת מהילירה אלא ע"י מסך וריחוק ומיעוט והוא כי מ' דיליר' נעשה מסך תחתיה שלא ירד אור עלמותה אל העשי' ולכן א' צתיקוני' מ' מקננת באופן שהיא עשיה עולם האופני' וזהו מסך וריחוק כי מהראוי היה שכמו שהצרי' קבלה ע"י מסך הבינה דאלי' כן הילי' תקבל ע"י המסך דבינה דצרי' וזהו ריחוק וכן כמו שהילי' מקבלת ע"י מסך ת"ת דצרי' היה ראוי ג"כ שתקבל העשי' ע"י מסך דת"ת דילי' אמנם לא קבלו אלא הילי' ממסך ת"ת דצרי' ועשיה לא קבלה אלא ע"י המסך דמ' דילירה וזהו ענין הריחוק : אמנם המיעוט הנוסף בעשי' הוא להיוותה מקבלת מהמ' דאין לה מגרמה כלום והיא אספיקלריא דלא נהרא ולכן יקרא ג"כ מיעוט כי אם היתה מקבלת מדכורא אע"פ שתהיה מקבלת מהספי' אחרונה לא היה נק' רק ריחוק אבל עתה שהיא נקבה יש ריחוק ומיעוט : ועתה נבאר דרוש אחר שיש בענין המסך שיש בין אלי' לצרי' ובין צרי' לילי' וצין ילי' לעשי' ובו יתבאר קלת מן הדרוש :

לְבוּשׁ הַבִּינָה יורה דעה על ענין מלות מעקה והנה סוד מליה זו היא על צנין אלו העולמות כתי' כי תבנה

א שופטים ה' כ"ה. ב שמות ל"ה י"ת. ג ירמיה י"ה ו'.

צית

לעולם הקרא חללו מיתה כמ"ס בדב"ק : ולכן זקק אותו האור בסוד מעקה כדי שלא יפול אור האלי' אל הצריחה :

היברות הם בסוד. יצין שמועה כי היכלות הם ז' והוא כי היכל

לבנת הספיר כולל ז' יסודות לבנת מ' : ספיר יסוד : היכל ז' עלם השמים הוד : היכל ג' נוגה נלח : היכל ד' היכל זכו' והוא גבורה : היכל ה' אהבה חסד : היכל ששי היכל הרלון ת"ת : היכל ז' היכל ק"ק והוא כלול מג' כח"צ קדש

הַיִּבְרוֹת הֵם בְּסוּד שְׁבַעַה וְעֶשְׂרֵה. וּבְסוּד י"ג בְּרִיָּאָה מְאִירָה. הֵם בְּסוּד מִיעוּט יָרֵחַ וְכֶסֶף נוֹרָא. עֲרוּכָה בְּכָל וְשְׁמוּרָה :

ואבי

חד קדשים הרי הרי ג' : והם היכלות כנגד י"ס וז"ש ועשרה : ובסוד י"ג צריחה מאירה. פי' כי מ' דאלי' ממנה יורדו' ג' אורות להיכל ק"ק דצריחה בסוד מיעוט הירח ונק' כסא ועם היכל עלמו הם ד' רגלים דכורסיא כרי הם י"ג ז"ש ובסוד י"ג צריחה :

ואבי

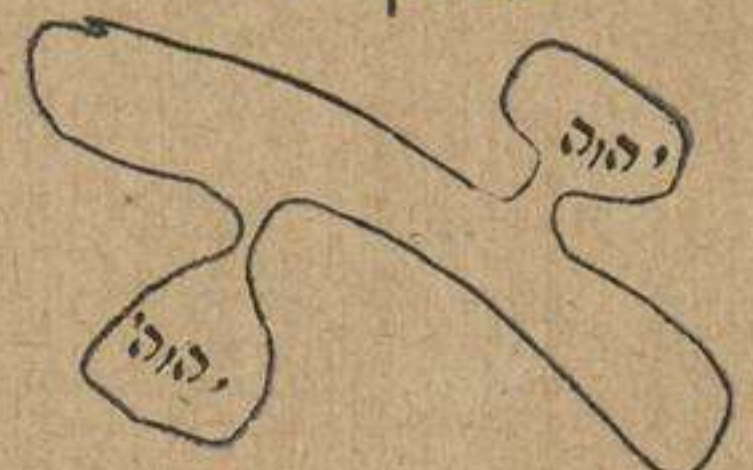
ציונר דערצית דחול : וז' דרכורא הם נרמזים ציונר דשחרי' דחול : ועוד יש צצריחה ז' היכלין דאצח והם נרמזים ציונר דשבת דשחרי' וכן יש ז' היכלין דאלי' : ועוד יש ז' היכלין עילאין דא"ל : ודע כי כל הז' היכלין של כל א' וא' מהם הם כפולין ומכופלים כי בהיכל הרלון שהוא ת"ת יש ו' היכלין אחרי' בתוכו וז"ס ו' כפולה כי יש ו' היכלין מתחא לעילא עד היכל הרלון וז' אחרים בהיכל הרלון וכן בהיכל ק"ק שהם כח"צ שלו יש שם כללות כל אלו ויש שם היכל אהבה אחר יותר עליון ונמלא שיש היכל אהבה תחתון והיכל אהבה עליון : עוד דע כי בהיכל ק"ק יש ד' היכלו' וכל עולם מד' עולמות אבי"ע הוא סוד עשרה ויש בו ג"כ סוד י"ג : והנה עולם הצרי' הוא י"ס והם סוד שית דרגין דכורסיא שהם סוד ו' היכלות שיש מן לבנת הספיר עד היכל הרלון וד' רגלין דכורסיא הם בהיכל ק"ק ואלו הד' רגלים הם בהיכל עלמו והז' היכלין הם צחי' ו' דרגין וד' רגלים ואלו הי' הם נק' צריחה : וגם יש צחי' ג' אורות שיורדים מן אימא עילאה מ' דאלי' המקננא בג' ספירן צצריחה ונק' כסא ונק' ק"ק שהם מחעלמים בהיכל הז' העליון הכולל ד' רגלין דכורסיא ונמלא כי הצריחה הם י"ס ועוד יש ג' אורות עליונים הנק' כסא שהם נשמה להם וצין כולם הם י"ג : והיכל הז' הכולל ד' היכלין הם בסוד כח"צ ודעת של הצרי' ובאלו הד' מחלצשים ג' אורות הנז' הנק' כסא ואינם נמנים אלא לג' לפי שהד' שהוא הדעת אינו במנין והוא געלם מאד צין חו"צ : ודע כי תחלה היטה מ' דאלי' למעלה במקומה אחורי החזה של הזכר ושיעור קומתה כשיעור נה"י הזכר עד סופם וג' אורות הנז' הם מאירים מד' ספי' ת"ת נה"י שלה אמנם אינם נה"י עלמן וצעת מיטוט הירח ירדה מ' דאלי' עלמה למטה בהיכל ק"ק דצריחה ומזה תקים אל השאר כי גם מ' דצריחה ירדה בהיכל ק"ק דילירה וכן מ' דילירה בהיכל ק"ק דעשיה אמנם יש הפרש והוא כי מ' דאלי' ירדה היא עלמה וכל חלקה בהיכל ק"ק דצריחה אצל מ' דצרי' ומ' דילי' לא ירדו רק חלק א' מהעשרה שלהם בלבד שהיא מ' העשיריה והוא סוד מיעוט הירח : ועתה נבאר ענין שם מ"צ שיש בכל א' מג' עולמות שסוי' אבי"ע משא"כ בעשיה ואלו הן שם מ"צ דאלי' הוא הוי"ה ד' אותיות הפשוט וי' אותיות המלוי דמלוי מ"ה וכ"ח אותיות דמלוי המלוי הרי מ"צ ומ"צ דצרי' הוא אהי"ה יס"ו וכן אהיה אשר אהיה ושם מ"צ דילירה הוא שם אבגית"ן וכו' ועם הדבר כי הנה שם מ"צ הם ג"פ י"ד הם ג' ידים יד הגדולה יד החזקה יד הרמה כנגד חג"ת : והנה אדם דילירה בג' ידים מעלה העשי' לילירה ואח"כ אדם דצרי' מעלה את ילי' ואח"כ אדם דאלי' מעלה את הצרי' בג' ידים הנז' :

אמנם

א חיוב.

ואב"י בידיו יצין שמועה כי חלי' צרי' ילי' שר"ת שלהם חז"י בידיו הם חג"ת יד הגדולה יד החזקה יד רמה ג' ידים עולה מ"צ בשם מ"צ הזה מעלים את עולמות שחתיהם עולם האלי' מעלה את הצרי' ועולם הצריחה את הילי' ועולם הילי' את העשיה כי בשם מ"צ הוא סוד עליית העולמות ובכל א' מג' עולמות שסי' חז"י יש בו שם מ"צ א' שבו הוא מעלה את עולם שחתיו : ושם מ"צ הוא סוד חג"ת חכן בעשיה אין זה שם מ"צ לפי שהעשיה אין עולם אחר תחתון שיעלהו לכאן אין בו שם מ"צ כמועולמות חז"י : ואור א"ס נפלא פי' כי אור הא"ס : בתחלה כאשר האליל הספי' האלילס מלמע' למט' צסוד אור ישר מכתר עד מ' ובשבו אל מקורו האליל עוד י"ס ממט' למעלה צסוד אור חוזר כתר צמ' וחכמה

תחתיו להעלותו ולכן אין בו שם מ"צ : ודע כי הספי' הם אור ישר ואור חוזר כי הא"ס האליל מלמעלה למטה מכתר עד מ' וחזר עוד צעת שובו אל מקורו והאיר ואלל י"ס אחרות ממטה למעלה כתר צמ' וחכמה ציסוד וכו' עד מ' צכתר וז"ס נעון סופן צתחלתן ותחלתן צסופן וז"ס יכו"ה הוה"י וסוד צ' יודין שבאלף כזה

(פיין ע"ה ש' ט"ל דרוש ע"י באורך) ומקור האור למעלה הוא יוד והכתר צסוד קין היוד ראשונה ואחרונה וז"ס יאהדונה"י והוא סוד חני ואין צסוד כתר ומ' וכן הדין צכולס כילד מן הכתר עד

החכמה ומן החכמה לכתר וכן מכתר לצינה ומצינה לכתר ומחכמה לחסד ומחסד לחכמה וכן עד סוף הספי' וכן צכל הי"ס נוהג דין זה וכן דין זה נוהג צכל ספי' וספי' צפני עלמה כמו שנודע היות כל א' כלולה מי' וכן ע"ס הפרטים : ע"כ חלק א' של האולרות ומכאן ולהבא חלק צ' וצו ו' פרקי' והם מדצרי' צענין הקליפות וזה סדרן צ' פרקי' הא' צשורש סדרן צ' הקליפות פ"ג צמעמדם פ"ד צמקומם פ"ה פרטי עולם הקליפות פ"ו צבחי' קליפת האלי' וצמ"ס ית' לך הבית המהחיל לצום הצינה והיכלות וחז"י :

דרך סקר יורה דעה צענין הקליפות מהיכן נהוו דע כי המלכים שמלכו בארץ אדום שורשם משם צ"ן שילא מצחי' העינים דא"ק והוא פרלוק אדם א' ויש קליפה כנגדו מראשו ועד רגליו וכל צחי' המלכיות שיש צכל העולמות נעשו מזה השם צ"ן הראשון וגברו ע"י שם מ"ה החדש היולא ממלח דא"ק ואע"פ שהם ז' מלכים הם סוד עשר דוגמת ההיכלות כנ"ל ומאלו המלכים צבררו הצחי' הראויות לא"א ולא"א דאלי' וצאחורים

ואב"י בידיו יערה למעלה.

עולמות שתחתיו ואור א"ס

נפלא.

בסוד אור ישר וחוזר אור הלה.

לעשות קמנה או גדולה :

דרך שקר בבירור מלכים

נמרדה.

ובסוד רפ"ח וקמנות עיבור

נסערה.

ולעת

ציסוד עד מ' צכתר וכל ספי' וספי' הן קטנה הן גדולה יש צה אור ישר ואור חוזר כי המ' דאור ישר יש צה כתר דאור חוזר וכן עד"ז כל הספי' :

דרך סקר יצין שמועה כי הקליפות הנק' דרך סקר שהיתה נאחזה צנקודות שם צ"ן היולא מעינים

דא"ק צעת צירור והיקון המלכי' נערדה כי שם מ"ה החדש היה מוליא משם כל הצחי' הראויות להעשות מהם חזי"ע כמש"ל והשאר שלא יכול להתברר נשאר צסוד הקליפה ובכל יום חנו מצררים ע"י תפלתינו והתורה והמלית כילולות הקדושו' שנשאר שם וצעת שיגמרו להתברר כל הגלולות אשר שם אז כתי' בלע המות לגלח ואז יבא המשיח צ"צ ונודע כי הצחי' שנפלו לקליפות מהצירורין שלהם נעשות נשמות יש' וכל מה שיש צכל העולמו' הוא נעשה מהם וז"ס כל יש' צני מלכים הם ר"ל מצחי' המלכים : וזה יהיה כוונת הכהו' ימלט אי נקי והוא כי נודע כי כל א' מיש' כפי מעשיו וכפי שורש נשמתו יכול לברר מניוליות המלכים אם מעט ואם הרבה והיינו טעמא דכל ישראל לריכין זה לזה כי הניטין הקדושה שיכול אדם א' להוליא מהקליפה

מהקליפה כפי שורש נשמתו שמשעייתו לאותו זכיר של
 אותו נילין דקדושה אין אדם אחר יכול להולילו הגם
 שיהיה גדול ממנו בחכמה ובמנין ובמעשה לפי שנשמתו
 לא תהיה מאותו השורש של אותו הנילין ואין הזכיר
 שיזכר האדם היום דומה
 לזכור שזכיר אהמול כי
 לכך הוא חיוז התפלות בכל
 יום כדי לזכר היום מה
 שלא זכר אהמול וגם למחר :

וְדַעַת קֵץ תִּשְׁאָר שְׂכוּלָה גַלְמוּדָה.

ואין

ואחורים דאו"א היה קלת שזירה אך בחלק ז"ן דאלי'
 אע"פ שכל בחי' המלכיות שכלל ספי' מהם נתזכרו
 מאלו המלכים של ז"ן הנ"ל נשאר מהם קלת נילולות
 שלא נתזכרו והם מעורבים תוך הסיגים והקליפות
 לכן בהם שיך מיתה ממש
 ונמלא כי כל הקליפו' אינם
 נאחזות רק בז"א ולא מאימא
 ומעלה : ויודע כי ז"א

בתחלה אינו רק ו' נקודות ואח"כ נגדל ונעשה בן
 י"ם וכן המ' שורשה נקודה א' ונגדלת ונעשית בת
 י"ם ואלו הם הז' מלכים ו' בז"א א' בנוקציה ונאחזים
 בז"ה של השם והם בגי' י"א והם י"ם פנימיות וי"ם
 מקיפים אמנם המקיף להיו' שאינו נגבל ונכנס
 בתוך הכלים כמו הפנימי לכן נק' אור א' מקיף לבד
 וי"ם פנימיות ואור מקיף א' הם י"א ועיקר הדבר הוא
 כי הז' מלכים והד' אחורים דאו"א ז' אחוריים דאבא
 וב' אחורים דאימא או"א וי"ם ותצונה הם י"א ויש
 באלו המלכים בחי' כלים ואורות שהם רפ"ח נילולין
 הנק' הבל דגרמי' ומכל אלו הבחי' יש זכירין ובהיות
 המלכות למטה בלי זכיר אין להם זולתי חיות
 מועט בלמלום גמור שלא יאבדו לגמרי ונק' הבל
 דגרמי' וכשעולים באו"א להתזכר אז יש להם מזון
 גמור ויש בהם כל בחי' אבי"ע ואין לך כל דבר
 בעולמות שאין בו מניולוי המלכים האלו והם לריכים
 להתזכר ובאשר יגמור להתזכר כל הקדושה ולא ישאר
 אפי' כחוט השערה אז כתי' בלע המו' לגלח והרשעה
 כולה כעשן תכלה כי אז הסיגים הנשארים מן הכלים
 של המלכים ישארו בלי שום חיות וימותו לגמרי וז"ם
 תאות

וְנִי"ס שז"ם מש"ל ת"ח שמת אין לנו תמורתו כי
 הזכירורי' שהיה מעלה כפי שורש נשמתו וחכמתו
 ומעשיו הטובי' לא יכול ת"ח אחר להעולתם אף אם
 יהיה גדול ממנו בחכמה ובמנין ונקט ת"ח לפי שאין
 כל אדם זוכ' לזה להטפל עלמו ולכוין בתפלתו ומעשיו
 לזה הענין : ויראה לי דהיינו טעמא דאמור רבנן
 בכל יום יהיו בעיניך כחדשים לפי שזכיר שזכר האדם
 היום אינו דומה לזכיר שזכר אהמול אף אם יעשה
 המעשה הטוב שעש' אהמול או יהפיל התפלה בעלמ'
 שהתפלל אהמול ופשוט הוא שהלדיק יכול לזכר ע"י
 לדקתו ומעשיו מה שלא יוכל לזכר איש אחר שאינו
 כ"כ לדיק : ויודע כי הבחי' שנפלו לקליפו' הם י"א שהם
 מדעת עד מ' כי נ"ה הם תרי פלגי גוף וד' אחורים
 דאו"א ודיש"ם ותבו' כי גם בהם היה פגם צעת מיתה
 המלכים הם י"א ואלו הי"א בחי' הם שורש הדין
 ומהניולות שלא נתזכרו צעת התיקון מהם הוא מזון
 החילונים ואנו מזכרים מהם ולכן ספי' הטומאה הם
 י"א כנגד י"א בחי' כנ"ל ולכן א' בזוהר הקדוש וס"א
 יבין ליה חושבן יתיר ואיהו בגריעו כלו' שהם י"א ספי'
 וכפי האמת הם ט' כי או"א הם ב' פרלופים ולפעמים
 מתחלקים לי' והכל נכלל בשם או"א וז"ם עשר ולא ט' עשר ולא י"א האמור צספר יצירה והכוונה לשלול הענינים
 הנוגעים לספי' הטומאה ואלו הי"א בחי' הם סוד י"א סמני הקטרת שע"י הקטרת ועליית העשן הם מתזכרים
 אותם נילולות ומתקשרים ועולים מבי"ע לאלי' הקדוש : וזה יהיה פי' מ"ש ז"ל מעלה עשן כל שהו להיות כי זה
 השם של מעלה עשן איגנו כנגד שום בחי' מהי"א בחי' הנז' וגם אינו כניד שום ספי' סוד קטרת בזה הוא
 סדר התחלקות הספי' צסממני הקטור' הלרי כתר. הלפורן יסוד. הלכנה מ'. לבונה אור מקיף. מר חסד. קליפה
 גבורה. שבולת נרד ת"ת. כרכים גלח. קשט חכמה. קלופה צינה. קנמון הוד. וגם אינה נכללת בכלל י"א סמני
 הקטרת ולא הזכרה בכתוב ונותנים אותה עם סמני הקטרת לרמוז שיעלו הנילולות דקדושה מתוך הקליפות
 כאשר יעלה העשן כי באהערות' דלתת' וכו' וא"כ בכל שהו סגי כי זו היא רמיזה בעלמא ולחכימא צרמיזה
 כל שהוא : והיינו טעמא שצעת המגפה ח"ו לא תבא ולא תהיה היו מקריבים הקטרת כי ידוע כי המגפה
 צ"מ היא צסיבת תגבורת הדין ואלו הי"א בחי' הם שורש הדין והקדושה אשר צתוכס היא נותנת כח בהם
 והם מתגברים כמ"ש בזה' הקדו' לית ס"א דלית בה נהירו דקיק וכשמקטרים הקטרת עולה הקדושה המחיה את
 הקליפה ותסר כחה מעליה וצזה והמגפ' נעלרה : ויודע כי הלדיק המזכר נילולות הקדושה ניטל הנילולו' מתוך
 הקליפות

א' ישעיה מ"ט

האות הקליפות להחטיא האדם לגרום חיות להם וכבר נתב' לעי' כי בתחלה הוצררו כל חלקי האלי' ומה שלא היה ראוי להיות ממנו עולם האלי' נקרא סיגים בערך האלילות וירד לבריאה והוצרר פעם צ' לעולם הבריאה והיותר הוא סיגים בערך הברי' והוצרר להעשות ממנו עולם היצירה וכן מה שלא היה ראוי להיות ממנו ילי' נעש' ממנו עשיה ומה שלא היה ראוי אף לעשיה נק' סיגים גמורים וקליפות קשות והם תחת עולם העשיה תחת המ' דעשיה וכשגם אלו יושלמו להתצרר אז כתי' בלע המות לנלח ודע כי עיקר אלו המלכים הוא בלע כי הוא כולל חו"ג ודעת המכריע ביניהם וג' בחי' אלו נק' דעת: ואחר שנת' מהיכן נחהו הקליפו' שהוא משארית בירורי המלכים לריך שחדע שורשם בקדושה איך הוא והוא כי הנה ג' בחי' יש

הקליפות ע"י תפלתו ומעשיו הטובים כמות שהם צבגדים הזואים אשר עליהם ואח"כ מתקנים ומעלה אותם אל האלי' הקדוש וזש"ה ימלט אי נקי כלו' להיות כי הנדיק שיש לו זכות הרבה יכול להליל ולמלט י"א נילוו' צבת א' הגם יהיו ניליות משונות שכל א' תהיה מבחי' א' שיהיו י"א ניליות מי"א בחינות וזהו ימלט א"י שהם י"א ניליות וזהו הבח של הנדיק שיכול לצרר צכח א' י"א ניליות מי"א בחי' הנו' וגמלט צבור כפ"ך ירלה שגם אתה שלא תהיה נדיק תוכל להליל ניליות כפי כחך וכפי מעשיך וכפי שורש נשמךך אס מעט ואס הרבה וא' המרבה וא' הממעיט וכו': וא"כ אל יאמר האדם מה אני מה חיי לכויין כוונות וליחד יחידי' ולעסוק בחכמת האמת צהדי כבשי רחמנא אלל אדרבא ישתדל להגות בה יומם ולילה ואע"ג דלא ידע מאי קאמר ורחמנא לבח צעי וז"ש וגמלט צבור כפ"ך כי כל אדם

מיש' יכול ורשאי ותעלה בידו ודאי: א"כ וגמלט צבור כפ"ך כמש"ל כי האדם חוטף נילוך הקדושה מתוך הטומאה בעוד טומאתו צו ואח"כ מצרר ומוליא כלי למעשהו הגו סיג' מכסף ומעלהו אל האלי' ויעשהו בתבנית אים כתפארת אדם עם המדו' העליונות כי ידוע כי משם נעשים נשמות הנדיקים גם נשמות כל יש' ז"ש וגמלט ר"ל כי אחר שימלט א"י שהם הי"א ניליות הוא עושה לו הללה אחרת ומצררו מתוך הסיגים שיש צו אחר שנוטלו מבין הקליפות ואח"כ מעלהו אל האלי' וז"ש צבור כפ"ך: והואל ואח"כ לידן האי קרא אכתוב לך אחי המעיין פרפרת נאה שיש לי מעט ואס הרבה כנ"ל וז"ש צבור כפ"ך: והואל ואח"כ קאי אי נאמר דקאי א"י הנו' צפ' הלא כבר הנקי מלט והליל כמ"ש ע"ז הכתו' והוא כי קשה דהאי וגמלט אהייא קאי אי נאמר דקאי א"י הנו' צפ' הלא כבר הנקי מלט והליל כמ"ש ימלט אי נקי ומה לורך לצבור כפ"ים ואי קאי אלדיק ונקי הנו' צפ' ג"כ ימלט א"י נקי הלא דבר תימה הוא כי הנדיק שאין לו חשועה ולריך שאחר ילילה כמ"ש וגמלט צבור כפ"ך הא"ך יליל את אחרים ועוד קשה מלת כפ"ך כמדבר לנוכח והיל"ל צבור כפ"ים: ונלע"ד כי כוונת הכתו' לפשר בין צ' מאמרי רז"ל דלכאורה סותרים זה את זה והוא כי פעם אמרו שהלדיק מת צפון הדור ופעם אמרו שהלדיק מגין על הדור וקשה דמי שיש לו כח להגן על הדור הא"ך ימות בעון הדור ועוד קשה דהלדיק למה יומת מה עשה וכי אבות יאכלו צוסר וגו' ויוזן על פי המשל שאמשול לך והוא כי יש לך אדם עשיר מלא על כל גדותיו אסף וקבץ הון רב ועלום מאד עד כי חדל הסופר לספור כי אין מספר לגדודי ספירותיו שיש לו צים וביצשה צתים מלאים כל טוב צכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר ויש לו מדה רחמנות לאין קץ באופן שהוא חונן ונותן מתנות לעניים ולעשירים כי כן דתו ודרכו ומה גם אס יראה את האדם בלעזר כמו שתאמר הפוס ביד מלכות כי ודאי שיפדנו צכל ממון שיפסקו עליו מלא ציתו כסף וזהב מרוב רחמנותו וזה האיש ודאי שילא שכרו בהפסדו כי לא יעצרו ימים עד יכלה כל ממנו וחיי גער יחיה הגם כי לגבי שמי' שכרו הרבה מאד כי לכן אז"ל הרחמנים חייהם אינם חיים וסוף שיבא עד ככר לחס אצל אס אותם האנשים אשר עשה עמהם ישלמו לו גמול בעמלו אשר עמל ויתנו לו חלק משכר פעולותיו ודאי כי לעולם כל ימוט כי יהיה לו סיוע ועזר גדול באותו הגמול שיש צו לו וימלט נפשו ונפש אחרים כמנהגו הטוב וכן ממש הוא הנדיק כי הוא אוסף הון עתק בצדקה ובכל יום ויום מסגל מלות ומע"ט ואוסף זכיות לאין קץ וזכותו מגין על הדור הגם יהיו חייבים ואס ישצו בתשובה אותו הדור שהגין עליהם ודאי שיהיה לו זכות גדול וסיוע ועזר גדול באותה חשו' שיצבו אל ה' יען הוא הלילם בזכותו כי הם היו חייבים מיתה והו"ל מוליא יקר מזולל ששכרו הרבה מאד ויוסיפו לו זכות על זכותו ולעולם כל ימוט וזהו הגמול שצריכין הדור להשיב לנדיק שהם נולדים בזכותו אצל אס לא ישצו אל ה' אחר שיללם אין לו שכר בעמלו ואותו החלק מזכותו שצעדו נילול חלק הלך לו וכמעט נאצד ממנו יוזן לדבר הנוגע לזה העולם אצל מ"מ נאמן הוא בעל מלאכתו שישלם לו שכר פעולתו בעולם שכולו טוב ובעולם שכולו ארוך: וכן ציוס מחר ומחרתו יתחייב הדור ויללם בזכותו עד שתתם זכותו

(כו)

זכותו ילדקתו לא העמוד אם לא ישובו בתשובה וכיולא
 בזה מלינו לרז"ל שא' כי תמה זכות אבות וז"ה לזה
 רשע ולא ישלם ואעפ"כ הלדיק חונן ונותן ומלילו פעם
 אחרת בזכותו ועד"ז יאבד הלדיק העושר ההוא בענין
 רע וסיף כל סיף לא ישאר

ואין מחזיק בידה:

לו זכות לזה העולם אפי'
 כדי פרנסתו וחיותו וז"ה
 ימלט אי נקי כלו' הן אמת

יושבי

וז"ס

כשהנקי והלדיק יש צידו כח להליל ולא מצביא אם יהיו א' או ב' או ג' בני אדם שאין לריך כ"כ זכות להלילם
 אלא אפי' אם שהיה עיר גדולה כננוה יש צידו כח להליל בזכותו : ואם תאמר והרי אז"ל כי הלדיק מת צעון
 הדור לז"א וגמלט בצור כפיך כלו' תרע אימתי אמרתי לך שימלט אי נקי וגמלט גם הוא ולא יאבד זכותו אם
 חשיב לו גמול ר"ל שתתקן מעשיך ואזי הוא יכול חלק בראש בזכות תשובתך ומעשיך הטובים יען הוא הגורם
 שהליל את נפשך בזכותו והו"ל כאלו קיים עולמות לאין קץ כי כל המקיים נפש א' מישראל כאלו קיים עולם מלא
 ואז ודאי כי יהיה לו עזר וסיוע גדול ויחיה ולא ימות וז"ס וגמלט ר"ל אף אתה שאת' יחידי אם תוכל תתקן מעשיך
 תוכל להליל ולמלט לאותו לדיק שבזכותו גמלט הדור כי יקר' מוליא יקר מזולל וכפיו ית' יהיה הלדיק מבטל
 הגזירה ויען הליך בזכותו יעשה לו את כל הכבוד הזה :

ונחזור

לעניינינו כי צצת מיתת המלכים נשאר צסו' הצל דגרמי ואותו ההצל הוא המחיה אותם: וזוה נתן טוב
 טעם למה התפלות בזמן הזה הם במקו' הקורבן והוא כי התורה חסה על האדם ונחנה תיקון לעני
 ולעשיר כמ"ס ואם דל הוא וגו' שאם היה דין קרבן העני והעשיר שוין לא היתה תקוה לעני וז"ה אדם כי
 יקריב מכס (ויקרא) ר"ל ממה שיש לכם כזכרת ה' אלהיך אשר נתן לך ולכן בזמן הבית שהיינו נחשבים בין
 החיים היינו מביאים קרבנו' בטלי חיים ועכשיו שאנו חשבים כמתים כי זה הגלו' המר הוא לנו מעין מיתת
 המלכים שהלכו מעולם האלי' וטבעו ציון מזולה ולא נשאר להם כי אם הצל דגרמי כן ג"כ אנחנו
 בגלותינו נחשבים כמתים בושנו מאד כי עזבנו ארץ חפץ מקום חיותינו ולא נשאר בנו כי אם ההצל ולכן אנו נותני'
 לו ית' מעין ברכתינו כי אז כשהיינו חיים היינו מביאים שור או כשב או עז צ"ח אצל עכשיו שלא נשאר בנו כי
 אם ההצל אנו מתפללים בהצל פינו: ולהיות כי זה הבית אשר אנחנו צביאורו התחלתי אותו צפ' דרך שקר לא
 אפטרנו בלא צינ"ה והו' כי דהע"ה מדתו היא מדת המ' ונדע כי רגליה יורדות מות הם הקליפו' הנק' דרך שקר
 ויש כתר מ' על ראשה מדת הת"ת הנק' תורה ודוד הוא צאמצע ולזה הוא מתפלל שלא יתאחזו בו החילוני' הקרו'
 אליו מלד א' אצל תורתך שהיא השפעת הת"ת הנק' תורה חנני: א"כ דוד הוא בלאה כמ"ס האר"י ז"ל ע"פומדת
 ימי מה היא מ' דבינה ויש צעקבותיה שורש הדין והקליפה כמ"ס"ל והצינה היא המשפעת צו"א הנק' תורה לז"א
 דרך שקר שהם העקבים דלאה ששם הוא חטא אדה"ר ודוד הוא תיקון אדם הא' כי אדם ר"ת אדם דוד משיח. אותו
 דרך שקר הסר ממני. ותורתך שהוא מה שמשפיע הבי' לז"א הנקרא תורה חנני: ואלו העקבים הם סוד הענבים
 ענבי רוש כמ"ס"ל כי חיה סחטה ענבי' וז"ה כי כוס ביד ה' פי' כי כוס גי' אלהים ואלהים צבינה. ביד ה' פי'
 צרשו' אבא כמו ויקח את כל ארצו מידו ר"ל רשותו ויין חמר הוא סוד יין המשומר בענביו. אך שמריה ימלו
 ישחו כל רשעי ארץ הם סוד עקבי לאה ומשם יונקי' הקליפות הנק' רשעי ארץ ויעקב הבינו צא לתקן את אשר
 עיות אדה"ר שנהנה מאלו העקבי' וגשא את לאה לתקן את אשר העוה אדה"ר כמ"ס"ל ולאה בימי אדם היא
 חוה א' לילית :

וז"ס"ה

וישב יעקב מלשון בשובה ונחת בארץ מגורי אביו היא לאה חוה א' שממנה נתיירא אדה"ר שהוא אביו
 של יעקב בסוד הגלגול מגורי לשון מגור מסביב כי יעקב תיקן חטא אדה"ר ולא נענש כמוהו וה'
 הניח לו מכל אויביו מסביב זהו וישב יעקב ואלו העקבים הנז' הם סוד התרפי' שלקחה רחל כנז"ל: וזה יהיה
 כוונת הכתו' לפק"ד עם אשר תמל' את אלהיך לא יחיה כי רזה יעקב להשי' תשו' נלחת ללבן על ענין התרפיס
 שהיה חוסר שנגזם יעקב כמ"ס"ל למה גנבת את אלהי עלובה פיסה וכו' אוי ואבוי לאלוה אשר יגנב ויאלס ולא

יפתח

א ישי' מ"ט.

ו"ם ואלה תשופנו עקב וצחי' קטנות דעיבור היא צחי' הצל דגרמי הרפ"ח גילולות של המלכים והצל דגרמי יונק מקטנות העיבור ושם נאחזי' הקליפות כי מה שנברר עולה בסוד עיבור ומה שלא נברר נשאר למטה עם הקדושה שבתוכה שהם רפ"ח גילולו' ונק' הצל דגרמיה ואלו האלהים דקטנות הגה הם מתפשטי' בזו"ן ובצ"ע כולו וגם בזמן היניקה הם המוחין צחי' אלהים אלא שהם ג' מלד אצח וג' מלד אימא חצ"ד ואז אין צו קליפה ממש אלא הם דינין קשים אצל דעיבור נאחזים הקליפות ממש שהם צ' מוחין לצד : והנה יניקת הקליפות הוא משם אלהים דעיבור ויכולים לינק מאלהים דיניקה ג"כ אלא שהוא באמצעות אחרים היותר חילוניים שהם אלהים דעיבור ששם הוא עיקר אחיזתם ולהיות שורש זה הקטנות שורש הקליפה לכן הוא נק' נחש העליון בסוד הנחש הנושך ברחם האילה כי הוא שד"י יסוד דקטנות ואהיה דריבוע העולה דם וזה הנחש העליון משם יונק הנחש הטמא וז"ם נחש העליון שבא על חוה והענין כי זה התחתון מתחבר עם מה שלמעלה הימנו ואותו עם שלמעלה עד העליון שצכול' יונק מזה הנחש העליון דקטנות וז"ם יניקת החילוני' ולא שח"ו החילוניים עלמן יונקים מהקדושה ח"ו ושומר זה ואל תפן אל חוץ :

יושבי

יפתח פיו ומצטרו יתעלב : אם על עלמו לא חש על אחרים לא כ"ש : ויעקב הוא סיקון אדה"ר וחטא אדה"ר היה צאלו התרפים הם העקבים הגו' ונענש במיתה ויעקב הוא סוד ז"א הנק' שם מ"ה וז"ש עם אשר תמלא את אלהיך וגו' נגד אחינו כלו' שמי שימלא עמו האלוה העלוב והגנוב צים גדא ודאי לא יחיה וימות ויענש במיתה כאדם הראשון וא"כ איך אגנוב האלוה שלך ועכשיו אני צאתי לתקן אדה"ר צאלו העקבים דלחה הם התרפים הם שורש הדינין וא"כ נגד אחינו הכר לך שם מ"ה שהוא ז"א עץ החיים והשאר קח לך התרפים שהם שורש הקליפות יהיו לך לצדך חוץ לי חפץ בהם :

יראה

לי כי היינו טעמ' דאסור מגע הגוי ציין ונעשה צמגעו יין נסך וגם כי כפי המקובלים אסור צראיית הגוי והוא לפי שהסטן ואומות העולם חיותם נמשך מאלו העקביים והם נשפעי' משם וגם הראייה פועלת כמו שמלינו ציענה שמכת ראייתה צצילה נולד האפרוח מצלי שחשב עליה והיין הוא דין וסוד היין הוא צבינה ולחה מ' דבינה ועקביה הם שורש הדין לכן אסרו מגע הגוי ציין וגם כפי המקובלים אפי' צראייה כי מין צמינו חוזר וניעור : וגם ז"ם א"ה לוקח יעקב אשה מצנות חת כאלה מצנות הארץ והוא כי נודע כי יעקב הוא

סוד ז"א שהוא עץ החיים וצנות הארץ נשפעות משורש הקליפות הנק' מות והם העקבים הגו' וז"ם א"ה לוקח יעקב אשה מצנות חת לשון חת"ת אלהים כאלה אוחיו' כלחה למה לי חיים הלא ודאי א"ה יקח אשה מצנות הארץ יכשל בה וימות גם הוא כאדה"ר ואז אהיה חשובה כמת כי מי שאין לו צנים חשוב כמת ועשו הרשע חינו נחשב לכלום וכמאן דליתי דמי :

ועתה

נבאר טעם למ"ש ז"ל כי מי שאין לו צנים חשוב כמת ואגב אהן טעם לסומא ועני החשובים כמת כי אמז"ל ד' חשובים כמת סומא ועני ומי שאין לו צנים ומורע והר' האר"י ז"ל נתן טוב טעם למורע החשוב כמת כז"ל והג' האחרים לא נתן טעם אליהם למה יהיו חשובים כמת לכן ג"ל הצעיר ליתן טוב טעם לג' האחרים והוא כי נודע כי העני נק' דל וצאחורי הבינה יש ד"ל אלהים כי הק"ך לרופי אלהים מתחלקים לד' והו"ל ל' בכל חלק ואלו הד' חלקים הם כנגד ד' ספי' שמהם מתחלת פרלוף התבונה כמ"ש האר"י ז"ל ולכן הם נחלקים לד"פ ל' הוו לבו ד"ל ושם נאמר כי החילוניים יונקים מאלו הד"ל אלהים ולכן העני הנק' דל חשוב כמת כי החילוני' הם סטרא דמותא : א"כ כי מדת המ' רגליה יורדות מות והיא דלה ועניה ולפעמים צה היא אחיו' החילוני' וזה יהיה ג"כ טעם לסומא חשוב כמת כי הסומא הוא דוגמת המ' הנק' אספקלריא דלא נהרא ומשם יונקים לפעמים החילוניים הנק' מות וכן הסומא ג"כ עינים לו ולא יראה לכן חשוב כמת כי גם הוא דוגמת אספקלריא דלא נהרא : וטעם מי שאין לו צנים דחשוב כמת הוא להיות כי ידוע כי המתפלל על הצנים כמ"ה ותתפלל על ה' : ונודע כי ל' מלת אין ר"ל כי עכשיו אין לו צנים אצל יהיו לו לעתיד כמ"ש ז"ל על אין לה ולד מכלל דהוו לה וכן ג"כ צכאן חז"ל אמרו מי שאין לו צנים ולא אמרו מי שלא יש לו צנים להורות על האמור שעתידין להיות לו וזה ודאי לריך הארה מהבינה הנק' עלמא דאתי ואין אדם זוכה להארת הבינה כי אם לאחר המיתה לכן חשוב כמת הארה

שההארה שזוכה האדם לה אחר המיתה שהיא הארת
 הצינה זה שלא היו לו זנים ועמידין להיות לו יזכה
 לאותה הארה מחיים ולזה חשוב כמת: א"כ שיורה
 שאינו נשפע מהארת פני הצינה ההולכת לבן הקדושה
 ז"א אלא מורה שהו' נשפע
 מאחורי התבונה ששם הד"ל
 אלהים שיונקים מהם החילוני'
 וזה יהיה טעם למ"ש ז"ל

יְשִׁבֵי חֶשֶׁךְ בְּנִים מִיִּשְׁחִיתִים.

בין

כי משיח לדקנו הוא הוא נושא וסובל עונות ישר'
 ולכאורה כמוזר יחשב כי הלא טוביה חטא וכו' ואמנם
 דע כי משיח בן דוד הוא דוד הנאחז בלאה כמ"ש האר"י
 ז"ל ע"פ ומדת ימי מה היא וכשח"ו יש' חוטאים גורמים
 שיתאחזו החילוני' בה כי הם שורש הדין והקליפה כמ"ש
 ולכן הם נאחזים בלאה היא סוד דוד: א"כ דוד היא
 מדת המ' ועונות יש' גורמים שיתאחזו בה החילוניים ויפקד
 מקום דוד לכן הוא סובל עונותינו כמ"ש והוא מחולל
 וכו': וז"ס מ"ש ז"ל אין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה
 מן הכים והוא כי נודע כי חיות הקליפה הם רפ"ח
 ניולין שנפלו במיתת המלכים ורפ"ח ע"ה הוא פרט ונודע
 כי המלכים הם סוד ו"ה של שם הויה צ"ה וזהו פרוטה
 ור"ל עד שיכלו להתזרר הרפ"ח ניולין ובלע המות לנלח
 ולא ישאר לקליפה שום חיות ואז בא יבא ולא
 יאחר ומלת כ"ם עולה ל' וספי' הטומאה הם ע'
 נכללים מי' הם עולים ל' כמנין כים: וזהו פ' הבית
 המתחיל דרך שקר ר"ל כי צבירור ניולוי המלכים הקליפו'
 נטרדת והרשעה כולה בעשן תכלה ואותם הצירורין

יְשִׁבֵי חֶשֶׁךְ. יורה דעה על ענין מעמד הקליפות והוא
 דע כי מהצינה ולמעלה אין שם אחיזה
 לקליפות כי הרי עיקר המלכים הם וו"ן ודע כי כל
 העולמות הם מתלבשים זה בתיך זה והצינה מתלבשת
 תוך ז"א והמוחין שלו
 מתלבשים בכלים ולבושי'
 דנה"י דאימא אכן הלבוש
 החילין דנה"י דאימא אינו

נכנס תוך ז"א אבל הוא חופף על ז"א כגשר יעיר קנו
 ואפי' מתחת רגליהם מסבב ומקיף אותם וזה הלבוש
 נק' חשמל: וכבר ידעת כי עתיק גו אריך וכו' דזעיר
 תוך נוקביה וכו' צבחי' אור פנימי ועל אור הפנימי
 סובב זה הלבוש והחשמל ועל החשמל הזה מקום פנוי
 ושם מקום מעמד הקליפות בכל עולם ועולם ועל
 הקליפות מקיף אור מקיף של כל הצחי' כינד
 אור מקיף דנוקבא מקיף על החלונים ומקיף דז"א
 על מקיף דנוקבא' וכן עד מקיף דא"א ופני הקליפות
 כנגד אחורי החשמל ואחורי הקליפו' נגד האור המקיף
 לפי שאין יכולת לקליפות להאחזו באור המקיף
 ולהיות זה הלבוש צחי' אימא אין יכולת לקליפה
 להתאחזו בקדושה כלל וקליפת נוגה היא המסבבת
 את זה החשמל כד"א ונוגה לו סביב ומתוך החשמל
 הם חיות הקדש הם ג' אבות ימ' וזה הנוגה היא
 קליפת טוב ורע וע"י יונקי' החילוני' מהקדושה
 דרך החשמל אך החילוני' הם רע גמור ונק' ללמות
 דכר

הם חלקי חיות הקליפה שהם ניטלין מהם ע"י התפלות
 וקטנות ועבור שאלו הכתו' הם סוד הדין והקליפה נאחזת
 קן הימין צבא משיח לדקנו תשאר שכולה וגלמוד' ואן מחזיק
 צידה כי לא ישאר שום ניולין דקדושה
 בתיך הקליפה: וזוה שכתבנו למעלה כי התבונה היא ד'
 ספי' אחרוני' דצינה נוכל לבאר מ"ש התנא
 בן מ' לצינה צהיות משיג ז"א התבונה שהיא ד'
 תחתונות דצינה כל א' כלולה מי' הם מ' אזוי ישיב
 לצינה העליונה שהם ז"ם העליונות: א"כ על פי מש"ל כי
 הצינה מתחלקת לג' חלקים צינה ותבונה
 ותבונה אחרת והם סוד ס' ומ' וד' ובהיות צ"א בן מ'
 שהו' מספר התבונה הב' אזוי ישיב לצינה
 העליונה הנק' ס':

יְשִׁבֵי חֶשֶׁךְ. יצין שמועה כי הקליפות הנק' חשך וזנים
 משחיתים מקום מעמדם ומלצם הוא צין אור
 הפנימי לאור המקיף ותוקף כחם פי' כי הקדושה היא עולה
 למעלה והיא מתחזקת לא כן הקליפה ותשב לה מנגד
 לך מנגד לאיש כסיל וכל מה שה' יורדת היא מתחזקת
 באופן כי תוקף כח הקדושה הוא צאלי' הקדוש
 שהוא עולם העליון אבל הקליפות עשיה שלהם היא עזה
 כמות לא כן האלי' שלהם אינו כ"כ: הפחתים כנוי
 לד' עולמו' תהום וא' המיוחד בטומאה היא העשיה
 ששם תוקף כוחם: תכלית שנאה שנאחים. להיות
 כי סיימתי זה הבית בזה הפ' אכתוב לך אחי המעייין
 דבר נאה ששמעתי בימי חורפי והוא כי הכתוב הזה
 מקושר עם מה שלמעלה ממנו הלא משגאך וגו' והוא
 כי אמר דע"ז כי משנאי

שנאה

ישעיה א'

דבר ונוקבא אשה זנונים נחש וס"מ וע"י יונק הנחש מנוקבא דקדושה : ואלו ההילונים הם ג' קליפות באגיו רוח סערה ענן גדול ואש מתלקחת והם סביב קליפת נוגה וקליפת נוג סביב לחשמל וכשח"ו מסתלקת האש מעל הזנים מסתלק זה החשמל וגשמים האדם ואשתו ערומים ואז הערוה שהם רע של ו"ה שהם י"א סמני הקצרת י"א ארורים הם יונקים מהנוקבא העליונה ממש וז"ס ויתגללו בני יש' את עדים ואז הטיל הנחש זיהמא בחיה וזה

בלע אמרתו בזה פורפירא דיליה : ודע כי כמו שיש בקדושה ד' עולמות אבי"ע כן יש בקליפו' והם הפך הקדושה כי הקדושה העולם העליון גדול מהתחתון ובקלי' להפך : ואמנם דע כי עולם האלי' רובו טוב ומטובו רע ואין הרע מדובק בטוב : ובצריחה מיעוטו רע אבל

**בין אור מקיף ופנימי חתרו בתים.
ותוקף בחם באחת הפחתים.
תכלית שנאה שנאתים :
עזרמות שרשה שרשה אבות.**

הוציאו

ישנאם הוא כאלו היו לו לאויבים והוא כי נודע כי דרך האנוש לשנא את אויב אוהבו אבל לא ישנאו כ"כ שנאה כאשר הוא שונא לאויב עמו עלמו כי ודאי קרוב אדם אלל עלמו ואויבו לריך לשנאו יותר ויותר מאויב

הוא דבוק מם הקדושה : וצילירה הם שוים ושקולים והם ג"כ מעורבים וצעשים הקליפות יהודים ומדובקים בקדושה ואינם דבוקים עם י"ס המקנן בהם אלא בצחי' העולמות לבד מעורבים טוב ורע :

עולמות אמר הלעיר משה יען נתקשיתי בהבנת פ"ק ה' ופרק ו' באולרות חיים [במב"ש ג"ח"ב] אכתוב לך אחי המעיין אותם הב' פרקי' אות באות תיבה צהיבה והם יהיו ציחור לבית המסחיל עולמות :

אחר שנת' ענין התפשטות הקליפות בד' עולמות אבי"ע נשאר עתה לבאר פרט כל עולם ועולם מהם : כבר ביארנו בפ' שעבר כי בקליפה דאלי' לא נתקנו זולתי ז"ן נמלא כי אין קליפה כנגד האלי' רק כנגד ז"ן לבד אך מהבינה ולמעלה אין אחיזה אל הקליפות כנ"ל : דע כי כמו שיש בקדושה הזכר נחלק צו' היכלותיו כי ג"ר שלו הם צהיכל ק"ק שלו והשאר בשית היכלין תתאין וב' התחתונים צהיכל התחתון וכן הנוקבא צו' היכלין ע"ד הגז' כן הם הקליפות בדרך זה ז' היכלין לזכר סמא"ל וז' היכלין לניקבא לילית וכמו שז' היכלין דנוקבא דקדושה מתחילין מחזה הזכר ולמטה כן בנוקבא דקליפה באופן זה כי גם זה לעומת זה עשה האלהים וענין זה הוא בכל פרטי אבי"ע היכלין צהיכלין ז' צו' בא"א ובא"א שכל עולם מהם ואמנם יש חילוק א' והוא הגז' לב' בקדס כי אין כל העולמות שוין והוא כי הנה בעולם האלי' לא יש קליפות אלא כנגד ז"ן לבד והם ז' היכלין צו' היכלי' אך לריך שדע ענין א' כי אע"פ שאנו או' כי ז' היכלין דקליפה הם כנגד ז' היכלין דקדושה יש שנוי א' והוא כיון ששם קליפ' בעולם בכל מקום שהיא אינה נאחזת בג"ר של אותו מקום א"כ מוכרח הוא שגם צו' היכלין יש לקליפה הנה מקומם ושעורם הוא בשית היכלין תתאין ולא צהיכל הז' העליון של ג"ר אלא אורך הז' היכלין דקליפה כנגד ו' היכלין תתאין דקדושה לבד וזה הענין הוא בכל עולם ועולם ובכל פרטיו ופרטיו וזכור כלל זה : אמנם עכ"ז אע"פ שאלו הז' היכלין והקליפו' אינם יכולים לעלות כנגד היכל הז' אמנם זהו שם : אכן אלו הז' היכלין עילאין דקליפה הם יכולים להאיר ולשלוט ממקומם עד למטה כנגד היכל הז' האחר העליון שלמטה ממנו כילד הרי כי ז' היכלין דקליפה דאלי' כבר נתב' כי אינם יכולים לעלות רק עד כנגד הז' היכלין לבד דקדושה דאלי' וכן ז' היכלין דקליפה דבריאה הם נגד הז' היכלין דקדושה דבריאה ואמנם הז' היכלין דקליפה דאלי' יכולים להאיר ולשלוט ממקומם עד למטה כנגד היכל ק"ק דברי' ועד"ז בכל העולמות ובכל פרטיו ופרטיו שכל עולם ועולם מהם : ודע כי ודאי שיש קליפה כנגד כל הצחי' אמנם לא נתקנו רק צחי' ז"ן של הקליפה לבד וכל הצחי' האחרות העליונות לא נתקנו ולא נתגלו כלל וכבר נתב' צם' מבוא שערם צס' ג' ח"צ פ"ט ענין ד' תיקוני חיוורתו דרישא דא"ח המגיעים עד רישא דז"א והם סוד ת' שקל כסף ומחפיין על א"א ונשאר יעקב שהו' ז"א איש חלק בלתי שערות כי כבר נתקנו כל האלי' ולכן אותם השערות נתקנו למעלה בא"א על או"א ונתלבנו אך בקליפה דאלי' שלא נתקנו א"א ואז"א דיליה לכן כל אותם השערות הם למטה צרישיה דז"א דקליפה שהוא עשו וזהו אדמוני כולו כאדרת שער ושם הם אדומים הפך הקדושה שהם כתלג חיוור וז"ס והנה עשו בא ועמו ת' איש והבן זה : ואמנם הקליפה

רולה

(בח)

א תהלים קל"ט כ"ב.

רולה להדמות כקוף בפני אדם דקדושה להתקן גם בחי' א"א ואו"א דיליה ולהתקן ע"י השערות שילאו משם כמו שיש בקדושה שערות הנק' סיקיני רישא והמחליל העליון ז"ה אינו מניחה להתקן וז"ס א"ס חגביה כנשר וגו' כי א"ס היתה נתקנת הקליפה במקום גבוה זה היה ח"ו העולם נחרב: ולריך שחדע כי הגה הז"א דקדושה נחלק לב' מחליו העליון עד החזה ששם יסיד הבינה המתלבשת בו נק' יש' ומחזה ולמטה נק' יעקב והס' ז' פרליפים וכולו נק' ז"א

מחויב חוהבו וזו היא כוונת דוד המלך באו' תכלית שנאה שנאחים כאלו לאויבים היו לי עמי ולא שנאה כל דבו כמו שראוי לשנא את שונא של חוהבו דעלמא: ולי

**הוֹצִיאוּ שְׂלֵשָׁה זְכָרִים וְנִקְבוֹת.
וְגַדְלָה אִשָּׁת זְנוּנִים וְאִישׁ מְכַאֲבוֹת
שִׁבְעַת תּוֹעֵבוֹת:**

מלך

וכנגדו יש' ז' נשים פנימיות לאה ורחל לאה למעלה רחל למטה ויש' להם ז' פילגשים זלפה ובלהה שהם אחורים דלאה ורחל וכן הוא עלמו יש' לו אחורים נחלקים לב' שהוא עוג מלך הבשן כמציא'

במקו' ונק' א' ונחלק לב' ויש' לו ז' נשים וז' פילגשים בסוד הגה ערשו ערש צרז"ל בלהה רחל זלפה לאה: והגה סוד אליעז' שהוא עבד צרוך ולא ארור כי הוא בקדושה אך שאר עבדים שהם אחורים שלמטה מחלו בבאר העולמות הם עבדים ארורים והם קליפות בסוד ארור כנען אך זה העבד אחורי דז"א דאלי' הוא צרוך וקדוש: גם ידעת בחי' הי"ח נשים של המלך כי כולם בחי' לאה של העיבור וייניקה ומוחין שיושבות כולם זו לפנים מזו וכולם קדושה אלא שהחילוניים שהם מלך הקטניה הם דינין קשין מאד: וכל אלו הי"ח נקראו בחי' לאה ואין רחל מכללם כי היא עקרת הבית האמיתית נקודה הי' של הע"ס כנודע והיא פנימית עלמית ולא הארה בלבד כמו האחרים: ואחר שידעת כל הנו' לא נאריך בפרטים זולתי בענין הכללות כי זלפה היא אחורים דלאה ובלהה אחורי דרחל: ונבאר עתה ענין ז' פילגשים אלו: דע כי הגה נחב' בספר מבא' שערים ש' ג' ח"ב פט"ו בענין ג' מלכים קדמאין של הז' שהם לבדם נחבסמו וביארנו כי הם סוד תלת עלמין שהותחל ליתקן בהיקוגא קדמאה דא"א הנק' אל ואח"כ משם נהפשו יוהר למטה מהאחורים שהם אחורי צינה דאלי' ואחורי ז"א ואחורי נוקביה: עוד נהפשו מהם התפשטות יוהר בג' עולמות זי"ע והו' בגבורה דבריאה ובגבו' דילי' ובגבורה דעשיה והנשאר שלא יכלו להתרר הם הקליפות כמ"ס: והגה נבאר עתה התפשטותם דאלי' כי העולם הח' נהפשו אחורי הבינה זמ' שלה שהיא לאה כנודע ובאחורי לאה הוליא העולם ההוא את זלפ' שפחת לאה וכנגד נהי"ס בינה המהפשת חך ז"א כנגד הדעת דז"א כנודע: והעולם הב' נהפשו אחורי ז"א והוליא מבחי' הדעת והת"ת שלו בחי' ז' אנשים מרגלים שנבאר: והעולם הג' נהפשו אחורי רחל והוליא את בלהה שפחתה וכל זה דאלי' ואח"ך נהפשו צי"ע כנו"ל וכ"כ הוא בחי' קדושה: ונבאר עתה בחי' התפשטות שנהפשו ג' עולמות הנו' בקליפות: והוא כי הגה העולם הח' נהפשו אחורי זלפה שפחת לאה העומדת באחורי הנהי"ס דבינה המתלבשת היך ז"א עד מקום הדעת שלו ושם מקום זלפה הוליא בחי' אח' ונק' חד לפור: ועולם הב' מכנגד אחורי נהי"ס דז"א ששם כנגדם רחל ובלהה ושם מאחורי בלהה נהפשו והוליא משם בחי' אחרת ונק' לפור ז': ועולם הג' נהפשו באחורי דנהי"ס דרחל ובלהה עלמין וזכופין ומאחוריהם הוליא בחי' אחרת ונק' חיה א' לילית: ונחבארו ג' בחי' שהם נגד ג' בחי' מ' דאלי' שבקדושה נוקבין שהוליא ג' עולמות כנ"ל ועתה נבאר בחי' הדבורין שילאו מג' עולמות אלו והוא כי כמו שנבאר שיש ג' מיני נוקבין בקדושה נגד דעת ות"ת ומ' דז"א בקו אמלעי שלו והם לאה נגד הדעת ורחל נגד הת"ת ורחל ז' נגד המ' שבו כן יש' בו ג' בחי' דבורין א' כנגד הדעת וא' כנגד הת"ת ואלו נק' ז' אנשים מרגלים שהוליא ז' עלמין ה': ועוד הוליא העולם הג' אדם ג' כנגד יסוד שבו והרי הם ג' מיני אנשים בקליפה וכנגדם ג' מיני נשים בקליפה: ונבאר עתה ענין ג' אנשים וג' נשים אלו: הגה נחב' לעיל כי הקליפה דאלי' אינה מגעת בבינה אלא מז"א ולמטה וא"כ גם כי העולם הח' הוליא חד לפור כנגד לאה א"א להתאחו שם אמנם זו הלפור יורד למטה עם הלפור הב' שיצא מעולם הב' ושניהם נעשו פרליוף א' לבד: ונמלא כי הב' הלפרים הנו' נעשו בחי' א' והלפור הב' שהוא מעולם הח' שהוא

נגד החסדים נעשו ממנו מוח חכמה דזה הפרלויף והלפור הב' שהוא בחי' גבירו' נעשו ממנו מוח בינה דזה הפרלויף ונמלא כי בקדושה יש ב' גבו' לאה ורחל ובקליפ' גבורה א' כנגד רחל אלא שנכללו שתייהן ביחד בסוד ב' מוחין כנו' וקליפה זו נק' מלכה אשת נחור כמבואר אצלנו: ואלו הב' לפרי' הם הב' לפרי' הנו' בזו' פ' ויחי דף רי"ז ואלו הב' לפרי' הם סוד נעמה ואגרת אל תאכלו ממנו ג"ח כי נעמה היא לפור העליון בינה נועם ה' בהפוך עמין בקליפה כי משם נעמה העמונית גם ואגרת לפור החתון מ' ואלו הב' נשים נעמה אגרת הנו' בפ' זרחשי' בזו' ד' ג"ב הם נק' רוח הטומאה תרין מוחין דניקבא דקליפה דאלי' אך פלונית למטה מהם האשה הג' כמ"ס בסוף פ' זה מה טניינה: ואפשר כי נעמה ואגרה הם סוד עמון ומואב כמ"ס אצלנו בספרי תורה ד' ק"י: וכן כמו שיש בקדושה ב' שפחות זלפה ובלהה כן בקליפה יש שפחה א' כוללת ב' מוחין אחורי מלכה הנו' ונק' ופילגשו ושמה ראומה כמבואר אצלנו במקומו: ואמנם חוה א' לילית שילאה מטולם הג' שהוא המלך הג' דעת המכריע בין החו"ג הוא למטה מהגבו' הנו' שביא בחי' מלכה שהם כנגד הלפרים הנו' והם כנגד מ' דמלכה כנגד רחל מ' והיא בנוקב' דתהומא רבה לבריאה: ונבאר ב' אנשים דקליפה כי גם הם נעשו ע"ד הנו' כי ב' אנשים שילאו מדעת ומת"ת דז"א

ולי נראה כי זו היא כוונת הכתוב והוא צדק לב במלת הלא ועוד דפתח בלשון עה"ד אשג' אהקוטט וסיים בלשון עבר שנאמרים והוא כי דוד הע"ה מדבר על הרשעי' אויבי השם וגם על החילונים ואומר הלא משנאיך כלו' האמת והנכון שמשנאיך שהם הרשעים אשגא אצל מתקוממין שהם החילונים הנאחזים ח"ו בזו"ן אהקוקט דהוי עדיף משנאה לאלו שנאה ולאלו קטעה דוקא אצל לא שנאה לבד לפי שכבר הכלית שנאה שנאמרים כאשר לאויבים היו לי ומאחר שאלו שנאמרים הכלית השנאה לא נשאר שום אופן של שנאה לחדש מעתה להם והוא כי נודע מש"ל כי נשמית יש' הם מצירורי המלכים שהיו טבועי' בין הקליפיות ואז ודאי היו לאויבים לגילולי הקדושה והיו נאחזים בהם עד שהוצררו וילאו מהן בסוד הצירורין וז"ש תכלית שנאה שנאמרים כלו' הדע למ' מתקוממין בגם החילונים אהקוטט ולא אשגא לבד לפי שכבר שנאמרים תכלית בזמן שלאויבי' היו לי צעת מיחה המלכים כי שם היחה נשמתי אז ונחבררה עתה בצירורין: א"כ לאויבים היו לי כאשר חטא אדה"ר בטן הדעת שאז שלטו החלונים צמדת המ' המיוחסת לי ונטבעה כולה בין הקליפיו' ולא נשאר ממנה בלתי הקדוש כי אם מ' שבה לבד וז"ש ארורה האדמה בעבורך כי גרם שירדו ט"ס העליונות

שניהם נחבררו כא' בת"ת דז"א מאחוריו וזהו ז"א דקליפה דאלימות ונעשו אלו ב' אנשים הנמשכין מתרין עלמין קדמאין בחי' ב' מוחין של זה הפרלויף ואלו הן סוד וישלח יהושע בן נון ב' אנשים מרגלים הנו' בפ' אחרי מות ד' ס"ב ענין תרין בנין ינקין וכו' ובספרא דלניעותא ג"כ וזכ' וילא דף קס"ב סוף ע"ב בסוד וללצן ב' צנות: והענין כי הלפרים הם נקבות כמ"ס כל לפור טהורה ולא גא' טהור לשון זכר כי הם צניות אך מיחין דדכורא נק' בנין ואנשים מרגלים והנה האיש הג' הוליא עולם הג' הנק' אדם קדמאה בעלה דפלונית הנו': ואמנם הטעם לזה הוא כי אחורי הנוקב' הם דינין חלשין וגם האור שלה מועט לכן האחורים שלה הם מצויסמים וממותקים יותר ונעשו מהם בחי' זלפה ובלהה אך אחורי הזכר דינין קשים מאד ולכן לא נעש' מהם דבר בקדושה רק הג' אנשים דקליפה הנו': וזה שמעתי ממורי ז"ל עתה: אכן פעם אחרת שמעתי ממנו דרום עיג מלך הכסן כנ"ל: ואפשר לומר כי הנה אמרנו לעיל כי עיג ג"כ יש לו ד' נשים אחרות שם י' ברז"ל: ונמלא כי הנשים הוכפלו ד"פ לאה רחל ובלהה וזלפה: ע"כ פ"ה: ועתה אכהו' א' שהוא זעיר אך הנשיה הוכפלו ד"פ לאה רחל ובלהה וזלפה: ע"כ פ"ה: ועתה אכהו' פרק ו' וז"ל **פרק ו'** ונחזור לענין כי בחי' קלוי' דאלי' הם זו"ן לבד ואין בהם רק ב' מוחין לבד והטעם בחי' חיות החילוני' היא צמוחין דעיבור ואז לא היו בו רק ב' מוחין לבד חו"ב כי בגדלות נמשך לו גם דעת לגורך הזווג בכיר וידע אדם את אשתו משא"כ בקטנות ולכן כל הקליפיות בין בזכר בין בנקבה אין להם לעולם רק ב' מוחין בלתי דעת וז"ס גם בלא דעת נפש לא עו' ונחב' בכבא פ' משפטי' דף ק"ן ואל אחר איסתרם ולא עביר פירין והבן זה כדי שלא יטשטשו העולמות וז"ס סרם את הזכר ולכן את הנקבה כי אין להם כח לפרות ולרבות שאין בהם מוח הדעת המשפך והמחבר החו"ג להם ביחד לעשות פירות: והנה בג' עולמות

בי"ע

העליונות מהנקב' ויהיה כפי זה פי' ארורה האדמה
 מלשון לרעת ממחרת ומתרגמינ' מחסרא : והנה אדה"ר
 פגם בד' עולמות אבי"ע והנה באל' גרם שיסתלק
 אור דא"א מלהאיר באל' ונגזו והוא מאיר מצפני'
 וגרם פגם בא"א צסוד ישת חשך סתרו ולכן אינו
 מאיר באל' אלא מחכמה ולמטה וז"ס כולם בחכמה
 עשית וכן גרם שיגזו אור אבא בצריאה וז"ס אימא
 מקננא בכורסיא כי אור אבא נגזו : וכן גרם פגם
 צילירה שיגזו אור אימא וז"ס סית ספירן מקננ'
 צמטט וכן גרם פגם בעשיה שיגזו אור זעיר וז"ס
 מלבות מקננא באופן כי אור זעיר כבר נגזו : וז"ל
 ליתן טוב טעם ודעת לד' דברים הרעים שנענש
 אדה"ר ואשתו הא' שלא זכה שימחל לו עונו מכל וכל
 אף אם יש צקרח ק"ל שנה כמ"ש ז"ל והוא
 להיות כי פגם באריך שהיא מדה הסליח' המלצין
 עינותיהם של ישראל וכנגד אור אבא שנגזו צברי'
 נענש צמיתה כי פגם במקור החיים כי אבא חכמה
 חחיה בעליה : וכנגד פגם הילירה שנגזו אור אימא
 נשאר ערום כי נודע כי מהארת אימא נמשך המלבוש
 שהוא סוד החשמל המכסה על זו"ן וכנגד פגם
 העשיה שנגזו אור זעיר נענש' האשה בקללות ואל
 אישך תשוקתך :

צ"ע יש בהם קליפות יתרות כל א' כפי מליאותו
 כנו' צפ"ד כי בעשיה נתקן גם העתיק דקליפה וצילי'
 מארי' ולמטה וצברי' מאו"א ולמטה : ודע כי בג'
 עלמין הנ"ל שהוליו ג' אנשים הנ"ל וג' נשים הנ"ל
 נחפשו יותר והוליו קליפו' אחרות בג' עולמות צי"ע
 מן ג' אנשים עילאין לדכורין דבי"ע ומג' נשים עילאין
 לנוקבין דבי"ע כי עולם הא' הול' אשה א' מנהי"ס
 דצריאה דקדושה מאחוריהם : ודע כי כל הקליפות
 שצבי"ע ג"כ אין להם רק צ' מוחין כנו"ל צין דכורין
 צין צנוקבין : אך הענין הוא כי הצ' מוחין דאלילו'
 הנז' נק' שני אנשים מרגלים ונוקבין דאל' נק' הרין
 לפורין אך הצ' מוחין שכל קליפות צי"ע צין זכרים
 צין נקבות נק' צ' נשים זונות הנז' צפ' אחרי מות דף
 ס"צ שכבר ידעת כי ג' עולמות צי"ע הם העולמות
 הנז' ואף הזכרים הם בחי' נקבות צין באו"א צין צו"ן כולם
 נק' צ' נשים זונות ואך דע כי למעלה באל' אין העולם
 הא' יכול להוליא כנגדו קליפה ולכן הלפור העליון ירד
 עם הצ' והיו פרלוף א' : האמנם בג' עולמות צי"ע
 אפי' בעולם א' המתפשט בצריא' כנ"ל שהיא צגזו'
 שבה יש אחיזה אל הקליפות ויש בהם לאה ורחל ואו"א
 וכיוצא בזה וכל המחלוקות : גם דע חיליק אחר מעולם
 האלי' לג' עולמות צי"ע והוא כי הנה בכל עולם
 מאלו הנז' יש בכל א' מהם צ' נקבו' כנו' כנגד לאה
 וכנגד רחל הן צברי' הן צילי' הן בעשי' : ודע
 כי כל אלו הנקבות הם הנק' צו"ה נוקבא דתהומא
 סתם אך הנוק' העליונה צינה דצרי' שהיא צהיכל
 הו' העליון דקליפה נק' נוקבא דתהומא רצה היא
 לצדה אכן שאר הנקבו' אפי' בחי' הצינה ילי' עשי'
 נוקבא דתהומא סתם : וכבר נת' ריש פ"ז כי הו' היכלין של
 כל עולם מאלו צי"ע דקליפה הם מכוונים כנגדו' היכלין
 סתאין בלבד דקדושה של העולם ההוא תמיד אך קלי' האלי'
 אינו כן אמנם צו"ן דקלי' דאל' שהם בחי' צ' אנשים מרגלים
 ותרין לפורין הם למטה כנגד האחרים של היכל ק"ק
 דצרי' לבד וקלי' הצרי' הם כנגדו' היכלין דצרי' לבד וכן
 צילי' ועשי' כנ"ל : והט' מפני שעולם האלי' נעלם מאד א"א אל
 הקליפה שלה להיות שם אלא למטה באחוריים היכל ק"ק
 דצריאה אך צלילה הם עולים הצ' לפרים גם באל''
 עד כנגד יסוד דנוקב' דאל' כמ"ש בע"ה : וזה כדי
 ליינק משם וחוזרים ויורדים למטה וכן ציוס עולים
 והטעם כי ציוס שולט הדכורא ועולה אך לפי
 יהושע בן נון שהוא נוקבא דקדושה צ' אנשים מרגלים
 וליינק משם כי הקליפה לורך גבוה כנודע והנה טוב
 מאד

ובזה נבא לבאר הכתו' ויאמר מי הגיד לך כי
 עירום אתה וקודם ית' פ' ויקרא אלהים אל
 האדם ויאמר לו איכ"ה ר"ל אי' כ"ה כמ"ש שהמ' הנק'
 כ"ה נטרדה לקליפות והשיב לו אדה"ר את קולך
 שמעתי צגן כלו' שבעת צריאת האדם הולרכו זו"ן
 להזדווג וזהו קולך שהוא זעיר צסוד קול ודיבור
 שמעתי ר"ל אספתי כמו וישמע שאל : צגן היא מ'
 וזה היה בעת צריאתי אבל עכשיו איני יכול לחפש
 בדברים העליונים האלו כי יראתי פן יתאחזו צי
 החילונים כי עירום אנכי ויאמר מי הגיד לך כי עירום
 אתה פי' מדת מי היא הצינה היא אשר הענישה
 אותך בזה העונש שאתה ערום ויהי' פי' הגיד כמו
 והגד לצני יש' שדרו"ל דברים קשים כגידים ובלשון
 תלמוד נגדוה מלשון יסורין ודאי המן' העץ וגו' פי'
 לפי שנהנית משורש הקליפות שהם העקבים דלאה
 כנו' ונתתה כח להחילוני' להתאחו צו"ן ולכן סילקה
 הצינה

צ' אנשים מרגלים ליינק משם ג"כ ויורדים למטה
 שציוס אין הדינין מתגברין לכן יונקים בחשאי וז"ס וישלח
 חרש בחשאי לכו וראו את הארץ ואת יריתו לרגל אותה

מאד זה מ"ה וכלילה דיני הנוק' שולטי' ואז עולים ב' לפורין וכן הענין בכל קליפות ב"ע כי הזכרים שלהם יונקים ביום מן הנוקבא דקדושה של אותו עולם והנקבות יונקים משם כלילה: גם דע כי אלו ה' לפרין הנו' אע"פ שהם מתפשטים למטה כנגד רחל עכ"ז עיקרם היא לאה דקליפה אלא שמקומם הוא כנגד מקום רחל ולכן

מַלְךְ שֵׁן הַבִּישָׁן בְּרוּךְ נִקְרָא.

צ"ן

כשהם עולות לינק יונקות מלאה העליונה דקדושה כי היא שולטת כלילה כנודע והבן זה: ועכ"ז כשיורדות למטה בצריחה הן יורדות כנגד היכל ק"ק דצרי' שהיא כנגד צינה שהיא לאה: אמנם האשה השלישי' שהיא לילית חוה הא' שהיא צחי' רחל דקליפה מ' שלה ולכן ירדה זו יותר למטה מהרין לפורין הנו' שהם צחי' לאה דקליפה העומדת כנגד היכל ק"ק דצרי': וזו פלו' ירדה היא עם בעלה אדם קדמא הנו' ל בהיכל העליון של הז' היכלין דקליפה דצרי' הנק' נוקבא דההומא רבה כנו"ל ונתלכשה בתוכם היא ובעלה כי גם הנוקב' דההומא רבה יש לה דכורה אצ"ל דוגמה מ' רחל דקדושה ומתלכשת בהיכל ק"ק וכל הצרי' נק' על שמה אימא לבד כמ"ס בתיקו' אימא מקננא בכורסייא בין הקליפות כל הצרי' נק' על שמה: ואז נוקב' פלוני' מתלכשת בנוקבא דההומא רבא ובעלה אדם קדמא באצ"ל דצריחה דקליפה: ודע כי זה שאנו אומרי' שהם בהיכל ז' דצריחה הוא בהיכל שש עומדים ישראל עם לאה שהם ז"א ולאה דצרי' אנו מדברים כי בהם יש ז' היכלין ב' היכלין כנו' דכורא ונוקבא: ונמלא כי כל צחי' קליפה בין באו"א בין בזו"ן בין [בבי"ע] באבי"ע בכל צחי' מהם יש ז' היכלין גמורים והבן זה ובלע המות לנלח ואז תחפון וצחי' לרק עולה וכליל עכ"ל ה' פרקים פ"ה ופ"ו:

מַלְךְ שֵׁן הַבִּישָׁן.

י"ש צו ב' פרלופים מהראש עד החזה פרלוף א' ומחזוה עד רגליו פרלוף ב' כמו שיש צו"א והוא אחורים דז"א והוא סוד אליעזר עבד אברהם שי"א מכלל ארור כנען כי כל העבדים שהם שאר האחורים שיש בקדושה למטה הם נק' עבדים ארורי' אבל זה העבד ארורי' ז"א דאלי' הוא ברוך וקדוש: והנה לבן הוא סוד לבנון העליון אצ"ל עילאה הוא אשר הוליו מכלל ארור ברו"ל נחנו לזה העבד וז"ס פ' כי רק עוג מלך (בט)

הצינה המלכוש סוד החשמל שהיה מכסה על זו"ן להגן עליהם מן החילוני' ויען סילקת האם מעל הצנים ונשארו ערומים ה"נ מדה כנגד מדה נשארת ערום כאשר עשית יעשה לך: א"נ טעם למה נענש אדה"ר ונשארו ערום לפי שהוא

גרם שיתאחזו החילונים בע' ספי' עליונות של המ' ונודע כי הנקבה מלכיש לזעיר

ועכשיו שנשארה בסוד נקודה ודאי לא תוכל להלבישו וישא' ערום לכן גם אדה"ר שהוא דמיון זעיר נשארו ערים: עוד נוכל לומר המ"ן הע"ן ר"ל המן הרשע הען ר"ל כי שורש הקליפות שהוא המן הרשע הוא הען כמ"ס

עולמות ג' שלם אבות.

כי שם שורש הקליפה בעננים שסחטה חוה מען הדעת: **עולמות ג' שלם אבות.** יבין שמועה כי הג' מלכים הראשונים דעת חסד וגבורה התחילו להתקן והוליו ג' זכרי' ונקבות כמ"ס בדב"ק והם נק' אבות: וגדלה אשת זנונים. פי' כי הקליפה דאלי' לא נתקנה בסוד פרלוף רק סוד זו"ן דקליפה והשאר שהם א"א ואו"א לא נתקנו וזו"ן דקליפה הם הזכר נק' אדם בליעל ואיש און והוא איש מכאובות שהם דינין עמאלי' והנקבה נק' אשה רעה ואשה זרה ואשת זנונים וכולם הם ז' ספי' העומאה מחסד עד יסוד הוא הזכר והרשעה כולה היא מ' דקליפה הם ז' תועבות ולא נתקן מהקליפה רק אלו הו' ספי' שהם זו"ן דקליפה ואם ח"ו היתה הקליפה נתקנת במקום גבוה שהוא א"א ואו"א דקליפה היה ח"ו נחרב העולם כי בלאו הכי הם הנאחזים בזו"ן דקדושה הזו"ן דקליפה מכ"ס אם היתה הקליפה נתקנת במקום גבוה ח"ו:

ז"ס מ"ס ז"ל הני עכברי רשיעי דאכלי ספר תורה כנודע כי הם"ת הם זו"ן דקדושה ספר ז"א תורה נוקביה והני טכברי רשיעי הקליפות שהם טמאים כשקלים עמאים החולד והעכבר נאחזים בהם ונהנין מהם:

מַלְךְ שֵׁן הַבִּישָׁן.

יבין שמועה כי מלך הכסן שהוא עוג מלך הכסן שהוא אחורים דז"א דקדושה דאלי' שהוא עבד לז"א דאלי' אינו כשאר האחורי' שהם נק' עבדים ארורים אלא זה העבד הוא

ברוך ואמר לו בא ברוך ה': והאחורים של ד' נשים **ספי'** הכסן נשאר מיתר הרפאים שי"א מכלל העבדים הארורי' וז"ס

ברוך : סן הבסן לשון חזק : לן ופרח רכב ברז"ל פי' כי זה העבד הנז' יש לו ד' אחורים של ד' נשים שפי' ברז"ל בלה רחל ולפה לאה : ולא מהטומאה פי' שילא מהטומאה שהיה בכלל הרור כנען ונכנס בברוך כמבוא' בדב"ק : ליהודים היטה חורה פי' שנכנס לקדושה באחורי הז"א ובט' דקדושה לנו הוא ולבנינו אנחנו

צִיץ וּפְרַח רֶכֶב בְּרִזְל וּבְאוֹן שָׂרָה.

יצם

ו"כ הנה ערשו ערם ברז"ל ט' אמות ארכה וד' אמות רחבה כי הנקבה היא הויה דהי"ן ועשר הוא סוד ב' מגלפ"ך וי' אותיות : ונק' עוג לפי שג"ר של הבינה נק' שם אהיה וו' תחתונת שלה הם ס"ג ועם י' אותיות המלוי הוא ע"ג ונה"י הבינה מתפשטים בז"א בסוד מוחין וכן אחורים דנה"י הבינה שהם נק' ס"ג

עם בני ישראל כי זה אנו נאחזים כי חלק ה' עמו : **ובזה** שכתבנו נ"ל להמתיק סוד ולומר כי ז"ס מ"ש אליעז' ה' אלהי אדוני אבם אס יסך נא מלית דרכי וגו' והוא כי גודע כי אליעז' זכה ליכנס בכלל ברוך וללאה מכלל הרור ע"י זוג ילחק ועלה באחורי ז"א דאלי' וגודע כי הכתר של הכללות עולם האלי' הוא ז"א והכתר יש בו הר"ך אורות כמנין כתר וז"א מלביש את א"א מטיבירו ולמט' שהוא חליו וחלי הכתר שהוא חר"ך הוא י"ש עולמות כמ"ש צבית המתחיל יריעה תפסיק תיך מעים. ובהיות זה העבד באחורי ז"א הוא מכוון כנגד חלי הכתר של הכללו' שהוא א"א והוא י"ש חלי הכתר וז"ס ה' אלהי אדוני אברהם כי אברהם הוא סוד החסד אשר משם מתחיל פרלוק זעיר שהוא ארון לזה העבד וא"א הוא אלהי אדוני אברהם ובהיותו באחורים דז"א זכה ונשא את אלו הד' אחוריים של הד' נשים בלה רחל ולפה לאה והפי' ברז"ל ונזדווג עמהם והזיווג נק' דרך גבר והוא אס יסך נא מלית דרכי ר"ל שיש אורות דהיינו חלי הכתר של הכללות שסם מקימו דז"א באחורים תלית זיווגי באלו הד' נשים אשר חנכי הולך בזה הזווג של ילחק עליה כלו' כי ע"י זה הזכות של זוג ילחק תלית דרכי וזווגי : וז"ס מ"ש זכה אדע כמו וידע אדם את אשתו

וע"ג נאלל מהם אחורי ז"א שהוא העבד הזה ולכן נק' ע"ג ולפי שהוא אחורי ז"א שהוא סודו' לכן לפעמים הוא מלא עוג בוא"ו לרמוז על ז"א : ושורשו הוא צבינה העליונה שהוא שם אהיה דיודי"ן שהוא בגי' נועם כי הוא עמון בהפוך אסוון שהוא אחורים של נועם העליון וז"ס הלא היא ברבת בני עמון וכמו שהז"א יונק מהנועם העליון גם העבד הזה יונק מעמון העליון ולפי גודל עבד זה נתיירא ממנו מרע"ה עד שאמ"ל הב"ה אל תירא אותו : ועתה נבאר מ"ש ז"ל מנוח ע"ה היה שהלך אחרי האשה ומייתי רחיה בגמר' מאליעזר עבד אברהם דכתי' ביה וסלכנה אחרי האיש ולא הוא אחרי הנשי' והנה הנחם לעולם אין לו אחיזה אלא ברגלי הנוקבא מאחוריה ברגלים בעקבים שלה ולפי שהוא באחורי הנוקב' הוא ע"ה כי כאשר נכנסין המוחין דאבא בז"א הנה אור אבא נמשך לנד פנים דיעקב ואור דאימא אל האחור לרחל : וצ"ע שם שהוא אור החכמה לכן חכמת אדם שאיר פניו ובאחור שהוא הנוקבא שם אין אור החכמה ולכן הנחם שהוא יונק מאור אימא נק' ע"ה שהוא יונק מן הארץ העליונה ציגה כי אין שם חכמה ועוג הוא מבחי' נחם ולכן כתי' ע"ג חסר ו' שהוא שם ס"ג דאימא ועשר אותיות ואז"ל שהוא אליעזר והוא כנען בן בנו של נח והיה הרור ונכנס בברוך כנ"ל והכוונה שהקדושה שנפלה שם כלו' בתוך קליפת הנחם הנאחו ברגלי הנוקבא הוא בחי' אליעזר והטומאה עלמה היא ההיא בלועה בתוך הטימאה וילא מן האחור ההוא מתוך הטומאה והלך אל הפנים ונתרצק בחסדים שהם הפנים שהיא טיפת הדכורא ולכן היה עבד אברהם שהוא חסד ונק' אליעז' לפי שיונק מאימא ובאימא יש ה"פ ס"ג שעולים שט"ו וה' כוללים הם ש"ך דיגין ולא נפלו להוך הטומאה כל הש"ך כי נשאר ה'ב' שרשי' היותר עליונים שבכולם שהם היותר ממוחקי' נשאר ש"ח שנפלו למטה הוא כמנין אליעזר ואליעזר היה בלוע בתחלה בתוך הטומאה שהיא בחי' עוג וילא משם ולא רצה לילך עוד אחר הנקבה כי כבר ילא והלך אחרי הזכר ולכן כתי' וסלכנה אחרי האיש ולא הוא אחריהם כי הוא כבר ינק מהחכמה שבפנים ולא היה ע"ה כנו'. מהרח"ו זלה"ה :

ועתה נבאר מ"ש ז"ל שחוגי עג עונה וישב בחוכה דע כי חוגי הוה בו גיטון דאליעזר עבד אברהם והנה הוא מצ"ב דאחורים דיני' שילא בחוץ בקליפה קשה שהיא כנען ובא לעבוד את אברהם

וילא

וילא מארור ונכנס צברוך ולכן נאמר לו צברוך יי"ח
אבל לא נכנס צברוך עד שגמר זוג ילחק ואליעזר
הוא עיג מלך הצפון ונתנו נמרוד לאברהם לעבדו :

וע"ג הוא הגבו' דאימא ס"ג וי' חותיו הם ע"ג ועג
עוגה ויש צמחה ועוגה
צג' חיים עם עשר חותיות
וחיים הם המוחין וחוכי
שהוא מהגבורות הים
יכולת בידו לעלות לפי
שהגבורות הם מתהלכים

**יצא מהטומאה נכנס לטהרה.
ליהודים היתה אורה :**

ועולים לאין קץ ולזה עלה עם שפס שורש הגבו'
ושאל גשמים שהם גבורות סכן נק' גבורות גשמים
וכן חזקוק עולה רי"ו ועג עוגה כמ"ס ועלה עם
ושאל גשמים ועוג היה חוץ לחיבה ונח היה מפרנסו מהחיבה
כי עוג הוא אליעזר ואליעזר גי' סי"ח (וג' חותיות
הכולל) והוא הויה שבילירה ולזה היה נח מפרנסו מחוץ
החיבה כי משם היא פרנסתו ולא נכנס בחיבה לפי
שהוא למטה ולזה נתיירא מרע"ה ממנו לפי שראה שהוא
מהגבורות ואמר לו הקצ"ה אל תירא חותו כי כבר
נחצבר הטוב ממנו וילא לאור : בילא"ו :

באחורי ז"א הנק' יום לאור באור החיים : ואורח לדיקים כאור נוגה הולך ואור, נה מלכה ופורה
אחר ה' ט"ז, אור, בילא"ו ילא"ו

הלל גמור

**אברך את ה' אשר יעצני, ולמדני, וכח איזרני, וחזקני, ואמצני,
ועזרני, וזכני, והחייני, וקיימני, והגיעני לגמור את דהל"ל :**

ואקוד ואשתחות, ואודה, ואברך, ואגדל, ואדגל, ואהדר, ואודה, ואהלל, ואורק, ואזמר, ואחסן, ואחביב,
ואחמיד, ואחסד, ואטהר לבי ורעיוני, ואיישיר, ואייחד, ואכרע ראש וקומה, ואכתיר, ואכבד, ואברכה,
ואלמוד, ואלמד תורתו לעבודתו ית', ואמליך, ואמריץ, ואנעים זמירות, ואנצח, ואסדר שבה, ואערוך רנה,
וזאעבוד, ואעלוץ, ואעלוץ, ואפאר, ואפון, ואצדק, ואקדש, וארומם, ואשכים, ואשחר, ואשפוך נפשי לפניו,
ואתפלל, ואתחנן לפני ה' אלהי, אל אמת, ארך אפים ורב רסד ואמת, השומר לעולם אמת, ברוב חסדו יעניני באמת,
אל יצל מפני דבר אמת, ויעשה עמדי חסד ואמת, כאשר דנחני בדרך אמת, וסייעני להרחיל ולגמור
משכיל שיר הידידות, מזמור שיר המעלות, הלזה בתמים ובאמת, הולך המים ופועל צדק ודובר אמת.
ואנכי נטעתיו שורק כולהודע אמת:

ב'ה'נ'ו'א'

הקדמה לחתימת השיר ידידות הנק' מערת שדה המכפלה :
י'על'ו ה'ח'סידים. ויגילו ה'חרדים. והיו לאחדים :

ויאמר משה הן היום הקרצתי את חטאתי ואת עולתי לפני ה'. אולי ישא פני : יכונן דרכי לפניו אחלי :
עתה שהפעם ילוב אישי כ"ג אלי. זבחי שלמים עלי : להטיל שלום ביני ובין אחי שבשמים.
יחיינו מיומים. ואתן כבוד לה' אלהי ישראל גודע ביהודה. באודם פטרה. שירה חמודה. כל כבודה. לתורה
ולתעודה. לשמרה ולעבודה. ולהכינה ולסעדה. מזמיר לתודה. על התורה ועל העבודה. ואגדלנו בתודה.
שיר ידידות. כולל י'סודי ה'סודות ו'מורה ה'תעודות. טוב להודות. מתהלך בחומו. וגימיקו עמו. בשכבו וזקימו.
לכל דרכיו משכיל וה' עמו. להיות כי זה הספר כולו. חן חן לו. מדבר על שם המיוחד. ה' אחד ושמו אחד.
ובאורות ופרלופים התלויים בו שהם חמשה פרלופים. מכסף לרופים. מתוקים מדבש וגופת לופים. הלא המה
א"א ואו"א וו"ן כנודע ליודעי חן. ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה. אשר ממנה קורלתי. במקום פר
אשלמה. על כל דבר פשע על שה על שלמה. עולה תמימה. דעת ומזימה. וכל דבר חכמה. צמדה במשקל חבן
שלימה. מ'פני תקנת השבים הנעימים נאהבים ש'רים נסיכים עם נדיבים, ה'חוזרים על למודם. ב'כל לבבם.
כספם וזהבם. נ'פשם ומאודם. אולי תעלה בידם : ויהי כזית הודם. בתפארת אדם. כי תקרנה אותם טרדות
הזמן. כי לא נחנה התורה אלא לאוכלי המן. ומחשבה מועל"ת אפי' לדברי תורה. הודה וזיוה והדרה.
וענתה השירה. לפניהם לעד. לעולם ועד. מבלי באי מועד. ולא ימוש ספר התורה הזה מפיהם. ומפי זרעם
נכון לפניהם. המה מלכיהם שריהם. וכהניהם וגביאיהם. גם צניהם. כאשר כתבתי להורות כוונתי

בהקדמתי הראשונה :

ובבן ראיתי אחרי רואי לחלק לך אחי המעיין השיר הנכבד הנז' למחלה לשליש ולרביע. מא' עד עשר.
בתום ויושר. שמא לא תפנה ללומדו צנה אהת. צשובה ונחת. זאת העלה היעולה להבין משל ומלינה.
ע"ד שיר וזה שמו אשר יקראו לו. **פרפראות לחכמה** יען כולו מכון כנגד סכום וחשבון גימטריאות
של השמות הקדושים על שם המשנה הקופית וגימטריאות פרפראות לחכמה..
ויש בו י"ב בתים. כשתילי זיתים. כמנין י"ב פרלופים. שהם עתיק וא"א וגוקבה ואו"א ויש"ס ותצונה. וזו"ן
ויעקב ולאה. כמנין ז"ה אלי ואנוהו :

והואר ואתא לידן אכתוב לך אחי המעיין רמז נאה ששמעתי מפי חכם חן חן לו. המקובל האלהי כהר"ר
יעקב מראג' כ"ע כי זה אלי ר"ת ז"א. כמו ר"ת של ז"א ואנוהו לזעיר אנפין : אלהי אבי ר"ת א"א
כמור"ת של אריך אנפין וארוממנהו :

ואשר אני אחזה לי כי כוונת הכתו' כי זה ר"ל מנין ז"ה שהם י"ב פרלופים הנז' בעולם האלי' הכוללים
י"ב פרלופים ואנוהו : אלהי אבי רמז על אורות הקודמים לאלי' הקדוש והוא כי יעקב אע"ה
הוא סוד האלי' כמ"ס האר"י ז"ל ע"פ את כל אשר לבן עושה לך כי אלו הבחי' עקודים נקודים היה
עושה המאליל העליון לצורך האלי' כי לבן הוא סוד לובן העליון והאלי' נק' יעקב וז"ש את כל אשר לבן
עושה לך וז"ש כאן זה אלי ואנוהו שהם י"ב פרלופי האלי' הנק' יעקב אלי ואנוהו כהרגומו ואבני ליה מקדשא
כי לו תאות העבודה והתפלה אצל אלהי אבי יעקב סוד האליל'ו שהם אורות עקודים נקודים ואורות חן
חוטם פה וארוממנהו למעלה למעלה במקום שאין יד השכל שולטת כי אין לנו רשות לדבר אלא מן א"א
דאלי' ולמטה ולזה אמר המתרגם ואפלת קדמוהי ולא אמר ואפלת ליה כי עיקר העבודה היא בי"ס דאלי'
באור א"ס המתלבש בהם ולמעלה מזה אין לנו רשות לדבר ולהתפלל ולעבוד ועז"נ צמופלא ממך אל
תדרוש וכוונתי באלו הבתים ג"כ למלחות ולהעלות השיר הקודם למנין ק"ן לפור כאשר עשה דהע"ה צפ'
תהלים קדש הלולים. ק"ן מזמורים דברים צרים. נקיים זבים טהורים מאירים מזהירים דבש תמרים אור
לישרים :

ואני צער ולא אדע מה היתה כוונתי בזה החשבון של ק"ן מזמורים ומ"מ כוונתי רלויה לחסות הבנים העליוני' תחת כנפי
השכינה העליונה והבנים התחתונ' תחת כנפי השכינה התחתונה ולהחזיר עטרה ליושנה וארמון על משפטו ישב כבראשונה
ויסתן שגם זה היתה כוונת דהע"ה בחשבון ק"ן מזמורים : וגם חתמתיו בעשר הללוהו כאשר חתם גם הוא ע"ה ספר

הקדמה לחתימה

נמ

תהלים נגד י"ס וי' מאמרות אבני יקרות. שירות וזמירות. קדשים וטהרות. יהיו לזרות. אמרות טהורות. ואחלק השיר הקודם לעשר חלקים בכל חלק תכוין ליחיד שם קדוש מהשמות שארמוז לך בשיר הלזה. ועל כל בית תעשה לך כונים על צ' לוחות אבנים. דברים נאים אבני שהם ואבני מלואים. פי' השיר. ויקרא שמו בישראל **אבני צוהר** על שם הכתוב אבן ספיר יזהירו כזוהר. עלם השמים לטוהר. וע"ש הכתו' להר תעשה לחיבה. וגם לפי ששיר הקודם הנק' מערת שדה המכפלה רמזתי שמי הלעיר משה בר"ת לכן בחתימת השיר הראשון שהוא זה השיר הנק' פרפראות לחכמה בפירושו רמזתי ג"כ חניכתי שהיא אבן לור ואע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר. עולה מן המדבר. וזה תוארו יראת ה' אולרו:

צוהר

פרפראות לחכמה

אבני

מגדל עוז. ע"ש הכתו' מגדל עוז שם ה' : כליל תפארת. יחיה דעת כי שם הוי"ה הנז' צפ' מגדל עוז הוא סוד הת"ת כי סתם הייה הוא ז"א שהוא סוד הת"ת : בקדשו. יחיה דעת כי זה השיר הנק' מש"ה הוא קדושה ה' לפי שהוא מדבר על ה' פרופי' החלויים בשם ה' צ"ה : עוד ירלה מגדל עוז והוא כי נודע כי המלוי הוא עז ותוקף הדין כי מלוי צגי' פ"ו כמנין אלהים והנקב' נק' שם בסוד צרוך הוא וצרוך שמו ומלוי שם מ"ה כשתסיר הפשוט שהוא כ"ו ישאר י"ט כמנין חיה שהוא סוד הנקב' כמ"ש בבית המתחיל האדם ויעקב בפירו' הדב"ק וזה שיעור הבית

וזה"ה מגדל עוז שם ה' והוא כי שם שהיא מ' הנקב' שהיא תוקף הדין הרמוזה במלוי שם מ"ה שהוא י"ט כמנין חו"ה הנקבה רחל צו ירוך לדיק הוא יסוד וכגב צכל עז ותעלומות כי יותר ממה שהעגל רולה לינק וכו' :

וזה"ה עשות לדיקה ומשפט כי מלת עשות פירושה מלשון תיקון כי המכוון לחקן הלדקה העליונ' הנקבה צכ"ד לירופי אדנ"י שהם כ"ד קישוטי כלה ומתקן ז"א הנק' משפט ומחברם ומזווגם זה נצחר לה' מזבח כי כוונת הקרבן לא היתה אלא לקשר המדות העליונות ולייחדם :

**מְגִדֵּל עֹז מְשֻׁגָּב שֵׁם יְהוָה.
בְּלִיל תְּפָאֶרֶת בְּרֵאשׁוֹ.
בְּשִׁיר מְהֻלָּלִי בְּנֵי קְהֵלִי.
הִלְלוּהוּ הִלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ :
שְׁמוֹת יַחֲוֹד תַּחְתּוֹן וְעֲלִיוֹן.
וְאַרְבַּע פָּנִים קָבוֹ חֲזוֹן.
בְּקֶקֶח טוֹב נְשִׂיּוֹן.**

הללויה

וזה"ה מאת ה' היתה זאת והוא כי נודע כי שם הוי"ה דאלפין עולה מ"ה ומלוי מ"ה הוא י"ט כמנין חיה הנקבה הנק' זאת וסתם הוי"ה הוא סוד ז"א שהוא שם מ"ה כשתסיר הפשוט שהוא כ"ו משם מ"ה ישאר י"ט כמנין חו"ה והיא נפלאה צעינינו פי' כי המלוי אינו נראה ונרגש רק אותיות הפשוט יהו"ה העולה כ"ו ולפי זה יהיה שיעור הבית הא' מגדל עוז שם חלי כליל תפארת בראשו שהם סוד ז"א כמ"ש בזה : השיר הללו אל בקדשו ר"ל בקדושתו כדמפרש ואזילת **שמות**. יחיה דעת כי העוסק בשיר הזה כולו מראש ועד סוף שיש בו קל"ח בתים יכוין ליחיד

הא' מגדל שהוא צגי' ע"ז ותוקף הדין שהוא המלוי דשם הוי"ה אשר כליל תפארת בראשו שהוא שם מ"ה שהוא ז"א כאשר תעסקו בשיר מהללי תהיה כוונתכם לחברא שמה דקצ"ה ושכינתיה לאקמח שכינתא מעפר' ליחדא לה בצעלה וזהו שסיים הללו אל בקדשו כי אל הוא סוד הנקבה מ' הנק' אל זועם : בקדשו פי' קדש ו' שהוא ז"א ויהיה הללו אל מלשון שמחה כמו הלולא דרשב"י ע"ה ר"ל השמחו אל הוי"ה מ' בקדשו ו' הוא ז"א : וכל מי שאין לו זאת הכוונה בעוסקו בתורה ובמלוא ע"כ וכל חסדו כלין השדה :

ד'

(5)

א תהלים ק"ג א'

ד' שמות שהם יחיד עליון יהו"ה אהי"ה. יחוד תחתון
הו"ה ארז"י כי אלו הד' שמות עוליי' קל"ח : וד' פנים.
פ"י כי גם יכיון בד' כוונות אחרים שנבאר בע"ה שבו'
בכל א' מהם קל"ח כמנין בתי השיר ואלו הם. כוונה א'

פנאי ללמוד מחליטו למוד השלישי והוא מ"ו בתים כמנין
מלוי ע"ב ופ"י אשרי הע"ב לפי שבכל ג' שמות ס"ג מ"ה
ב"ן לא תמלא במלוי של כל אחד מהם חשבון גדול כזה
מ"ו : שככה. ככ"ה מ"ו עם הכולל והכל דרך השאלה :

כי שם ע"ב ושם ס"ג עולים
קל"ה וכני כוללים וכולל
א' לשניהם עולים קל"ח :
כוונה ב' הגה ע"ב ס"ג מ"ה
ב"ן כשתסיר הפשוט של כל
א' מהם ישאר מ"ו ל"ז
י"ט כ"ו הכל גי' קב"ח עם
י"ם הכוללים כל הד' שמות
הם קל"ח : כוונה ג' יהוה
אלהים הו"ה גי' קל"ח :
כוונה ד' כי קל"ח בתים עם
ה' פרלופי' שבהם מדברי'
הבתים הם קמ"ג כמנין אהיה
דאלפין : וסוד קל"ח חק"ל
חל"ק לק"ח טוב רמוז בשיר
זו"ש בלק"ח טוב לכו חזו
שיר שגיון. וזה יהיה פי'
הבית השני המתחיל שמות
יחוד תחתון וכו' :

הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֻזּוֹ :

הַחַיִּים אֱהִיָּה הַיְיָה.

אֱהִיָּה גַם אֲדַנִּי וְאַרְבַּע אוֹתוֹתָיו.

בְּמַחְצִיתוֹ גְּדוֹל עֵצָה רַב עֲלֵי לִיָּה.

הַלְלוּהוּ בְּגְבוּרָתוֹ :

בְּנֵאֻת דְּשֵׁא הַרְבִּיצוּ שְׁלֵישִׁיתוֹ.

אֲשֵׁרֵי הָעֵבֶב שֶׁכָּבָה לוֹ.

מ"ו מְלוֹי עֵבֶב חֶלְקוֹ נִחְלָתוֹ :

הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלוֹ :

נְתִיבוֹת חֲכָמָה וְכִלְלוֹתָם.

לְכָבוֹד וּלְתַפְאֶרֶת יוֹשֵׁפֶר.

רְבִיעִית הַהִין בְּכַתְנֹתָם.

הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר :

צְדָקַת ה' יוֹנָה תִּמְהָ.

תְּתַמְלֵא בְּרִכָּה מְצַנּוֹר.

הָעֲלִיּוֹן סוֹד הַחֲמִישִׁית כ"ח רְצוּף אֶהְבֶּה. יחוס דעת

מְלוֹי מ"ה.

הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹר וּבְנֹר :

וְאֱהִיָּה אֶצֶל הַשְּׁשִׁית אָמוֹן.

מִמֶּנּוּ וְחָלוּ וְחָלוּ.

מִלֵּא בְּרַכַּת ה' כְּפִלַּח הַרְמוֹן.

נְתִיבוֹת יחוס דעת כי
אם לא יהיה

לאדם פנאי ללמוד השליש
ילמוד הרביע הם ל"ב בתים
כנגד ל"ב נתיבות חכמה
וכולל שלהם ואגב התפללתי
שיבא אותו השפע לכתר
ולת"ת הם סוד זו"ן : רביעית
ההין. פי' כי רביע השיר
הוא ל"ג בתים : בכונהם.
ר"ל מלובשים בהארט אימא :
צדקת ה'. יחוס דעת
כי חומש השיר

הוא כ"ח בתים סוד כ"ח
אותיות מלוי המלוי שם
מ"ה והמלוי הוא סוד הנקבה
כמ"ש לכן העתרת אל ה'
כי לדקת ה' היא הנקב' תתמל'
ברכה מאור עליון הוא
לדיק יס"ע :

ואהיה. יחוס דעת כי
ששית השיר הוא
כ"ח בתים כמנין שם אהי"ה :
מלא ברכת ה'. פי' הוא
מזור הברכות לפי שהוא
בסוד כ"ע :

רְצוּף אֶהְבֶּה. יחוס דעת
כי שביעית השיר
הוא י"ט בתים הוא סוד
הנקבה חוס שהיא רחל : ואגב
העתרתי

הַלְלוּהוּ בְּתֵף וּמְחוֹל :

רְצוּף אֶהְבֶּה תוֹכוֹ סוֹד הַנִּקְבָּה.

עַל אֵלּוּף נְעוּרֶיהָ תִּתְעַנֵּב.

בשביעית

א ה'הלים ק"נ א'. ב ז"ס ב'. ג ש"ס ד ש"ס ה ש"ס ו ש"ס ז

הפתרתי אל ה' שתעגב באהבה על אלוף נעוריה כבן
המהחטא אלל אציו :

חמדה. יחיה דעת כי שמינית השיר הוא י"ז בתים
כמנין טוב כמנין שם אהוב היולא מר"ת

שלכל הפחותיקדש האדם שעה מהיום ללמוד בה י"ד בתים
עם הציאור על מתכונתם שהוא חלק מי' שצסיר : כל
הנשמה. אחר שגמרנו כל הי"ס דאלי' צי' הללוהו רמזתי
ג"כ הצי"ע והוא כי הצריאה נק' נשמה וילירה ועשיה
הם כלולים בה כי כל דבר
עליין כולל כל מה שלמטה
ממנו :

צ"ח רכב. פי' כי אחר
שסדרתי לך הי'
הללוהו המכוונים כנגד
י"ס אשר בהם חתם דהע"ה
ספר תהלים וכן אני השלמתי
השיר הקודם הנק' מערת
שדה המכפלה לק"ן בתים
כאשר השלים דהע"ה ק"ן
מזמורים אחר כל אלה
הדברים התחננתי לפני יי"א
אלהי שבזכותו ימהר ביאת
משיחנו ויקבץ גליותינו בעגלא
ובזמן קריב יראו עינינו
וישמח לבנו אז ימלא שחוק
פינו ולשוננו רנה בילא"ו :

בְּשִׁבְעֵית י"ט מְלוֹי מ"ה בְּחִיבָה.

הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעָגַב :

חֲמֻדָּה גְנוּזָה מִיַּד יְמִינִית.

קָבַל עִם זו אָמַר נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע.

בְּרֵאשִׁי שֵׁם טוֹב רְמוּז בְּשִׁמְיִנִית.

הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְרֵי שְׁמָע :

זוהר חֲבֵמָה נִקְרָא יְהי.

סוֹד תְּשִׁיעֵית מֵעֵין יְשׁוּעָה.

סוֹלוֹ לְרוֹכֵב בְּעָרְבוֹת שְׁמוֹ בְּיָה.

הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְרֵי תְרוּעָה :

קִיבוּץ אוֹתִיּוֹת ה' אֶלְהֵינוּ ה'.

את השמים ואת הארץ שהוא
כתוב בתחלת התורה ז"ש
בראשה שם טוב רמוז
בשמינית :

זוהר. יחיה דעת כי
תשיעית השיר יש בו

ע"ז בתים כמנין שם י"ה
שהוא בחכמה מעין הישועה:

קִיבוּץ. יחיה דעת כי
עשירית השיר

הוא י"ד בתים כמנין אותיו'
יי"א אלהינו יי"א וגמרתי

בפסו' על כס יה ואתיות
השניות של אלו השמות הם

כו"ו צמוכס"ז כו"ו והם
סוד יד ימין יי"א אלהינו יי"א

יד שמאל כו"ו צמוכס"ז
כו"ו : הפעירי יהיה קדש. פי'

הם יד על כס יה.

הַעֲשִׂירֵי יְהִי קִדְשׁ לָהּ.

כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּהְיֶה יְהי הִלְלוּיָהּ :

אַל תֵּשֶׁב פָּנֵי מְשִׁיחָה :

צִלַּח רֵכֵב הוֹדָה הַדָּרָה.

וְקִבֵּץ מֵהֲרָה נְדָחֶיהָ.

בְּעֵבוֹר דָּוִד עֲבָדָה.

אַל תֵּשֶׁב פָּנֵי מְשִׁיחָה :

א תהלים ק"כ ד'. ב שם ה'. ג שם שס. ד שם ו'. ה שם קל"ב ו'.

תם בילא"ו וילא"ו

קשורה דמהימנותא

ועתה אסדר לך תפלה טובה להמשיך השפע ממקורו העליון ביקרא שמה **קשורה דמהימנותא**
 עם פי' קלר יקרא שמו **נעילת שערים** כאשר עיניך תחזינה
 מישרים לנועם ממשכבי קמתי וגם לנועם השיר הקודם וסי' משה בן לור בר ילחק וזו
 תוארה יראת יי"א **טהורה** :

תפלה

להמשיך השפע ממקורו העליון ונבא למקדש אל מדות העליונות עד יבא השפע כגשם לנו ואח"כ ג' בתים אחרים
 בענין קבלת התפלה. ולאל נורא עלילה. תבענה שפתי תהלה :
ויהי ככלות משה לדבר את כל דברי השירה הזאת על ספר הנורא הלו ואמריו בפלם שקל הקדש שקדושמר
 ויתפלל אל יי"א ויאמר :

נעילת קשורה דמהימנותא שערים

האל הגדול : רלון. פי' שיחגלה מלח הרלון דא"א כדי
 שיהיה חן וחמלה לפניו ית' : לשמוע אל הרנ'.
 הוא השיר ידירות הנק' מערת שדה המכפלה :
 ואל התפלה. היא זאת התפלה שאנו מתפללים לפניו ית' וגם היסוד עלמו בחי' זכר והעטרה בחי' נקבה והתמר
 לקשר כל אלו המדות כדי
 שמשם ימשך לנו שפע טל
 וברכה ויבא כגשם לנו :
 גולר ונקבה. הם צ' תיקוני
 דיקנא דא"א הנק' מזלות :
 סוד נשיקות הוא סוד יסוד
 עליון דחיד וגרון דא"א
 חיד יסוד גרון מ' כי משם
 השפע בא לכל העולמות :
 שדי יסוד עולם. פי' הוא
 יסוד דא"א שהוא נעלם
 למעלה למעלה : ישב בסתר.
 פי' שיתלבש חליו ימני
 באבא וחליו שמאלי באימא :

האל הגדול ונורא עליה.
מהיה כל הוה לו נאווה תהלה.
לפניו יהי נא רצון תן וחמלה.
שמע אל הרנה ואל התפקה :
משך טל ומשך מעילת כל
עילה.

מנצח וניקה מזלות של מעלה.
ובסוד נשיקות יחוד הנפלא.

יצמיח צדקה ותהלה :

שדי יסוד עולם בישיבה עליונה.

ישב בסתר בסוד זקן וזקנה.

ודבש תמרים כדשא תפרחנה.

א מלכיס א' ח' כ"ח.

ומשך הזרע בא יבא ברנה :

המעין ומשך קסוד ארבע

ראשים.

לסוד אב אים בנים תברך מנשים.

ב תהלים קכ"ו ו'. ישראל

ותבונה שהם הנגשים אל או"א והם ד' פרלופים וזוה
השפע יתקדשו קדושה יותר על קדושתם: זא יבא איש
משה בתוך הענן. הוא יסוד אבא וכאן רמזתי יסוד או"א
הנק' ריעים כמ"ש צוהר הקדוש אכלו ריעים לעילא
וכו' ולכן סיימתי זה הבית
בזה הפסוק ובתבונה יתכונן
נוזלים על ההרים. הם
חג"ת זעיר: המים אותו
שפע הנשפע מהזווגים
הנז': חמה. הוא ת"ת זעיר:
כ"ד קישוטים. הם כ"ד
לירופי אדג"י שבהם מתקשטת
הכלה העליונה: הים גדול.
מ' נוקבא דז"א: לדיק העליון.

אלו הבתים הם רומזים על זוג זעיר וכו' דקדושה
דאלי' הקדוש: ויאכל וישתה. הוא סוד הזווג: ולדיק על
שלחן יבא. הם סוד יסוד ומ' יסוד לדיק מ' שלחן:
וישימו בדיו. פי' כי או"א הם המקשטים את החתן
הקדוש בסוד פסוק בעטרה
שעטרה לו אמו: וקדש הוא
ז"א ובגדיו מ' הנוקב' כי
הנקבה מלכשת אותו: ילמית
חילונים שמענו ונדעם. פי'
חילונים עליונים וחילונים
תחתונים עליונים שמעם
שמענו אותם לא ראינו:
חחתונים אנו יודעים ומכירים
אותם והם א"ה: חרב.

וישראל סבא ותבונה הנגשים.
והיו קדש קדשים:
בא יבא איש משה בתוך הענן.
שמח ושלו שקט ושאנן.
ובתוך צל שדי יתלונן:
ובתבונה יתבונן:
נוזלים על ההרים יעמדו המים.

ואור חמה יאיר וזהיר שבעתים.
והבא בכ"ד גישוטיין ועדי עדים.
זה הים גדול ורחב ידים:
צדיק העליון ישב נא על מושבו.
ינוח ירגן עלי משכבו.
ויאכל וישתה וייטב לבבו.
וצדיק על שלחן יבא:
ותפארת אדם בכל מאדיו.
מוהר וגם מתן תביאנה ידיו.
וישימו בדיו עם פרי מגדיו.
וקדש הוא ובגדיו:
ראש שמנים ימשה ולחם סתרים.
יאכל גם בכוס ישועות מים ברים.
ישתה אור עליון ירח אור
לישרים.

פסת בר בארץ בראש הרים:
ברבת הגשם וחשרת מים.
ירוח את הארץ מלכות שמים.
יולידוה יצמיחוה בכפלי כפלים.
ברכת שמים מעל ברכת שדים:
ראה יראו כל העמים את כבודו.
בבאו לפדות את בנו יחידו.
ולאישת נעוריו יגיד את סודו.
ויהי כזית הזדו:
יעלו בני ציון ישמחו ביי.
וגבול הרשעה שומני מעני.
אפים ארץ ישתחוו להמוני.
וקראו להם עם הקדש גאולי יי:
צור אל קנא ניקם ה' וזועם.
יצמית חיצונים שמענו ונדעם.

א שמות ל' כ"ט. ג תהלים ק"ד כ"ה. ה שמות כ"ט כ"א. ו תהלים ע"ב ט"ז. ז בראשית מ"ט כ"ה. (לא) ובחרב

הוא סוד הנצורה : כי טוב הוא. כמשמעו. א"נ כי טוב ומשביע את הכתר ועולה ויושב בראש אדונו הוא
 הוא לפי שזה הסיר הקודם מתחיל צתיבת אור אור אלהינו הוא מלכנו ואנחנו עמו ועבדיו ולאן ידיו
 נעלם ומסיים צתיבת אורה ליהודים היתה אורה וגבי
 אור כתיב כי טוב : נער. הוא מטטרון שר העולם
 הקושר כתרים לרצו מהפלות חתחלה תאחוז לכל אנשי עולה.
 ובחרב נוקמת נקם יבריעים.
 ה' באפו יבליעים :

ואל יתן פניו בהם ולא לה. יהיו בענין ילכו ירדו בבהלה.
 הם וכר אשר להם חיים שאלה : קהל בית יעקב יהיו אש ולהב.
 לכבוד צרים נוגשים אומרים הב הב.
 ואזהב צדקות את עמו יאהב. והם יקחו את הזהב :
 יעלו יבאו יגיעו הגיוני. יראו ירצו ישמעו במעוני.
 כל היום יברכנהו : יפקד ויזכר זכרוני לטובה וזכרון
 המוני. אל פני האדן יי :
 יהיו נא דברי קרובים ודרושים. לפני ה' בקטרת סמים אישים.
 וכמו עולות מחים ואלים ותישים. ודם פרים וכבשים :
 יערב נא שיח זמירי כי טוב הוא. ונער שר עולם כתר יעלהו.
 למלך הכבוד מי אל כמותו. כל היום יברכנהו :

א תהלים כ"א י'. ב במדבר ט"ו ל"ג. ג שמוח כ"ח ה'. ד שם כ"ג י"ז. ה ישעי' א' י"א. ו תהלים ע"ב ט"ז.

בילא"ו ת"ו ש"ל ב"ע י"ח ל"ן ית"ו יילא"ו

ברוך הנותן ליעף פח : ולאין אונים עצמה ירבה :

בהנו"א

מפתחות מפותחות. שובע שמחות. פתוחי חותם. סיר מכתם. ספר הנכבד. זכר טוב זכר.
 זד צדד. למלא כל איש מבוקשו. ושלם אותו בראשו. בלי ליאות ויניעה. יורה דעה.
 יבין שמועה. לשאוב מים בשסון ממעייני הישועה. אמנם בנקל. אם כבד ואם קל. רוכב על עב
 קל. על מקראי קדש ומאמרי רז"ל הגאמרים באמת בהל"ל בן שחר. כלמר לחר. אשרי הנחר.
 ויקרא שם בישראל פתחי גילה בדרך אלפא ביתא מאל"ף עד תי"ו. יורנו מדרכיו וגלכה
 באורחותיו. אורחותיו חסד ואמת. וחורתו חורת אמת:

<p>דכ"ה ע"ב דמ"ד ע"ב דמ"ג ע"א דמ"ג ע"א דמ"ג ע"א דמ"ג ע"א דמ"ג ע"ב דמ"ג ע"ב דמ"ג ע"ב דמ"ג ע"ב דמ"ד ע"א דמ"ד ע"א דמ"ד ע"א דמ"ד ע"א ד"ד ע"ב ד"ד ע"ב ד"ד ע"ב ד"ה ע"א ד"ה ע"א ד"ח ע"א דט"ז ע"א דמ"ה ע"א די"ח ע"ב ד"כ ע"א דנ"ב ע"א דנ"ב ע"ב דח"י ע"א די"ז ע"ב די"ז ע"ב די"ז ע"ב דמ"ה ע"א דמ"ז ע"א ד"י ע"ב דכ"ה ע"א דל"א ע"א דל"א ע"א</p>	<p>ואני תפלתו בראשיה ברא חלקים טעם למה נשא יעקב שתי אחיות סוד למה קראו הקב"ה אל סוד אז"ל יעקב אבינו לא מת פ' וילחק בן ס' שנה למה היחה שנואה לאה וירא ה' כי שנואה לאה ה' מה אדם ותדעו גם את צדם בריחך כל עמל האדם לפיהו טעם אהבת יעקב לרחל אשה כי תזריע חורי זהב נעשה לך בניס אחס לה' אלהיכם אני חבללת השרון זכור ה' לבני אדום כל כבודה בת מלך פנימה האל לנו אל למושעות והארץ היתה חוהו וזוהו כי אם לבינה תקרא אני בינה לי גבורה ימלט אי נקי בכל יום יהיו בעיניך כחדשים רוממות אל בגרוגם לא קיית לי בכסף וקנה בושם קנה חכמה פיה פתחה בחכמה ויהי בשלם סוכו כי ה' יתן חכמה כי שפתי כהן משנה אם אין דעה אין בינה מאמר גדולה דעה שנתנה בין ב'</p>	<p>ד"א ע"א ד"א ע"ב ד"א ע"ב ד"ב ע"ב ד"ב ע"ב ד"ג ע"א ד"ג ע"ב דמ"ד ע"א דנ"ח ע"ב ד"ב ע"ב ד"ט ע"א ד"י ע"ב דט"ו ע"ב די"ח ע"ב ד"ה ע"א ד"ו ע"א דט"ו ע"ב דט"ז ע"א די"ט ע"ב די"ט ע"ב ד"כ ע"א ד"כ ע"א ד"כ ע"א ד"כ ע"א ד"כ ע"ב ד"כ ע"ב ד"כ ע"ב דכ"ה ע"ב דכ"ה ע"ב דכ"ו ע"א דכ"ד ע"ב דכ"ה ע"א דכ"ה ע"א</p>	<p>פ' כפלת הרמון ויברא אלהים את האדם כי און מלין הצחן כי ה' יתן חכמה יסקני מנשיקות עורי לפין יפיפיה מצני אדם כל עמל האדם לפיהו זה אלי ואנוהו פי' אחר על כי ה' יתן חכמה לבושיה כתלג חזור פי' ג' על פ' כי ה' יתן חכמה פי' מאמר אז"ל כחדא נפקין כי אם לבינה תקרא בניתי הנהרסות אם אשכחך ירושלים אלהים מושיב יחידים האל לנו אל למושעות ושמתי כדכד שמושיך ודל מרעהו יפרד אשרי משכיל אל דל אל חגזול דל כי דל הוא פי' מאמר מס וסמך שבלוחות משנת בן מ' לבינה פ' אני בינה לי גבורה כי גוי אובר עליה לו חכמו ישכילו זאת זכור את אשר עשה לך עמלק כי הוא אמר ויהי פי' שני צפ' כי הוא אמר ויהי הנה ה' נלכ על חומת אנך לדיק כחמר יפרח מפי עוללים ויונקים כי שפתי כהן</p>
---	---	--	---

משנת

פתחי גילה

ד"ד ע"ב סוד ה' ליראיו בהקדמה
 דכ"ו ע"א אלהים מושיב יחידים
 דמ"ב ע"ב ואחרי כן ילא אחיו
 דמ"ג ע"א את בכורתי לקח
 דנ"ח ע"א טעם למה נק' עוג אליעזר
 דנ"ח ע"א הקרה נא לפני
 דנ"ח ע"א ובה ארע כי עשית חסד
 דמ"ח ע"ב ותקח לפרה לור
 דנ"ט ע"א טעות לדקה ומשפט
 דנ"ג ע"ב אדם כי יקריב מכס
 דנ"ג ע"ב כי כוס ציד ה'
 דנ"ג ע"ב עם אשר המלא את אלהיך
 דנ"ד ע"א טעם איסור יין נסך במגע הגוי
 דנ"ד ע"א פ' אם לוקח יעקב אשה
 דנ"ד ע"א טעם סומא חשוב כמה
 דנ"ד ע"ב ז' טעמים למה משיח לדקנו הוא מחולל וגו'
 דנ"ד ע"ב ומאמר אין בן דוד בא עד שהכלה פרוטה
 דנ"ד ע"ב מן הכים
 דנ"ב ע"א וד"ר ע"ב דרך שקר הסר ממני
 דנ"ה ע"ב חכלית שנאה שנאחים ופ' צב' פנים
 דנ"ו ע"ב טעם למה נענש צד' דברים הרעים
 דנ"ו ע"ב ויאמר לו איכה
 דנ"ז ע"א מאמר הני עכברי רשיעי דאכלי ס"ת
 ד"ז ע"א ה' עליהם יחיו
 דל"ד ע"ב תשלח רוחך יצראון
 דמ"ה ע"א רוח אים יכלכל מחלהו
 דל"ו ע"א נתנה ראש ונשובה מלרימה
 דמ"ד ע"א כל עמל האדם לפיהו
 דמ"ד ע"ב אשא עיני אל ההרים
 דמ"ד ע"א ויהי דוד לכל דרכיו משכיל
 דנ"ט ע"א מאת ה' היטה זאת
 דנ"ב ע"ב מאמר ח"ח שמת וכו'
 דנ"ד ע"ב מאמר הנז"ל הוא על סוד רפ"ח ללולין
 דל"ב ע"ב והיה שדי בלריך
 דנ"ב ע"ב טעם לתפלה במקום הקרבן
 דמ"ז ע"א חורה לזה לנו

דל"ג ע"ב
 דל"ג ע"ב
 דל"ג ע"ב
 דל"ג ע"ב
 דל"ד ע"א
 דל"ד ע"א
 דכ"ה ע"א
 דכ"ב ע"א
 דל"ד ע"א
 דל"ד ע"א
 דל"ד ע"א
 ד"ד ע"א
 דמ"ח ע"א
 דכ"ה ע"ב
 דכ"ב ע"ב
 דכ"ב ע"ב
 דל"ב ע"א
 דמ"ו ע"ב
 דמ"ד ע"ב
 דמ"ד ע"ב
 ד"ד ע"ב
 דכ"ז ע"א
 דל"ג ע"ב
 דל"ג ע"ב
 ד"ה ע"א
 דל"א ע"א
 ד"ד ע"ב
 ד"ד ע"ב
 דל"א ע"א
 דל"א ע"א
 דמ"ח ע"ב
 דנ"ב ע"ב
 דמ"ה ע"ב
 דמ"ו ע"א
 דמ"ד ע"א

כי הדם הוא הנפש
 שופך דם האדם
 טעם הקרבת הדם ע"ג המזבח
 וטעם אכורה כמה פעמים
 על הארץ תשפכנו
 הרנינו גוים
 ענין טיטום הרשע כשגריר הפרוכת וילא דם
 ואחסם ההיו לי ממלכה כהנים
 יושב בסתר טליון
 פי' אחר במאמר טיטום הרשע
 הוי עיר הדמים
 דמים בדמים נגעו
 פ' זמירות היו לי חוקיך
 סמוכים לעד לעולם
 פי' ב' ע"פ ואני הפלתי לך ה'
 השיב אחר ימינו
 פני ה' בעושי רע
 דבש וחלב תחת לשונך
 נפלה עטרה ראשינו
 הן לה' אלהיך
 סוד מאז"ל הן של ח"ח במקום שבועה
 ויין ישמח לבב אנוש
 ויגדל הילד ויגמל
 ה' בדד ינחנו
 לדיק אוכל לשובע
 ז' בחים המתחילים יראו אור התורה
 משנת היום קלר והמלאכה מרובה
 הדר הוא לכל חסידיו
 יעלו חסידים בכבוד
 פ' ותתפלל חנה ופ' עלך לבי צה'
 חשירה לה' כי גאה גאה
 ויגדל הילד ויגמל
 סוד משז"ל מעלה עשן כל שהו
 וזאת לפנים בישראל
 השיבנו ה' אליך ונשובה
 טעם למה מלורע חשוב כמה ועני

נמר ההדפסה י"ד לחו' סיון ש' סתר"י ומגני וכו'.

